Cuprins

22. A treia duminică după Paşte
Domnul se referă la moartea Sa

23. A patra duminică de după Paşte
Destinația eternă

24. A cincia duminică de după Paşte
Adevărata rugăciune

25. Duminica de după ziua înălțării la Cer
Promisiunea Mângâietorului

26.Duminica Rusaliilor

27.Duminica Sfintei Treimi
Cuvintele de rămas bun ale Domnului

28 A doua duminică după Sfânta Treime
Parabola marii cine

29. A treia duminică după Sfânta Treime
Despre oaia rătăcită

30. A patra duminică după Sfânta Treime
Captura cea bogată

31 A cincia duminică după Sfânta Treime
Adevărata dreptate

32 A şasea duminică după Sfânta Treime
Hrănirea celor 4.000 de oameni

33 A şaptea duminică după Sfânta Treime
Despre falşii profeți

34 A opta duminică după Sfânta Treime
Parabola administratorului necinstit

35 A noua duminică după Sfânta Treime
Deplângerea cetății Ierusalimului de către Domnul

36 A zecea duminică după Sfânta Treime
Parabola fariseului si a vameşului

37 A unsprezecea duminică după Sfânta Treime
Vindecarea sudomutului

38 A douăsprezecea duminică după Sfânta Treime
Parabola bunului samaritean

39. A treisprezecea duminică după Sfânta Treime
Vindecarea celor zece leproşi

40. A paisprezecea duminică după Sfânta Treime
Avertismentul Domnului împotriva modului lumesc de a gândi

41 A cincisprezecea duminică după Sfânta Treime
Învierea fiului văduvei din Main

42 A şaisprezecea duminică după Sfânta Treime
Adevărata respectare a Sabatului

43 A şaptesprezecea duminică după Sfânta Treime
Porunca cea mai mare

44 A optsprezecea duminică după Sfânta Treime
Vindecarea omului paralizat

45 A nouăsprezecea duminică după Sfânta Treime
Parabola nunții fiului de împărat

Prefaţă

După Jakob Lorber, faimosul mistic austriac care a trăit în secolul XIX (1800-1864), unul din puţinii oameni care au auzit Cuvântul Interior, notându-l în scris, pentru contemporani şi pentru posteritate, a fost Gottfried Mayerhofer.

Mayerhofer a receptat majoritatea revelaţiilor sale prin inspiraţie divină. Cele mai importante dintre acestea au fost sintetizate în lucrările: *Lebensgeheimnisse (Secretele vieţii), Schopfungs-geheimnisse (Secretele creaţiei), Kennzeichen der zeit (Semnele timpului),* dar mai presus de toate, *Predigten des Herrn (Predicile Domnului)* — lucrarea de faţă.

Gottfried Mayerhofer s-a născut în noiembrie 1807, fiind fiul unui ofiţer bavarez de rang înalt. După ce şi-a încheiat studiile, consacrate îndeosebi matematicii, tânărul Mayerhofer a urmat cariera militară, la fel ca tatăl său. Când prinţul bavarez Otto, ales rege al Greciei, s-a deplasat la Atena, în anul 1833, Mayerhofer 1-a urmat în calitate de comandant al suitei regale. Aici, s-a însurat cu Aspasia d'Isay, fiica unui angrosist din Atena.

Şederea sa în Grecia a fost însă de scurtă durată. Când socrul său şi-a transferat afacerile în Trieste, în anul 1837, mutându-se cu întreaga familie, Mayerhofer s-a decis — după ce a opus o oarecare rezistenţă — să renunţe la slujba sa şi să se mute la Trieste, la insistenţele soţiei sale, care era foarte ataşată de tatăl său. Guvernul grec nu plătea pensii în alte ţări, aşa că Mayerhofer a ajuns complet dependent din punct de vedere financiar de averea soţiei sale.

Mayerhofer a'trăit timp de 40 de ani la Trieste, până la moartea sa din anul 1877. în timpul acestei lungi perioade de pensionare, el s-a devotat studiilor sale favorite: muzica şi pictura. Treptat, interesul său predominant s-a orientat însă către aspectele spirituale ale vieţii.

Această înclinaţie către spiritualitate a fost puternic alimentată de scrierile lui Jakob Lorber, pe care Mayerhofer le-a descoperit la Trieste. Cu cât studia mai mult lucrările misticului austriac, cu atât mai mare devenea entuziasmul său pentru revelaţiile primite prin intermediul Cuvântului Interior şi cu atât mai interiorizată devenea natura sa lăuntrică. Datorită acestei aspiraţii ieşite din comun, Mayerhofer a atins în scurt timp starea de trezire interioară, în martie 1870, el a auzit pentru prima oară vocea Domnului în inima sa. Timp de şapte ani, până la moartea sa din anul 1877, el a slujit Vocii ca un „scrib" credincios.

Maniera în care auzea Vocea Interioară era absolut remarcabilă, înainte de a simţi nevoia de a trece la masa de scris, în faţa ochilor săi spirituali apăreau imagini clare ale subiectului care urma să fie tratat. Din păcate, atunci când nota în scris imaginile văzute, claritatea acestora pălea considerabil. Aceasta este considerată principala cauză a imperfecţiunilor care pot fi găsite în scrierile sale.

Într-o scrisoare adresată unui prieten, Mayerhofer a explicat parţial maniera în care „aude" Cuvântul Interior: „Referitor la ultimele revelaţii, care nu ţi s-au părut la fel de convingătoare ca şi cele din textul intifulat *Lumina, viaţa si iubirea,* trebuie să ţii cont de faptul că majoritatea prietenilor mei nu sunt la fel de evoluaţi din punct de vedere spiritual ca şi tine. în graţia Lui infinită, Domnul îmi prezintă informaţii care pot fi parţial înţelese de către contemporanii mei, în timp ce unele dintre ele nu vor putea fi înţelese decât mai târziu, cine ştie când si în ce condiţii, fiind menite să ofere o educaţie graduală, pas cu pas. De pildă, de multe ori receptez texte care nu aduc nimic nou, dar prezintă revelaţiile anterioare într-o cu totul altă lumină. Atunci când receptez aceste informaţii, mă aflu întotdeauna într-o stare de pasivitate totală, neştiind ce anume va urma. Simt mai întâi o stare de mare agitaţie interioară şi dorinţa de a mă aşeza la masa de scris, şi abia după ce iau pana în mână aud Cuvântul Domnului, fără să ştiu însă de la bun început urmarea sau finalul textului. Pur şi simplu, aud câte un cuvânt pe rând. Spre exemplu, Cuvântul Interior îmi spune: ‚Citeşte capitolul 3, versetul 7, din Evanghelia lui loan!'. Nefiind un bun cunoscător al Bibliei, sunt nevoit să iau cartea sfântă şi să citesc versetul respectiv, după care receptez comentariul divin la adresa acestuia. Aceasta este maniera în care receptez aceste dictări inspirate, fără să mă implic în nici un fel şi fără să cunosc dinainte ce anume va fi discutat şi în ce fel". Această explicaţie indică cu claritate că mesajele primite de Mayerhofer sunt de inspiraţie pur divină, nefiind în nici un fel produsul imaginaţiei sale. De altfel, acest lucru este confirmat şi de analiza grafologică a manuscriselor sale originale, care demonstrează că acestea au fost scrise extrem de rapid şi fluent, neconţinând decât foarte puţine corecturi de mână.

Introducere

(text receptat prin Cuuântul Interior de Gottfried Mayerhofer, în Trieste, la data de 22 noiembrie 1871)

De sute de ani, preoţii obişnuiesc să ţină duminica în biserică o predică referitoare la pelerinajul Meu pământesc, explicând credincioşilor unul sau altul din aspectele învăţăturii Mele spirituale, în funcţie de nivelul înţelegerii lor.

Se apropie însă timpul în care creştinismul va fi reformat radical, multe din ritualurile si din ceremoniile actuale urmând să fie abolite. Singurele predici care vor putea fi atunci citite în adunările credincioşilor vor fi aceste explicaţii ale Evangheliei, pe care vi le voi prezenta în continuare. Prin intermediul scribului Meu, voi explica în cele ce urmează, de dragul celor care cred în Cuvântul Meu, o serie de texte biblice din Noul Testament pe care nimeni nu a reuşit până acum să le elucideze, astfel încât interpretarea lor greşită să nu conducă pe nimeni la idolatrie şi la adorarea unor principii care pot fi cel mult respectate, dar în nici un caz slăvite ca principii divine.

Această serie de texte din Evanghelie îşi propune să vă reamintească de Cuvintele Mele, rostite acum aproape 2000 de ani, urmărind să vă prezinte mai presus de orice maniera în care trebuie aplicate ele concret, în viaţa voastră temporală de zi cu zi, şi demonstrându-vă

astfel că sunt la fel de valabile şi astăzi, la fel cum au fost acum aproape două milenii. Aşa cum am afirmat în repetate rânduri, mai devreme sau mai târziu această lume şi întregul univers vor dispărea, dar Cuvintele Mele vor rămâne de-a pururi.

Amin!

1

Prima duminică de după Bunavestire

Semnele viitorului

Sfântul Luca XXI, 25-26: *„Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre popoare, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor. Oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea celor ce vor veni pe pământ, căci puterile cerurilor vor fi zguduite".*

(23 noiembrie 1871)

Acesta este textul evanghelic cu care începe de regulă anul ecleziastic. El este citit credincioşilor în prima duminică de după Bunavestire, fiind explicat în fel şi chip, în funcţie de scopul şi intenţiile predicatorului. Deşi mulţi preoţi vorbesc de semne şi de miracole, foarte puţini sunt cei care înţeleg la ce se referă acestea şi în ce fel vor anunţa ele timpurile care vor urma. Cei mai mulţi predicatori îşi aleg exemplele cu care ilustrează explicaţiile date din viaţa politică a vremii, încercând să explice astfel aspectele spirituale cu ajutorul unor exemple lumeşti. Această modalitate de a înţelege lucrurile este la fel de stupidă ca şi încercarea de a explica lumea spirituală cu ajutorul celei materiale, deşi realitatea este chiar pe dos, întâmplările din lumea voastră materială fiind rezultatul unor cauzalităţi spirituale.

Ascultaţi, copiii Mei: atunci când am vorbit pentru prima oară de semne, în vremea întrupării Mele pământeşti, anticipând distrugerea Templului evreilor, foarte puţini au fost cei care M-au crezut, căci ei nu Mă cunoşteau. La fel stau lucrurile şi la ora actuală, căci marea majoritate a oamenilor nu înţeleg Cuvintele Mele şi aşteaptă cu totul alte semne decât cele la care mă refer Eu.

Acum 2000 de ani am prezis distrugerea templului din Ierusalim şi sfârşitul poporului evreu ca naţiune independentă. Le-am spus atunci evreilor că felul în care respectă ei legile religioase este contrar spiritului indicat de Moise şi de profeţi, motiv pentru care aceste practici vor trebui curmate şi înlocuite cu o interpretare corectă a legilor. Acesta a fost de altfel principalul motiv pentru care M-am întrupat personal, sacrificându-Mi apoi viaţa pe pământ.

Din păcate, evreii nu au vrut să renunţe atunci la obişnuinţele lor şi la maniera în care îşi aplicau credinţa şi religia. Pentru ei, templul din Ierusalim reprezenta însuşi edificiul spiritual al religiei. Ceea ce se întâmpla însă în acest templu era contrar spiritului divin, neslujind decât intereselor personale ale preoţilor şi fariseilor, motiv pentru care a trebuit să fie distrus, astfel încât oamenii să nu se mai complacă în apele mlăştinoase, stătute, ale pasiunilor lor lumeşti (inferioare). Noul templu, spiritual şi etern, a cărui piatră de temelie am pus-o chiar Eu, prin viaţa Mea pământească, nu putea fi construit decât pe ruinele vechiului templu.

După ridicarea Mea la cer, semnele au continuat să apară pe pământ, fiind la fel de prezente şi astăzi. De altfel, ele vor continua până la a doua Mea venire, scopul lor nefiind altul decât acela de a-i determina pe oameni să se convertească. Nu a sosit încă timpul ca actualul templu, respectiv Roma şi *establishment-ul* religios al acesteia (n.n. biserica romano-

catolică), să fie distrus, în tot acest răstimp, multe inimi individuale au fost iluminate de raza care prevestea venirea noilor timpuri, dar Roma a rămas un loc întunecat, incapabil să primească lumina divină.

Ceea ce s-a întâmplat aici în timpul ultimelor aproape 2000 de ani este comparabil cu ceea ce s-a petrecut în Ierusalim, unde puterea romană a respectat multă vreme religia şi obiceiurile evreilor, dându-le mână liberă. Deşi conştienți de putreziciunea Romei, conducătorii puternici ai lumii nu şi-au propus să distrugă Roma, ci au preferat să se folosească de ea în propriul lor interes. Lucrurile se vor repeta însă identic: la fel cum evreii au provocat cândva, prin atitudinea lor stupidă şi orgolioasă, distrugerea templului din Ierusalim, edificiul ocupantului „infailibil"[1] al scaunului Sfântului Petru din Roma se va prăbuşi la rândul lui, datorită orbirii şi infatuării asistenților acestuia, lăsând din nou cale liberă învățăturilor Mele. ([1] Papei.)

Ceea ce s-a petrecut cândva, la prima Mea venire pe pământ, se va repeta. Vor fi într-adevăr semne care vor indica apropierea acestor timpuri, şi fericiți vor fi cei care le vor înțelege şi le vor aplica, în beneficiul lor şi al semenilor lor!

Din punct de vedere spiritual, prezicerile vor începe să se împlinească - de fapt, acest proces a şi început - prin exact aceleaşi simptome ca si cele care s-au petrecut în timpul pelerinajului Meu pe pământ. Primele semne care au apărut atunci (şi care se vor repeta şi acum) au fost războaiele şi revoltele, persecutarea adepților Mei, teama de viitor şi tot felul de boli şi de epidemii. Nu Eu sunt cel care trimite aceste semne, ci oamenii sunt cei care le provoacă, prin nerespectarea Cuvântului Meu divin, care nu poate fi schimbat, fiind imuabil. Vântul libertății spirituale a început să bată astăzi din nou, pătrunzând în inimile oamenilor. Drepturile oamenilor, călcate în picioare atâta vreme, vor începe din nou să fie respectate, nemaiputând fi apanajul unei singure clase, cea aflată la putere.

Chiar şi un vierme se zvârcoleşte atunci când este călcat în picioare. Ei bine, conducătorii politici şi cei ai bisericii şi-au călcat prea multă vreme în picioare supuşii, ca pe nişte viermi, încercând să-i subjuge complet şi nerespectând demnitatea umană, pe care au considerat-o apanajul lor exclusiv. Au mers însă prea departe. Chiar şi ei şi-au dat seama de acest lucru, încercând la ora actuală să îndrepte lucrurile, de teamă față de posibilele consecințe ale faptelor lor, dar este prea târziu! La fel cum s-au petrecut cândva lucrurile în Ierusalim, aceşti puternici ai zilei vor culege roadele a ceea ce au semănat.

La vremea aceea Mi-am sfătuit discipolii să fie cumpătați în toate, să-şi păstreze trupurile şi sufletele curate şi să nu le folosească greşit, astfel încât să îşi poată păstra puritatea primordială în fața Fiului Omului, atunci când acesta va veni.

Acelaşi sfat vi-1 adresez vouă astăzi: „Vegheați şi rugați-vă, pentru ca să nu cădeți în tentație!" Păstrați-vă puritatea interioară şi amplificați-vă puterea prin credința voastră în iubirea şi compasiunea Mea divină, convinşi că oricât de teribile vor fi evenimentele care vor urma, Eu nu îi voi pedepsi niciodată pe cei care Mi-au respectat învățătura cu încrederea unui copilaş, aplicând-o cu o ardoare plină de credință.

Semnele timpului vor trece pe lângă voi, neafectându-vă în nici un fel, dar numai dacă veți învăța să vă adaptați corpul fizic, astfel încât să reziste la un număr cât mai redus de nevoi, orientându-vă în schimb către evoluția ființei voastre spirituale. Dacă veți adopta această atitudine, veți putea şi voi - la fel cum au făcut cândva discipolii Mei - să îmi slăviți măreția, iubirea şi grația, chiar în mijlocul ruinelor fumegânde ale splendorilor acestei lumi, în urma marii bătălii în care materia va fi înfrântă, dar spiritul va fi eliberat. Amin.

2

A doua duminică de după Bunavestire

Întrebarea lui Ioan Botezătorul

Sfântul Matei XI, 2-6: *„Şi Ioan, auzind din închisoare despre lucrările lui Hristos, a trimis să-L întrebe prin ucenicii Săi: ‚Tu eşti Acela care vine sau să aşteptăm pe altul?' Iisus a răspuns şi le-a zis: ‚Duceţi-vă şi spuneţi-i lui Ioan ce auziţi şi ce vedeţi; orbii văd, şchiopii umblă, leproşii sunt curăţiţi, surzii aud, morţii sunt înviaţi şi săracilor li se predică Evanghelia. Ferice de aceia pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire".*

Sfântul Matei XI, 27-30: *„Toate lucrurile Mi-au fost date de Tatăl Meu; şi nimeni nu cunoaşte deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel, nimeni nu cunoaşte deplin pe Tatăl, afară de Fiul şi acela căruia vrea Fiul să i-L descopere. Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă.Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară".*

(4 decembrie 1871)

Pe când se afla în închisoare, Ioan a trimis la Mine câţiva discipoli ai săi pentru a Mă întreba dacă Eu eram Mesia cel promis, care urma să îi elibereze pe oameni de opresiune şi să-i înalţe la acea demnitate spirituală pentru care au fost, de fapt, creaţi, sau dacă trebuia aşteptat un altul.

Această întrebare, dacă Eu am fost într-adevăr acela despre care au vorbit profeţii, a apărut din nou în aceste zile în minţile celor cărora le lipseşte înţelegerea justă. Ei încep să intuiască faptul că există o stare spirituală mai înaltă, care va fi instaurată în curând pe pământ şi care va înlocui parţial vechile obiceiuri religioase tradiţionale, readucându-le în matca lor primordială, motiv pentru care îşi trimit discipolii în lung şi în lat ca să întrebe, la fel cum au făcut cândva adepţii lui loan: „Tu eşti Acela care vine, sau să aşteptăm pe altul?"

Aceşti adepţi ai învăţăturii religioase autentice sunt încă marcaţi de principiile care le-au fost impregnate din copilărie şi care nu reuşesc să surprindă întotdeauna miezul învăţăturilor Mele, creându-le o adevărată stare de confuzie interioară (la fel ca şi ceremoniile care le însoţesc).

Deşi sunt lideri ai marilor mişcări religioase, aceşti adepţi nu sunt încă pe deplin eliberaţi de prejudecăţi. Ei Mă întreabă în inimile lor: „Oare facem bine ce facem, sau nu?" Iată ce le răspund Eu, prin intermediul slujitorilor Mei actuali, care Mă ajută să îmi prezint din nou învăţătura, explicând-o încă o dată: „Priviţi faptele Mele. Priviţi felul în care copiii Mei înţeleg iubirea de Dumnezeu şi de aproapele lor. Priviţi miracolele pe care le săvârşeşte puterea voinţei în anumiţi indivizi. Chiar dacă nu se compară întru totul cu cele săvârşite cândva de mâna Mea, ele sunt totuşi de natură să creeze multă nedumerire în minţile savanţilor voştri materialişti".

Acum 2000 de ani le-am spus discipolilor Mei: „Sunteţi ca nişte copii! Aţi cântat, şi tovarăşii voştri de joacă nu au vrut să danseze; aţi jelit, dar ei nu au vrut să plângă alături de voi!" La fel vă spun şi vouă: „în minţile voastre copilăreşti, voi speraţi şi credeţi că majoritatea oamenilor vă vor urma liderii; dar veţi vedea că lucrurile se petrec exact pe dos! Chiar dacă veţi jeli alături de liderii voştri, nu veţi reuşi să smulgeţi nici măcar o lacrimă de la ceilalţi şi nu veţi trezi mila în

sufletele lor!"

Aşa cum s-au petrecut cândva lucrurile, aşa se petrec şi astăzi, şi la fel se vor petrece întotdeauna: împărăţia lui Dumnezeu trebuie cucerită cu forţa! Vechiul Adam trebuie anihilat cu forţa şi noul Adam trebuie să se nască dintr-o voinţă puternică; în caz contrar, toate eforturile de schimbare interioară rămân zadarnice. Compromisurile, de genul aderării parţiale la doctrina Mea autentică, dublată de respectarea vechilor obişnuinţe, nu pot funcţiona. Eu sunt spirit pur, iar cei care doresc să Mă slăvească trebuie să o facă întru spirit şi adevăr. Prin slăvire întru adevăr înţeleg o credinţă de nezdruncinat, marcată de o voinţă de neclintit. Numai cei care pătrund în cer prin forţă vor putea lua în posesiune împărăţia.

La fel ca pe vremea aceea, oamenii de astăzi au o idee greşită despre Ioan Botezătorul - antemergătorul Meu,- şi despre Mine însumi. Ei 1-au privit atunci pe Ioan din punctul lor de vedere, lumesc, şi M-au considerat pe Mine drept o persoană care le va îmbunătăţi condiţiile de viaţă pământeşti. Orice antemergător şi orice luptător ferm în numele învăţăturii Mele va fi nevoit să plătească acelaşi preţ ca şi Ioan; va fi înţeles la fel de puţin cum sunt Eu, deşi am păşit în mijlocul vostru, continuând să Mă revelez apoi vouă, direct şi indirect, prin intermediul slujitorilor şi scribilor Mei.

Deşi majoritatea oamenilor au ajuns să cunoască învăţăturile Mele, ei încearcă în permanenţă să le adapteze la viaţa lor astfel încât să nu facă nici un sacrificiu pentru a deveni discipolii sau copiii Mei.

Ceea ce v-am spus cândva cu referire la oraşul lui Iuda este la fel de valabil şi astăzi, aplicându-se marilor oraşe de pe planeta voastră. Acolo unde ar fi trebuit să existe cea mai mare iluminare posibilă nu domneşte decât întunericul cel mai profund, în oraşele în care Mă revelez direct oamenilor sunt cel mai mult ignorat, la fel cum s-au petrecut lucrurile în Cana, acolo unde am săvârşit primul Meu miracol public.

Deşi s-au scurs aproape 2000 de ani, umanitatea nu s-a schimbat deloc.

V-am spus cândva: „Nimeni nu îl cunoaşte pe Fiul, decât Tatăl; şi nimeni nu îl cunoaşte pe Tatăl, decât Fiul", în mod regretabil, la fel stau lucrurile şi astăzi: „Numai iubirea divină, aflată la unison cu înţelepciunea activă, Mă cunoaşte pe deplin, în toată profunzimea Mea. Cine dintre voi a atins însă această iubire divină şi această înţelepciune plenar activă?"

Oamenii doresc să Mă descopere, dar nu ştiu unde să Mă caute. Atât conducătorii acestei lumi cât şi cei care se lasă conduşi sunt plini de prejudecăţi, ochii lor fiind acoperiţi cu o triplă eşarfă, la fel ca şi cei ai lui Moise. Oricât de mult aş încerca Eu să o ridic de pe ochii lor, strigându-le: „Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă!" - ei nu înţeleg chemarea Mea, căci nu cunosc vocea păstorului lor, fiind precum o turmă rătăcită, care nu va ajunge la lumina iubirii, adevărului şi conştiinţei pure, decât după o îndelungată bâjbâială prin întuneric.

Ce v-am spus cândva se aplică şi astăzi: „Aceste lucruri vor fi ascunse de cel înţelept şi de cel prudent, nefiind revelate decât celor simpli, care le vor căuta în inimile lor".

Toţi reformatorii care îi conduc la ora actuală pe credincioşi, sperând în îmbunătăţirea condiţiilor spirituale pe pământ, vor fi nevoiţi să renunţe în curând la ideile lor mărunte, la fel ca şi cei care îi urmează. Vor fi siliţi să treacă cu toţii prin multe experienţe amare, până când vor înţelege cuvintele pe care le-am rostit cândva: „Jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară", învăţaţi de la Mine ce înseamnă spiritul blândeţii, al bunătăţii şi al iubirii pentru semenii voştri, inclusiv spiritul toleranţei pentru cei de alte religii, căci numai aşa veţi descoperi pacea interioară, transmiţând-o apoi altora, care nu au descoperit-o încă.

La fel ca în acele timpuri, când înainte de anii Mei activi Ioan a predicat în deşert toate aceste adevăruri, ca un veritabil antemergător al Meu, la ora actuală antemergătorul Meu (care

precede a doua Mea venire pe pământ) sunt revelațiile directe, receptate individual.

Vântul spiritual a început din nou să bată. El vine direct din cerul Meu şi are drept scop curățarea atmosferei voastre spirituale, încărcată de vapori malefici. Acest vânt spiritual este cel care trezeşte, purifică şi vesteşte noua eră, în care umanitatea se va apropia de destinația ei spirituală şi va înțelege în sfârşit semnificația adevărată a religiei, inclusiv ce înseamnă slăvirea Mea întru spirit şi adevăr.

La ora actuală, oamenii continuă să se cramponeze de ceremonii şi de ritualuri, semn că trăiesc încă într-o atmosferă extrem de materialistă, nedorindu-şi şi neînțelegând decât ceea ce este material. Ei nu vor înțelege cât de mult s-au rătăcit de pe calea cea dreaptă decât atunci când vor primi o educație spirituală corespunzătoare, realizând că Eu, în calitatea Mea de spirit, nu am nevoie de asemenea expediente materiale pentru a comunica cu ei. Ei sunt singurii responsabili pentru cuvintele pe care le-am rostit cândva, potrivit cărora Tatăl nu poate fi cunoscut decât de Fiul (adică de Mine), iar acesta din urmă nu poate fi cunoscut decât de Tatăl, deşi atunci când am stat pe pământ, le-am predat personal discipolilor Mei cum poate fi transmisă această cunoaştere oamenilor, căci toți poartă în inimile lor o scânteie din Sinele Meu divin care îi îndeamnă în permanență să devină una cu Mine.

Explicațiile care vor urma, menite să fie aprofundate câte una în fiecare duminică a anului ecleziastic, vă vor ajuta să înțelegeți că educația spirituală a umanității avansează în etape şi că voi înşivă - purtați de curentul spiritual - ați parcurs deja o parte din drumul către iluminare, urmând să deveniți ființe spirituale. De altfel, acesta este unicul motiv pentru care v-am creat şi v-am educat personal, fiind destinația voastră finală.

Aşadar, treziți-vă, copiii Mei! Nu vă astupați urechile în fața vocii care strigă în pustie, adică a acestor dictări pe care vi le ofer cu atâta generozitate! Treziți-vă şi ascultați vocea celestă care urmăreşte să vă demonstreze că şi voi sunteți de origine divină, că destinația şi menirea voastră finală nu constau în nici un caz în a trăi numai pentru cele lumeşti.

Vântul spiritual a început să bată, trezind inimile oamenilor. Deşi cei mai mulți dintre ei nu reuşesc să-i înțeleagă mesajul, voi, cei capabili să înțelegeți acest mesaj, nu ar trebui să rămâneți surzi în fața lui. Treziți-vă şi aruncați balastul lumii materiale cât mai departe de voi! Înainte de toate, voi sunteți spirite pure, locuitori de drept ai unei alte lumi mai mari, practic infinită şi eternă. Nu uitați că această viață trecătoare trăită pe pământ nu reprezintă altceva decât o viață de încercare, o şcoală! Esența voastră, cea mai mare parte a ființei voastre, vă aşteaptă într-o altă lume, în care soarele nu apune niciodată, în care noaptea nu se lasă şi în care unicul stimulent al vieții este lumina, adică iubirea, care penetrează toate sferele cereşti.

Ascultați cuvintele Mele şi Îngăduiți-Mi să vă ajut să înțelegeți semnificația celor rostite de Mine acum aproape 2000 de ani, dezvăluindu-vă conținutul lor spiritual suprem. Aceste cuvinte sunt dovada cea mai vie a iubirii Mele părinteşti pentru voi, copiii Mei. Încă din acele vremuri am încercat să le arăt evreilor cât de mare este iubirea Creatorului pentru copiii Săi, dacă este privit ca Părinte. Din păcate, ei nu M-au înțeles, iar la ora actuală, umanitatea Mă înțelege chiar mai puțin.

Am spus atunci că: „Jugul Meu este uşor!" şi vă repet astăzi acelaşi lucru: „Cum ar putea fi altfel jugul impus de iubire? Nu devine o povară mai uşoară atunci când iubirea te ajută să o duci?"

Încercați să înțelegeți acest mesaj! Renunțați la lumea exterioară, care nu vă poate oferi decât plăceri efemere, ce nu durează niciodată prea mult. Odată cu dobândirea posesiunilor lumeşti râvnite, plăcerea anticipației dispare şi satisfacția trăită se reduce aproape complet. Lucrurile se petrec cu totul altfel în lumea spirituală, împărăția Mea este infinită. Posesiunile spirituale sunt nelimitate, iar progresul etern devine astfel posibil. Fiecare nouă etapă de evoluție conduce

la o fericire mai mare, la o putere superioară şi la o capacitate creatoare mai amplă.

În timp ce planul material presupune existenţa anumitor condiţii şi circumstanţe pentru a obţine succesul dorit, progresul spiritual oferă întotdeauna şansa de a avansa, în timp ce în planul material depindem întotdeauna de alţii, în cel spiritual principala sursă în care putem descoperi toate comorile lumii infinite a spiritului este chiar propria noastră fiinţă. Eu nu Mă pot revela vouă în calitatea Mea de Tată, Fiu şi Spirit Suprem decât în interiorul fiinţei voastre. De această revelaţie depind pacea şi echilibrul vostru interior, în lumina cărora toate necazurile vieţii nu mai apar ca o pedeapsă, ci ca nişte încercări necesare, menite să vă conducă spre o mai mare înţelepciune. Numai aşa veţi putea înţelege pe deplin cuvintele: „Veniţi la Mine, voi, cei trudiţi şi împovăraţi!" Iubirea infinită şi eternă a Tatălui ceresc v-a dat să duceţi această povară, dar tot ea este cea care vă ajută să o purtaţi.

Suferinţele şi necazurile acestei vieţi temporare nu mai apar în această lumină ca încercări îngrozitoare, ci ca binecuvântări oferite de Tatăl care nu doreşte să facă din copiii Săi nişte stăpâni ai acestei lumi, ci nişte pionieri spirituali ai învăţăturilor Sale de iubire, capabili să pătrundă în împărăţia Sa eternă.

Lăsaţi aceste cuvinte să pătrundă în inimile voastre, căci ele vă vor conduce la realizarea supremă, care vă va ajuta să înţelegeţi ultimele cuvinte citate la începutul acestui capitol: „Căci jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară!" Amin.

3

A treia duminică de după Bunavestire

Mărturia lui Ioan Botezătorul

Sfântul Ioan I, 1-27: *„La început a fost Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate au fost făcute prin El şi nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric şi întunericul n-a biruit-o. Era un bărbat trimis de la Dumnezeu; numele lui era Ioan. El a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentru ca toţi să creadă prin el. Nu era el Lumina, ci el a venit ca să mărturisească despre Lumină. Adevărata Lumină era aceea care, venind în lume, luminează pe orice om. El era în lume şi lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi şi ai Săi nu l-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu, care au fost născuţi nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu. Şi Cuvântul a devenit trup şi a locuit printre noi (şi noi am privit slava Lui, slavă ca a unicului Fiu din partea Tatălui), plin de har şi de adevăr. Ioan a mărturisit despre El şi a strigat, zicând: ‚El era Acela despre care ziceam eu: „Cel care vine după mine este înaintea mea, pentru că era înainte de mine"'. Şi noi toţi am primit din plinătatea Lui şi har după har; căci legea a fost dată prin Moise, dar harul şi adevărul au venit prin Iisus Hristos. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut. Şi aceasta este mărturia lui Ioan, când iudeii au trimis din Ierusalim pe nişte preoţi şi leviţi să-l întrebe: Tu cine eşti?' El a recunoscut şi n-a tăgăduit, şi a mărturisit: ‚Nu eu sunt Hristosul' Şi ei l-au întrebat: ‚Dar cine eşti? Eşti Ilie?' Şi el a zis: Nu sunt'. ‚Eşti proorocul?' Şi el a răspuns: Nu'. Atunci, i-au zis: ‚Cine eşti tu? Ca să dăm răspuns celor care ne-au trimis. Ce zici tu despre tine însuţi?' ‚Eu, a zis el, sunt glasul celui care strigă în pustie: „Neteziţi calea Domnului", cum a zis prorocul Isaia'. Trimişii erau de partea fariseilor. Ei l-au întrebat şi i-au zis: ‚Atunci de ce botezi, dacă nu eşti Hristosul, nici Ilie, nici prorocul?' Şi răspunzând, Ioan le-a zis: ‚Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru stă Unul, pe care voi nu-L cunoaşteţi. El este Acela care vine după mine, dar care este înaintea mea; eu nu sunt vrednic nici măcar să-i dezleg cureaua încălţărilor'".*

(9 decembrie 1871)

Acest capitol se referă la Ioan Botezătorul, care, în calitatea sa de antemergător şi predicator, trebuia să-Mi paveze calea, atrăgând atenţia poporului evreu asupra sosirii Mele şi

asupra învățăturilor Mele. Aşa se explică răspunsul dat de el trimişilor templului, în care îi asigura că nu era nici Hristosul, nici Ilie, nici prorocul, şi că nu era demn nici măcar să îmi dezlege cureaua de la încălțări.

Deşi plenar conştient de misiunea sa divină, Ioan a fost unicul evreu cu adevărat smerit şi dispus să se supună plenar voinței Mele.

Ioan Evanghelistul îşi începe mărturia cu cuvintele: „La început a fost Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu". Această primă frază din Evanghelia discipolului Meu favorit Ioan arată clar care era poziția lui în fața Mea, dar şi a fraților săi. El a exprimat în această frază superbă, din punct de vedere spiritual, ceea ce a dorit să spună Ioan Botezătorul atunci când a afirmat că el nu botează decât cu apă, în timp ce Fiul lui Dumnezeu botează cu Cuvântul Divin. Nu întâmplător, Ioan Evanghelistul a fost primul dintre apostolii Mei care a înțeles profunzimile Spiritului Meu. El a fost primul care a înțeles că întreaga creație vizibilă s-a născut prin intermediul Cuvântului (ca expresie a unei idei, a unui gând sau a unei voințe divine) şi că acest Cuvânt a dat naştere vieții, şi implicit luminii - lumină care la acea vreme nu era înțeleasă decât de foarte puțini oameni.

Discipolul Meu favorit a fost primul care a înțeles cu ajutorul inimii ceea ce intelectul nu poate să priceapă de unul singur: acel principiu dătător de viață şi lumină, care nu poate fi integrat decât de către acela care manifestă aceeaşi iubire ca şi Mine, care o eman şi o susțin în întregul univers, insistând pretutindeni şi întotdeauna asupra ei. El M-a iubit întru spirit, în timp ce ceilalți apostoli M-au înțeles întru adevăr. Astfel se explică primele cuvinte ale Evangheliei lui Ioan, care depun mărturie despre atotputerea, iubirea şi creația Mea, dar şi despre faptul că nu am fost recunoscut ca atare de către cei pe care i-am creat atunci când am apărut în fața lor în calitate de Hristos.

Aceste cuvinte demonstrează profunda înțelegere la care ajunsese Ioan în ceea ce privea învățătura şi misiunea Mea, la succesul căreia a contribuit într-o manieră semnificativă inclusiv mărturia tizului său, loan Botezătorul, cel trimis să îmi paveze calea şi să pregătească poporul evreu pentru primirea învățăturii Mele.

O misiune atât de importantă precum cea pe care Mi-am asumat-o Eu trebuia pregătită cu atenție. Aşa cum un orb care îşi recapătă vederea trebuie să stea o vreme în semiîntuneric, pentru că nu ar putea suporta pe loc lumina puternică a soarelui, la fel, Ioan Botezătorul avea menirea să pregătească şi să trezească inimile evreilor, pentru a putea recepta un mesaj încă şi mai nobil. Aşa se explică afirmația lui Ioan: „Cel care va veni după mine a fost înaintea mea". Prin aceste cuvinte, el făcea aluzie la Cuvântul care a creat întregul univers. Această voință divină atotputernică a simțit nevoia să îmbrace haine lumeşti, pentru a duce în persoană lumina şi viața spirituală celor care rătăcesc prin întuneric.

Cuvintele lui loan: „La început a fost Cuvântul şi Cuvântul era Dumnezeu" înseamnă de fapt: „La început a existat numai Dumnezeu, Creatorul atotputernic, care a răspândit lumina Sa vie în spațiul infinit pentru a trezi viața. Prin Hristos se manifestă acelaşi Dumnezeu, care şi-a trimis din nou Cuvântul divin pentru a lumina spațiul infinit al universului spiritual, răspândind astfel iubirea şi viața".

La fel cum Luceafărul este vestitorul răsăritului soarelui, Ioan Botezătorul a fost antemergătorul Meu, cel care a pregătit calea lui Hristos. El şi-a recunoscut Domnul atunci când L-a văzut pentru prima oară, căci dispunea de vederea spirituală şi a putut vedea legătura lui Hristos cu lumea spirituală, manifestată metaforic sub forma unui porumbel alb (simbol al inocenței perfecte). Ioan M-a botezat cu apă, în timp ce Eu 1-am botezat pe el cu focul spiritual.

Discipolii săi şi-au dat imediat seama cine era stăpânul şi cine slujitorul. De aceea, ei 1-au părăsit pe Ioan şi M-au urmat pe Mine. De pildă, Nathanael s-a lăsat imediat convins atunci când i-am

dezvăluit nişte lucruri despre care credea că nu le cunoaşte decât el. Acesta a fost momentul în care am rostit profeticele cuvinte: „Adevăr vă spun, veți vedea cerurile deschizându-se şi îngerii lui Dumnezeu urcând şi coborând asupra Fiului Omului".

Tot ce s-a întâmplat în acele timpuri, naşterea Mea spirituală pe pământul vostru, se va repeta din nou în epoca modernă. De altfel, procesul a şi început, repetându-se zilnic. Există astăzi nenumărați Ioani Botezători şi Ioani Apostoli pe pământ, chiar dacă activitatea lor este oarecum diferită de cea de atunci.

În acele vremuri, singurele nume care contau în fața poporului evreu erau Moise şi profeții. Nimeni nu putea contesta învățătura lor, înțeleasă în litera, şi nu în spiritul ei, iar de la Mine nu se aştepta o nouă învățătură, ci cel mult o aplicare în practică a învățăturii vechi.

La ora actuală, cu puțin înainte de a doua Mea naştere pe pământ, nivelul intelectual şi cultural al umanității este diferit. Acum sunt nevoit să Mă confrunt cu tot felul de filozofi şi de şoareci de bibliotecă, cu fanatici orbi ai Cuvântului, înțeles în modul cel mai trivial cu putință, cu tot felul de oameni mult prea ataşați de plăcerile şi distracțiile acestei lumi pentru a mai fi dispuşi să accepte vreun sacrificiu de sine în numele religiei.

Mă pregătesc astăzi să vin din nou în mijlocul vostru, al oamenilor de pe acest pământ. „Iar Lumina străluceşte în întuneric, dar ei nu au cunoscut-o".

Se aud astăzi din ce în ce mai multe voci care predică necesitatea căinței şi a căutării valorilor spirituale. Sunt tot mai multe tentative de a trezi spiritul uman adormit, dar, la fel ca odinioară, Ioanii de astăzi predică de cele mai multe ori în fața unor urechi surde. Chiar şi aşa-numiții reprezentanți ai Mei pe pământ (după cum se auto-intitulează singuri) sunt surzi, adeseori chiar mai surzi decât cei cărora le predică învățătura Mea. Deloc întâmplător, ei îşi pierd într-o măsură din ce în ce mai mare adepții, care se află în căutarea luminii, a Cuvântului, ca manifestare a Dumnezeului lor, - adică exact ceea ce conducătorii lor nu le pot oferi. Planeta voastră se află în plin proces de naştere a unei aspirații din ce în ce mai mari către lumină, către viața spirituală, către iubire şi către trezirea inimii. Această tendință spirituală se manifestă în pofida opoziției celor preocupați numai de propriile lor interese. Este o tendință orientată din ce în ce mai mult către libertatea de gândire, către eliberarea spirituală. Chiar dacă lumina intelectului nu este capabilă să vadă vreodată torța spirituală care arde deasupra capului, deschiderea care se produce la ora actuală în lume va risipi în curând vechile prejudecăți şi dogme, scoțând din ce în ce mai mult la lumină adevărurile rămase până recent ascunse chiar şi în fața celor care se credeau maturi din punct de vedere spiritual.

Ca întotdeauna, cel care realizează această transformare este Cuvântul, care a creat cerul şi pământul, după cum s-a exprimat metaforic Moise, şi care se manifestă acum ca viață şi ca lumină coborâtă din ceruri pentru a trezi căldura şi iubirea în inimile voastre. La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul eram Eu. Până la sfârşitul timpurilor, Cuvântul va continua să vibreze, iar Eu voi continua să îmi răspândesc de-a pururi lumina, viața şi iubirea, ghidându-Mi copiii care îmi aparțin întru spirit.

Cândva, Cuvântul s-a întrupat, iar cei care au trăit în acea epocă i-au văzut slava, dar nu L-au recunoscut, în viitorul apropiat, Cuvântul se va întrupa din nou, dar de data aceasta îşi va asuma un trup spiritualizat, putând fi recunoscut şi înțeles de oameni în toată slava Lui, şi revărsând asupra lor grație după grație, necontenit.

Cândva, Ioan a botezat cu apă. De acum înainte va predomina însă botezul prin spirit. Apa cerească va curge din abundență în inimile oamenilor, înmuindu-le şi trezind multe dintre ele. Vor rămâne însă şi destui oameni care se vor ascunde de această ploaie celestă, preferând să-şi păstreze împietrirea. Fericiți vor fi cei care îşi vor deschide inimile în fața ploii celeste, care vor aspira către Dumnezeu şi nu se vor opune binecuvântării divine, căci peste ei va curge lumina

grației, la fel cum odinioară o rază din această lumină a coborât asupra lui Hristos sub forma unui porumbel! Cei care nu se vor opune acestei lumini vor cunoaşte pacea şi liniştea interioară, manifestată inclusiv printr-o viață echilibrată şi îndestulată.

Vor fi mulți cei care vor predica învățătura Mea, la fel cum a făcut cândva Ioan Botezătorul şi discipolul Meu favorit, Ioan Evanghelistul. Există deja la ora actuală un început de viață spirituală. Aşa cum valurile mici care se izbesc de țărmul mării anunță venirea unor valuri mai mari, la fel, actuala mişcare religioasă anunță o mişcare mult mai amplă, care va fi generată din lumea spirituală. Energia acesteia este prinsă la ora actuală undeva, între spirit şi materie, dar devine din ce în ce mai agitată şi doreşte să îşi croiască o cale de ieşire. Una din proprietățile planului spiritual constă în faptul că poate fi comprimat, dar când presiunea energiei devine prea mare, explozia va fi teribilă.

Voi înşivă, copiii Mei, cei chemați să depuneți mărturie prin cuvintele şi faptele voastre în calitate de ghizi ai vieții spirituale pe pământ, veți fi întrebați: „Cine sunteți voi? Ce anume doriți de la noi?" Lumea exterioară nu vă va crede de la bun început, la fel cum nici pe loan Botezătorul nu 1-au crezut inițial, dar nu trebuie să vă pierdeți curajul! Semănați ce aveți de semănat, dăruiți-le cu bunăvoință celor înfometați, şi nu vă faceți probleme dacă semințele pe care le-ați semănat nu par să aducă imediat roadele pe care le-ați fi aşteptat. Nici chiar copacii dintr-o pădure nu cresc toți drepți şi frumoşi! Există unii îndoiți, bolnavi sau uscați, ceea ce nu împiedică pădurea să ofere adăpost şi hrană miilor de ființe care trăiesc în ea. În această simbioză, chiar şi copacii schilozi joacă un anumit rol benefic. La fel se petrec lucrurile şi în pădurea spirituală a sufletelor umane.

Ioan a predicat în fața multor urechi surde. La fel şi Eu, mai târziu, dar cuvintele Mele nu s-au pierdut şi nu se vor pierde niciodată, pe de o parte pentru că au fost rostite de Mine, iar pe de altă parte pentru că reprezintă în sine adevăruri imposibil de contestat.

Mai presus de orice, urmăriți să vă purificați sufletele, să eliminați din ele tot ce este lumesc, aşa cum a făcut-o la vremea lui Ioan. El nu a acceptat plăcerile trupeşti, fiind conştient că trupul nu este altceva decât un veşmânt trecător al spiritului etern. A dus un mod de viață frugal (raportat la standardele acelor timpuri), silindu-şi trupui să slujească fără crâcnire sufletului şi spiritului său.

La fel vă recomand şi vouă: evitați tot ce nu este absolut necesar, şi mai ales confortul şi răsfățul fizic. Concentrați-vă în schimb asupra întăririi sufletului şi spiritului, şi aspirați să deveniți demni de botezul spiritual, căci vremea celui cu apă materială a trecut.

Vă veți trezi în acest fel percepțiile spirituale, care vă vor ajuta să înțelegeți adevărata asociere care există între lumea materială şi cea spirituală.

Canalizați-vă eforturile către renaşterea întru spirit, pentru a nu fi nevoiți să întrebați şi voi, aşa cum au făcut cândva cei doi discipoli ai lui Ioan care Mi s-au alăturat şi care M-au întrebat: „Rabi, unde locuieşti tu?" Căci adevărata Mea locuință este în inimile voastre. O inimă purificată este singura demnă să îl găzduiască pe Domnul, Cel care a fost de la începutul timpurilor lumina, iubirea şi viața, şi care este oricând dispus să reverse aceste daruri asupra celor care se lasă botezați cu apa spirituală, aspirând să devină copiii Lui. Amin.

4

A patra duminică de după Bunavestire

Predica despre pocăință a lui loan Botezătorul

Sfântul Luca III, 2-20: *„în zilele marilor preoți Ana şi Caiafa, Cuvântul lui Dumnezeu a venit la*

Ioan, fiul lui Zaharia, în pustie. Şi Ioan a venit prin tot ţinutul din împrejurimile Iordanului, predicând botezul pocăinţei, pentru iertarea păcatelor, după cum este scris în cartea cuvintelor prorocului Isaia: ,Glasul unuia care strigă în pustie: „Pregătiţi calea Domnului, neteziţi-i cărările! Orice vale va fi umplută, orice munte şi orice deal vor fi coborâte; căile strâmbe vor fi îndreptate şi cărările zgrunţuroase vor fi căi netede. Şi orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu"', Ioan zicea deci mulţimilor care veneau să fie botezate de el: ,Pui de vipere, cine v-a înştiinţat să fugiţi de mânia care vine? Faceţi dar roade vrednice de pocăinţă şi nu începeţi să ziceţi în voi înşivă: „Avem pe Avraam ca tată!" Căci vă spun că Dumnezeu, din pietrele acestea poate să ridice copii lui Avraam. Securea a şi fost înfiptă la rădăcina pomilor; deci orice pom care nu face roadă bună este tăiat şi aruncat în foc'. Mulţimile îl întrebau şi ziceau: ,Atunci, ce trebuie să facem?' Şi răspunzând, el le zicea: ,Cine are două cămăşi să dea celui care n-are nici una; şi cine are de mâncare să facă la fel'. Au venit şi nişte vameşi să fie botezaţi şi i-au zis: Învăţătorule, noi ce să facem?' El le-a zis: ,Să nu cereţi nimic mai mult peste ce v-a fost poruncit'. Nişte ostaşi îl întrebau, şi ei şi ziceau: ,Dar noi ce să facem?' El le-a răspuns: ,Să nu luaţi cu forţa de la nimeni, nici să nu învinuiţi pe nedrept, ci să vă mulţumiţi cu plata voastră! Fiindcă poporul era în aşteptare şi toţi se gândeau în inimile lor, cu privire la Ioan, dacă nu cumua el este Hristosul, Ioan a răspuns tuturor, zicând: ,Cât despre mine, eu uă botez cu apă; dar vine Acela care este mai puternic decât mine şi Căruia eu nu sunt vrednic să-i dezleg cureaua sandalelor. El vă va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc. Acela are lopata în mână. Îşi va curăţa în întregime aria şi îşi va strânge grâul în grânar, iar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge'. Astfel, el vestea poporului Evanghelia şi îi dădea încă multe alte îndemnuri. Dar tetrarhul Irod, fiind mustrat de Ioan pentru Irodiada, soţia fratelui său Filip, şi pentru toate relele pe care le făcuse, a mai adăugat la toate celelalte rele şi pe acela că l-a închis pe loan în temniţă".

(10 decembrie 1871)

În acest capitol ne vom referi la predica pe care le-a tinut-o Ioan Botezătorul mulţimilor adunate pe malul râului Iordanului şi în care acesta i-a invitat pe oameni să se pocăiască. Scopul lui era acela de a-i pregăti pe evrei în vederea sosirii Celui ale cărui curele de la sandale nu se considera demn să le desfacă.

Cei care 1-au ascultat 1-au întrebat în mod firesc ce trebuie să facă, - fiecare în funcţie de propria sa profesiune, în esenţă, mesajul lui Ioan a fost acela de a respecta legea iubirii faţă de aproape.

Acelaşi mesaj vi 1-am transmis Eu, de 2000 de ani încoace. La fel ca Ioan, şi Eu îi invit pe oameni să se pocăiască, fiecare în propria sa manieră, deopotrivă prin vorbele şi prin faptele sale. Aşa cum Ioan a pregătit prin mesajul său venirea adevăratului învăţător, la fel, acest mesaj le este transmis la ora actuală oamenilor de diferiţi mesageri, anunţând a doua Mea venire pe pământ. Dat fiind felul de a gândi şi de a acţiona al evreilor din acele vremuri, aceştia nu erau pregătiţi pentru înţelegerea şi acceptarea învăţăturii Mele. Oamenii din ziua de astăzi sunt prinşi încă şi mai adânc în capcana iubirii de sine; de aceea, a devenit imperios ca ei să fie treziţi şi avertizaţi, căci nu a mai rămas foarte mult timp pentru a vă întreba ce să faceţi şi încotro să o apucaţi. La ora actuală, timpul s-a accelerat considerabil, curgând la fel de rapid ca şi cel din vis, în care scurgerea câtorva ore se petrece practic în numai câteva clipe. Acest lucru este îndeosebi valabil pentru cei care nu gândesc, trăind numai de dragul plăcerilor de moment. De aceea, umanitatea trebuie trezită din somnul ei adânc, şi acest lucru nu poate fi realizat decât cu ajutorul unor evenimente cutremurătoare, boli, revoluţii sociale, etc.

Acum 2000 de ani, Ioan Botezătorul spunea că va veni Cineva care „ţine lopata în mână, care îşi va curăţa în întregime aria şi îşi va strânge grâul în grânar, iar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge". La ora actuală s-au inventat însă maşinării care curăţă câmpul şi îl ară cu pluguri puternice; de aceea, sunt nevoit să apelez şi Eu la metode mai rapide pentru a-Mi îndeplini scopul şi pentru a-i separa pe cei de bună-credinţă de cei indolenţi şi indiferenţi. Roata morii Mele a început deja să se învârtească în bătaia vântului spiritual, rotindu-se din ce în ce mai

rapid. Ea macină mulțimile, aruncând la periferie pleava, adică oamenii care se complac în plăcerile lumeşti, surzi la toate avertismentele primite de la Mine. La fel cum acum 2000 de ani, Ioan nu s-a sfiit să îl critice chiar pe Irod, tetrarhul Galileii, pentru modul său desfrânat de viață, opinia publică de astăzi a început să respingă planurile ambițioase ale conducătorilor săi. La fel ca în trecut, când Irod l-a întemnițat pe Ioan Botezătorul, şi liderii de astăzi şi-ar dori să poată controla gândurile din mințile oamenilor. La fel ca şi atunci, aceste eforturi sunt însă zadarnice, căci Cuvântul, purtătorul spiritual al Voinței Mele, este mult mai puternic decât forța şi armele terestre. El trece peste barierele lumii materiale şi domină cu uşurință totul prin spiritul său, căci Cuvântul sunt Eu însumi.

Acum 2000 de ani, oamenii s-au limitat să asculte predica lui Ioan Botezătorul, dar auzind că li se cere să facă sacrificii şi să renunțe la plăcerile lor pământeşti, nu s-au sfiit să-i întoarcă spatele, la fel cum a făcut mai târziu bogatul în fața Mea. La fel se petrec lucrurile şi la ora actuală: majoritatea oamenilor îi ridiculizează şi îşi bat joc de cei care primesc învățătura divină direct de la Mine. Ei îi privesc cu dispreț, considerându-se mult mai înțelepți datorită intelectului lor decât cei a căror înțelepciune se naşte în inima lor.

Bieți copii rătăciți! Va veni o vreme când toate cunoştințele voastre intelectuale la un loc nu vor mai fi suficiente pentru a vă permite să atingeți starea de pace interioară sau alinarea după care veți tânji. Evenimentele cu care vă veți confrunta vor fi atât de teribile încât vă veți trezi între două lumi, blestemându-L pe Dumnezeu şi propriul vostru destin, căci lumea materială vă va respinge, iar cea spirituală nu vă va accepta.

Ioan Botezătorul a prevăzut această stare de mare agitație interioară care va urma; de aceea, el i-a invitat pe evrei să se trezească şi să îşi schimbe felul de viață. Apelul lui poate fi auzit astăzi din nou, căci oamenii au renunțat la aproape toate calitățile nobile implantate în natura lor, nemaiascultând decât vocea egoismului. Ceea ce nu a putut fi obținut până acum prin puterea blândă de convingere a cuvântului va trebui realizat însă cu forța, ceea ce explică numărul în creştere al accidentelor şi al suferințelor de tot felul care urmează să se producă pe pământ.

Acum 2000 de ani, chiar Eu M-am supus botezului cu apă. Acum a venit rândul vostru să vă supuneți botezului spiritual, intrând în mod voluntar în apa sacră a Spiritului Meu (Duhului Sfânt). Atunci, lumina divină a apărut deasupra capului Meu luând forma unui porumbel, indicând astfel coborârea Mea pe pământ, dar şi locul reşedinței Mele celeste (din care am venit şi în care urma să Mă întorc). O, copiii Mei, faceți tot ce vă stă în puteri chiar acum, pentru ca razele grației divine care se revarsă din abundență asupra voastră să nu se risipească în zadar! Dovediți-vă demni de coborârea voastră pe pământ şi de destinul vostru viitor! La fel ca acum 2000 de ani, când Vocea divină s-a auzit spunând: „Tu eşti Fiul Meu preaiubit, în Tine îmi găsesc întreaga plăcere", lăsați Vocea Mea să răsune acum deasupra creştetului capului şi în inima voastră, asigurându-vă că vă aflați pe calea cea dreaptă şi că veți deveni copiii Mei.

În acele vremuri, Ioan Botezătorul le-a spus oamenilor ce trebuie să facă, sfătuindu-i pe cei care au două haine să îi dăruiască una dintre ele unui sărac, iar pe cei care au suficientă mâncare să o împartă cu cei flămânzi. Mai mult, le-a spus vameşilor să nu ceară niciodată de la oameni mai mult decât ceea ce li se cuvine. Toate aceste exemple se referă de fapt la acelaşi lucru: fiți generoşi şi drepți, la fel cum este Tatăl vostru din ceruri. Dăruiți, ca să puteți primi. Iertați, ca să fiți iertați la rândul vostru!

Nu vă lăsați amăgiți de lumea exterioară şi de comorile ei efemere, căci va veni un timp când veți fi nevoiți să lăsați totul în urmă şi când nu veți mai putea păstra decât valorile interioare, sufleteşti, pe care nici o boală, nici o suferință, nici războiul şi nici chiar moartea nu vi le pot lua.

Nu intrați în conflict cu cei care se consideră foarte inteligenți, datorită cunoştințelor lor

lumeşti acumulate cu ajutorul intelectului! Perioada triumfului lor va fi scurtă. Urmaţi sfatul Meu, căci Eu nu vă numesc generaţie de vipere, aşa cum a făcut Ioan Botezătorul în predica sa despre pocăinţă, ci copiii Mei, pe care i-am creat cândva după chipul şi asemănarea Mea şi pe care doresc să-i ajut să îşi regăsească această puritate primordială. La originile creaţiei, înfăţişarea exterioară a omului corespundea întru totul imaginii sale spirituale; la ora actuală nu a mai rămas din aceasta decât o palidă asemănare, o umbră caricaturală a frumuseţii sale paradisiace. Cât despre suflet, care ar trebui să fie templul şi sălaşul scânteii Mele divine (spiritului), acesta nu mai este decât o ruină hidoasă. Ordinea Mea divină nu permite prelungirea încă multă vreme a acestei stări dizarmonioase de lucruri; de aceea, în cel mai scurt timp omul interior va trebui pus în armonie cu cel exterior. Chiar dacă nu veţi mai putea schimba învelişul exterior, pe suprafaţa căruia pasiunile voastre lumeşti au lăsat urme adânci, faceţi măcar tot ce vă stă în puteri pentru a schimba înfăţişarea voastră interioară, spirituală, pentru a o readuce la unison cu arhetipul ei primordial, a cărui frumuseţe şi slavă nu poate fi comparată cu nimic în întreaga creaţie. Toate fiinţele umane au fost create într-o măsură mai mare sau mai mică după acest arhetip spiritual suprem. Voi sunteţi expresia cea mai înaltă a creaţiei materiale şi spirituale. Purtaţi în voi, inconştienţi, acest arhetip suprem, modelul spiritual după care aţi fost creaţi şi care doreşte să fie nu doar Creatorul şi Domnul vostru, ci şi Tatăl vostru ceresc.

Prin puterea voinţei Sale infinite, El ar fi putut să instituie legi de o severitate inexorabilă, silindu-vă să le respectaţi şi pedepsindu-vă sau răsplătindu-vă în funcţie de respectul acordat de voi legilor, în loc de pedeapsă, El vă aşteaptă însă cu braţele deschise, neavând de oferit decât compasiune, iubire şi iertare.

Acum 2000 de ani a fost necesară pregătirea întrupării Mele prin trimiterea unei antemergător. Astăzi, Eu însumi vă întind mâna Mea, în semn de pace şi din dorinţa de a vă ghida personal pentru a rezista marilor încercări care se vor abate asupra umanităţii, exclusiv din cauza încăpăţânării acesteia. Nu respingeţi această mână, căci nu veţi găsi o alta mai puternică. Mâinile voastre sunt scurte, dar mâna Mea este suficient de lungă pentru a acoperi orice distanţă, ajungând întotdeauna la cel care îmi cere ajutorul, chiar dacă se află dincolo de ultima stea, acolo unde începe împărăţia spiritelor. Chiar şi acolo, mâna Mea le stă întotdeauna la dispoziţie celor plini de iubire, care doresc să fie conduşi către Mine.

Ascultaţi apelul vocii care vă strigă - la fel cum a făcut cândva vocea lui Ioan din pustie - în deşertul activităţilor voastre lumeşti: „Nu îl uitaţi pe Cel care domneşte deasupra stelelor, dar care ar prefera să locuiască în inimile oamenilor!" Ioan a predicat în pustie, pentru ca nimic din planul naturii să nu distragă atenţia ascultătorilor săi. Acum vă predic Eu însumi, în pustietatea vieţii voastre spirituale, la fel de stearpă ca şi deşertul în care predica Ioan, datorită aroganţei intelectului vostru. Scopul Meu, la fel ca şi acela al lui Ioan, este de a planta floarea spirituală a iubirii în mijlocul nisipului şi al pietrelor. Această floare nu îşi poate extrage seva din sol, ci doar din ploaia care se revarsă asupra ei de deasupra. Vă strig astăzi din nou, în deşertul lumii speculative a intelectului, lipsit de viaţă datorită egoismului vostru, în pustietatea vieţii voastre spirituale, superficială şi lipsită de orice profunzime:

„Treziţi-vă! Pătrundeţi în adâncul fiinţei voastre pentru a descoperi acolo sursa fericirii eterne, a blândeţii şi iubirii - principiul fundamental care stă la baza întregii creaţii. Recunoaşteţi-L din nou pe Acela care rămâne de-a pururi neschimbat, putând fi recunoscut pretutindeni, în grădinile pline de flori, în pădurile umbroase, în munţii semeţi şi în întregul univers, mergând până la soarele central cel mai îndepărtat, întrucât El a creat totul, este firesc să aştepte de la creaturile Sale acelaşi lucru pe care îl aşteaptă orice mamă şi orice tată de la copiii săi: ***iubire"***.

În timp ce conducătorii voştri lipsiţi de putere încearcă să vă obţină respectul impunându-vă noi şi noi legi, Eu v-am creat ca fiinţe libere. Puteţi alege singuri Între iubire şi ură, între viaţă

şi moarte, între lumină şi întuneric. Sunteți încă liberi să faceți aceste opțiuni, dar se apropie timpul în care va trebui să vă decideți.

Aşa cum odinioară a fost nevoie de un mesager care să îi avertizeze pe oameni că se apropie venirea Mea, la fel, vă adresez Eu însumi acum un al doilea avertisment, anunțându-vă că vor urma evenimente dramatice, care nu e bine să vă găsească dormind, ci plenar conştienți, pentru a le întâmpina cu inima calmă, căci ele nu sunt menite decât să îi trezească cu forța pe cei care au refuzat să asculte avertismentele mai blânde de până acum.

Inimile voastre sunt receptive la vocea delicată şi armonioasă a iubirii, dar sunt alții care nu pot fi treziți decât cu sunete puternice de trompetă, aşa cum făcea referire metaforic iubitul Meu discipol Ioan în Revelația sa (Apocalipsa), atunci când vorbea de revărsarea mâniei divine asupra celor grei de ureche, care au refuzat să asculte avertismentele anterioare ale iubirii Mele.

Am afirmat deja de multe ori că vor veni vremuri teribile. Vă repet din nou: vă aşteaptă mari încercări. Faceți tot ce vă stă în puteri pentru a vă schimba în bine, pentru a vă construi astfel un scut protector (o vibrație pozitivă) împotriva evenimentelor cumplite care vor urma. în realitate, ele nu vor fi cumplite decât pentru cei care se complac în plăcerile lumii materiale, incapabili să privească un remediu amar ca pe un medicament, ci doar ca pe o otravă.

Aceasta este semnificația predicii despre pocăință, adresată vouă şi generațiilor viitoare. Cine are urechi de auzit să audă! Amin.

5

Ziua de Crăciun

Naşterea lui Iisus

Sfântul Luca II, 1-14*: „În timpul acela a venit o poruncă de la Cezar Augustus: să se facă recensământ în toată lumea. Recensământul acesta s-a făcut întâia oară pe când Quirinius era guvernator în Siria. Toți se duceau să se înscrie, fiecare în cetatea lui. Iosif a plecat şi el din Galileea, din cetatea Nazaret, în Iudeea, în cetatea lui Daoid numită Betleem, pentru că era din casa şi din familia lui David, să se înscrie împreună cu Maria, care era logodită cu el şi care era însărcinată. Pe când erau ei acolo, s-au împlinit zilele când ea trebuia să nască. Şi ea a născut pe Fiul ei cel întâi-născut, L-a înfăşat în scutece şi L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei. În ținutul acela erau nişte păstori care stăteau afară în câmp şi vegheau noaptea împrejurul turmei lor. Şi iată, un înger al Domnului a apărut deodată în mijlocul lor şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Şi ei s-au speriat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: ‚Nu vă temeți, că iată, vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot poporul: căci astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Şi acesta este semnul pentru voi: veți găsi un prunc înfăşat în scutece şi culcat într-o iesle'. Şi deodată, împreună cu îngerul, s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu şi zicând: ‚Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte şi pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!"*

(25 decembrie 1871)

Acest capitol se referă la naşterea Mea, o zi pe care voi o sărbătoriți în data de 25 decembrie, conform riturilor bisericii.

Cunoaşteți deja evenimentele care s-au produs la acea dată, dar există încă o serie de aspecte neelucidate referitoare la prima Mea apariție trupească pe pământul vostru, a căror semnificație spirituală profundă vă scapă. De aceea, vă voi oferi câteva revelații noi, pentru a vă fi de folos vouă şi generațiilor viitoare, pentru a vă arăta astfel că până şi cele mai mărunte aspecte legate de naşterea Mea pe pământ au o semnificație spirituală extrem de

profundă, urmând să se repete la cea de-a doua venire a Mea pe această planetă micuță, pe care locuiesc însă copiii Mei şi care va deveni într-o bună zi o planetă cu adevărat măreață.

La fel ca odinioară, când condițiile existente pe pământ au impus necesitatea unor martori oculari ai marii grații revărsate asupra umanității şi a întregului univers spiritual prin naşterea Mea, **cea de-a doua venire a Mea într-o formă vizibilă se va produce în anumite condiții speciale, într-un loc şi la un moment special alese, menite a-Mi servi cel mai bine scopurilor Mele.**

Pe bună dreptate, voi ați numit această noapte de grație: Noaptea Sfântă. A fost într-adevăr o noapte sacră, în care Eu M-am oferit pe Mine însumi ca o ofrandă de blândețe, de dragul vostru şi al întregii creații materiale, în care Eu, Domnul infinit al întregii creații, Mi-am asumat veşmântul fragil şi perisabil al trupului omenesc, care nu corespunde decât într-o mică măsură imaginii arhetipale supreme a omului divin. Locuitorii lumilor spirituale (mult mai apropiați de Mine) au trupuri atât de superbe (întrucât reflectă Sinele Meu arhetipal divin) încât oamenii de pe această planetă par nişte palide copii ale lor. Şi totuşi, deşi locuitorii acelor lumi paradisiace depăşesc în multe privințe oamenii de pe acest pământ, aceştia din urmă sunt singurii destinați să devină copiii Mei, statut infinit mai măreț decât cel pe care îl au celelalte ființe din univers. Deşi se bucură de o primăvară eternă, trăind în condiții pe care voi nici măcar nu vi le puteți imagina, acelor locuitori le lipseşte înțelegerea profundă referitoare la Mine, la creația Mea spirituală şi la iubirea Mea părintească.

Ei sunt în mod natural buni, căci în lumile lor răul nu există. Recunosc existența unei Ființe Supreme şi se închină, cutremurați, în fața Ei, dar nimeni nu îndrăzneşte măcar să se gândească la faptul că această Ființă Supremă şi-ar putea dori să îşi strângă la piept creaturile ca pe nişte copilaşi, bucurându-se de iubirea lor.

De aceea, numai cei care şi-au câştigat prin merite personale (prin greutățile pe care le-au înfruntat) această poziție, luptând împotriva răului şi învingându-1, sunt îndreptățiți să poarte titlul de copii ai lui Dumnezeu, în mod firesc, în şcoala la care învață aceşti copii trebuie să li se predea nu numai exaltarea cea mai înaltă cu putință, ci şi opusul acesteia - umilința supremă. Ei sunt complet liberi să aleagă între bine şi rău, şi datoria lor este să aleagă întotdeauna binele, în detrimentul răului, din propria lor voință. Pentru a vă demonstra că acest lucru este posibil şi că omul poate depăşi toate obstacolele într-o singură viață, trecând dintr-o extremă în cealaltă, am îmbrăcat Eu însumi veşmântul inferior al trupului uman, asumându-Mi o formă cât se poate de nepretențioasă, şi am coborât în persoană pe această planetă întunecată, comparabilă - din punctul de vedere al mărimii şi al înzestrării sale naturale - cu un infuzor (microorganism) în raport cu restul creației Mele.

În creația Mea, chiar şi un infuzor minuscul a fost creat însă la modul perfect, la fel ca şi omul, domnul acestui pământ. Principiul suprem al creației (Eu însumi sau conştiința pură) poate fi regăsit pretutindeni în rândul ființelor create, pe diferite nivele de evoluție, arătând că Eu sunt aspectul suprem chiar şi la nivelul infinitului mic, acesta fiind unul din atributele Creatorului atotputernic. Acesta este motivul pentru care am ales una din planetele cele mai mici pentru a-Mi revela măreția, pentru a demonstra astfel întregii lumi a spiritelor că măreția şi slava supremă nu pot fi atinse decât prin smerirea de sine (ce este mare nu poate fi atins decât făcându-te mic). Numai cel care sacrifică totul este demn să primească totul în posesiune.

De aceea, Eu nu M-am născut într-un palat, din părinți de rang înalt, ci în circumstanțe dintre cele mai umilitoare. Chiar şi în acest context naşterea Mea a rămas sublimă, căci nu a fost o naştere obişnuită, ci una a principiului spiritual suprem. Aşa se explică decretul dat de Irod, care a făcut ca naşterea Mea să nu se facă într-o casă construită de oameni, ci în propria Mea

casă, adică în aer liber (în natură).

Nici un împărat şi nici un rege nu a asistat la naşterea Mea. Nici măcar oamenilor obişnuiţi nu li s-a permis acest lucru, ci numai animalelor - cele mai pure dintre creaturi, necorupte încă de orgoliul uman.

Călătoria la Betleem a Măriei a fost provocată de decretul referitor la recensământ, care a fost necesar pentru a crea condiţiile ideale pentru naşterea Regelui suprem al creaţiei.

Milioane de spirite superioare au cântat atunci acest imn: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui (de bună-credinţă)!" Aceste spirite superioare, alături de animalele din iesle, au fost singurele fiinţe care au asistat la naşterea Mea. Aceştia au fost singurii martori potriviţi pentru Mine, Domnul armatelor cereşti, în momentul în care am îmbrăcat veşmântul trist al trupului uman. Din cauza aceluiaşi recensământ, naşterea Mea nu a putut trece neobservată. Deloc întâmplător, guvernatorul Iudeii şi tetrarhul Ierusalimului era la acea vreme un om crud, Irod, menit să aducă un plus de dificultate încercărilor Mele pe pământ. Prin depăşirea acestor dificultăţi, scopul Meu era acela de a demonstra - martori fiindu-Mi toţi locuitorii lumilor spirituale - că deşi Mi-am asumat o poziţie de maximă umilinţă în lumea voastră, am reuşit totuşi să îmi duc la bun sfârşit sarcina asumată, aceea de a da un exemplu de smerenie supremă, de sacrificiu de sine, făcând astfel din această planetă o şcoală pentru copiii Mei, predestinaţi să schimbe într-o bună zi - în beneficiul întregului univers - imaginea Marelui Spirit şi Creator al naturii vizibile într-o imagine a unui Părinte preaplin de iubire.

Planul Meu, conceput cu milioane de ani în urmă şi iniţiat acum aproape 2000 de ani, este la ora actuală foarte aproape de finalizare. A sosit timpul ca învăţătura Mea religioasă, Cuvântul Meu sau învăţătura iubirii, care nu poate fi înlocuită de nici o altă învăţătură mai bună, să fie acceptată de către întreaga creaţie. Singura lege care trebuie să prevaleze în univers este iubirea. Toate pasiunile inimii umane, a căror existenţă am permis-o pentru ca prin lupta împotriva lor să poată învinge iubirea, trebuie ţinute sub control şi aşezate ca o ofrandă pe altarul iubirii. Ura, răzbunarea, orgoliul şi toate celelalte pasiuni negative, atât de puternice încă în inima omului, trebuie reduse la tăcere, pentru totdeauna. Crucea pe care am fost bătut cândva în cuie, dar de pe care am invocat iertarea pentru întreaga umanitate, trebuie iubită şi slăvită de toată lumea, ca simbol al reconcilierii universale, în amintirea căii pe care am parcurs-o personal singura cale care poate conduce omul pe înălţimile spirituale supreme.

La ora actuală, situaţia este comparabilă cu cea din ultimele zile ale sejurului Meu pe pământ. La fel ca şi atunci, când circumstanţele exterioare păreau să fie împotriva Mea, conducând aparent la moartea Mea, dar în final nu au făcut decât să demonstreze triumful Meu suprem, prin învierea din morţi şi ridicarea Mea în slavă la cer, şi astăzi pe pământ se îndesesc catastrofele şi suferinţele. Umanitatea le va învinge însă, ridicându-se ca o pasăre phoenix din cenuşa ruinelor acestei lumi (adică a opiniilor şi prejudecăţilor lumeşti), iar oamenii îşi vor arăta adevărata faţă, de copii spirituali ai Părintelui lor suprem, creaţi după chipul şi asemănarea Lui.

Umanitatea se îndreaptă către această destinaţie finală cu paşi repezi, deşi la ora actuală pare o navă rămasă fără cârmaci. Pentru ca scopul final să poată fi atins, trebuie însă mai întâi ca zidurile artificiale pe care intelectul uman le-a construit în jurul inimii pline de iubire să fie dărâmate. Oamenii trebuie să înceteze să mai gândească exclusiv cu intelectul lor, învăţând să simtă mai mult cu inimile. Numai atunci când focul iubirii le va încălzi prea tare sufletele va putea înţelepciunea să pună anumite stavile în calea acesteia, permiţându-le să înţeleagă de ce i-am creat în acest fel şi nu altfel şi care sunt adevăratele calităţi cu care i-am înzestrat.

Ori de câte ori M-am rugat Tatălui Meu, în calitate de Hristos pe pământ, cea care se

ruga era înțelepciunea care apela la Iubire, cerându-i să își limiteze revărsarea ei nelimitată. La fel cum iubirea şi înțelepciunea nu pot exista una fără cealaltă, nici Eu, în calitatea Mea de Hristos, nu puteam exista fără Tatăl - Iubirea universală. De aceea am făcut afirmații de genul: „Nimeni nu Mă poate cunoaşte pe Mine, decât Tatăl din ceruri, şi nimeni nu îl poate cunoaşte pe Tatăl, decât numai Eu", sau: „Voi pleca la Tatăl", etc. Ceea ce doream să spun prin ele era următorul lucru: lumea a fost creată din iubire, dar cea care controlează activitatea acesteia este înțelepciunea, întotdeauna, Iubirea creează, iar înțelepciunea prezervă. **Iubirea, sau „Tatăl", reprezintă simbolul suprem al purității, în timp ce înțelepciunea, sau „Fiul" (Principiul Christic) se manifestă prin faptele sale.** Oamenii înşişi, descendenții Mei, trebuie să devină deopotrivă o manifestare a iubirii şi a înțelepciunii. Pentru aceasta, ei trebuie să înceapă prin a iubi, şi abia apoi să învețe să fie înțelepți, pentru a putea înțelege plenar în ce constă creația Mea şi care este rolul lor în ea.

Acesta este planul Meu pentru voi, şi toate evenimentele care vor urma vă vor conduce către împlinirea lui. Le-am demonstrat deja spiritelor Mele că ceea ce considerau a fi imposibil a devenit posibil. Am instituit un exemplu personal şi am făcut din locuitorii acestei plante minuscule cetățeni ai împărăției Mele Infinite, copiii Mei.

Procesul care a început cândva, prin naşterea Mea ca un bebeluş într-o peşteră de lângă Betleem, slăvit la acea vreme de milioane de spirite angelice, dar neînțeles de oameni, cu excepția unui număr mic dintre ei, care intuiau ceva din ce se va întâmpla, este acum aproape încheiat.

Mi-am dus la bun sfârşit opera de reconciliere, iubire şi iertare. Lumea este curățată în mare măsură de neghina impură a egoismului. Chiar dacă suferințele şi catastrofele de tot felul vor distruge trupurile oamenilor, ele nu le vor mai putea distruge sufletele şi nu le vor mai putea răni spiritele. Aceste aspecte nobile ale ființei umane se vor ridica deasupra ruinelor lumii materiale, cu brațele îndreptate în sus, către Mântuitorul lor Divin, care le va striga tuturor, aşa cum a făcut-o cândva pe pământ: „Veniți la Mine, voi cei împovărați, pentru ca Eu să ridic povara de la voi şi să vă mângâi! Veniți, luptători pentru iubire şi pentru înțelepciune, si primiți coroana vieții; împărăția spiritelor s-a deschis în fața voastră şi puteți vedea legiunile de îngeri bucurându-se şi slăvindu-L pe Domnul cu aceleaşi cuvinte ca şi odinioară: ‚Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte şi pace pe pământ, între oamenii plăcuți Lui!' Căci El a venit printre ai Lui şi copiii Lui L-au recunoscut". Amin.

6

Duminica de după Crăciun

Copilul Iisus la Templu

Sfântul Luca II, 33-40: *„Tatăl şi mama Lui se mirau de cele ce se spuneau despre EL Simion i-a binecuvântat şi i-a spus Măriei: Iată, Pruncul acesta este rânduit spre prăbuşirea şi spre ridicarea multora În Israel, şi să fie un semn care va stârni împotrivire. Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie, ca să se descopere gândurile multor inimi'. Mai era acolo şi o prorocită, Ana, fiica lui Fanuel, din seminția lui Aser. Ea era foarte înaintată în vârstă şi trăise cu soțul ei şapte ani după fecioria ei Rămasă văduvă şi fiind în vârstă de 84 de ani, nu se depărta de templu şi noapte şi zi slujea lui Dumnezeu cu post şi cu rugăciuni. A venit şi ea în acelaşi ceas, lăudându-L pe Dumnezeu şi vorbind despre Iisus tuturor celor ce aşteptau răscumpărarea în Ierusalim. După ce au împlinit toate după legea Domnului, Iosif şi Maria s-au întors în Galileea, în cetatea lor, Nazaret. Iar Copilul creştea şi se întărea, fiind plin de înțelepciune; şi harul lui Dumnezeu era peste El".* (25 decembrie 1871)

Acest capitol începe cu naşterea mea, vorbeşte de circumcizia la care am fost supus şi apoi continuă cu cele trei zile pe care le-am petrecut în Templul de la Ierusalim la vârsta de 12 ani. (vezi"Cele trei zile petrecute de Iisus la templu ",N.R.)

(http://www.scribd.com/doc/4251689/Evanghelii-Apocrife-Cele-trei-zile-petrecute-de-Iisus-la-templu-La-12-ani) Sosirea celor trei magi de la Răsărit, uciderea pruncilor şi alte aspecte legate de naşterea Mea, cum ar fi fuga în Egipt şi revenirea în ţară după moartea lui Irod, nu sunt menţionate în această Evanghelie, motiv pentru care voi sări şi Eu peste ele, de vreme ce oricum le cunoaşteţi din Evanghelia lui Iacov, care descrie pe larg povestea copilăriei Mele, precum şi din celelalte texte ale discipolilor Mei. (Vezi „Evanghelia lui Iacov" http://www.scribd.com/doc/3152998/JAKOB-LORBER-Copilaria-lui-Iisus N.R.)

Să ne oprim aşadar la textul menţionat mai sus: „Tatăl şi mama Lui se mirau...".

De ce se mirau cei doi atât de tare?

Se mirau de cuvintele profetice ale lui Simion şi de afirmaţiile Anei, care L-au recunoscut în copil pe Mântuitorul mult-aşteptat, dar nu doar al evreilor, ci al întregii umanităţi, care venise să elibereze spiritul din închisoarea materiei.

Nu este deloc surprinzător că Iosif şi Maria nu au înţeles profeţiile celor doi, căci, ţinând cont de toate întâmplările misterioase care s-au petrecut, de la naşterea miraculoasă a Mariei şi până la prezentarea în Templu, este evident că nici Iosif şi nici Maria nu ştiau cum să înţeleagă aceste lucruri.

Deşi evreii erau obişnuiţi să primească mesaje direct de la Mine prin intermediul profeţilor, ei nu le acordau prea multă atenţie atât timp cât profeţii erau încă în viaţă, mesajele lor necăpătând de regulă importanţă decât mult timp după moartea lor, atunci când începeau să se adeverească.

Cu toţii îl aşteptau pe Mesia, dar speranţele lor aveau la bază aşteptările lor lumeşti. Ei aşteptau un Mesia născut într-un palat, care să îi elibereze într-obună zi de jugul cuceritorilor romani. Fiul unui tâmplar (aceasta era meseria tatălui Meu vitreg) nu corespundea acestei imagini, deci nu intra în vederile lor.

De aceea, Iosif şi Maria s-au mirat foarte tare de cuvintele lui Simion şi ale Anei. Maria trăise deja o succesiune incredibilă de întâmplări miraculoase, de neînţeles pentru ea, într-un interval scurt de timp. Mai întâi de toate, a dat naştere unui fiu fără să fi cunoscut partea bărbătească. A devenit astfel mamă, dar fără să experimenteze plenar starea de maternitate, căci, de regulă, un copil reprezintă legătura care uneşte viaţa unei femei cu cea a unui bărbat, creând astfel o familie unitară.

Măria era mamă şi trăia, ca orice femeie, bucuria de a-şi vedea progenitura, dar trăia mai degrabă un sentiment de compasiune faţă de copilaşul din faţa ei decât fericirea unei mame atunci când îşi strânge la piept fructul iubirii ei faţă de bărbatul ales. De aceea, Maria nu putea înţelege ce s-a petrecut în realitate în momentul concepţiei, la naşterea Mea sau mai târziu. Fiind un suflet de o mare puritate, acţiona într-o stare de receptivitate totală, fiind ghidată de puterile superioare şi ascultând de glasul inimii ei.

Totuşi, sentimentele vagi pe care le simţea, convinsă că este singura care le experimentează, suspiciunile şi îndoielile ei, au crescut auzind alte persoane exprimând convingeri similare, ba chiar anticipând lucruri mai măreţe decât se aştepta ea, pe când M-a dus la templu. După circumscrierea Mea şi după îndeplinirea sacrificiilor cerute de legea evreiască, urma să fiu primit în religia iudaică şi educat în spiritul ei.

Cuvintele lui Simion i s-au părut cu deosebire misterioase Mariei, căci el a recunoscut în copil un principiu pe care ea nu îl cunoştea încă. Îndeosebi cuvintele de la sfârşitul afirmaţiei sale i s-au părut de neînţeles: „Iată, Pruncul acesta este rânduit spre prăbuşirea şi spre ridicarea multora în Israel, şi să fie un semn care va stârni împotrivire. Chiar sufletul tău va fi străpuns de

o sabie, ca să se descopere gândurile multor inimi".

Chiar dacă îşi imaginase încă de la concepţia Mea miraculoasă, urmată de naşterea Mea şi de celelalte evenimente ieşite din comun, că voi face fapte extraordinare, ea nu putea concepe că L-a purtat în pântecul ei pe însuşi Dumnezeu şi pe Mesia mult-aşteptat, Mântuitorul spiritual nu doar al poporului ei, ci al întregii umanităţi! Chiar şi la moartea Mea pe cruce, ea a continuat să plângă, numindu-Mă fiul ei, căci Mă considera încă un om, nu un Dumnezeu. Abia după învierea Mea din morţi s-a convins şi ea, la fel ca şi ceilalţi discipoli ai Mei, de adevărul celor afirmate de Mine în faţa lor de nenumărate ori.

Sabia care urma să-i străpungă inima (la care face trimitere textul) se referea la durerea maternă; căci dacă M-ar fi recunoscut ca Dumnezeu, moartea Mea nu ar fi trebuit să îi provoace durere, ci o stare de exaltare, dată fiind învierea miraculoasă care urma să se petreacă.

Le-am prezis adeseori Mariei şi discipolilor Mei destinul care Mă aştepta şi felul în care voi învinge moartea şi iadul. Ei nu-şi puteau însă imagina, în special în acele timpuri în care profeţii şi esenienii făceau tot felul de miracole, că Eu, un om în carne şi oase, care mânca şi bea, la fel ca şi ei, puteam fi una cu Dumnezeu, Domnul Oştirilor, care, după ce a crescut în trup uman, avea să o sfârşească pe cruce - un simbol al ruşinii şi al degradării la acea vreme.

De aceea, Iosif şi Maria s-au minunat de cuvintele celor doi, neînţelegând cine era Acela care venise pentru a aduce cu sine „prăbuşirea şi ridicarea multora din Israel". „Prăbuşirea" se referea la distrugerea regatului-iudaic la 50 de ani de la moartea Mea, iar „ridicarea" simboliza trecerea la creştinism a multora dintre evrei şi transformarea simbolului crucii dintr-unul al ruşinii într-unul al slavei supreme.

Credeţi cumva că la vremea celei de-a doua sosiri a Mea pe pământ oamenii vor dispune de o înţelegere mai bună? Nici vorbă! La fel ca odinioară, vor exista admiratori care Mă vor considera un simplu om inspirat de Dumnezeu. Desigur, a doua oară nu voi mai veni ca şi copil, ci ca un om matur, dar mulţi vor continua să se îndoiască de Mine, insistând să le demonstrez divinitatea Mea prin miracole şi semne, căci simpla putere a Cuvântului nu îi va convinge.

Povestea copilăriei Mele se va repeta în aspectele ei principale, dar numai într-un sens spiritual, căci la acea vreme înţelegerea spirituală va fi mai avansată decât cea pe care o aveau evreii acum 2000 de ani, astfel încât credincioşii vor prevala pe pământ, în timp ce necredincioşii şi ateii se vor afla în minoritate.

Ascultaţi, copiii Mei! La fel cum Eu M-am supus obiceiului evreiesc al circumciziei, ar trebui să vă supuneţi şi voi botezului spiritual, scăldându-vă în spiritul iubirii Mele. Alungaţi din inimile voastre impurităţile şi faceţi efortul zilnic de a Mă înţelege mai bine pe Mine şi creaţia Mea, astfel încât inimile voastre să nu mai fie străpunse de sabie jelind după pierderea bunurilor pământeşti, căci acestea sunt bunuri efemere, după care nu merită să jeleşti.

Priviţi realitatea în adevărata ei lumină şi îndepliniţi-vă zilnic datoria pe acest pământ, atât timp cât vă aflaţi pe el, astfel încât în momentul despărţirii să nu aveţi regrete şi să nu fiţi nevoiţi să jeliţi după cele lăsate în urmă.

Speranţa Mea este să Mă recunoaşteţi pe Mine, aşa cum M-a recunoscut Maria când M-am întors de la Tatăl, şi să înţelegeţi că Cel pe care îl numiţi Hristos este un spirit infinit mai mare şi mai plin de iubire decât v-aţi imaginat până acum, dar şi că ceea ce aşteaptă El de la voi este mult mai mult decât ceea ce aţi fost dispuşi să faceţi până acum.

La ora actuală sunt mulţi oameni pe pământ care Mă recunosc şi care Mă iubesc la fel de mult ca Maria pe vremea când trăiam pe planeta voastră. Acest lucru nu este însă suficient. Maria nu şi-a dat seama decât atunci când eram pe cruce, şi mai ales în momentul învierii, că Cel pe care L-a purtat în pântec nu era un simplu om, ci **Fiul lui Dumnezeu, adică Înţelepciunea**

separată de Iubire, care s-a întors la cer după trei zile petrecute în mormânt, apărându-le apoi din nou discipolilor şi mamei trupului Său în adevărata Sa înfăţişare, cea spiritualizată.

Faceţi toate eforturile pentru ca şi în interiorul vostru să se nască Hristos - pentru a nu fi surprinşi mai târziu, dacă veţi descoperi că El este diferit de ceea ce vă aşteptaţi voi să fie.

Ascultaţi acest avertisment şi acţionaţi în consecinţă! Amin.

7

Prima duminică de după Bobotează

Copilul Iisus în Templu la vârsta de 12 ani

Sfântul Luca II, 42-50: *„Şi când a fost El de 12 ani, s-a dus la Ierusalim, după obiceiul sărbătorii Apoi, după ce au trecut zilele, pe când se întorceau acasă, băiatul Iisus a rămas la Ierusalim şi părinţii Lui nu ştiau. Şi socotind că era în ceata de călători, au mers cale de o zi şi L-au căutat printre rudele şi cunoscuţii lor. Şi negăsindu-L, s-au întors la Ierusalim ca să îl caute. După trei zile, L-au găsit în templu, stând în mijlocul învăţătorilor, ascultându-i şi punându-le întrebări. Toţi care-L auzeau rămâneau uimiţi de priceperea şi de răspunsurile Lui. Când L-au uăzut, ei au rămas miraţi, şi mama Lui i-a zis: ‚Copile, pentru ce ne-ai făcut aşa? Iată, tatăl Tău şi cu mine Te-am căutat cu mare îngrijorare'. El le-a zis: ‚De ce M-aţi căutat? Oare nu ştiaţi că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?' Dar ei n-au înţeles vorbele Lui".*

(26 decembrie 1871)

Acest text este citat tot din Evanghelia lui Luca şi se referă la cele trei zile pe care le-am petrecut în templu. V-am explicat în detaliu, acum câţiva ani, (*Referire la una din lucrările lui Jakob Lorber:* Cele trei zile petrecute de copilul Iisus la Templu.) ce anume am făcut acolo şi despre ce am vorbit. De aceea, nu voi relua aici decât acele aspecte care se vor repeta, în corespondenţa lor spirituală, înainte de a doua Mea venire pe pământul vostru, fiind deja pe punctul de a se repeta. Voi încheia această predică spunându-vă ce aveţi voi de câştigat în urma acestei repetări.

Ascultaţi-Mă, copiii Mei: v-am spus deja de multe ori că fiecare acţiune care s-a petrecut atunci, în perioada cuprinsă între naşterea Mea pe pământ şi ridicarea Mea la cer, are o semnificaţie dublă, sau chiar triplă. Cuvintele şi faptele Mele din acea epocă au avut o semnificaţie deosebită nu numai pentru poporul evreu, ci pentru toţi oamenii din acea vreme, dar şi pentru generaţiile viitoare. Mai mult, ele trebuiau să fie o învăţătură preţioasă pentru toate legiunile de spirite care îmi urmăreau acţiunile cu priviri curioase, pentru a vedea dacă şi în ce fel voi reuşi să îmi duc la bun sfârşit misiunea pe care Mi-am asumat-o.

Complet înlănţuit în trupul uman al unui locuitor al planetei pământ, trebuia să lupt împotriva pasiunilor naturii umane pentru a Mă elibera de ele, reîntorcându-Mă apoi din nou, plenar spiritualizat, în împărăţia din care am provenit. La fel ca oricare alt copil care trăieşte pe pământ, trebuia să îmi perfecţionez gradat sufletul, să descopăr un set de principii şi de valori conceptuale care să Mă ajute să îmi adaptez sufletul la Spiritul Meu, astfel încât la sfârşitul misiunii Mele pe pământ să le demonstrez spiritelor că Mă pot întoarce în împărăţia lor nu doar cu Spiritul Meu - deja perfect, ci şi cu un suflet uman plenar spiritualizat.

Le-am demonstrat astfel celor din marea împărăţie spirituală cum poate fi atins statutul de fiu, arătându-le prin exemplul Meu personal - prin lupta pe care am dus-o şi prin suferinţele prin care am trecut - cum poate fi atinsă fuziunea cu Mine (Principiul Divin) şi

cu ce preț.

Chiar dacă dezvoltarea spirituală a sufletului Meu uman (în care îmi înlănțuisem din proprie inițiativă Spiritul Divin) s-a produs mult mai rapid decât în cazul unui copil obişnuit, chiar dacă încă din primele zile ale copilăriei Mele am rostit cuvinte de mare înțelepciune, în condițiile în care alți bebeluşi nici măcar nu ştiau să vorbească, chiar dacă am oferit explicații spirituale înțelepților acelei lumi, făcând inclusiv miracole (aşa cum a fost cazul celor trei zile petrecute în templu), - nu trebuie să uitați că în Mine se afla într-o stare latentă Spiritul Divin, gata oricând să strălucească - la cea mai mică provocare, deasupra învelişului uman. În plus, vă reamintesc că Eu nu aveam la dispoziție o viață medie de om, la fel ca oricare altă ființă umană, ci numai 33 de ani, din care primii 30 am fost nevoit să-i petrec având grijă să îmi maturizez sufletul în vederea marii misiuni pe care Mi-am asumat-o, şi abia în ultimii trei am putut să aşez piatra de temelie pentru marea învățătură supremă fără de care lumea spirituală, şi indirect şi cea materială, nu şi-ar mai fi putut continua existența.

Atunci când am creat universul, nu a fost suficient să aduc în existență spirite cu imense puteri şi calități excepționale. **Acestea trebuiau să afle care era scopul pentru care le-am creat şi motivele pentru care le-am oferit o perfecțiune atât de mare, pentru a-şi folosi cu înțelepciune calitățile, slăvindu-Mă pe Mine, Creatorul lor, şi învățând să Mă înțeleagă pe Mine şi creația Mea.** Am coborât pe acest pământ al vostru şi am făcut tot ce am făcut pe el pentru a putea crea stabilitate în marea împărăție a spiritelor, conferindu-i (la nivel general, dar şi individual, fiecărui spirit în parte) adevărata valoare spirituală şi învățându-o **să recunoască materia ca nefiind altceva decât spirit condensat,** care poate parcurge acelaşi drum către spiritualizarea completă chiar dacă trebuie să parcurgă o cale mai lungă, întorcându-se în final la Mine, ca o particulă din Sinele Meu spiritual.

De aceea, toate evenimentele care s-au petrecut la naşterea Mea şi ulterior, fuga în Egipt şi întoarcerea acasă, etc., nu au fost altceva decât etape individuale, menite să desăvârşească educația spirituală a sufletului pe care Mi-l asumasem. O asemenea etapă a fost şi cea petrecută la templu, la vârsta de 12 ani, când le-am expus înțelepților din el gânduri şi principii referitoare la viața religioasă care depăşeau cu mult nu doar nivelul vârstei Mele, ci şi pe cel al umanității din acele timpuri. Mulți dintre cei care M-au ascultat atunci au rămas pe gânduri, căci aşteptarea poporului evreu pentru un Mesia era foarte mare, dat fiind că profețiile pe această temă se concentrau în general pe perioada în care am apărut Eu pe pământ.

Că evreii aşteptau un cu totul alt Mesia este o altă poveste, deloc surprinzătoare dacă ținem seama că erau oprimați de multă vreme de o națiune străină, aşteptând un eliberator. Din păcate, ei îl căutau pe Mesia privind în jos, în loc să privească în sus.

Acțiunile Mele din templu, când, în loc să răspund întrebărilor preoților, le-am pus Eu întrebări stânjenitoare, la care nu au ştiut să răspundă, au avut drept scop să le demonstreze acestora cât de superficială era cunoaşterea lor referitoare la un domeniu în care pretindeau că dețin o cunoaştere exclusivă. Am făcut această demonstrație în templul din Ierusalim, principala scoală spirituală de la acea vreme, în fața unui număr mare de ascultători, pentru a arăta că Logosul (Cuvântul) - ca purtător al realității spirituale infinite - este mai presus de orice altă forță din univers. Am semănat astfel sământa pentru învățătura Mea viitoare, cucerind deja câtiva adepți care Mi-au rămas credincioşi întreaga viață. Ce-i drept, Mi-am făcut şi duşmani printre fariseii şi preoții din templu. Prin lupta dintre aceste două extreme, pâinea spirituală pe care am frământat-o atunci a crescut şi a adus mai târziu fructele pe care le scontasem. Dacă toată lumea ar fi fost de acord cu Mine, în cea de-a patra zi nimeni nu şi-ar mai fi adus aminte de Mine şi de

învățătura Mea, cu atât mai mult cu cât majoritatea celor de față nu Mă considerau altceva decât un băiețel sclipitor şi cam obraznic.

M-am retras apoi sub masca unui tâmplar, distrăgând atenția de la Mine. Am avut motivele Melepentru a acționa astfel, căci doream ca oamenii să uite de manifestările timpuri ale Spiritului Meu Divin, în special de cele din templu, pentru a putea confirma în calitate de om, prin cuvintele şi prin faptele Mele, ceea ce nimeni nu ar fi crezut dacă venea de la un băiețel sau de la un tânăr.

Nici chiar Maria, mama trupului Meu, nu a înțeles cuvintele Mele atunci când i-am răspuns reproşului său plin de iubire, referitor la absența Mea şi la căutarea lor disperată: „Oare nu ştiați că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?" Iosif şi Maria erau prea devotați cultului iudaic, pe care îl confundau cu respectarea cutumelor şi ritualurilor religioase, pentru a putea înțelege profunzimea cuvintelor Mele. Ei nu Mă cunoşteau, iar pe Tatăl Meu îl cunoşteau încă şi mai puțin, căci în viziunea lor nu exista decât un singur Dumnezeu indivizibil. Chiar dacă Mi-ar fi recunoscut Sinele Divin, le-ar fi fost imposibil să înțeleagă această diviziune - între Mine şi Dumnezeu, adică între Fiul şi Tatăl.

Aşa se face că atunci când Mi-am început misiunea (la vârsta de 30 de ani), când umanitatea se afla la sfârşitul unei etape şi se pregătea de marea fuziune spirituală cu regatul spiritelor, Sinele Meu devenise suficient de matur pentru a-Mi permite să îmi duc la bun sfârşit menirea. Altfel spus, sufletul Meu fuzionase deja cu Spiritul Divin, acționând aşa cum ştiți din Evanghelia lui Ioan, adică desăvârşind - pentru întreaga creație, nu doar pentru umanitatea - de pe această planetă - marea Mea învățătură, care consta în „restabilirea atributelor divine, explicarea conceptului de demnitate umană şi spirituală în relație cu Creatorul tuturor lucrurilor, precum şi a corelației dintre acestea".

Acesta a fost scopul învățăturii predate de Mine, de natură divină şi permanentă, căci era oferită direct de Dumnezeu descendenților Săi divini, indicându-le acestora cum trebuie iubit Dumnezeu în calitate de Domn (Creator), dar şi în calitate de Părinte.

Iar acum, copiii Mei, dacă ați înțeles de ce am venit personal în lumea voastră şi de ce am acționat aşa cum am făcut-o la vârsta de 12 ani, voi reveni la epoca prezentă şi vă voi explica semnificația actuală a copilăriei lui Iisus, precum şi a întrebărilor puse de el preoților din templu.

Ascultați! Se întâmplă adeseori ca cineva să privească în zare, fără să observe însă ce se petrece în imediata sa apropiere; altfel spus, să nu vadă pădurea din cauza copacilor.

La ce serveşte copilăria? Ea reprezintă trezirea spiritului interior, când sufletul doreşte să obțină cunoaşterea intelectuală, cu ajutorul căreia să studieze lumea exterioară, fără a rămâne însă surd la vocea interioară care îl sfătuieşte de multe ori să facă altceva decât îl mână dorințele sale.

La ora actuală, umanitatea se află exact în această etapă a copilăriei, care corespunde vârstei de 12 ani, în special dacă ne gândim la somnul credinței religioase. Mişcarea spirituală care se face din ce în ce mai puternic simțită acum, răspândindu-se în rândul unor mari mase de oameni, se manifestă printr-o mai atentă examinare a valorilor în care oamenii sunt dispuşi să îşi investească credința, în întrebările pe care le pun autorităților spirituale, teologilor şi scribilor care pretind că dețin cunoaşterea şi care nu sunt de fapt decât mai bine informați. Incapabile să răspundă întrebărilor puse, aceste autorități îşi propun să le rezolve punând la rândul lor alte întrebări.

Acest „al 12-lea an" vesteşte învățătura Mea matură, care va urma în curând. El le aduce unora o stare de pace sufletească, dar pe mulți îi aduce la o stare de disperare. Este

vorba de aceeaşi putere a cuvântului: „La început a fost Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul". Dat fiind nivelul vostru de dezvoltare, cuvintele - aceste expresii ale formelor-gânduri - străpung inimile, dar trezesc în ele o mie de alte gânduri sau cuvinte.

Acum 2000 de ani, Eu nu am făcut altceva decât să arunc piatra pe culme; datorită greutăţii ei, ea a fost însă trasă înapoi în jos, continuând să se rostogolească şi provocând o adevărată avalanşă. La fel se petrec lucrurile şi cu cuvântul! Deşi la început pare mărunt, el continuă să crească, trăgând totul după el în prăpastie. Aşa cum o avalanşă curăţă de zăpadă panta muntelui, permiţând luminii soarelui să atingă din nou solul pământului-mamă, la fel, avalanşa produsă de gânduri şi de cuvinte zdruncină edificiul artificial al amăgirii, iar strălucirea luminii divine a graţiei şi iubirii poate ilumina din nou inima, încălzind-o si topind astfel gheaţa sub care era îngropată.

Aceasta este pregătirea pentru marele proces al purificării. Chiar şi condiţiile sociale, care derivă din cele spiritual-religioase, trebuie reformate şi ajustate, prin reinstituirea drepturilor uman-divine.

Aceasta este semnificaţia „celui de-al 12-lea an" sau a primăverii care trebuie să preceadă vara fierbinte, în care fructele se vor maturiza, astfel încât să poată fi culese toamna.

Anul în care am împlinit 12 ani a fost anul primăverii Mele. Cei trei ani în care Mi-am predat învăţătura au fost vara Mea, iar toamna, perioada recoltei, a fost simbolizată de ultimele 40 de zile pe care le-am trăit, până la ridicarea Mea la cer.

Aceleaşi etape va trebui să le parcurgeţi şi voi. Anii primăverii sau ai fermentaţiei vor fi urmaţi de anii de vară, marcaţi de furtuni şi de vânturi, dar în care fructele se vor coace, iar apoi de anii de toamnă, în care Eu, marele culegător, voi separa grâul de neghină, adunând fructele bune în cerul Meu spiritual, în trupuri celeste spiritualizate, şi aruncându-le pe cele stricate în materia solidificată, de unde vor trebui să reînceapă acelaşi drum, de data aceasta însă mult mai lung, după ce 1-au respins pe cel scurt.

De aceea, aflaţi în primăvara vieţii voastre spirituale, în care în inimile voastre predomină procesul de fermentare şi de purificare, pregătiţi-vă să faceţi ceea ce am făcut Eu însumi la o scară mai mare. Eliberaţi-vă cât mai mult cu putinţă inimile de valorile lumeşti pentru a putea înfrunta cu o putere mai mare vânturile şi furtunile care vor urma, specifice verii spirituale, ieşind din ele victorioşi, la fel ca şi plantele de pe câmp în urma furtunii, în acest fel, când va veni toamna, pomii voştri nu vor avea numai frunze goale, ci vor fi încărcaţi cu fructe dulci (cuvintele şi faptele voastre), demne de nişte copii ai Tatălui ceresc!

Aceasta este singura cale prin care îmi puteţi cuceri iubirea, împărăţia şi pacea sufletelor voastre, crescând puternici ca nişte copaci, capabili să înfrunte cele mai cumplite furtuni, şi nu slabi ca nişte trestii care se apleacă la cea mai mică briză.

Aşa se explică existenţa timpului, a marii mişcări a minţilor şi inimilor voastre, care vă îndeamnă să avansaţi către progresul spiritual. Ascultaţi apelul Meu, care vi se adresează din atât de multe direcţii! El nu vă doreşte decât binele şi îl puteţi urma cu uşurinţă, dacă aveţi voinţa necesară, căci veţi fi ajutaţi în permanenţă de graţia Mea! Amin.

8

A doua duminică de după Bobotează

Nunta din Cana

Sfântul loan II, 1-11*: „A treia zi s-a făcut o nunta în Cana din Galileea şi mama lui Iisus era*

acolo. Şi la nuntă a fost invitat şi Iisus cu ucenicii Săi. Când s-a terminat vinul, mama lui Iisus i-a zis: Nu mai au vin'. Iisus i-a zis: femeie, ce am Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul'. Mama Lui le-a zis celor care serveau: ,Să faceți orice vă va zice'. Şi acolo erau şase vase de piatră pentru apă, puse după obiceiul de curățire al iudeilor; şi în fiecare încăpeau câte două sau trei măsuri. Iisus le-a zis: ,Umpleți vasele cu apă!' Şi le-au umplut până sus. ,Scoateți acum, le-a zis El, şi aduceți mai-marelui mesei'. Şi i-au adus. Mai-marele mesei, după ce a gustat apa devenită vin (el nu ştia de unde vine vinul acesta, dar cei care serveau, care scoseseră apa, ştiau), l-a chemat pe mire şi i-a zis: ,Orice om pune întâi vinul cel bun; şi după ce oamenii au băut bine, atunci pune pe cel mai slab; dar tu ai ținut vinul cel bun până acum', Iisus a făcut acest început al semnelor Lui in Cana din Galileea. El şi-a arătat slava şi ucenicii Lui au crezut în El".

Începutul anilor Mei de maturitate spirituală (deşi nu începusem să îmi predau încă public învățătura), Mi-am propus să atrag atenția asupra Mea, căci urma să ies în curând din perioada de ocultare în care Mă complăcusem atâția ani.

O ceremonie nupțială este un act frecvent, şi deşi are o semnificație spirituală profundă, foarte mulți oameni îi acordă o semnificație exclusiv materială, sărbătorind-o în acest fel.

Dacă evenimentul la care am participat ar fi fost o simplă nuntă, nu M-ar fi găsit acolo. Misiunea Mea se cerea însă îndeplinită, chiar dacă circumstanțele exterioare nu îmi erau foarte favorabile. Atenția evreilor trebuia atrasă treptat asupra învățăturilor şi activităților Mele.

În ceea ce priveşte acest act al Meu şi cele care i-au succedat, ele trebuie înțelese din perspectiva timpurilor moderne într-un sens mai profund, căci perioada de timp care va urma va fi mai mare decât cei trei ani pe care îi mai aveam Eu de petrecut pe planeta voastră întunecată. La acea epocă Eu nu aveam la dispoziție decât un timp foarte scurt pentru a realiza o operă eternă. La ora actuală, fluxul evenimentelor se derulează mai lent, căci este în joc însăşi educația spirituală a umanității; cu atât mai puternice sunt însă ele, căci oamenii trebuie să depăşească toate obstacolele care pot apărea în calea celei de-a doua veniri a Mea pe pământ.

Întorcându-ne la nunta din Cana, trebuie să vă explic mai întâi de toate ce înseamnă cu adevărat o nuntă, cum o celebrați voi şi cum aş dori Eu să fie celebrată ea, pentru a-i putea înțelege semnificația spirituală pentru întreaga umanitate, căci fuziunea dintre doi oameni are o corespondență extrem de profundă.

O nuntă reprezintă încheierea unui contract (în sensul de angajament) făcut de doi oameni de sexe diferite, atraşi unul de celălalt, care ascultă de impulsul născut în sufletele lor şi îşi promit reciproc să nu întrerupă niciodată în timpul vieții lor această legătură spirituală pe care o inițiază acum, înfruntând împreună bucuriile şi necazurile vieții, într-o stare de unitate din ce în ce mai profundă pe măsura trecerii timpului. De vreme ce amândoi au luat această decizie, căsnicia lor este parafată printr-un act legal, iar ei renunță la viața individuală, optând pentru cea de familie.

Acest contract asumat de cele două suflete şi legătura spirituală dintre ele urmează să rămână valabile nu numai pe perioada scurtă petrecută de ele pe pământ, ci şi în viața de dincolo, în care cei doi parteneri urmează să devină „o singură minte şi o singură inimă", prin aspirația lor către acelaşi scop comun şi prin fuziunea lor din ce în ce mai accentuată.

Această uniune trebuie fundamentată pe o iubire spirituală şi morală autentică - temelia oricărei vieți de familie bazată pe respectul reciproc. Atunci când am instituit această lege naturală a împerecherii, scopul Meu nu a fost doar acela de a uni doi indivizi prin iubirea lor, ci şi dorința ca această iubire să dea fruct, propagându-se mai departe prin intermediul copiilor şi înnobilând calitățile mentale ale celor doi.

De aceea, am instituit Legea Căsătoriei în întreaga natură, pentru ca speciile să poată fi propagate mai departe, într-o spirală a evoluției care să ducă din ce în ce mai sus, către Mine.

Ce ați făcut însă voi, oamenii, din această intenție a Mea? O piață a trupurilor şi a sufletelor umane.

Vă asigur că aspectul care M-a făcut atunci să accept invitația la nunta din Cana nu a fost cel fizic-material. Ceea ce doream Eu era, pe de o parte, să respect dorința mamei trupului Meu, iar pe de altă parte să pun cu această ocazie piatra de temelie pentru instituirea marii Mele împărății spirituale. Transformarea apei în vin (şi încă într-un vin pe care oaspeții prezenți atunci la nuntă 1-au considerat de o calitate excepțională) are o corespondență spirituală de o semnificație aparte pentru epoca modernă.

Ascultați! Ceea ce v-am spus mai devreme despre legătura sufletească dintre doi indivizi trebuie să se petreacă acum la nivel spiritual între diferitele secte creştine, pornind de la învățătura iubirii despre care vorbesc Evangheliile. Acestea trebuie să se unească la rândul lor, prin intermediul iubirii reciproce, într-o singură mare familie. La ora actuală s-au stabilit deja contacte între ele, iar comunicarea spirituală s-a îmbunătățit. Diferențele insignifiante de opinie şi interpretările diferite ale Bibliei (imuabilă în sine), care au stat la baza acestor diviziuni, încep să scadă în importanță şi urmează să dispară cu totul în viitor. Deocamdată se fac pregătirile pentru traiul în comun, care vor conduce apoi la celebrarea căsătoriei sau a fuziunii, căci timpul se apropie.

Pe măsură ce această unificare se va apropia, voi schimba din nou apa prezentă a credinței în vinul spiritual al iubirii Mele. La fel ca mai-marele mesei de odinioară, care a întrebat: „De ce am băut vinul cel slab la început, şi abia acum ni s-a dat vinul cel bun?", când oamenii vor pune această întrebare, le voi răspunde: „Pentru că înainte nu erați capabili să apreciați cum se cuvine vinul iubirii Mele, care v-ar fi amețit de tot. Acum, după ce v-ați săturat de vinurile slabe făcute de om, când dorința voastră de a bea s-a potolit şi puteți face distincția între bine şi rău, vă voi da o băutură care nu este nouă, ci este vinul cel vechi din care ați băut până acum, dar pe care 1-am purificat personal. Numai cei care au renunțat la senzualitate şi la dorințele lor materiale, recunoscându-şi natura spirituală şi tânjind după hrana corespondentă, sunt demni să bea din acest vin".

La ora actuală, oamenii îşi potolesc setea bând vinul de slabă calitate care li se oferă, spunându-li-se că este vinul divin. Ei intuiesc că există o băutură mai bună, dar fiecare este convins că altcineva are ceea ce îi lipseşte lui. Această căutare continuă are meritul de a elimina obstacolele puse de fanatismul religios, făcând posibilă fuziunea. Abia atunci Mă voi putea întoarce Eu, iar pe pământ nu va mai fi decât o singură turmă şi un singur Păstor.

Aceasta este semnificația spirituală a nunții din Cana. Priviți mişcările religioase şi felul în care cei care gândesc la fel se apropie unii de alții, celebrând ziua nunții şi aspirând la unison către Mine, încercând să binemerite numele pe care 1-am destinat celor care îmi practică învățătura şi care adoptă principiul de bază al întregii Mele creații spirituale şi materiale - acela de copii spirituali ai Tatălui ceresc.

Meditați asupra acestor cuvinte! Amin.

9

A treia duminică de după Bobotează

Vindecarea leprosului

Sfântul Matei VIII, 1-4: *„Când s-a coborât de pe munte, multă lume a mers după EL Şi iată, un lepros s-a apropiat de El, i s-a închinat şi i-a zis: ‚Doamne, dacă vrei, poți să mă curățeşti'. Iisus a întins*

mâna, l-a atins şi i-a zis: ,Da, vreau să fii curăţit!' Şi îndată, acesta a fost curăţat de lepra lui. Apoi Iisus i-a zis: ,Vezi să nu spui nimănui; ci du-te şi te arată preotului şi adu darul pe care l-a rânduit Moise, ca mărturie pentru ei'".

(11 ianuarie 1872)

Acest capitol al Evangheliei discipolului Meu Matei se referă la o serie de vindecări şi miracole pe care le-am realizat în primii Mei ani de apostolat spiritual. Aceste acţiuni erau necesare pentru a le oferi evreilor ortodocşi o idee diferită despre legile religiei lor mozaice, şi mai ales despre Dumnezeul lor, Iehova-Sabaot. Dacă M-aş fi limitat la cuvinte, acestea s-ar fi dovedit insuficiente, aşa că am fost nevoit să realizez şi o serie de miracole.

Textul de mai sus menţionează vindecarea unui lepros prin simpla atingere cu mâna. Acest tip de vindecare nu mai este posibil la ora actuală, cel puţin nu în acord cu voinţa Mea. Evident, „lepra" trebuie înţeleasă în acest context într-un înţeles spiritual. Dacă aş mai permite acum vindecarea prin simpla atingere a oamenilor, aş fi nevoit să fac brusc din ei nişte îngeri, fără ca cei mai mulţi dintre ei să merite acest lucru, lucru care nu ar fi în beneficiul Meu şi al împărăţiei Mele spirituale, dar nici al sufletului transformat subit în înger.

De fapt, ce fel de boală este lepra? Care este cauza ei şi cum poate fi vindecată ea?

Pentru a putea înţelege mai clar corespondenţa spirituală de care vorbeam mai sus, trebuie mai întâi să răspundem la aceste întrebări. Lepra se produce atunci când un om absoarbe în organismul său - prin desfrâu, printr-o alimentaţie nenaturală sau prin lipsa de igienă - un număr atât de mare de substanţe otrăvitoare încât mecanismul uman nu mai poate funcţiona corect. Pentru a-şi putea regăsi echilibrul normal, natura umană concentrează substanţele otrăvitoare (acumulate de-a lungul anilor) într-un singur organ, cel mai mare dintre toate şi foarte important pielea, care permite cel mai extins contact cu lumea exterioară, curăţindu-se astfel (în interior) de aceste substanţe toxice.

În mod evident, cea mai uşoară manieră de a vindeca această boală este cea similară modului în care s-a produs: din interior către exterior. Sângele toxic, care şi-a depozitat substanţele otrăvitoare la nivelul pielii, trebuie înlocuit cu un sânge proaspăt, curat. Desigur, rănile exterioare trebuie menţinute curate, pentru ca părţile putrezite să cadă, eliberând astfel calea pentru eliminarea otrăvurilor.

Prin respectarea unui mod de viaţă sănătos, corpul se poate reînnoi singur, vindecându-se şi asigurând astfel puterea de care are nevoie organismul, şi implicit o viaţă lungă pentru cel în cauză.

Aceasta este, pe scurt, explicaţia leprei, privită ca o boală fizică. Să vedem acum care este corespondenţa ei spirituală, pentru a putea să înţelegeţi caracteristicile bolii şi remediile ei. În acest caz, nu putem vorbi de vindecători spirituali (care vindecă prin cuvânt şi prin atingere), căci din punct de vedere spiritual orice lepră trebuie să se vindece singură.

Din păcate, cea mai mare parte a umanităţii suferă la ora actuală de „lepră", fiind intoxicată de otrăvuri. Din cauză că aproape toată lumea suferă de această boală, ea a ajuns să nu mai fie considerată periculoasă. Puţinii omeni curăţaţi de ea nu trebuie să se retragă din mijlocul leproşilor, ci trebuie să-i înconjoare şi să-i ajute cu răbdarea şi cu iubirea specific creştine, să-i sfătuiască şi să-i sprijine, cu atât mai mult dacă aceştia sunt prea slabi pentru a îşi recâştiga singuri sănătatea morală.

Lepra este o boală care nu poate fi ascunsă, căci lasă semne adânci pe trupul omului. Din punct de vedere spiritual, acest lucru înseamnă că toate obişnuinţele şi obiceiurile proaste, toate pasiunile şi energiile negative, rezultate ca urmare a unei înţelegeri şi educaţii greşite, sunt afişate la vedere.

Dacă un suflet este atât de depravat în structura sa interioară încât aproape că îşi pierde complet valoarea spirituală, scânteia divină implantată în el de către Mine (spiritul) îi conduce paşii, silindu-l să îşi reveleze fără ruşine murdăria interioară în văzul tuturor. Altfel spus, sufletul este forțat să îşi arate nivelul de evoluție celor din jur, provocând în mod deliberat tot felul de experiențe amare şi insultându-i pe cei din jur, pentru a fi respins de aceştia şi pentru a suferi, astfel încât să ajungă să înțeleagă (cândva) că principiile pe care le-a urmat au fost false şi că nu va putea atinge starea de pace sufletească decât atunci când va accepta principiile morale superioare, transpunându-le în practică.

Pentru a accelera vindecarea acestor leproşi din punct de vedere spiritual, Eu permit desfăşurarea unor evenimente teribile pe planeta voastră, pentru ca procesul de eliminare a substanțelor toxice să dureze mai puțin, iar elementele spirituale mai puternice să poată penetra viața interioară a sufletului, în scopul de a-l vindeca.

Aşa cum vindecarea fizică trebuie să vină întotdeauna din interior, la fel, restabilirea stării de sănătate spirituală trebuie inițiată tot în interiorul ființei. Atunci când răul interior devine public, asocierea cu alte persoane sparge buboiul şi puroiul este absorbit de lumea exterioară, creând astfel în interior un vid care poate fi umplut cu ajutorul remediilor moral-spirituale, astfel încât persoana în cauză să poată fi readusă la o stare de normalitate, regăsind în sine imaginea Creatorului său - lucru absolut necesar pentru a putea intra în împărăția spiritelor.

Aşa cum lepra fizică este contagioasă pentru cei din jur, la fel, lepra spirituală poate fi luată de la unul la altul, căci principiile malefice care stau la baza ei se transmit adeseori altor persoane, determinându-le să comită la rândul lor acțiuni greşite. De altfel, aşa a şi ajuns lumea la gradul de imoralitate actual, pe care îl cunoaşteți foarte bine. Acțiunea Mea de odinioară, de vindecare a leprosului prin simpla atingere cu mâna (pentru că sufletul său nu corespundea întru totul cu boala fizică), nu mai poate fi repetată la ora actuală, din punct de vedere spiritual. Atingerea Mea nu mai poate consta astăzi decât în crearea unor condiții favorabile pentru ca cei bolnavi să îşi poată elimina mai rapid impuritățile ataşate de sufletele lor. Curățarea spirituală bruscă ar interfera cu demnitatea libertății umane.

Dacă Eu aş putea transforma instantaneu un diavol într-un înger, fără nici un sacrificiu şi fără nici un efort din partea acestuia, care ar mai fi meritul său?

De aceea, acest gen de vindecare miraculoasă nu mai poate fi realizat la ora actuală (şi nu va mai putea fi realizat nici în viitor). Rămâne însă la fel de posibil un alt tip de vindecare, respectiv cel de care a avut parte centurionul din Capernaum, a cărui credință puternică în puterea Mea - ilustrată de cuvintele sale: „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperişul capsei mele, dar spune un singur cuvânt, iar slujitorul meu va fi vindecat" - arată cum ar trebui să se comporte un creştin adevărat. Indiferent cât de puternice sunt circumstanțele adverse, acesta se raportează la Mine şi la puterea Mea, mărturisind public cât de mărunt este el prin comparație cu măreția Mea divină (şi dând astfel dovadă de o mare smerenie).

Toți cei care Mi se vor adresa în acest fel, care vor veni la Mine smerindu-se şi implorându-Mă, vor putea fi vindecați prin cuvântul Meu şi prin atingerea palmei Mele, bucurându-se de o pace sufletească ce nu va putea fi obținută în nici un alt fel. Lor li se vor aplica şi cuvintele Mele, adresate soldatului din Capernaum, potrivit cărora împărăția lui Dumnezeu le aparține celor înzestrați cu o asemenea credință plină de smerenie, şi nu celor care se mândresc, în prostia lor, cu lepra de care sunt bolnavi. Aceştia vor trebui să se purifice şi să se curețe, căci altfel vor fi nevoiți să recunoască întunericul din inima lor trecând prin experiențe extrem de triste, realizând în final că ar fi fost mult mai uşor pentru ei dacă ar fi încercat să scape de calitățile lor negative (de lepra lor spirituală), pe care nici măcar nu le-au

ascuns, ci dimpotrivă, le-au afişat în văzul întregii lumi. Nu aceasta este calea de a intra în împărăţia spirituală, în viaţa eternă, de a ajunge la Mine.

Atât timp cât nu vor înţelege că blândeţea şi iubirea, alături de credinţa nelimitată, sunt cheile care le deschid porţile pretutindeni în împărăţia Mea, ajutându-i să progreseze extrem de rapid, bolile şi suferinţele îi vor asalta de pretutindeni, până când lepra lor va fi curăţată şi înlocuită de elementele valoroase ale vieţii, credinţei şi iubirii.

Chiar şi voi mai aveţi încă destule pungi cu puroi pe pielea sufletelor voastre, care arată că nu sunteţi încă pe deplin curăţaţi şi că nu aţi asimilat suficient de bine hrana spirituală care vi s-a dat. Voi citiţi foarte multe cărţi spirituale şi credeţi tot felul de lucruri valoroase, dar nu prea le aplicaţi în viaţa exterioară, lucru care dovedeşte că această hrană a graţiei şi a iubirii nu a pătruns încă suficient de adânc în voi. Foarte puţini dintre voi îşi recunosc propria lipsă de vrednicie, aşa cum a făcut centurionul din Capernaum, fiind incapabili să exclame, la fel ca şi el: „Doamne, nu sunt vrednic de atâta graţie! Un singur cuvânt de alinare din partea Ta îmi este suficient, dar chiar şi el înseamnă prea mult pentru mine, sărman copil slab şi obraznic!"

Cei mai mulţi dintre voi credeţi, la fel ca şi evreii de acum 2000 de ani, că dacă îmi respectaţi poruncile şi învăţăturile în litera, şi nu în spiritul lor, aţi făcut deja totul, şi că mai mult de atât nu se poate, în realitate, sunteţi încă departe de respectarea corectă a cuvintelor Tatălui vostru. Evreii nu respectau poruncile divine decât în aparenţa lor materială, care li se părea cea mai importantă. La fel faceţi şi voi. Manifestaţi mult entuziasm pentru cuvintele Mele şi sunteţi oricând gata să îi convertiţi pe alţii. Sunteţi dispuşi să măturaţi gunoiul din curţile altora, dar nu şi din propria voastră curte, după care aşteptaţi, la fel ca leprosul din Evanghelie, să trec pe la voi şi să fac imediat, prin simpla Mea atingere, nişte fiinţe de o mare moralitate din voi.

Trăiţi într-o mare eroare. Nefiind conştienţi de propriile voastre pungi cu puroi, voi nu faceţi nimic pentru a le vindeca.

De aceea, sfatul Meu plin de iubire este acesta: examinaţi pielea sufletului vostru! Dacă veţi descoperi pe ea bube şi pungi cu puroi, urmăriţi să înţelegeţi că sufletele voastre mai adăpostesc încă multe elemente toxice, străine de adevărata voastră natură divină. Faceţi tot ce vă stă în puteri pentru a le elimina şi pentru a le înlocui cu alte substanţe, mai valoroase, care slujesc vieţii, astfel încât să nu aveţi nevoie de atingerea Mea, ci doar de cuvântul Meu pentru a vă restabili starea de sănătate sufletească. Amin.

10

A şaptea duminică

Parabola lucrătorilor la vie

Sfântul Matei XX, 1-16: *„Fiindcă împărăţia cerurilor se aseamănă cu un gospodar care a ieşit dis-de-dimineaţă să-şi tocmească lucrători la vie. S-a învoit cu lucrătorii cu câte un dinar pe zi şi i-a trimis în via sa. A ieşit pe la ceasul al treilea şi a văzut pe alţii stând în piaţă şi nefăcând nimic. ‚Duceţi-vă şi voi în via mea, le-a zis el, şi vă voi da ce va fi drept'. Şi ei s-au dus. A ieşit iarăşi pe la ceasul al şaselea şi al nouălea şi a făcut la fel. Când a ieşit pe la ceasul al 11-lea, a găsit pe alţii stând acolo şi le-a zis: ‚De ce staţi aici toată ziua fără lucru?' Ei i-au răspuns: ‚Pentru că nu ne-a tocmit nimeni'. ‚Duceti-vă şi voi în via mea, le-a zis el, şi veţi primi ce va fi drept'. Făcându-se seară, stăpânul viei a zis administratorului său: ‚Cheamă pe lucrători şi dă-le plata, începând de la cei de pe urmă, până la cei dintâi'. Cei de pe la ceasul al 11-lea au venit şi au primit fiecare câte un dinar. Când au venit cei dintâi, socoteau că vor*

primi mai mult, dar au primit şi ei tot câte un dinar de fiecare. Şi primindu-l, ei murmurau împotriva stăpânului casei, zicând: ‚Aceştia de pe urmă au lucrat un ceas şi la plată i-ai făcut deopotrivă cu noi, care am purtat greul şi zăduful zilei'. Dar răspunzând, el a zis unuia dintre ei: ‚Prietene, nu-ţi fac nici o nedreptate: nu te-ai învoit tu cu mine pentru un dinar? Ia-ţi ce este al tău şi pleacă! Eu vreau să-i plătesc şi acestuia din urmă ca şi ţie. Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al meu? Ori este ochiul tău rău, pentru că eu sunt bun? Tot aşa, cei din urmă vor fi cei dintâi, şi cei dintâi vor fi cei din urmă; pentru că mulţi sunt chemaţi, dar puţini sunt aleşi".

(ianuarie 1872)

La fel ca multe alte parabole pe care le-am spus evreilor, această povestire avea drept scop să îi ajute pe aceştia să înţeleagă mai bine adevărurile spirituale cu ajutorul unor comparaţii şi al unor ilustraţii din viaţa reală. Limbajul metaforic era foarte frecvent folosit în acele zile, la fel cum este şi astăzi în Orient, spre deosebire de civilizaţia occidentală actuală, care preferă limbajul liniar şi direct. Parabolele Mele ascund întotdeauna o semnificaţie spirituală extrem de profundă, care a păstrat aceeaşi valoare şi pentru generaţiile viitoare, nu doar pentru evreii acelor timpuri.

Să vedem care este această semnificaţie a parabolei de mai sus, care nu reprezintă altceva decât un înveliş exterior, ce ascunde miezul pe care îl voi explica în continuare.

Ascultaţi. Am afirmat în această parabolă că „împărăţia lui Dumnezeu este precum o vie". Semnificaţia spirituală a acestor cuvinte nu poate fi înţeleasă fără a explica mai întâi ce înseamnă o vie.

O vie reprezintă un petic de pământ pe care se plantează viţă de vie, cu ajutorul căreia eterul pământului este transformat într-un eter spiritual, sau altfel spus, care permite transformarea strugurilor în vin. Prin descompunerea elementelor, substanţele grosiere sunt transmutate şi sublimaţe, transformându-se în elemente subtile, de o natură mai spirituală.

De ce elemente au nevoie strugurii pentru a se coace, în afară de sol? înainte de toate, de lumina soarelui, căci fără o trezire de sus, pe pământ nu se poate dezvolta nici un produs spiritual. Prin lumina sa, soarele trebuie să trezească mai întâi elementele latente din sol, apoi să le ajute să se spiritualizeze cu ajutorul căldurii sale, punându-se astfel în circulaţie în interiorul viţei de vie, trecând din rădăcini în tulpină, apoi în frunze, flori şi fructe, unde sunt depozitate cele mai rafinate dintre ele. Prin procesul de descompunere a strugurilor, aceste substanţe scot în sfârşit la lumină ce abundenţă de elemente spirituale au conţinut de la bun început, chiar dacă într-o formă iniţial latentă. Acest lucru nu devine însă evident decât după ce strugurele este zdrobit, încetând să mai fie un strugure.

Cele trei elemente care acţionează într-o vie sunt aşadar: solul, lumina şi apa, care conlucrează împreună pentru a obţine un produs superior (spiritual), respectiv vinul.

Cred că analogia Mea, prin care am comparat împărăţia lui Dumnezeu cu o vie, începe să capete în sfârşit contur în minţile voastre.

În împărăţia Mea, aspectul superior este spiritul pur. Fiind întrupat în fiinţe spirituale, el nu poate fi obţinut însă decât prin rafinarea produselor inferioare ale creaţiei. Procesul evoluţiei spirituale poate fi comparat cu cel de producere a vinului, care începe cu absorbţia sevei pământului de către rădăcinile viţei de vie şi se încheie cu procesul de fermentare a vinului din butoi, constând într-o transformare continuă a elementelor, o purificare şi o rafinare a lor, până la obţinerea produsului nobil final, în mod similar, orice proces de evoluţie din creaţia Mea constă într-o purificare şi o rafinare continuă a fiinţelor, până când, prin dezintegrarea substanţei materiale din care au fost confecţionate trupurile lor, esenţa spirituală

poate ţâşni în sus, îmbrăcată doar cu un înveliş extrem de subtil (eteric). La fel cum rădăcina viţei de vie extrage din sol elementele de care are nevoie pentru a forma structura viitoare a plantei, rădăcina sufletului este îngropată adânc în materialitate, de unde îşi extrage elementele necesare pentru creşterea acestuia şi pentru a produce fructe. Acesta este începutul procesului de evoluţie, prin care sufletul se înalţă din bezna pământului într-o atmosferă din ce în ce mai rafinată şi mai luminoasă. Lumina, aerul şi apa contribuie în egală măsură la desăvârşirea procesului de spiritualizare, transmutând elementele solide ale pământului în fluide care pot transporta mult mai uşor elementele nobile ale substanţelor spirituale, întrucât s-au înălţat din regiunile inferioare, lăsându-se pătrunse de lumină şi de căldură, şi fiind astfel supuse unor influenţe din ce în ce mai mari venite din regiunile superioare.

Cam aşa se petrec lucrurile şi în procesul de educaţie a creaturilor Mele, pentru ca ele să poată deveni locuitori ai Cerului Meu spiritual. Razele de lumină şi de adevăr care coboară de sus trezesc elementele adormite în mormântul lor (materia grosieră), pe care le extrag şi le purifică, creând în ele impulsul de a se înălţa din ce în ce mai sus. Puteţi vedea cu uşurinţă pe pământul vostru cum toate creaturile se luptă să avanseze de la o existenţă grosieră către una mai uşoară, trecând succesiv prin toate etapele regnurilor vegetale şi animale, până când ajung în sfârşit la stadiul de om - primul nivel cu adevărat spiritual pe calea către împărăţia Mea. Am putea compara omul cu strugurii produşi de viţa de vie, care conţin deja în ei toate elementele necesare pentru a da naştere vinului delicios.

În interiorul omului, elementele sunt astfel aranjate încât influenţa venită de sus să fie mai puternică decât cea venită de jos. Cel puţin aceasta a fost intenţia Mea atunci când am creat omul. Vom discuta însă ceva mai târziu în cadrul acestui comentariu despre degenerarea şi rătăcirea omului, care au inversat această tendinţă.

Prin descompunerea trupului său material (după moartea sa), omul pătrunde în împărăţia spiritelor, în care procesul se repetă din nou, dar de data aceasta într-o manieră spirituală. Aşa cum, pe pământ, spiritele inferioare au fost nevoite să parcurgă lungul drum al evoluţiei de la piatră (materia solidă) până la om (trecând prin diferitele stadii vegetale şi animale) - care reprezintă stadiul spiritual suprem pe pământ, la fel, spiritele ajunse în împărăţia de dincolo îşi continuă evoluţia de la acest stadiu uman până la cel mai înalt stadiu angelic cu putinţă, ba chiar până la Mine.

Privind lucrurile din această perspectivă, putem compara împărăţia lui Dumnezeu cu o vie, căci avem de-a face cu acelaşi proces de purificare continuă de la elemente grosiere până la elemente din ce în ce mai subtile, de la elemente solide la elemente din ce în ce mai fluide, de la materie la spirit. După cum afirmă parabola, în această împărăţie (vie) există un proprietar, care caută lucrători pentru a munci pentru el.

Acest proprietar sunt Eu. În timp ce proprietarul unei vii caută lucrători pentru o lucrare lumească, Eu caut însă lucrători pentru o lucrare spirituală. Pe scurt, caut acele suflete care Mă înţeleg pe Mine şi creaţia Mea, fiind pregătite să îmi împlinească poruncile iubirii, contribuind - prin învăţătura şi prin exemplul lor personal - la eliberarea celorlalte spirite înlănţuite în materie şi conducându-le înapoi la Mine, purificate, rafinate şi spiritualizate, adică aşa cum au fost create cândva de mâna Mea. (http://www.scribd.com/doc/5603236/Cine-este-Dumnezeu-cine-este-Lucifer-ce-este-omulExplicate-de-insusi-Dumnezeu-prin-Bertha-Dudde-) La fel ca proprietarul care se trezeşte devreme şi angajează primii oameni pe care îi găseşte lenevind, Eu îmi exercit influenţa asupra sufletelor umane încă din primii ani ai acestora, pentru a-i pregăti în vederea împărăţiei Mele. La fel ca proprietarul viei, care iese

la diferite ore pentru a găsi noi lucrători, Eu continui să caut suflete pregătite la toate vârstele - la tinereţe, la maturitate, sau chiar la bătrâneţe - pentru a-i regăsi pe cei rătăciţi, care şi-au uitat misiunea în această viaţă şi destinul care îi aşteaptă în lumea de dincolo.

La fel cum copiii Mei au vârste diferite, la o scară mai mare, naţiunile pământului au nivele diferite de evoluţie, aflându-se fie în etapa copilăriei, fie în cea a tinereţii, a maturităţii sau a bătrâneţii. Şi ele urmează aceleaşi etape de dezvoltare ca şi indivizii.

Prima etapă a învăţăturii referitoare la împărăţia lui Dumnezeu se referă la acei ani de credinţă inocentă care corespund vârstei copilăriei. Urmează apoi o epocă a îndoielilor şi a întrebărilor - vârsta tinereţii, apoi o epocă a cunoaşterii şi a lucidităţii - vârsta maturităţii, şi în sfârşit, perioada care precede transformarea iminentă - vârsta bătrâneţii.

Prima Mea venire pe pământ s-a petrecut în perioada de tinereţe a umanităţii, când minţile trezite au început să critice şi să îşi pună întrebări în legătură cu principiile religioase care le-au fost oferite, proces care a condus la crearea unui număr mare de confesiuni.

Pentru a preveni rătăcirea completă a umanităţii în afara existenţei spirituale în această perioadă dificilă a întrebărilor, am coborât pe acest pământ şi am curăţat terenul, păstrând elementele bune dobândite de umanitate în perioada ei de copilărie, eliminând elementele pervertite datorate unui intelect prea sofisticat şi redând oamenilor demnitatea spirituală care s-ar fi putut pierde complet din cauza activităţilor lor lumeşti, egoiste.

În această perioadă a tinereţii, în care agitaţia este maximă, dar şi entuziasmul, am căutat lucrători pentru via Mea celestă. Mulţi au murit ca martiri pe rug pentru a-şi îndeplini misiunea, deşi nu meritau acest destin.

Această oscilaţie a marilor idei între învăţătura spirituală şi materialism a condus la desăvârşirea procesului de maturizare a umanităţii. Sămânţa pe care am plantat-o la vârsta tinereţii a dat rod, deşi multe din aceste fructe s-au stricat între timp. De aceea, am venit din nou să caut lucrători pentru împărăţia Mea, dar nu am mai găsit decât foarte puţini. Unii dintre ei şi-au asumat iarăşi riscul de a separa grâul de neghină, pentru ca sămânţa spirituală să nu fie sufocată din nou din cauza intereselor lumeşti ale oamenilor, în această epocă a maturităţii, în care luciditatea lor a devenit mult mai mare. Aşa au început războaiele religioase şi persecuţiile, oamenii încercând să treiere răul trecându-l prin foc şi sabie, cucerind prin ură şi răzbunare ceea ce ar fi putut mult mai uşor cuceri prin iubire şi toleranţă.

A trecut apoi şi această vârstă a umanităţii. Cei care şi-ar fi dorit să modeleze lumea în acord cu propriile lor idei şi să o arunce în orbire au căzut în propria lor capcană, în groapa pe care au săpat-o pentru alţii. Umanitatea se transformă, dar într-o manieră cu totul diferită de cea pe care şi-ar fi dorit-o ei.

Deşi nu au reuşit tot ce şi-au propus, lucrătorii în via Mea au contribuit cel puţin la salvarea plantei spiritului, care conţine vinul celest şi pur, împiedicând distrugerea şi degradarea ei completă.

Acum Mă pregătesc să vin din nou în mijlocul umanităţii, ajunsă la vârsta bătrâneţii, considerând-o suficient de matură pentru a se transforma spiritual, îmi caut din nou astăzi lucrătorii de care am nevoie, şi pot spune că am găsit deja câţiva. Deşi bătrâneţea este caracterizată de obişnuinţe puternic implantate, care nu sunt deloc uşor de dezrădăcinat, puterea evenimentelor va contribui considerabil la eliminarea obstacolelor care refuză să facă loc schimbării în bine.

Mi-am angajat şi Mi-am trimis astfel lucrătorii, iar când aceştia vor intra în împărăţia Cerurilor, se vor alătura celor care au ajuns acolo înaintea lor, sărbătorind alături de ei festinul victoriei şi primirea cununii de lauri.

Eu i-am chemat pe toți oamenii să pășească pe acest drum al purificării, dar foarte puțini au reușit să fie aleșii care, triumfând asupra suferințelor, durerii, grijilor și luptelor interne, au continuat să țină sus stindardul credinței în Mine. **Au fost unii care au suferit din cauza credinței lor pioase, dar greșit înțelese, și care a degenerat în fanatism. Aceștia vor fi cei care vor crâcni în lumea de dincolo, văzându-i răsplătiți înaintea lor pe alții, pe care pe pământ i-au privit cu dispreț.** Au fost și ei chemați, dar le-a lipsit puterea să devină aleși.

Iubirea Eternă, care știe să niveleze totul, va ști însă și în lumea de dincolo să aline rănile produse de orgoliul născut din înțelegerea greșită a lucrurilor.

Copiii Mei, umanitatea a intrat astăzi în perioada bătrâneții. Timpul disoluției - în sensul spiritual al cuvântului - și al ultimei Mele veniri pe pământ se apropie. Așa se explică agitația care i-a cuprins pe oameni la ora actuală, căci ei intuiesc schimbarea iminentă a lumii temporale și spirituale în care trăiesc. De aceea, ei se grăbesc să elimine răul încă înainte de producerea evenimentelor, pentru a nu fi surprinși de acestea. Aceștia sunt lucrătorii angajați la ceas de seară, care încearcă să recupereze în al 12-lea ceas al vieții spirituale ceea ce nu au realizat până acum.

Va veni în curând clipa în care proprietarul viei va începe să plătească salariile. Voi distribui atunci cununile de lauri și medaliile victoriei tuturor celor care au propagat învățătura Mea pe pământ, indiferent dacă au făcut-o de la bun început sau mai târziu.

De aceea, faceți toate eforturile pentru a vă încadra și voi între cei care au ascultat Cuvântul Meu, numărându-vă astfel printre cei chemați, dar mai ales printre cei aleși, care au făcut tot ce le-a stat în puteri pentru a extrage - în această epocă de sfârșit a umanității - dintre faptele crude și lipsite de iubire ale acestei lumi, cât mai multă substanță spirituală, pentru a fi transformată mai târziu, în împărăția Cerurilor, după procesul de fermentație corespunzător, în vinul cel mai nobil. Amin.

11

Duminica a șasea

Parabola semănătorului

Sfântul Luca VIII, 4-15: *„Când s-a strâns o mulțime mare și a venit la El popor din felurite cetăți, Iisus a spus o pildă: ‚Semănătorul a ieșit să-și semene sămânța. Pe când semăna el, o parte a căzut lângă drum, a fost călcată în picioare și au mâncat-o păsările cerului. O altă parte a căzut pe stâncă și cum a răsărit, s-a uscat, pentru că n-auea umezeală. O altă parte a căzut în mijlocul spinilor; spinii au crescut împreună cu ea și au înăbușit-o. O altă parte a căzut pe pământ bun și a crescut și a făcut rod însutit'. După ce a spus acestea, a strigat: ‚Cine are urechi de auzit, să audă!' Ucenicii Lui L-au întrebat ce înțeles are pilda aceasta. Și El le-a zis: ‚Vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, dar celorlalți li se vorbește în pilde, ca „măcar că văd, să nu vadă, și măcar că aud, să nu înțeleagă". Iată ce înțeles are pilda aceasta: Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu. Cele de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia Cuvântul din inima lor, ca nu cumva să creadă și să fie mântuiți. Cele de pe stâncă sunt aceia care, când aud Cuvântul, îl primesc cu bucurie; dar n-au rădăcină, ci cred până la un timp, iar când vine ispita, se leapădă. Sămânța căzută între spini sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, își văd de drum și îl lasă să fie înăbușit de grijile, bogățiile și plăcerile vieții, și nu aduc rod care să ajungă la coacere. Dar cea care a căzut pe pământ bun este ca aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă cinstită și bună, și aduc roadă în răbdare'".*

(20 ianuarie 1872)

Am oferit cândva această parabolă a semănătorului și a semințelor cultivate de el

discipolilor Mei şi celor care Mă ascultau într-o formă uşor de înţeles, cu atât mai mult cu cât Evanghelia citează şi explicaţia pe care le-am dat-o discipolilor Mei, dar nu şi celorlalţi.

Explicaţia afirmă cu claritate că seminţele reprezintă Cuvântul Meu. Cele care cad pe drum şi sunt călcate în picioare simbolizează indiferenţa celor care aud Cuvântul, dar nu ţin cont de el şi îl calcă în picioare, continuând să îşi vadă de interesele lor lumeşti. Stânca pe care cad alte seminţe se referă la inimile împietrite care nu sunt dispuse să accepte Cuvântul decât într-o manieră scolastică, în măsura în care corespunde ideilor lor preconcepute; din rândul acestora fac parte intelectualii şi teologii. Dacă opiniile lor diferă de Cuvântul Meu, seminţele nu găsesc prea multă hrană pe terenul stâncos, aşa că se usucă şi mor.

Dacă seminţele cad printre spini, ele apucă să crească, dar sunt sufocate de aceştia. Această imagine se referă la cei care cred în Cuvântul Meu şi îl aplică numai în măsura în care reuşesc să îl reconcilieze cu opiniile lor lumeşti. Dacă aceste opinii se opun Cuvântului Meu sau dacă li se solicită sacrificii personale, ei renunţă cu uşurinţă la el, aşa că seminţele nu apucă să facă rod. Cuvintele rămân frumoase, dar nu conduc la acţiune.

Cam aşa le-am explicat parabola discipolilor Mei. Este important să continuăm analiza ei, arătând cum poate fi aplicată ea timpurilor prezente, dar şi alte aspecte mai subtile, pe care nu le-am indicat la acea vreme.

Înainte de a continua, este necesar să răspundem la următoarele întrebări: ce este o sământă? De ce este semănată ea şi care este scopul cultivatorului? Abia după ce vom răspunde la aceste întrebări vom putea oferi interpretarea corectă a parabolei şi corespondenţele spirituale pe care le implică ea. Din păcate, voi folosiţi o grămadă de cuvinte, fără să fiţi însă conştienţi de semnificaţiile lor spirituale profunde. Puţini sunt cei care cunosc aceste semnificaţii şi care stăpânesc puterea asupra cuvântului. Aceştia au o calitate spirituală rară - aceea de a transmite mesaje spirituale puternice, de a influenţa inimile ascultătorilor lor; fiecare cuvânt care iese din gura lor este precum o rază de lumină care iluminează sufletele, spiritualizându-le şi orientându-le către fuziunea cu Mine. Există o mare diferenţă între simpla conversaţie şi adevărata artă a oratoriei. Sunt oameni care vorbesc foarte mult, dar nu spun nimic, în timp ce alţii vorbesc puţin, dar cuvintele lor îţi merg direct la inimă.

Să începem aşadar cu cuvântul „sământă" şi să vedem care este semnificaţia lui profundă.

Ascultaţi: întreaga infinitate este ascunsă într-o sământă. Din orice sământă se nasc la infinit produse similare cu ea. Atunci când am creat lumea materială, Eu am modelat totul, dar o singură dată. Am dat însă materiei posibilitatea de a se reproduce la nesfârşit, astfel încât efectul iniţial - evoluţia din sămânţa primordială şi până la produsul final - să nu înceteze niciodată, atât timp cât sămânţa găseşte în sol şi în aer elementele de care are nevoie pentru a se dezvolta.

La fel ca şi sămânţa unui copac, care poartă în ea nucleul destinaţiei sale ulterioare, Cuvântul Meu reprezintă un produs al Spiritului meu care continuă să dea naştere neîncetat vieţii, continuând să producă la infinit efecte. Nu întâmplător şi-a început Ioan Evanghelia cu fraza: „La început a fost Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul".

Eu însumi sunt sămânţa din care se reproduce la infinit principiul divin. Oriunde cade acest Cuvânt, sub forma unei seminţe, el dă naştere unor activităţi, care pot fi permanente sau temporare.

Simultan, Eu sunt şi cultivatorul care seamănă seminţele Sale în întreaga creaţie. Aşa se explică de ce acestea nu cad întotdeauna pe solul cel bun, la fel ca în parabola de mai sus. De aceea, unele aduc mai multe fructe, altele mai puţine, iar o parte dintre ele deloc. Ca să înţelegeţi mai bine cum este posibil acest lucru, trebuie să ţineţi cont de faptul că lumile creaţiei Mele şi cei

care locuiesc în ele nu se află pe acelaşi nivel de evoluție; pe de altă parte, oriunde s-ar afla, oamenii au libertatea de a acționa aşa cum doresc. De aceea, rezultatele spirituale ale Cuvântului Meu în diferitele lumi diferă foarte mult, ceea ce explică marea varietate a creației şi lungimea diferită a drumului pe care îl au de parcurs diferitele ființe până la destinația finală (spiritualizarea deplină a sufletului lor).

În calitatea Mea de cultivator, Eu îmi semăn pretutindeni semințele. Acolo unde Cuvântul Meu este primit cu indiferență, sufletele poartă întreaga răspundere pentru experiențele amare prin care sunt nevoite să treacă. Acolo unde semințele cad pe un teren stâncos, ele sunt spulberate la cel mai mic vânt al pasiunilor lumeşti, căci nu reuşesc să prindă rădăcini în sufletul omului. De aceea, ele nu lasă nici o urmă în aceste inimi împietrite, care vor trebui implicit înmuiate prin metode mai dure. Acolo unde semințele Mele cad printre spini, crescând în mijlocul buruienilor, ele vor împărtăşi soarta celor din urmă, care trebuie distruse. Oamenii nu se aleg astfel cu nimic, terenul inimilor lor fiind nefertil, căci pe el nu poate creşte nimic, nici viciul, nici virtutea. Sămânța Cuvântului Meu nu încolțeşte şi nu aduce rod bogat decât atunci când cade pe pământ bun, în inimile celor deja pregătiți de Mine pentru a-1 primi.

Cuvântul Meu este semănat pretutindeni şi în permanență, cu scopul de a-i transforma pe oameni în adevărate ființe umane, imagini ale Sinelui Meu divin, care se apropie din ce în ce mai mult de destinația finală pentru care i-am creat.

De când am păşit pe pământul vostru şi până astăzi, Eu şi aleşii Mei am semănat încontinuu Cuvântul Iubirii Mele. Ascultătorii noştri erau însă de diferite feluri, motiv pentru care am dorit să le explic tuturor ce consecințe are ascultarea Cuvântului fără punerea lui în practică, din indiferență, inconştiență sau datorită înclinațiilor lumeşti. Mi-am încheiat atunci discursul spunând: „Cei care au urechi de auzit, să audă!" Vă repet astăzi aceste cuvinte, căci se apropie vremea când Mă voi întoarce ca să culeg roadele semințelor pe care le-am cultivat cândva.

Mai mult ca oricând, Cuvântul Meu - sămânța beatitudinii eterne - este călcat astăzi în picioare pe drumurile oamenilor, fiind mâncat de păsările răpitoare, adică de acei oameni care nu doresc să îl folosească decât pentru interesele lor meschine. Multă vreme, el a căzut numai pe terenul stâncos al inimilor egoiste, uscându-se acolo din cauza lipsei de hrană. Din când în când a încolțit câte o plantă, rămânând însă stingheră în mijlocul pasiunilor lumeşti dezlănțuite şi ofilindu-se adesea din cauza acestora (nefiind udată decât în măsura în care corespundea opiniilor lumeşti ale celui în cauză). De îndată însă ce solicita chiar şi cel mai mic sacrificiu de sine, sărmana floricică era imediat ruptă şi aruncată în şanț.

Puțini sunt astăzi cei care cultivă Cuvântul Meu în inimile lor, îngrijindu-1 plini de iubire şi acționând la unison cu el, indiferent de greutățile cu care se confruntă, de obstacolele care le ies în cale şi de suferințele prin care trec. Vă spuneam cândva că puțini sunt cei aleşi să dobândească, cu ajutorul seminței Cuvântului Meu divin, beatitudinea eternă în lumea de dincolo, după trecerea acestui scurt sejur pământesc. Mulți sunt chemați, dar foarte puțini sunt aleşi să primească cununa de lauri a victoriei, înlocuind astfel cununa de spini a destinului omenesc, pe care am purtat-o Eu însumi pe cruce.

Întruparea Mea printre voi a avut menirea de a fi un exemplu. Eu nu M-am născut într-o familie nobilă, nu am avut parte de condiții favorabile în viață şi Mi-am încheiat zilele pe pământ ca un criminal pe cruce, scuipat de toți. De aceea, cei care doresc să Mă urmeze trebuie să tracă prin experiențe similare. Ei vor fi persecutați, disprețuiți şi batjocoriți de cei din jur. Prin învierea Mea, Eu M-am întors însă în împărăția spirituală transfigurat, spărgând astfel toate tiparele umane; de aceea, toți cei care Mi-au oferit inimile lor ca un sol bun pentru Cuvântul Meu

vor sfârşi prin a culege ceea ce au semănat. Răsplata lor va fi cunoaşterea spirituală pentru care au luptat şi pentru care au suferit, dar pe care au cucerit-o în cele din urmă. Ei îşi vor primi răsplata cuvenită, căci nu au călcat niciodată în picioare, la fel ca ceilalţi călători rătăciţi, sămânţa iubirii pe care am semănat-o personal în calea lor. Nu au permis împietrirea inimilor lor şi nu au pus în pericol micuţa plantă a iubirii de dragul plăcerilor lumeşti, echivalate pe bună dreptate cu nişte spini pentru tot ceea ce este spiritual. Având inimile ca un pământ bun, roadele pe care le vor obţine vor fi nobile (aşa cum spuneam odată: „îi veţi cunoaşte după roadele pe care le vor da!").

A sosit în sfârşit vremea recoltării. Grâul cel bun poate fi separat astăzi de neghină, mărăcinii şi buruienele pot fi curăţate prin ardere, iar porumbul copt poate fi adunat în hambarele Mele. Marele proces de cernere a început deja. În scurt timp, Mă voi întoarce personal pentru a le cere socoteală oamenilor pentru seminţele pe care le-am cultivat cândva. **Răsplata fiecăruia va fi proporţională cu munca lor.** Cuvântul Meu este sămânţa divină. El reproduce de-a pururi însăşi eternitatea. Indiferent dacă în anumite locuri seminţele sunt ignorate, călcate în picioare, sufocate de mărăcini, ele nu pot pieri, iar una singură dintre ele este suficientă pentru a produce un rod foarte bogat, din care multă lume se va putea hrăni. Nu contează dacă alte mii de seminţe s-au pierdut inutil, căci cele care au căzut pe pământ fertil, în inimi pline de credinţă, vor genera suficientă lumină pentru a se putea răspândi inclusiv asupra celor rămaşi în întuneric. Sămânţa pe care am creat-o Eu, în calitatea Mea de Creator, pe care am cultivat-o prin moartea Mea pe cruce, în întruparea Mea Hristică, şi pe care o voi culege în curând de pe câmpul activităţii spirituale, în calitatea Mea de Culegător, - nu va putea pieri niciodată. Oricât de mică ar fi recolta, ea va demonstra că ceea ce este sublim nu poate decădea sau dispărea, căci oricât de minuscul ar fi ambalajul în care a fost încorsetat, efectele pe care le poate produce sunt uluitoare.

Nu permiteţi inimilor voastre să se împietrească sau să fie sufocate de mărăcini. Păstraţi-le întotdeauna pregătite, pentru ca sămânţa Mea să poată încolţi în ele, pentru a nu împărtăşi şi voi soarta celor care îmi acceptă Cuvântul, dar într-o manieră superficială, fără să prindă rădăcini, adică fără să-1 transpună vreodată în practică.

Reţineţi un lucru: nici un cultivator nu seamănă seminţele sale fără intenţia de a culege într-o bună zi recolta. Timpul recoltei s-a apropiat. Pregătiţi-vă să fiţi adunaţi în hambarele Mele, pentru a nu fi nevoiţi să o apucaţi pe calea cea lungă a evoluţiei spirituale, alături de mărăcini şi de buruieni.

Vă repet pentru ultima oară: cei care au urechi de auzit, să audă, căci timpul este foarte aproape! Amin.

12

A cincia duminică

Vindecarea orbului

Sfântul Luca XVIII, 35-43: *„Pe când se apropia Iisus de Ierihon, un orb şedea lângă drum şi cerşea. Când a auzit mulţimea trecând, a întrebat ce era. I-au spus că trecea Iisus, Nazarineanul. Şi el a strigat, zicând: ‚Iisuse, Fiul lui David, ai milă de mine!' Cei care mergeau înainte îl certau să tacă, dar el ţipa şi mai tare: ‚Fiul lui David, ai milă de mine!' Şi Iisus s-a oprit şi a poruncit să-l aducă la El; şi după ce s-a apropiat, l-a întrebat: ‚Ce vrei să-ţi fac?' ‚Doamne, a spus el, să-mi recapăt vederea'. Şi Iisus a zis: ‚Capătă-ţi vederea! Credinţa ta te-a mântuit'. Numaidecât orbul şi-a recăpătat vederea şi a mers după Iisus,slăvind peDumnezeu. Tot poporul,când a văzut aceasta, L-a lăudat pe*

Dumnezeu".

(21 ianuarie 1872)

Aveți aici un exemplu perfect care arată cum credința fermă în omnipotența Mea poate restaura vederea unui orb.

La ora actuală majoritatea oamenilor de pe pământul vostru sunt orbi, dar foarte puțini sunt cei care își doresc cu adevărat să își recapete vederea. Cei mai mulți dintre ei sunt fericiți în orbirea lor spirituală, la fel ca cei născuți orbi, care şi-au perfecționat celelalte simțuri, în special cel al atingerii, care le înlocuieşte practic simțul vederii. Aceşti oameni sunt satisfăcuți cu starea lor, căci nu cunosc alta mai bună. Ei nu își regretă orbirea, căci nu ştiu ce înseamnă lumina şi care sunt efectele ei.

La fel cum cei născuți orbi din punct de vedere fizic continuă să își trăiască viața, mii de oameni își văd liniştiți de treburile lor, deşi sunt orbi din punct de vedere spiritual. Educația şi circumstanțele în care trăiesc sunt adeseori responsabile de faptul că nu au auzit niciodată de lumina spirituală şi de faptul că există o altă lume, superioară celei materiale. Pentru ei nu există nimic în afara acesteia din urmă. Ei cred că totul se rezumă la materie, că aceasta reprezintă lumea reală, că totul se naşte din ea şi se întoarce la ea.

Din această categorie a orbilor spirituali fac parte inclusiv savanții şi oamenii de ştiință care, datorită direcționării greşite a studiilor lor, sunt responsabili ei înşişi de pierderea scânteii spirituale din sufletul lor. Unii oameni sunt orbi fără să ştie de ce, în timp ce alții doresc ei înşişi să fie orbi, căci lumina nu se potriveşte cu concepțiile lor de viață şi cu felul în care gândesc.

Mai există o categorie de oameni, care nu se simt deloc fericiți cu orbirea lor şi care doresc să-şi recapete vederea. Ei stau la marginea drumului vieții şi cerşesc, cerându-le trecătorilor pe care îi aud apropiindu-se hrana spirituală necesară pentru a se vindeca.

Aceştia sunt cei care, în decursul vieții, au trăit diferite experiențe care le-au alimentat gândirea, dar pe care nu şi le pot explica; din păcate, ei sunt incapabili să scape singuri de întunericul în care se zbat. Ei se cramponează de ceremoniile lor religioase, considerându-le mai importante decât sunt în realitate. Unii dintre ei intuiesc că dincolo de aceste ritualuri există ceva mai înalt, un principiu care i-ar putea alina acolo unde înțelepciunea lor lumească nu reuşeşte.

Aceşti oameni stau pe marginea marelui drum al evoluției şi cerşesc pomana spirituală, pentru a nu rămâne de-a pururi legați de materia acestui pământ pe care i-a aruncat destinul, tânjind să își continue calea, la fel ca drumeții pe care îi aud trecând pe lângă ei. Într-adevăr, multe suflete călătoresc pe marea cale a progresul spiritual, dar nu toate simt chemarea de a-i ajuta pe cei care stau pe marginea drumului şi îi imploră, la fel cum nu toți oamenii dau de pomană cerşetorilor, ci numai cei care înțeleg importanța iubirii față de aproape. De aceea, aceşti cerşetori spirituali de-abia reuşesc să-şi ducă traiul, căci nimeni nu le dăruieşte vederea spirituală pe care o cer - lucru explicabil, întrucât marea majoritate a celor care trec pe lângă ei nu dispun ei înşişi de această viziune superioară, lipsindu-le implicit puterea sau cunoaşterea de a o dărui altora. Pentru ca cei înfometați de hrana divină, care tânjesc după lumina adevărului, să primească ceea ce doresc, recăpătându-şi vederea după ce M-au aşteptat vreme îndelungată cu o credință de nezdruncinat, aşteptând de la Mine - posesorul întregii lumini - ceea ce alții nu au fost capabili să le dăruiască decât cel mult parțial, am pornit Eu însumi la drum.

La fel ca cerşetorul de odinioară, care Mi-a recunoscut vocea de la distanță şi care M-a implorat, zicând: „Fiu al lui David, ai milă de mine!", mulți sunt la ora actuală cei care Mă cheamă în inimile lor, având credința fermă că rugăciunile lor vor fi ascultate. Le voi dărui acestora lumina atotputernică a grației Mele, căci credința lor i-a mântuit. Ei sunt ferm convinşi

că Eu sunt singurul care le poate aduce lumina spirituală, arătându-le calea cea dreaptă care conduce către preafericire. De aceea, Eu le redau vederea şi le spun în inimile lor: „Recapătă-ţi vederea, căci credinţa ta te-a mântuit!"

Voi, copiii Mei, sunteţi acei orbi care M-au căutat multă vreme, ascultând de impulsul interior, convinşi că simpla cunoaştere a religiei creştine (obţinută prin studiu) nu este suficientă pentru a aduce alinarea după care tânjeşte sufletul în circumstanţele grele ale vieţii.

Eu v-am lăsat să gustaţi din remediul amar al greutăţilor pentru a vă vindeca astfel mai curând de noţiunile greşite pe care vi le-a inoculat lumea exterioară. V-am educat cu ajutorul dificultăţilor pentru a deveni în final pionieri curajoşi ai învăţăturii Mele - care va fi recunoscută în curând pe întregul pământ ca unica învăţătură autentică, astfel încât veţi putea dovedi nu numai prin cuvintele, ci şi prin faptele voastre, care este semnificaţia adevărată a acestor cuvinte.

V-am dăruit câtorva dintre voi darul auzului Vocii Mele în inima voastră, pentru ca învăţătura Mea autentică să nu mai fie falsificată şi interpretată în fel şi chip, în maniere care nu au nimic de-a face cu cea pe care le-am dăruit-o discipolilor Mei atunci când am trăit pe pământ, dar şi întregii creaţii.

La fel ca acum 2000 de ani, am fost nevoit de multe ori să îmi îmbrac Cuvântul în parabole şi în aforisme mistice, ştiind prea bine ce vor face cu ele generaţiile viitoare. Am ştiut de la bun început ce schimbări majore vor produce cuvintele Mele în viaţa socială şi cât de mult vor fi persecutaţi adepţii Mei. **De aceea, am vorbit adeseori în parabole, pentru ca duşmanii Mei să nu poată distruge învăţătura pe care am lăsat-o moştenire omenirii, în pofida eforturilor lor disperate.**

La ora actuală umanitatea s-a maturizat. Din păcate, în loc să elimine din structurile lor religioase numai neadevărurile, oamenii au tendinţa să distrugă întregul edificiu, cu tot cu cei care locuiesc în el. A sosit însă timpul ca adevărul să iasă la lumină, căci majoritatea celor care trăiesc pe această planetă sunt pregătiţi pentru el. Orbii care aşteaptă pe marginea marelui drum care conduce către împărăţia Mea vor putea vedea în sfârşit lumina după care au tânjit atâta vreme şi care a strălucit dintotdeauna asupra lor, deşi ei nu au putut-o vedea. A sosit vremea ca marele edificiu al controlului impus de clerici să se prăbuşească la auzul trompetelor - la fel ca zidurile Ierihonului odinioară -, pentru ca orbii care aşteaptă în spatele acestor ziduri să poată vedea din nou nestingheriţi valea Iordanului, în care am fost botezat cândva şi deasupra căreia s-a auzit vocea celestă: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, şi în El îmi găsesc întreaga plăcere!"

Se apropie timpul când **veţi fi botezaţi şi voi, prin intermediul Cuvântului şi al Luminii Mele, născută din sursa inepuizabilă a graţiei Mele.** Veţi putea vedea atunci din nou, iar Eu voi putea spune: „**Voi sunteţi copiii Mei, şi în voi îmi găsesc întreaga plăcere. Voi sunteţi cei înzestraţi de Spiritul Meu cu vederea spirituală, iar menirea voastră este să răspundeţi chemării celor de pe marginea drumului vieţii, transmiţându-le şi lor lumina pe care Eu o revărs din abundenţă asupra voastră, a tuturor**".

Pregătiţi-vă pentru a deveni ucenicii vrednici ai fiului tâmplarului, ai învăţătorului şi mântuitorului de pe cruce, ai Părintelui Divin care şi-a impregnat cu litere de foc, în întreaga creaţie, cele două porunci ale iubirii.

Pregătiţi-vă pentru a putea transmite mai departe lumina, celor orbi care aşteaptă pe marginea drumului, pentru ca şi ei să se poată împărtăşi din graţia divină, recunoscând la rândul lor, în cel mai scurt timp, adevărul pe care alţii 1-au aflat abia după mari eforturi şi încercări dificile, potrivit căruia Eu - Domnul şi Creatorul tuturor lumilor - sunt simultan Părintele care nu le refuză nimic celor care cer, în măsura în care ceea ce cer le este cu adevărat de folos, şi care nu îşi doreşte nimic mai mult decât să le deschidă ochii celor orbi, pentru ca şi ei să îl poată recunoaşte şi

aprecia pe Tatăl în simplitatea omului Iisus, dar şi în gloria Creatorului. Amin

13

Prima duminică din Postul Paştelui

Ispitirea Domnului

Sfântul Matei IV, 1-11: *„Atunci Iisus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavol. Şi postind 40 de zile şi 40 de nopţi, la urmă a flămânzit. Ispititorul s-a apropiat şi i-a zis: ‚Dacă Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, spune ca pietrele acestea să se facă pâini', Iisus, răspunzând, a zis: ‚Este scris: „Omul va trăi nu numai cu pâine, ci şi cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu"'. Atunci, diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe streaşină templului şi i-a zis: ‚Dacă Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: „El va porunci îngerilor Săi pentru Tine şi ei Te vor lua pe mâini ca nu cumva să Te loveşti cu piciorul de vreo piatră"'. ‚De asemenea este scris, i-a zis Domnul: „Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău"'. Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, i-a arătat toate împărăţiile lumii şi strălucirea lor, şi i-a zis:‚Toate aceste lucruri ţi le voi da Ţie, dacă Te vei arunca înaintea mea şi Te vei închina mie'. Atunci, Iisus i-a răspuns: ‚Piei, Satană! Căci este scris: „Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-i slujeşti"'. Atunci, diavolul L-a lăsat. Şi iată, nişte îngeri au venit la Iisus să-i slujească".*

(21 **ianuarie** 1872)

Acest capitol descrie ispitirea Mea de către Satan, în vremea când am păşit pe pământ. **Evident, povestea nu trebuie înţeleasă la modul literal, aşa cum au redat-o în scris discipolii Mei, căci Satan Mă cunoştea prea bine şi ştia că în spatele omului Iisus se ascundea Domnul.** De aceea, ispitirea lui de a transforma pietrele în pâini sau de a Mă arunca de pe templu nu ar fi însemnat nici o tentaţie pentru Mine, căci ştia că pot face lucruri mult mai uluitoare decât atât. El a fost cel care M-a transportat prin aer din deşert pe acoperişul templului, ştiind că Eu nu aparţin pe deplin acestei lumi exterioare şi că nici o putere de atracţie de pe această planetă nu Mă putea influenţa, dacă Eu nu doream acest lucru.

De asemenea, atunci când M-a transportat pe un munte înalt, oferindu-mi toate împărăţiile care puteau fi contemplate de acolo, el ştia prea bine că nu-i putea oferi Domnului şi Creatorului întregului univers câteva regate amărâte de pe planeta voastră întunecată, şi nici măcar întreaga planetă; **căci, spre deosebire de toate celelalte spirite, el era capabil să contemple cu ochiul său spiritual întreaga Mea creaţie nesfârşită şi splendorile ei infinite.**

Cred că vă daţi seama că interpretarea literală a Evangheliilor nu poate oferi explicaţia reală a acestor pasaje. Semnificaţia profundă a ispitirii Mele este cu totul alta. Tentaţiile descrise în Biblie îi pot influenţa cel mult pe oameni, dar nu pe Dumnezeul şi Creatorul tuturor lumilor finite, chiar dacă Acesta se află temporar într-un trup de om. În lumea voastră, atunci când un student se pregăteşte pentru un examen, el se retrage într-un loc izolat, în care să nu fie deranjat de nimeni şi în care continuă să studieze zi şi noapte. El renunţă la majoritatea plăcerilor sale lumeşti, uneori chiar la mâncare şi băutură, pentru ca stomacul prea plin să nu-i îngreuneze mintea, iar celelalte plăceri să nu i-o distragă de la învăţătură.

La fel am făcut şi Eu, căci Mă pregăteam atunci pentru un pas important în viaţa Mea.

Când a sosit timpul să îmi asum misiunea divină, aceea de a răspândi mesajul lui Dumnezeu îmbrăcat într-un trup uman, Mi-am luat câteva zile pentru a Mă concentra, reducând hrana necesară trupului Meu la minimumul necesar, căci Spiritul Meu avea de făcut o lucrare

eternă, spirituală, şi nu dorea să fie împiedicat de materie.

Trupul Meu uman a postit, în timp ce ființa Mea spirituală s-a bucurat de o mare revărsare de beatitudine, pe care nu o poate simți decât cel pregătit să renunțe la orice putere, sacrificându-se din preaplinul iubirii sale de dragul ființelor pe care le-a creat.

În acele momente de cumpănă, toate pasiunile lumeşti M-au atacat, dar nu aş fi putut da un exemplu spiritelor Mele, arătându-le cum pot cuceri şi învinge toate tentațiile, decât transformându-Mă Eu însumi în om şi retrăgându-Mi Divinitatea în adâncurile ființei Mele. **Prin acest test, am dorit să dau un exemplu etern şi să le demonstrez tuturor că nu pot deveni copiii Mei decât învingându-şi influențele malefice care îi asaltează.**

Prima pasiune care M-a asaltat a fost foamea. Faptul că am reuşit să o înving este ilustrat de cuvintele pe care i le-am adresat lui Satan ca răspuns la prima lui ofertă: „Omul va trăi nu doar cu pâine, ci şi cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu". Altfel spus: sufletul omului care este atacat de dorințele trupului trebuie să se gândească mai presus de toate la hrănirea sinelui său spiritual suprem, care trebuie îngrijit şi educat, chiar dacă prețul plătit constă chiar în sacrificarea dorințelor sale trupeşti. Iată care este semnificația profundă a cuvintelor Mele adresate lui Satan: „**Nu uita niciodată că nu ai fost creat pentru a-ți îngriji trupul, ci pentru a-ți perfecționa sufletul**".

Cea de-a doua tentație a lui Satan, prezentată metaforic în Biblie, a fost adresată puterii Mele divine. Altfel spus, am simțit atunci tentația de a Mă lăuda cu atributele Mele divine. Această tentație poate fi comparată cu aceea pe care o simt anumiți oameni înzestrați cu calități înalte, uneori chiar cu atribute divine, capabili să facă lucruri care oamenilor de rând le apar ca veritabile miracole, dar care se laudă cu calitățile lor, în loc să le folosească exclusiv în beneficiul semenilor lor şi întru slava Creatorului lor.

Iată care a fost al doilea răspuns pe care i 1-am adresat atunci lui Satan: „**Nu îl tenta pe Domnul Dumnezeul tău!**" Altfel spus: „Nu cădea în greşeala de a crede că Domnul nu îți poate lua înapoi puterea cu care te-a înzestrat, dacă nu o vei folosi pentru scopurile Lui, ci doar în interesul tău personal!" Folosirea greşită a unui har divin, în sensul promovării orgoliului, şi nu a smereniei, ar însemna căderea sufletului. Satan a încercat să Mă ispitească, trezind în Mine acest orgoliu omenesc şi oferindu-Mi o situație cu mult mai presus de cea pe care Mi-am asumat-o, dar de care depindea întregul succes al marelui Meu plan.

A treia tentație la care am fost supus a constat în încercarea de a-Mi trezi dorința de putere. Cele mai puternice pasiuni latente în inima oricărui om (şi care stau la baza tuturor celorlalte) sunt: înclinația către o viață a plăcerilor trupeşti, dorința de a fi mai presus de ceilalți, adică de a deține o poziție socială superioară, care să-ți asigure inclusiv satisfacerea primei pasiuni, şi mania de a le comanda celor din jur, de a-i sili să ți se supună, dorința de a fi întotdeauna mai presus de ceilalți, de a stabili legile pe care aceştia să le asculte, în condițiile în care te consideri pe tine însuți mai presus de lege.

Răspunsul pe care i 1-am adresat lui Satan la cea de-a treia tentativă de ispitire a Mea a fost următorul: „**Domnului Dumnezeului tău să i te închini şi numai Lui să-i slujeşti**". Altfel spus: renunțați la pasiunile voastre inferioare, care vă împing să-i dominați pe cei din jur şi dau naştere altor defecte, precum aroganța, ura, răzbunarea, mânia şi dorința de a răspunde cu aceeaşi monedă. Scânteia spirituală din inima omului, implantată acolo chiar de Dumnezeu, vă cere să vă smeriți, să deveniți insignifianți, să le slujiți celorlalți, - pentru ca într-o bună zi să puteți domni peste un întreg univers. Eliminați complet din inimile voastre dorința de a-i domina pe semenii voştri, învățați să ascultați, pentru ca într-o bună zi să puteți comanda, dar nu cu cuvântul judecății, ci cu iubire şi răbdare. Numai atunci vor fi ascultate din toată

inima poruncile voastre, căci cei care o vor face vor înțelege că ele servesc propriului lor interes. Orice om care îi slujeşte lui Dumnezeu, urmând exemplul Meu, va obține rezultate optime chiar şi în cele mai mărunte demersuri ale sale.

Aşa cum Eu, în calitate de om, am fost nevoit cândva să lupt cu pasiunile umane pe care tot Eu, în calitate de Creator, le-am aşezat în natura umană, la fel va trebui să faceți şi voi, dacă doriți să Mă urmați, împotriviți-vă impulsului atotputernic al dorinței de a trăi mai bine şi subordonați plăcerile lumeşti scopului superior al eliberării din cătuşele care împiedică zborul sufletului. Alungați înfumurarea din inimile voastre, căci ea reprezintă minciuna primordială, care vă face să credeți că sunteți mai buni decât sunteți şi găseşte cele mai ridicole pretexte pentru a scuza slăbiciunile de care dați dovadă. Ajungeți astfel să credeți că sunteți mai importanți şi mai buni decât sunteți în realitate, lucru care nu poate decât să împiedice progresul vostru spiritual ulterior.

Nu vă lăudați cu puterile care nu vă aparțin. Considerați-vă slabi şi nevrednici, pentru a vă întări astfel în credința voastră în Mine. Numai în acest fel veți putea scăpa de cea de-a treia pasiune, setea de putere, care face din orice om sclavul ei. Nu există nimic mai rău în această lume decât convingerea falsă că eşti mai presus decât alții, care te face să renunți la presiunile obedienței urcându-te pe umerii celor din jur, pentru a deveni stăpânul lor şi pentru a face din ei sclavii tăi. Adevăratul conducător are nevoie de cu totul alte calități, care le lipsesc cu desăvârşire celor care conduc astăzi destinele popoarelor lor. Priviți exemplul Meu! Cum îmi guvernez Eu creația? Prin forță, prin pedepsirea justă ori prin judecata neîncetată a celor rătăciți? Guvernez Eu cu ajutorul mâniei, al răzbunării şi pedepselor? Nici vorbă! Singura Mea armă este iubirea omniprezentă. Primul principiu pe care îl aplic este iertarea. Eu nu îi persecut niciodată pe cei care se rătăcesc fără vină, ci le trimit ajutoare pe cale, pentru ca ei să îşi regăsească singuri drumul.

Răul din această lume nu a fost creat de Mine, ci de folosirea greşită a liberului arbitru al oamenilor. Fiind complet liberi, ei pot face orice doresc, dar trebuie să îşi asume inclusiv responsabilitatea pentru consecințele acțiunilor lor. După cum spuneam acum 2000 de ani: nu există decât un singur adevăr, iar cei care păcătuiesc împotriva lui trebuie să experimenteze consecințele falsității în care se complac.

Textul citat mai sus arată aşadar că Eu, în calitatea Mea de om, am ignorat puterea infinită de care dispuneam ca Dumnezeu, şi M-am luptat cu putere împotriva pasiunilor umane, pentru a vă demonstra vouă şi spiritelor din lumea de dincolo că acest gen de suferințe servesc în realitate unui scop nobil şi bun: progresul spiritual al sufletului.

Nu îi slujiți decât lui Dumnezeu. Altfel spus, ascultați cele două porunci ale iubirii, care vă stimulează să vă controlați trupul şi să vă împotriviți vanității şi setei de putere. Numai împotrivindu-vă cu putere acestor pasiuni malefice ale naturii umane veți reuşi într-o bună zi să înțelegeți - când veți ajunge în împărăția Mea - ce înseamnă să guvernezi peste un univers întreg şi care este semnificația faimoasei fraze evanghelice: „**Cel care se smereşte va fi înălțat**".

Dacă nu veți reuşi să cuceriți aceste pasiuni malefice în planul terestru, veți constata că ele nu dispar din ființa voastră nici în lumea de dincolo. Prima se va manifesta ca o dorință de a cunoaşte totul, de a acumula cunoştințe (de acumularea de bunuri materiale nu se pune problema în lumea spirituală). Celelalte două devin chiar mai proeminente în lumea de dincolo. Aşa s-a întâmplat cu Lucifer şi cu adepții săi: conştienți de puterea lor, ei şi-au pierdut echilibrul interior, alunecând din slăbiciune în slăbiciune şi devenind din ce în ce mai orgolioşi, până când au ajuns să dorească să Mă domine chiar şi pe Mine, aşa cum s-a întâmplat cu Satan.

Dacă doriți să aflați măsura justă în care vă puteți folosi puterile spirituale, să înțelegeți cunoaşterea de care aveți nevoie pentru a duce la bun sfârşit o anumită sarcină, dar mai

presus de toate, să realizaţi că oricât de mare ar fi puterea voastră în lumea de dincolo, principala voastră menire va rămâne aceea de a le sluji tuturor creaturilor, chiar şi celor mai mici dintre ele, - va trebui să vă luptaţi şi să eliminaţi aceste pasiuni chiar în această viaţă de încercare (fizică), pe acest pământ, pentru a fi siguri că le veţi putea controla inclusiv în lumea de dincolo, în care puterile care vă vor fi încredinţate vor fi mult mai mari.

De aceea, ascultaţi cuvintele Mele! Voi nu cunoaşteţi nici jumătate din misiunea pe care o aveţi, nici o treime din adevărata voastră natură, şi nu aveţi nici o idee legată de motivele pentru care am creat această lume aşa cum este şi nu altfel. Ochii voştri suferă de cataractă, iar lumina înţelepciunii Mele nu poate pătrunde încă în fiinţa voastră interioară. Din când în când, doar câte o scânteie de iubire reuşeşte să vă mişte inimile, făcându-vă să bănuiţi că există dincolo ceva mai mare şi mai sublim. Din păcate, chiar în clipa în care această rază iluminează încăperile ascunse ale inimilor voastre, cele trei pasiuni de care vorbeam mai sus - egoismul, vanitatea şi setea de putere - le întunecă din nou. Ele vă şoptesc la ureche o mie şi unul de pretexte: „Da, dar nimeni nu se poate retrage complet din această lume!", „Nimeni nu poate trăi aşa cum spune El!", „La urma urmei, aşa a fost creată lumea!", şi aşa mai departe. Toate aceste pretexte nu arată decât indolenţa voastră, căci, deşi aţi ascultat Cuvântul Meu, voi refuzaţi să treceţi la fapte.

Cu deosebire prin această revelaţie, în care vă explic în fiecare duminică Evanghelia Mea, aşa cum nu v-a mai fost explicată vreodată, doresc să vă trezesc la realitate, sfătuindu-vă să meditaţi la venirea Mea pe pământ, astfel încât să puteţi înţelege - măcar parţial - semnificaţia ei profundă: Dumnezeu, Creatorul întregii infinităţi, a coborât pe pământul vostru în circumstanţele cele mai umile şi a acceptat ca voi, fiinţe rătăcite şi oarbe, create de El, să-L persecutaţi şi chiar să-L crucificaţi. A trecut prin toate etapele vieţii voastre pământeşti şi s-a luptat împotriva pasiunilor umane, pentru a vă da astfel un exemplu pentru totdeauna, vouă şi celorlalte spirite din creaţia Sa. V-a arătat astfel că cine doreşte să fie la fel ca El (din punct de vedere spiritual), trebuie să respecte principiul spiritual ca fiind principiul suprem, subordonându-i orice altceva. Luptându-se împotriva pasiunilor inferioare, el poate deveni demn să le slujească celorlalte spirite ca lider şi ghid, demonstrând prin acţiunile sale că omul nu trăieşte numai cu hrană materială, ci — mai presus de toate — cu hrana spirituală. Spiritul Hristic v-a arătat că Dumnezeu nu trebuie tentat în graţia Sa şi că cel care urmează cele două porunci ale iubirii, aşa cum a făcut-o El, îi va putea conduce apoi şi pe ceilalţi către Tatăl ceresc, în împărăţia pe care Acesta le-a pregătit-o de atâta vreme, în speranţa că vor deveni copiii Lui nobili. Amin.

14

A doua duminică din postul Paştelul

Schimbarea la faţă a lui Iisus

Sfântul Matei XVII, 1-13: *„După şase zile, Iisus i-a luat cu El pe Petru, pe Iacou şi pe Ioan, fratele Lui, şi i-a dus la o parte pe un munte înalt. Şi El s-a schimbat la faţă înaintea lor; faţa Lui a strălucit ca soarele şi hainele i s-au făcut albe ca lumina. Şi iată, li s-au arătat Moise şi Ilie, stând de vorbă cu EL Şi, răspunzând, Petru a zis lui Iisus:,Doamne, este bine să fim aici; dacă vrei, să facem aici trei colibe; una pentru Tine, una pentru Moise şi una pentru Ilie'. Pe când vorbea el încă, iată, un nor luminos i-a acoperit cu umbra lui. Şi din nor s-a auzit un glas care zicea: ‚Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc desfătarea; de El să ascultaţi!' Când au auzit, ucenicii au căzut cu feţele la pământ şi s-au înspăimântat foarte tare. Dar Iisus s-a apropiat, i-a atins şi le-a zis: ‚Sculaţi-vă, nu vă temeţi!' Ei au ridicat ochii şi n-au*

văzut pe nimeni, decât numai pe Iisus singur. Pe când se coborau de pe munte, Iisus le-a poruncit, zicând: ‚Să nu spuneți nimănui viziunea aceasta, până când va învia Fiul Omului dintre cei morți'. Ucenicii L-au întrebat, zicând: ‚Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?' Şi El, răspunzând, le-a zis: Într-adevăr, Ilie va veni întâi şi va restabili toate lucrurile. Dar vă spun că Ilie a şi venit, şi ei nu l-au recunoscut, ci i-au făcut ce au urut. Tot aşa va suferi şi Fiul Omului din partea lor'. Atunci, ucenicii au înțeles că El le vorbise despre Ioan Botezătorul".

(25 ianuarie 1872)

Acest text descrie un alt eveniment din viața Mea pământească, cu o semnificație celestă extrem de profundă. El a avut o importanță deosebită la vremea respectivă pentru discipolii Mei, dar continuă să fie semnificativ şi pentru voi, cei de astăzi, precum şi pentru întreaga umanitate şi pentru viitorul către care vă îndreptați cu paşi repezi, prin corespondențele spirituale pe care le implică. De aceea, vom explica astăzi acest eveniment, începând mai întâi cu semnificația pe care a avut-o el pentru discipolii Mei de acum 2000 de ani şi continuând apoi cu corespondența sa spirituală actuală, căci, la fel ca toate celelalte evenimente din viața Mea, şi acesta se va repeta (într-o manieră spirituală), având un efect la fel de puternic asupra oamenilor de astăzi cum a avut asupra discipolilor Mei.

Evanghelia afirmă că i-am luat pe ucenicii Mei, Petru, Iacov şi Ioan, pe un munte, unde le-am arătat fața Mea transfigurată. Altfel spus, le-am deschis ochii spirituali pentru a Mă putea vedea aşa cum eram cu adevărat, şi cum voi rămâne de-a pururi. M-au perceput ca un spirit înalt, înveşmântat în lumina adevărului (alb-strălucitoare) şi cu fața strălucind ca soarele, din cauza iubirii pe care o emană. Alături de Mine i-au putut vedea pe doi dintre susținătorii atotputernici ai sistemului de şcolire construit de Mine, care au contribuit enorm la facilitarea operei Mele prin faptele lor, căci au fost antemergători ai Mei. Vorbesc acum de Moise şi de Ilie. Ucenicii Mei au auzit apoi o voce venită dintr-un nor luminos, care a rostit aceleaşi cuvinte care s-au auzit în timpul botezului Meu din râul Iordan: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc desfătarea; de El să ascultați!"

Această viziune pe care le-am oferit-o celor trei discipoli ai Mei a avut drept scop să le indice acestora anticipat care va fi destinația lor finală. Petru, pe care 1-am numit mai târziu „piatra" pe care doream să-Mi clădesc biserica, a avut o misiune similară cu cea a lui Moise, care a pregătit cândva poporul evreu pentru venirea Mea pe pământ. El le-a dat legi şi reguli de comportament, mai uşor de acceptat de către evrei decât de către orice altă rasă, transformându-i astfel în poporul Meu ales, în mijlocul căruia urma să Mă întrupez la venirea Mea pe pământ.

Aşa cum Ilie, întrupat ca Ioan Botezătorul, a făcut la scară mică ceea ce a făcut anterior Moise la o scară mult mai mare, la fel, Ioan - preferatul Meu, datorită iubirii sale - a trăit cel mai mult dintre toți şi a avut drept misiune scrierea peste ani a Apocalipsei, pentru a arăta anticipat lumii cum va arăta progresul său spiritual, până la marea purificare, lăsând astfel mărturie umanității faptul că legile stabilite de Mine - fie ele morale sau fizice - nu pot fi încălcate vreodată.

Le-am permis astfel celor trei discipoli ai Mei, care trăiau în lumea fizică, precum şi lui Moise şi Ilie, care nu mai erau întrupați, să Mă vadă în toată slava Mea şi să îl recunoască în Mine pe Acela pentru care au sacrificat totul, contribuind la lucrarea Mea eternă.

Ei Mi-au putut percepe slava divină, pe care o inimă umană aflată într-un înveliş trupesc nu o poate suporta mai mult de câteva secunde. Extazul intens pe care 1-a simțit 1-a făcut atunci pe Petru să exclame: „Doamne, este bine să fim aici! Dacă vrei, să facem trei colibe...".

Asemenea momente de grație au exclusiv rolul de a trezi şi de a întări inima în momentele ei de slăbiciune sau de agitație; de aceea, ele au durat foarte puțin. Pentru ca efectul să fie

maxim şi pentru ca discipolii Mei să nu-1 uite vreodată, a apărut un nor strălucitor care Mi-a învăluit fiinţa şi din el s-au auzit următoarele cuvinte, extrem de misterioase, dar şi de importante: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc desfătarea; de El să ascultaţi!" Altfel spus, vocea i-a sfătuit pe ucenicii Mei să îmi asculte cuvintele cu o şi mai mare atenţie, imprimându-le în inimile lor, astfel încât, într-o bună zi, copacul verde al vieţii să poată creşte din ele, acoperind cu umbra lui întreaga umanitate şi asigurându-i protecţia şi alinarea de care are nevoie împotriva tuturor nenorocirilor şi suferinţelor.

Motivul pentru care le-am cerut discipolilor Mei să nu spună nimănui ce s-a întâmplat în acea zi până la încoronarea operei Mele prin învierea care urma este simplu: ceilalţi discipoli fie s-ar fi îndoit de autenticitatea experienţei, fie ar fi înţeles-o greşit, căci puterea lor de înţelegere varia de la unul la altul, la fel ca în cazul oamenilor obişnuiţi.

Acesta a fost evenimentul solemn care s-a petrecut atunci şi care urmează să se repete în zilele voastre. Misiunea lui Moise, aceea de a pregăti poporul evreu pentru venirea Mea, a fost preluată mai târziu de Petru, fondatorul bisericii catolice. Rolul lui Ilie, întrupat ca Ioan Botezătorul, a fost preluat de toţi cei care s-au întrupat în anii din urmă cu scopul de a purifica biserica fondată de Petru, pentru ca aceasta să nu se degradeze de tot.

Misiunea lui Petru, aceea de susţinător al învăţăturii Mele, va trebui preluată acum de toţi oamenii de pe pământ, care au menirea să restabilească împărăţia Mea. La fel ca acum 2000 de ani, când poporul evreu a fost condus în rătăcire de către farisei şi de către scribi, umanitatea de astăzi a căzut în capcana ceremoniilor şi obiceiurilor religioase, trăind în litera textului Scripturii, dar neîn-ţelegându-i semnificaţia spirituală, deşi Evangheliile Mele sunt extrem de simple. **De aceea, pe pământ vor apărea din nou oameni care vor avea menirea să îmi restabilească învăţătura, punând la temelia ei Cuvântul divin, şi nu interpretările eronate ale unora şi altora.**

Chiar dacă ei nu vor avea un succes imediat - la fel cum nici discrpolii Mei de acum 2000 de ani nu au avut -, ei sunt chemaţi de Mine să semene sămânţa. Nu contează prea mult dacă aceasta va cădea întotdeauna pe un sol bun sau dacă va cădea din când în când pe marginea drumului şi pe un teren stâncos. Seminţele care vor germina vor înlocui ceea ce s-a pierdut şi vor pregăti terenul spiritual pentru ca oamenii să aştepte cu bucurie a doua Mea venire pe pământ.

Aşa cum, în acele vremuri, Mi-am dus discipolii într-un loc înalt, lăsându-i să guste pentru o clipă din marea răsplată care îi aştepta dacă rămâneau cu credinţă alături de Mine, la fel, în aceste zile sunt mulţi aceia care Mi se dăruiesc în totalitate, lăsându-se ghidaţi cu credinţă de Mine în solitudinea şi liniştea nopţii. Eu le trezesc acestora viziunea spirituală, lăsându-i să întrevadă viitorul luminos care îi aşteaptă dacă îmi vor rămâne credincioşi Mie şi învăţăturii Mele. Ca urmare, mulţi oameni experimentează desfătarea supremă a fuziunii cu Mine în inima lor, trăind un crâmpei din adevărul suprem în lumina trandafirie a iubirii, căci Eu le revelez propriul Meu Sine divin, transfigurat, pe care ei îl percep ca pe o desfătare aproape imposibil de suportat în acest corp fizic, căci ea nu poate fi susţinută decât în sferele superioare ale existenţei, într-un corp spiritual.

Religia mozaică are la bază principiile imuabile stabilite de Moise, care au în centru un principiu unic: nu există decât un singur Dumnezeu! Faptul că a acceptat acest principiu a făcut din poporul evreu unicul popor demn pentru a Mă primi în mijlocul său atunci când am coborât pe pământ, în acele vremuri, politeismul prevala pretutindeni pe planeta voastră, aşa că ar fi fost imposibil să le distrug toţi zeii şi să-i conving pe ceilalţi că nu există decât un singur Dumnezeu. Cu evreii era mai uşor să construieşti o religie cu adevărat divină, căci ei nu credeau decât într-un Dumnezeu unic.

Moise a fost unul din marii lucrători în via Mea, pregătind solul pentru cultura ce urma să

înceapă. I-a urmat apoi Ilie, care a curățat via, la fel cum a făcut mai târziu Ioan Botezătorul, care a pregătit obținerea unor fructe de calitate, ce urmau să fie culese ulterior, la vremea recoltatului, cu lucrătorii pe care aveam să-i angajez atunci. Ioan Botezătorul a fost cel de-al doilea lucrător în via Mea, după care am venit Eu însumi pentru a pune totul în ordine, pentru a adăuga ceea ce lipsea şi pentru a permite astfel coacerea fructelor. Rolul Meu a fost de a sufla un suflu nou asupra pământului, pentru ca din elementele sale descompuse să urce o sevă nouă, dătătoare de viață, care să hrănească via şi, prin rafinare (prin transmutarea elementelor grosiere în elemente spirituale), să dea naştere strugurilor nobili.

La fel ca Moise în timpurile de demult, rolul lui Petru a fost acela de a reprezenta fundamentul solid pe care urma să fie clădită biserica Mea. Nici o revoluție şi nici o furtună nu trebuia să zdruncine vreodată această biserică. Ea a fost însă pervertită adeseori, datorită tiraniei şi setei de putere a liderilor ei. De aceea, la ora actuală se petrece o nouă transfigurare a Mea, la fel ca acum 2000 de ani, când le-am permis ucenicilor Mei să îmi vadă chipul divin în toată slava lui, dincolo de învelişul trupesc. La fel şi astăzi: veşmântul spiritual începe să strălucească dincolo de pompa şi de ceremonialul prețios al bisericii catolice, şi dincolo de doctrina ei falsă. Procesul de curățare şi de transfigurare a început deja. Zorii zilei au început să apară după noaptea cea lungă a umanității, iar ei vestesc lumina orbitoare a marii zile spirituale.

Lumina adevărului, împiedicată multă vreme să răzbată în atmosfera voastră terestră, începe să-şi facă simțită prezența. Tot mai multe suflete anticipează posibilitatea existenței unei fericiri superioare, a unei transfigurări, iar vântul spiritual - care spulberă în calea lui tot ce este lumesc - este simțit de toată lumea. Această transfigurare se petrece la fel ca o rază de lumină care cade pe geana unui om adormit, trezindu-1 prin forța ei vitală; fără să-şi dea seama ce se întâmplă, acesta începe să se întoarcă de pe o parte pe alta, nemaiputând însă să adoarmă la loc. Zorii zilei răsar acum în tot mai multe minți.

Moise i-a pregătit pe contemporanii săi evrei pentru venirea Mea. Petru a pregătit generațiile viitoare, iar la ora actuală acest rol este preluat de toți susținătorii plini de entuziasm ai învățăturii Mele, care pot fi comparați, pe bună dreptate, cu Ioan cel mult iubit de Mine, devenind favoriții iubirii Mele şi bucurându-se de grația Mea până la sfârşitul zilelor lor pe pământ. Aşa se petrece procesul spiritual al purificării, care începe mai întâi prin înmuierea materiei solide, după care continuă cu rafinarea ei în elemente din ce în ce mai volatile, apoi eterice şi spirituale.

Acum 2000 de ani, evreii M-au crucificat, bătându-şi joc de învățătura Mea şi persecutându-Mi adepții. La fel se vor petrece lucrurile şi în epoca modernă. Nemaiavând la dispoziție persoana Mea, fariseii şi scribii moderni îmi vor crucifica învățătura, bătându-şi joc de ea. Adepții Mei vor avea la rândul lor de suferit, fiind supuşi la tot felul de persecuții şi injustiții, dar, în final, ei vor obține victoria şi Mă vor vedea transfigurat, la a doua Mea venire pe pământ. Vocea conştiinței lor plenar trezite va exclama atunci: „Binecuvântați fiți voi, căci i-ați rămas credincioşi Lui, i-ați ascultat cuvintele, le-ați aplicat şi le-ați transmis altora în mod corect, aşa cum doreşte El să fie transmise şi înțelese".

De data aceasta, transfigurarea nu va mai înceta însă, aşa cum s-a întâmplat acum 2000 de ani, când ea nu a durat decât câteva clipe, iar adepții Mei curajoşi îmi vor putea vedea de-a pururi fața, bucurându-se de victoria Mea şi a lor, împreună cu toți ceilalți frați ai lor.

Aceasta este semnificația simbolică a schimbării la față. Faceți toate eforturile pentru a participa şi voi la ea, pentru a vă număra la rândul vostru printre cei care au înfruntat lumea exterioară şi M-au acceptat pe Mine şi învățătura Mea ca principal pilon al vieții şi aspirațiilor lor. Faceți aceste eforturi şi va veni clipa când vederea voastră spirituală se va trezi, şi în extazul suprem pe care îl veți simți îl veți putea în persoană, transfigurat, pe Cel care a revărsat de atâta vreme cuvintele grației Lui asupra voastră, aşteptând cu nerăbdare să deveniți copiii Lui. Amin.

15

A treia duminică din Postul Paştelul

Alungarea demonului

Sfântul Luca XI, 14-28: *„Şi Iisus a scos un demon dintr-un bolnav care era mut. După ce a ieşit demonul, mutul a vorbit; şi mulţimile s-au mirat. Dar unii dintre ei ziceau: ‚El scoate demonii cu Beelzebut, căpetenia demonilor'. Alţii, ca să-L ispitească, îi cereau un semn din cer. Dar El, cunoscându-le gândurile, le-azis:, Orice împărăţie dezbinată împotriva ei este pustiită şi o casă dezbinată împotriua ei se prăbuşeşte peste alta. Şi dacă Satan este dezbinat împotriva lui însuşi, cum va dăinui împărăţia lui, fiindcă ziceţi că Eu scot demonii cu Belzebut? Şi dacă Eu scot demonii cu Belzebut, fiii voştri cu cine îi scot? De aceea, ei înşişi vor fi judecătorii voştri. Dar, dacă Eu scot demonii cu degetul lui Dumnezeu, atunci împărăţia lui Dumnezeu a ajuns până la voi. Când omul cel tare şi bine înarmat îşi păzeşte casa, averile îi sunt la adăpost. Dar dacă vine peste el unul mai tare decât el şi îl biruie, atunci îi ia cu sila toate armele în care se încredea şi împarte prăzile luate de la el. Cine nu este cu Mine este împotriva Mea; şi cine nu adună cu Mine risipeşte. Duhul necurat, când iese afară dintr-un om, umblă prin locuri fără apă şi caută odihnă. Fiindcă n-o găseşte, zice: „Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieşit". Şi când vine, o găseşte măturată şi împodobită. Atunci se duce şi mai ia cu el alte şapte duhuri, mai rele decât el, intră împreună în casă, se aşează în ea, şi starea de pe urmă a omului aceluia ajunge mai rea decât cea dintâi'. Pe când spunea Iisus aceste cuvinte, o femeie din mulţime şi-a ridicat glasul şi i-a zis: ferice de pântecele care Te-a purtat şi de sânii pe care i-ai supt!' Dar El a zis: ferice mai degrabă de cei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi îl împlinesc!'"*

(27 iunie 1872)

Ca să înţelegeţi mai bine ce s-a întâmplat în evenimentul descris în acest text, trebuie să aflaţi mai întâi **ce sunt demonii şi cum pot intra ei în oameni**, pentru a realiza cum pot fi alungaţi ei.

Ca să vă explic acest lucru, trebuie să Mă întorc la o perioadă cosmică mult anterioară celei de care vorbim, în care lumea materială nu exista încă, ci doar cea spirituală.

Datorită orgoliului şi trufiei sale, primul înger creat - purtătorul luminii în spaţiile cele mai îndepărtate ale împărăţiei spiritelor - a abuzat de puterea lui şi s-a revoltat împotriva Mea, împreună cu adepţii săi. Întrucât nici el, nici complicii săi, nu mai aveau intenţia să se întoarcă vreodată la Mine, am fost nevoit să îi exilez în materie, obligându-i să parcurgă drumul cel lung al purificării progresive, pentru a putea reveni cândva la starea lor primordială. Acest proces de purificare continuă şi astăzi, şi va continua până când toate spiritele îmi vor recunoaşte din nou puterea şi iubirea, devenind susţinătorii marelui Meu plan al creaţiei.

În acele vremuri îndepărtate, când am instituit principiul inviolabil al libertăţii individuale a tuturor spiritelor, lucru valabil şi astăzi, spiritele rătăcite, inclusiv Satan, erau libere fie să se întoarcă pe calea cea dreaptă, fie să îşi urmeze rătăcirea. La fel ca şi în zilele noastre, când nu există doi oameni la fel, nici atunci spiritele nu erau egale din punctul de vedere al bunătăţii, înţelegerii şi viziunii interioare, ci dimpotrivă, acţionau şi gândeau foarte diferit unele de altele. Unele erau satisfăcute de nivelul lor spiritual, în timp ce altele îşi doreau mai mult. Unele se opuneau tentaţiei venite din partea spiritelor mai rele, în timp ce altele se opuneau influenţei benefice a spiritelor superioare. De aceea, progresul lor nu era liniar, iar opiniile lor în legătură cu Mine şi cu lumea în care trăiau au ajuns extrem de variate, egalând practic numărul celor care le emiteau.

Această mare diversitate, care există deopotrivă în rândul spiritelor bune şi al celor rele, care preferă să-1 privească pe Satan ca pe divinitatea lor, la fel cum cele bune Mă preferă pe Mine - stă la baza vieții spirituale şi a activității necesare pentru ca marea împărăție a spiritelor să poată continua.

Deşi, sub conducerea liderilor lor, imensa multitudine a spiritelor căzute a luat-o într-o direcție diferită de cea care le-a fost predestinată, acțiunile lor - care se opun principiilor binelui, şi implicit Mie - nu pot să nu servească totuşi scopurilor Mele. Consecințele lor, care nu corespund deloc dorințelor lor, constau întotdeauna în recunoaşterea omnipotenței Mele, care le depăşeşte puterea, orice ar face.

Aceeaşi activitate variată duc şi sufletele care şi-au încheiat existența pe diferitele globuri pământeşti, trăind în lumea de dincolo. Ele dispun de aceeaşi libertate a voinței. Pot progresa sau involua, pe scurt, pot face orice doresc. Ele pot trece într-o singură clipă de la cea mai cumplită tortură sau de la o conştiință apăsată la beatitudinea unui înger; pot rămâne ceea ce au fost pe vremea când trăiau întrupate sau pot deveni chiar mai rele, dacă se întovărăşesc cu alte spirite, mai malefice. Sfera lor de acțiune nu este limitată de nimic şi de nimeni, cu excepția condițiilor existențiale specifice nivelului lor de conştiință.

Spiritele primordiale, care nu s-au întrupat încă niciodată, precum şi sufletele acelor oameni care s-au desprins de trupurile lor fizice, dar nu au dorința de a progresa, îşi caută diferite ocupații, căci activitatea este principiul fundamental al vieții, fără de care nimic nu ar putea exista, urmărind să atragă în sfera lor de influență diferite spirite, sau chiar ființe întrupate, ale căror înclinații permit influențarea lor, împărtăşindu-le propriile lor puncte de vedere. De aceea, cu cât un om îşi alimentează mai mult înclinațiile negative, cu atât mai predispus devine el în fața unor asemenea influențe malefice, căzând în cele din urmă victimă acestor spirite demonice care se plictisesc. Aşa cum, prin scrierea automată, ciocănituri, sau prin alte mijloace, anumite spirite pot exercita o anumită influență asupra sufletelor receptive, contribuind astfel, cel puțin indirect, la răspândirea credinței în existența unei alte lumi, la fel, aceste spirite demonice ale celor decedați pot afecta mintea şi chiar organismul fizic al anumitor indivizi, conducându-1 la nebunie sau la alte boli.

Dacă ați putea vedea cu ochii spirituali, ați constata că trăiți în mijlocul unei cu totul alte lumi subtile, care, la fel ca şi cea materială, încearcă să vă îngreuneze la maxim întoarcerea la Mine. De aceea le-am spus cândva discipolilor Mei, în Grădina Getsimani: „Vegheați şi rugați-vă continuu, ca să nu cădeți pradă tentației!"

Ascunzându-şi veninul distrugător sub aparența sofisticată a iubirii de sine, aceste influențe malefice se manifestă la început într-o manieră blândă şi discretă, astfel încât omul are nevoie de o percepție foarte rafinată şi de un discernământ foarte subtil pentru a refuza să împlinească voința altora, care se substituie propriei sale voințe. Dacă individul rămâne însă vigilent şi spiritul malefic constată că nu reuşeşte să-1 influențeze, acesta din urmă renunță, căci nu doreşte să-şi piardă timpul degeaba.

Dacă ați dispune de vederea spirituală, în fața ochilor voştri ar apărea imediat această influențare invizibilă şi această transformare continuă a materiei, această naştere în formă urmată de dezintegrare şi de naşterea într-o nouă formă, nu numai la scară individuală, ci şi la scara cvasi-infinită a universului. Ați putea vedea atunci în interiorul sufletelor şi v-ați da seama cu uşurință cui îi aparține în realitate ideea care pune apoi în mişcare întregi mecanisme, silindu-i pe unii şi pe alții să acționeze într-un anume fel, şi nu în altul. Măsura în lumea spirituală este cu totul alta decât în cea materială, căci acolo până şi gândurile au o anumită greutate, în timp ce în lumea voastră o mie de gânduri pot trece neobservate, până când trecerea la fapte vă revelează ce gândeşte de fapt celălalt.

Ați rămâne uimiți dacă ați putea vedea sufletele celor decedați care ajung în lumea de dincolo, fiind primite de alte spirite fie cu ură, fie cu iubire. Nu v-ar veni să credeți dacă ați asista

la luptele morale prin care trebuie să treacă aceste suflete până când ajung la adevărata independenţă interioară. Măştile şi ipocrizia nu folosesc la nimic în lumea de dincolo. Sufletele ajunse acolo nu mai sunt decât reflexia sinelui lor spiritual, dobândit în ultima lor viaţă, dar nu prin acţiunile, ci prin gândurile lor, căci la baza oricărei acţiuni stau gândurile, care reprezintă factorul determinant inclusiv în lumea spirituală. Fiecare gând care trece prin mintea voastră, şi cu atât mai mult prin inima voastră, se imprimă definitiv asupra sinelui vostru spiritual, contribuind mai târziu la formarea veşmântului spiritual al sufletului vostru.

Dacă aţi şti ce se întâmplă atunci când un suflet părăseşte această lume purtând în el socoteli neîncheiate sau când este blestemat de cei rămaşi în viaţă, v-aţi cutremura. Aceste gânduri pot provoca o enormă suferinţă celor ajunşi în lumea de dincolo (evident, o suferinţă de natură spirituală), trezind în ele dorinţa de a se răzbuna împotriva sufletelor care le blestemă acum. De aceea, controlaţi-vă la maxim gândurile, căci este suficient un singur gând pentru a atrage o întreagă legiune de spirite malefice din lumea de dincolo, care se vor strădui apoi să vă prindă în plasa lor, distrugându-vă calităţile pozitive şi trezind în voi dorinţa de a pune în practică gândul cel rău (care iniţial nu avea deloc putere), ale cărui consecinţe pentru fiinţa voastră, dar şi pentru numeroase ale fiinţe (oameni şi spirite deopotrivă) ar putea fi apoi incalculabile.

La acest lucru M-am referit Eu atunci când am afirmat că spiritele puternice izgonite din casa lor sfârşesc prin a se întoarce tot acolo, dar o găsesc curată şi împodobită, aşa că mai cheamă alte şapte spirite, încă şi mai malefice, pentru a locui împreună cu ele.

Cam aşa se petrec lucrurile cu cei care reuşesc să îşi învingă o pasiune, convinşi că au scăpat de un demon, dar se trezesc apoi gândindu-se fără încetare la obiectul pasiunii lor de odinioară. Ei aprind astfel în sufletul lor o luminiţă mică, suficientă însă pentru a atrage ţânţarii de pretutindeni, în lumea de dincolo, orice luminiţă atrage spiritele. care rătăcesc prin întuneric, care se adună în jurul ei, începând din nou jocul lor demonic, cu puteri renăscute, astfel încât, în cele din urmă, individul cade în plasa lor şi se îndepărtează pentru multă vreme de împărăţia Mea, atât în lumea aceasta cât şi în cea de dincolo.

Lumea spirituală nu este nici pe departe atât de trandafirie cum v-o prezintă preoţii voştri. Ce-i drept, nu este nici atât de sinistră cum o văd anumiţi fanatici religioşi, în esenţă, orice om percepe lumea spirituală în funcţie de propria sa natură. Cam la fel percepeţi voi lumea voastră materială, căci principiul care funcţionează este acelaşi.

Ajunsă în lumea de dincolo, o inimă rafinată şi pură, devotată Mie, nu va vedea nimic de natură demoniacă, la fel cum nu vedea asemenea lucruri nici în lumea fizică. Nu va vedea decât suflete rătăcite, pe care se va strădui să le ajute, la fel cum a făcut şi atât timp cât a trăit pe pământ. Aducând pretutindeni pacea, un asemenea suflet nu va cunoaşte altceva decât pacea. Invers, sufletele care nu răspândesc în jurul lor decât ura şi dezbinarea, vor avea parte de aceleaşi vibraţii în lumea de dincolo, fiind supuse de alte spirite şi încercând să le supună la rândul lor.

În creaţia Mea nu există decât o singură lege universală: legea gravitaţiei, sau legea puterii de atracţie. Ea face ca obiectele materiale să fie consolidate, şi tot ea susţine lumile spirituale. Cu cât un corp este mai dens, adică mai greu, cu atât mai mare este puterea care îi ţine laolaltă elementele primare, care devin ca piatra. Cu cât aceste elemente sunt mai uşoare şi cu cât puterea de coeziune care le uneşte este mai slabă, cu atât mai uşor se pot înălţa ele. Cu cât puterea care uneşte atomii este mai mare, cu atât mai puţină lumină şi căldură pot primi ei; cu cât devin mai uşori, cu atât mai receptivi devin ei în faţa influenţelor celeste.

La fel se petrec lucrurile şi în lumea spiritelor. Greutatea morală leagă spiritele de materie. Cu cât aceasta este mai uşoară, cu atât mai rapid se vor putea elibera ele de materie. Cele legate de materie sunt întunecate, în timp ce celelalte sunt luminoase. Spiritele întunecate sunt tocmai cele care doresc să se încălzească la lumina altora, căci le lipseşte lor înşile această lumină şi această căldură. De aceea, dacă doresc să îşi păstreze răutatea, ele se străduiesc să

atragă şi alte spirite în întunericul lor. În schimb, cele care doresc să evolueze se străduiesc să scape de acest întuneric.

Aşa arată activitatea spirituală în sferele lumii de dincolo. Oriunde există pace există şi conflict, oriunde există congregaţii pline de iubire există şi spirite măcinate de ură, căci toată lumea trebuie să îşi împlinească destinul spiritual. Acolo, timpul nu contează, căci eternitatea este nesfârşită. Nimeni nu este silit să facă sau să fie ceea ce nu doreşte. Aşa cum spunea Pavel: „După cum cade copacul, aşa va rămâne el".

De aceea, faceţi tot ce vă stă în puteri atât timp cât vă aflaţi în acest plan fizic pentru a căpăta suficientă putere, astfel încât să rezistaţi tentaţiilor din lumea de dincolo şi să vă întâlniţi imediat după despărţirea de corpul fizic cu spirite benefice, care nu vor încerca în nici un caz să vă seducă. **Nu blestemaţi niciodată pe nimeni, căci spiritele ofensate de blestemele voastre îşi vor vedea întârziat progresul spiritual şi vor căuta să se răzbune pe voi. Chiar dacă nu vor reuşi să se răzbune atât timp cât vă veţi afla în această lume, puteţi fi siguri că vă vor aştepta în lumea de dincolo, pentru a vă plăti cu vârf şi îndesat pentru răul pe care li 1-aţi făcut din iubirea voastră de sine.**

Am mai afirmat în textul citat la începutul acestui capitol: „Cel care nu este cu Mine este împotriva Mea, şi cine nu adună cu Mine risipeşte". Reţineţi acest lucru: nu există decât două căi - cea care duce către Mine şi cea care se îndepărtează de Mine! Binecuvântaţi sunt aceia dintre voi care aud cuvintele Mele şi le urmează, căci în lumea de dincolo vor fi scutiţi de multe neplăceri care ar fi putut fi consecinţa inevitabilă a activităţii lor pământeşti.

V-aş mai putea spune multe despre lumea de dincolo. V-am oferit deja o descriere detaliată în lucrarea lui **Jakob Lorber referitoare la soarele spiritual.** Chiar şi aceea nu era însă decât un crâmpei din marele adevăr spiritual, dar dacă veţi medita asupra celor spuse acolo, veţi putea afla suficiente lucruri despre lumea spirituală pentru a nu Mă putea învinovăţi mai apoi că nu v-am lăsat să priviţi în lumea care vă va deveni cândva sălaş pentru totdeauna.(Vezi şi Împărăţia misterioasă a spiritelor din JAKOB LORBER - Episcopul Martin: http://www.scribd.com/doc/3153163/JAKOB-LORBER-Episcopul-Martin N.R.)

Cazurile extreme în care unul sau mai multe spirite malefice capătă o putere aproape deplină asupra unei persoane, astfel încât chiar şi organismul său fizic ajunge sub controlul lor, sunt foarte rare, dar sunt permise din anumite motive pe care numai Eu le cunosc. Vindecarea acestor sărmani posedaţi nu poate fi făcută decât de oameni cu o voinţă extrem de puternică şi cu o mare credinţă religioasă, care Mă cunosc bine pe Mine şi puterea Mea şi care cred cu tărie că le voi acorda ajutorul cerut. Ei îl pot ajuta pe bolnav cu ajutorul rugăciunii şi prin aşezarea mâinilor pe corp, aşa cum am făcut Eu însumi pe vremea când am trăit pe pământ. Singura condiţie este ca ei să nu uite să rostească cuvintele sacre: „Facă-se voia Ta sfântă!"

Cred că v-aţi făcut o idee despre viaţa în marea lume spirituală. Important este să nu vă limitaţi să credeţi numai ce vedeţi, ci să învăţaţi să înţelegeţi treptat ce se află inclusiv dincolo de lumea vizibilă, în acea lume a esenţelor care modelează lumea în care trăiţi voi şi care reprezintă de departe cea mai mare parte a împărăţiei Mele.

Eu sunt spirit pur. La fel sunteţi şi voi, şi chiar materia va redeveni cândva spirituală. Sarcina pe care o aveţi voi constă în a recunoaşte în această lumină marele ciclu al creaţiei pe toate nivelele sale, găsindu-vă propriul rost (propriul nivel de evoluţie) în interiorul acestuia. Pentru a vă facilita această sarcină, Eu Mă folosesc de toate mijloacele care îmi stau la dispoziţie, urmărind să vă scurtez şi să vă uşurez acest drum inevitabil, astfel încât să puteţi parcurge chiar în acest plan fizic partea cea mai grea a căii, urmând ca în lumea de dincolo să nu mai aveţi de corectat decât câteva lucruri dintre cele mai simple. Amin.

A patra duminică din Postul Paştelul

Hrănirea celor 5000 de oameni

Sfântul Ioan VI, 1-15: *„După aceste lucruri, Iisus s-a dus dincolo de Marea Galileii, numită Marea Tiberiadei. Şi o mare mulţime mergea după El, pentru că vedea semnele pe care le făcea cu cei bolnavi Iisus s-a suit pe munte şi stătea acolo cu ucenicii Săi. Dar Paştile, sărbătoarea iudeilor, erau aproape. Iisus şi-a ridicat aşadar ochii şi a văzut că o mare mulţime vine spre Ei. Atunci, El i-a zis lui Filip: ‚De unde o să cumpărăm pâini, ca să mănânce aceşti oameni?' Spunea lucrul acesta ca să-l încerce, pentru că ştia ce avea să facă. Filip i-a răspuns: ‚Pâinile pe care le-am putea cumpăra cu două sute de dinari nu ar ajunge ca fiecare să ia puţintel din ele'. Unul din ucenicii Săi, Andrei, fratele lui Simon Petru, i-a zis: ‚Este aici un băieţel care are cinci pâini de orz şi doi peşti; dar ce înseamnă acestea la atâţia oameni?' Iisus a zis: ‚Spuneţi oamenilor să stea jos', în locul acela era multă iarbă. Deci bărbaţii s-au aşezat, în număr de aproape cinci mii. Şi lisus a luat pâinile, a mulţumit, le-a împărţit ucenicilor, iar aceştia le-au împărţit celor care şedeau jos; de asemenea, le-a dat şi din peşti cât au dorit. După ce s-au săturat, le-a zis ucenicilor Săi: ‚Strângeţi fărâmiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic'. Le-au adunat deci şi au umplut douăsprezece coşuri cu fărâmiturile care rămăseseră din cele cinci pâini de orz, după ce mâncaseră toţi Oamenii aceia, când au uăzut semnul pe care îl făcuse Iisus, ziceau: ‚Cu adevărat, acesta este Prorocul cel aşteptat în lume'. Iisus, deci, ştiind că ei vor veni să-L ia ca să-L facă împărat, s-a dus iarăşi spre munte, numai El singur".*

(l7 februarie 1872)

Acest text descrie unul din acele evenimente care au făcut mare senzaţie în rândul evreilor din acele timpuri, care au mers chiar până acolo încât şi-au dorit să Mă facă regele lor, forţându-Mă astfel să Mă retrag din mijlocul lor, singur pe munte.

Pentru Mine, în calitatea Mea de Creator, actul în sine nu era foarte important. Nu Mi-a fost deloc greu să completez în permanenţă cantitatea de pâini şi de peşti, folosindu-Mă de elementele aerului, astfel încât hrana să le ajungă celor 5000 de oameni, ba chiar să mai rămână şi 12 coşuri de fărâmituri. în schimb, pentru cei din jurul Meu această acţiune a părut un miracol extraordinar, dovedindu-le acestora puterea şi descendenţa Mea divină. Trebuie să menţionez însă că evreii nu erau interesaţi de acest fenomen dintr-o perspectivă spirituală, ci mai degrabă dintr-una materială, dovadă că şi-au şi propus să Mă proclame regele lor. De aceea, am fost nevoit să Mă retrag din mijlocul lor, căci nu acesta era scopul Meu pe pământ, şi în plus, timpul pentru „ridicarea Mea la cer" nu sosise încă. De altfel, ori de câte ori am folosit în acea perioadă această expresie („ridicarea la cer"), nimeni nu a înţeles-o cu adevărat decât după crucificarea şi învierea Mea din morţi.

Deşi evreii care au asistat la acest miracol nu au înţeles mare lucru din el, trebuie să precizez că înmulţirea pâinilor din orz şi a peştilor a avut şi o anumită semnificaţie spirituală, mult mai importantă decât cea materială (prin care am satisfăcut foamea mulţimii adunate în jurul Meu). **Aşa cum v-am repetat deja de câteva ori, întregul Meu sejur pe pământ, dar mai ales ultimii trei ani din viaţa, Mea, cei în care Mi-am răspândit învăţătura, se vor repeta întocmai la a doua Mea venire pe pământ, dar într-o corespondenţă spirituală.**

Înmulţirea pâinilor şi a peştilor a fost şi ea unul din semnele care se vor repeta (procesul a şi început deja). De data aceasta, mulţimea alcătuită din 5000 de oameni va fi înlocuită însă de întreaga umanitate. La vremea aceea, sfera Mea de acţiune era limitată exclusiv la poporul evreu - contemporanii Mei şi poporul cel mai receptiv la învăţătura divină la acea dată. La ora actuală învăţătura Mea s-a răspândit în întreaga lume, fiind extrem de cunoscută, deşi foarte puţini sunt cei care o urmează cu adevărat. **De aceea, fiecare act comis de Mine în acea vreme se va repeta acum la o scară mai mare, generalizată, şi într-o măsură mult mai spirituală (aşa cum şi**

nivelul de conştiinţă al umanităţii a atins astăzi o maturitate care la vremea aceea nu exista).

Pentru a înţelege mai bine, trebuie să începem prin a ne pune câteva întrebări: **care este semnificaţia pâinilor din orz şi a peştilor? De ce nu au fost disponibile decât cinci pâini şi doi peşti?** Atunci când avem de-a face cu o acţiune a lui Dumnezeu, trebuie să înţelegeţi că fiecare amănunt are o semnificaţie spirituală profundă, nu ca în cazul vostru, care vorbiţi prea mult, uneori chiar acţionaţi, fără să ştiţi însă ce spuneţi sau ce faceţi.

Pentru a răspunde la prima întrebare - care este semnificaţia pâinilor şi a peştilor? - trebuie să facem câteva precizări referitoare la originea acestora.

Pâinile din orz sunt produsul final al unor fructe ale pământului, care îşi extrag mai întâi de toate seva din întunericul solului, luptându-se să iasă la suprafaţă, pentru a se bucura de energia superioară a luminii solare. Cu ajutorul căldurii acesteia, planta numită orz se coace şi dă rod. Roadele astfel recoltate (extrem de bogate în elemente spirituale) sunt transformate apoi în pâine, printr-un proces de trecere prin foc. Elementele grosiere (materiale) din pâine sunt asimilate apoi de organismul uman, care le transmută şi le transformă în elemente superioare din punct de vedere spiritual.

Altfel spus, pâinea este simultan un produs al cerului (energiei solare) şi al pământului.

Pe de altă parte, peştii sunt fiinţe vii, fiind un produs al substanţelor existente în apă.

Apa este un element foarte maleabil, deşi material; ea este un fel de aer condensat. La rândul lui, aerul reprezintă un eter condensat. Eterul este primul element creat de Mine, sursa tuturor celorlalte elemente, la fel cum aerul este elementul din care s-au născut substanţele materiale existente în apă, iar apa stă la originea elementului solid al pământului, şi implicit a plantelor şi animalelor care cresc pe acesta. Altfel spus, apa este marea mamă din care s-a născut cândva globul vostru pământesc. Acest lucru este cu uşurinţă vizibil chiar şi astăzi, analiza chimică a oricărui organism viu (inclusiv al vostru) demonstrând că apa este principala sa substanţă componentă, fiind purtătoarea tuturor substanţelor nutritive şi cea care permite susţinerea vieţii pe pământ.

Peştii sunt animalele care trăiesc în apă, la fel cum păsările sunt cele care trăiesc în aer. Metaforic vorbind, am putea spune că peştii sunt nişte păsări care trăiesc în aerul condensat. La fel ca şi orzul, care se luptă să iasă din statutul său grosier, înălţându-se către cer şi generând fructe potrivite pentru hrana oamenilor, peştii reprezintă o chintesenţă a substanţelor existente în apă, fiind la rândul lor potriviţi pentru alimentaţia fiinţelor umane. Pentru aceasta, părţile lor solide trebuie separate mai întâi de cele de lumină prin uscarea lor în aer sau prin gătirea lor la foc, pentru ca ei să poată fi asimilaţi de organismul uman. În mod similar, orzul trebuie măcinat şi copt la foc pentru ca partea sa solidă să fie eliberată de cea apoasă, servind astfel ca hrană pentru oameni.

După ce am explicat care sunt componentele pâinii şi peştilor, să vedem acum care este semnificaţia numerelor. De ce au existat numai cinci pâini şi doi peşti?

Dacă adunaţi aceste două cifre, veţi obţine 7, un număr sacru, prezent mai mult sau mai puţin în toate lucrurile. La fel ca şi 3, numărul 7 reprezintă un factor de care are nevoie întreaga creaţie, inclusiv pentru prezervarea şi transformarea fiinţelor create pentru a evolua pe nivele superioare de conştiinţă.

La fel ca şi 3, numărul 7 reprezintă unul din numerele care Mă definesc pe Mine, simbolizându-Mă ca Dumnezeu, Creator şi Domn al întregii creaţii.

Dacă veţi examina cu mai multă atenţie numărul 7, veţi descoperi că el este alcătuit din trei unităţi de fiecare parte a unei unităţi centrale. Altfel spus, numărul sacru 3 este conţinut de două ori în numărul sacru 7, fiind dispus de o parte şi de alta a unităţii centrale, care exprimă Sinele Meu spiritual, în maniera următoare:

* * *   *   * * *

În timp ce în ființele create numărul 3 este esențial, ca principiu al existenței lor, la nivelul Divinității numărul este prezent de două ori, în jurul unei unități centrale (întreaga creație se învârteşte în jurul acestei unități).

Ființele create sunt capabile să realizeze numărul 3 în toată perfecțiunea acestuia, devenind astfel spirite angelice, dar Divinitatea va conține de-a pururi de două ori acest număr în Ea, adăugându-i şi un centru inaccesibil, care face din ea pentru totdeauna Domnul tuturor lucrurilor create.

Regăsirea atât de frecventă a numărului 7 în diferite aspecte ale creației se explică prin faptul că ele reprezintă emanații pure ale Creatorului, fiind cele mai apropiate aspecte de Acesta din întreaga creație. De pildă, puteți descoperi numărul 7 în gama culorilor curcubeului sau în cea a sunetelor unei octave, căci atunci când se refractă, razele luminii solare ilustrează în acest fel toate cele şapte atribute ale Creatorului, iar cele şapte note muzicale sunt chintesențe ale celor şapte legi ale armoniei universale care domină viata spirituală.

Dacă ar fi să exprimăm simbolic acest număr 7 (numărul pâinilor adunat cu cel al peştilor) în cuvinte, acestea ar suna astfel: Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele tău la fel de mult ca pe tine însuți!(*N. Tr. în textul original (scris în limba germană), fraza este alcătuită din exact şapte cuvinte. A fost imposibil să păstrăm acest număr în traducerea românească, cu atât mai mult cu cât am dorit să păstrăm formula consacrată a dictonului divin*)

Primele patru cuvinte (n.n. în textul original, echivalente cu: „Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de orice") simbolizează pâinile din orz, care hrănesc din punct de vedere spiritual omul, ajutându-1 să crească şi să se maturizeze în vederea unei existențe superioare. Cu excepția cuvintelor din centru „mai presus de orice şi", primele trei cuvinte exprimă nivelul iubirii față de Dumnezeu, în timp ce ultimele trei exprimă nivelul iubirii față de aproapele tău. Cuvintele din centru simbolizează însuşi centrul iubirii divine. Altfel spus, iubirea lui Dumnezeu trebuie să fie mai presus de orice altceva, dar acest lucru nu devine posibil decât prin respectarea ultimelor trei cuvinte, adică prin iubirea de aproape. Voi nu Mă veți putea iubi niciodată pe Mine mai presus de orice, dacă nu vă veți iubi semenii la fel de mult ca pe voi înşivă.

Pe scurt, omul poate cunoaşte iubirea de Dumnezeu şi iubirea față de aproapele său, dar nu îl poate iubi pe Dumnezeu mai presus de orice, adică nu poate atinge niciodată centrul, deşi poate progresa la infinit către acesta. Căci ce înseamnă „mai presus de orice" şi unde trebuie să se sfârşească iubirea față de aproape?

„Mai presus de orice" şi iubirea supremă față de aproape culminează întotdeauna în Mine! Eu sunt singurul care deține această iubire supremă, reprezentând totalitatea („orice" din fraza de mai sus) în toată nesfârşirea ei. În răbdarea şi toleranța Mea infinită se regăsesc simultan iubirea față de aproape, iubirea fraternă şi cea paternă, la apogeu.

Vă spuneam mai devreme că boabele de orz îşi extrag seva vieții din întunecimile pământului, împingându-şi întotdeauna capul către lumină, pe care o absorb pentru ca fructele lor să se poată coace. La fel se petrec lucrurile şi cu iubirea lui Dumnezeu, care ghidează şi înalță omul material, ajutându-1 să iasă din întunericul pasiunilor sale şi ridicându-1 astfel către lumina morală superioară.

Vă spuneam de asemenea mai devreme că peştii sunt produse ale aerului condensat, adică ale unui element mai uşor decât pământul solid, în mod similar, iubirea față de aproapele vostru seamănă cu cea față de Dumnezeu, eliberând omul din cătuşele sale materiale şi deschizându-i inima în fața emoțiilor spirituale, care înlocuiesc iubirea sa față de sine (egoistă). Căci iubirea față de Dumnezeu nu poate fi măsurată decât prin iubirea față de aproape, expresia „mai presus de orice" fiind cuantificată aproximativ de expresia „la fel de mult ca pe tine însuți".

Aşa cum pâinea este preparată din făină măcinată, sub influența apei şi a căldurii, la fel, iubirea față de Dumnezeu se naşte prin distrugerea credinței în materie sub focul învățăturilor Mele. Aşa cum peştele trebuie uscat sau gătit la foc, la fel, iubirea față de aproape trebuie să-şi

încălzească gândurile egoiste la soarele iubirii eterne, devotându-se cu mare pasiune bunăstării fraților săi. Măsura acestei iubiri este dată de principiul: „De dragul tău, nu de dragul meu", manifestat în fiecare acțiune personală.

Calea s-a deschis deja în fața voastră, astfel încât puteți respecta astăzi cu uşurință cele două legi pe care le-am dat Eu umanității.

Impulsul de a asculta aceste legi va creşte în permanență pe pământ şi va veni o vreme când, înțelegând perfect semnificația acestor şapte cuvinte coborâte din cer, întreaga umanitate Mă va proclama pe Mine rege. De data aceasta nu Mă voi mai ascunde, la fel ca acum 2000 de ani, când nu îmi sosise încă timpul, ci voi veni în toată slava şi puterea Mea la toți cei care M-au căutat atâta vreme, găsindu-Mă în sfârşit.

Ei nu vor vedea însă în Mine un rege, ci un păstor care îşi va mâna turma pe pajiştea luminii, în care pasiunile materiale au încetat cu desăvârşire, iar spirala ascendentă nesfârşită a iubirii față de Dumnezeu şi față de aproape conduce la o succesiune la fel de nelimitată de beatitudini şi desfătări, în acest fel, voi realiza astfel din nou, la o scară universală, ceea ce am făcut cândva, când am hrănit cu numai cinci pâini şi doi peşti o mare mulțime de oameni. De data aceasta, hrana va fi spirituală, fiind alcătuită din cele şapte cuvinte pe care le-am analizat mai sus. Această hrană îi va satisface pe deplin pe copiii Mei spiritualizați.

V-am demonstrat astfel din nou că orice cuvânt pe care 1-am rostit vreodată în timpul vieții Mele pământeşti reprezintă o piatră de temelie pentru marele edificiu spiritual pe care intenționez să-1 clădesc în viitor, în care toate lucrurile vor ajunge la destinația lor finală, în centrul acestui edificiu se va afla de-a pururi Sinele Meu spiritual, centrul dintre cele două triade (respectiv creația materială şi cea spirituală), simbolizând „totalitatea" din care s-a născut totul şi la care totul va trebui să se întoarcă odată şi odată. Amin.

17

A cincia duminică din Postul Pastelul

Evreii încearcă să-1 omoare cu pietre pe Iisus

Sfântul Ioan VIII, 59: *„Ei au luat deci pietre ca să arunce în EL Dar Iisus s-a ascuns şi a ieşit din templu, trecând prin mijlocul lor, şi astfel s-a dus".*

(l7 februarie 1872)

Aveți în acest text un alt exemplu care demonstrează cât de puțin au înțeles marea majoritate a evreilor ce însemnam Eu şi care erau misiunea, originea şi învățătura Mea.

Dacă veți citi acest capitol din Ioan de la început şi până la sfârşit, veți fi nevoiți să recunoaşteți că am revărsat o mare grație de lumină asupra ascultătorilor Mei din templu. Din păcate, aceasta nu le-a folosit la nimic, căci cei mai mulți dintre ei au înțeles *ad literam* cuvintele Mele. Ofensați de adevărul spuselor Mele referitoare la cei care comit adulter, fariseii şi scribii au plecat, iar mulțimea care a rămas Mi-a interpretat greşit cuvintele.

Această interpretare greşită a cuvintelor Mele continuă şi la ora actuală, la o scară chiar mai mare decât atunci. Cel puțin, în acea vreme oamenii interpretau *ad literam* Scripturile şi cuvintele Mele, în timp ce astăzi savanții şi oamenii de ştiință încearcă să demonstreze că nu există deloc Dumnezeu, ceea ce reduce la zero toate cuvintele rostite de profeți sau de Mine în care se afirma originea Mea divină. Acum 2000 de ani, evreii au vrut să Mă omoare cu pietre, dar nu pentru că le-am spus adevărul în față, ci pentru că am îndrăznit să le vorbesc de originea Mea divină - un lucru pe care nu îl puteau accepta.

Evreii din acea vreme ascultau cu strictețe de legile lor, ce-i drept, luate *ad literam* şi

urmărind să le facă cât mai uşor de aplicat. Din cauza acestei viziuni limitate, ei nu puteau să-Mi aprecieze învăţătura, care făcea o distincţie clară între spiritul textului şi litera sa moartă, căci dacă ar fi respectat cu aceeaşi stricteţe învăţătura Mea, ar fi trebuit să îşi înfrâneze pasiunile şi să încerce să se auto-disciplineze. La fel ca milioane de oameni din zilele acestea, evreii se duceau la templu în virtutea inerţiei, fiind pasionaţi doar de ceremoniile exterioare, şi nu de conţinutul profund al învăţăturilor spirituale. De altfel, aceasta a fost educaţia primită de ei de la preoţii lor, în mod intenţionat, pentru ca aceştia din urmă să nu-şi piardă influenţa asupra maselor, continuând să le exploateze aşa cum doresc.

Dacă veţi citi cu atenţie cărţile voastre de istorie, veţi descoperi că organizarea bisericii creştine ca instituţie şi instituirea clerului a marcat începutul degradării învăţăturii Mele, folosită de preoţi în acelaşi scop de asigurare a puterii lor personale, la fel cum s-au întâmplat lucrurile pe timpul Meu, când învăţătura lui Moise era folosită de preoţii din Ierusalim exclusiv în interesul lor personal. Educaţia tinerilor care urmau să intre în această castă era ea însăşi astfel concepută încât să nu pună în pericol (printr-o înţelegere prea profundă a mesajului spiritual) bunăstarea şi puterea celorlalţi preoţi. **Rezultatele acestei atitudini au fost războaiele religioase, persecuţiile şi împărţirea bisericii creştine în două tabere adverse: catolicii şi protestanţii. Ducând până la absurd interpretările literale ale învăţăturii Mele, aceste două biserici au continuat apoi să se împartă în noi şi noi secte, fiecare luptându-se pentru supremaţia propriei sale interpretări. Şi totuşi, învăţătura care a stat la baza tuturor a fost una singură.**

La ora actuală a început marele proces de purificare. Aceste secte şi biserici continuă să se lupte între ele, dar nu mai folosesc mijloace violente, ci paşnice. Se aud deja voci care cer renunţarea la ceremoniile prea stufoase, care sufocă esenţa edificiului religios. Aceşti oameni ar dori să se revină la cultul iniţial, care era foarte simplu, fiind alcătuit dintr-un număr redus de ritualuri cu o bază spirituală foarte evidentă, care putea fi înţeleasă cu uşurinţă chiar şi de către laici. Din păcate, din cauza educaţiei greşite pe care au primit-o, aceşti oameni sunt încă rătăciţi. Nici măcar ei nu înţeleg cuvintele rostite cândva de Mine, prin care afirmam că Eu sunt Spirit şi Adevăr pur, iar cel care doreşte să Mă urmeze trebuie să facă acest lucru întru spirit şi adevăr.

La vremea lor, discipolii Mei au avertizat noile congregaţii aflate în formare să nu introducă ritualuri ceremoniale, căci orice ceremonie ucide spiritul, putând fi cu uşurinţă înţeleasă greşit şi devenind mai importantă decât este în realitate, lucru care nu poate conduce decât la rătăcire, în nici un caz la apropierea de Mine.

Aspiraţia care a început să cuprindă la ora actuală un număr din ce în ce mai mare de minţi şi care tânjeşte după un cult religios mai autentic, care să corespundă epocii moderne, dar şi esenţei învăţăturii creştine, reprezintă o perioadă de tranziţie către cultul suprem care va fi instaurat în curând pe pământ, proces care a şi început prin transmisiunile Mele directe adresate câtorva dintre voi de mai bine de 30 de ani.

Învăţătura Mea nu corespunde însă viziunii despre lume şi viaţă a multor oameni, care şi-ar dori să o ucidă, la fel cum, cândva, evreii au dorit să Mă ucidă pe Mine. Învăţătura Mea va trece însă peste toate obstacolele, impunându-se în faţa umanităţii la timpul potrivit, după lovituri grele ale sorţii şi după nenumărate suferinţe, când oamenii vor fi dispuşi să renunţe la speranţele lor iluzorii, la setea de putere şi de măreţie, văzând soarta conducătorilor lor mânaţi de aceste pasiuni deşarte. **Cuvântul Meu se va impune atunci de la sine**, chiar şi în faţa celor raţionali, care au refuzat până atunci să creadă în existenţa lui Dumnezeu, considerându-se ei înşişi zei pe pământ. Chiar şi aceştia vor înţelege atunci că argumentele intelectului lor, prin care încercau să-şi convingă semenii că Dumnezeu nu există, nu erau decât prostii fără noimă.

La fel cum am reuşit să scap cândva din mijlocul celor care doreau să Mă omoare în templu, căci timpul Meu nu sosise încă, învăţătura Mea va reuşi să scape de criticile aduse ei.

Chiar dacă se vor mai găsi unii care vor dori să o condamne la moarte, aşa cum au făcut cândva evreii cu Mine, tot ce vor reuşi ei va fi să se auto-condamne singuri. Timpul le va demonstra inclusiv acestora că voința Mea se îndeplineşte întotdeauna şi că dorințele lor limitate nu se pot împotrivi acestei voințe divine atotputernice.

Multe pietre vor continua să fie aruncate împotriva învățăturii Mele, sub forma unor cuvinte dure, menite să strivească sub greutatea lor conceptul delicat al iubirii. Nu vă temeți însă, căci aşa cum, acum 2000 de ani, Sinele Meu a fost predestinat să treacă prin încercări chiar mai grele până la ridicarea Sa în slavă şi încheierea misiunii Mele, învățătura Mea va fi ridiculizată, condamnată şi crucificată, ba chiar aşezată în mormânt, dar când toată lumea se va aştepta mai puțin, se va ridica din morți şi va străluci triumfătoare asupra vieții.

Trebuie să înțelegeți un lucru: cu cât învățătura Mea va cuceri mai mult teren pe pământ, cu atât mai mari vor fi obstacolele cu care se va confrunta, căci ea atacă confortul material al multor oameni, ba chiar şi confortul spiritual al unora, adică modul obişnuit în care înțeleg ei lumea şi viața. Acest aspect este inevitabil, căci până la a doua Mea venire pe pământ lucrurile trebuie să se repete întocmai, reiterând esența celor trei ani de apostolat pe care i-am trăit cândva într-o formă vizibilă. Atunci am semănat semințele Mele, dar foarte puține au căzut pe un pământ bun; marea majoritate au căzut printre spini şi printre mărăcini. Pe alocuri, nu au crescut deloc. La ora actuală, Cuvântul Meu, care doreşte să-i elibereze pe oameni, cade în mare parte pe un teren stâncos, fiind călcat în picioare de marea majoritate a oamenilor, care îl consideră periculos pentru modul lor de trai. El va continua însă să se coacă, producând floarea celestă pe care am adus-o cândva pe pământul vostru micuț şi pe care v-am dăruit-o pentru a vă desfăta cu parfumul ei sublim. La fel ca un trandafir, ea poate răni însă, prin spinii ei, mâna celui care o ține neglijent.

Trandafirul este cea mai frumoasă floare de pe planeta voastră, căci combină un parfum minunat cu cele mai desăvârşite culori. Parfumul simbolizează iubirea, iar culorile înțelepciunea, în mod similar, Cuvântul Meu este cuvântul iubirii combinate cu faptele bune, trezind admirația şi oferind un crâmpei din desăvârşirea Ființei Mele Divine.

Spinii nu sunt altceva decât pasiunile lumeşti, care trebuie înlăturate mai întâi de toate prin efort şi prin suferință. Trandafirul nu poate exista însă fără spinii săi, prin care aspiră electricitatea din aer, folosind-o apoi pentru producerea florii sale minunate, în mod similar, toți cei care doresc să îmi urmeze învățătura şi să trăiască în acord cu ea trebuie să se folosească de dificultățile lumeşti, învățând din ele şi transmutându-le, astfel încât să dea naştere sublimei flori a spiritualității.

Transpuneți în practică cuvintele Mele! Nu vă limitați să le citiți din plictiseală, căci va veni un timp în care această plăcere vă va fi refuzată dacă nu ați reuşit să vă înnobilați sufletele prin gândurile şi prin faptele voastre. Nu vă cramponați de litera cuvintelor Mele, aşa cum fac majoritatea oamenilor, ci respectați-le în esența lor, transpunându-le în faptele voastre bune. Nu veți rămâne astfel însetați, ci veți bea direct din izvorul viu al iubirii eterne, al beatitudinii şi extazului suprem. Dacă veți proceda astfel, fără a uita vreodată de Mine, de Cuvântul Meu şi de iubirea Mea părintească, vă veți ridica la standarde foarte înalte ale credinței şi nu Mă veți mai întâmpina cu pietrele resentimentelor, ci cu iubirea şi recunoştința datorate grației Mele, atunci când voi veni să înmânez cununa de lauri celor care au perseverat. Amin.

18

Duminica psalmilor

Intrarea lui Hristos în Ierusalim

Sfântul Matei XXI, 1-9: *„Când s-au apropiat de Ierusalim şi au ajuns la Betfaghe, înspre Muntele Măslinilor, Iisus a trimis doi ucenici şi le-a zis: ‚Duceți-vă în satul dinaintea uoastră. în el veți găsi îndată o măgăriță legată vi un măgăruş împreună cu ea; dezlegați-i vi aduceți-i la Mine. Dacă vă va zice cineua ceva, să spuneți că Domnul are nevoie de ei. Şi îndată îi va trimite'. Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul care zice: ‚Spuneți fiicei Sionului: „Iată, împăratul tău vine la tine, blând şi călare pe un măgar, pe un măgăruş, mânzul celei de subjug"'. Ucenicii s-au dus şi au făcut cum le poruncise Iisus, au adus măgărița şi măgăruşul, şi-au pus hainele peste ei şi El a stat deasupra. Cei mai mulți din popor îşi asterneau hainele pe drum, ații tăiau ramuri din copaci şi le presărau pe drum. Mulțimile care mergeau înaintea lui Iisus şi cele care veneau în urmă strigau: ‚Osana, Fiul lui Dauid! Binecuvântat este Cel care vine în numele Domnului! Osana, în cele preaînalte!"'*

(18 februarie 1872)

Capitolul de față începe cu intrarea Mea în Ierusalim. Călare pe o măgăriță, simbol al blândeții, am primit cu umilință omagiul adus de credincioşii care Mă însoțeau, îndreptându-Mă către cei mai aroganți oameni ai acelor timpuri: preoții şi fariseii din templu.

Ajuns acolo, am purificat casa de rugăciune de murdăria ei materială, alungându-i cu forța pe schimbătorii de valută şi pe vânzătorii de porumbei, în ceea ce priveşte murdăria spirituală care continua să prevaleze în templu (adică în mințile celor care îl guvernau), am fost nevoit să o las pe seama timpului, care urma să o trieze de la sine, stabilind cine urma să intre în împărăția Mea şi cine nu.

Tot ce s-a petrecut atunci a avut o mare semnificație spirituală, deopotrivă pentru lumea spiritelor şi pentru oameni. Fiind pe pământul vostru un Fiu al Omului, Eu am simbolizat principiul învățăturii iubirii, pe care trebuia să şi-1 însuşească întreaga viață de pe pământ, în toate etapele ei. Învățătura Mea era nu numai destinația către care umanitatea trebuia să aspire, dar şi un indiciu al lungului drum către perfecțiunea spirituală, către omnipotența, înțelepciunea şi iubirea divină, drum ilustrat întocmai de viața Mea şi de exemplul pe care vi 1-am oferit personal.

Faptele petrecute atunci în templu - curățarea lui şi parabolele pe care le-am adresat scribilor şi fariseilor - trebuie să se repete (într-o corespondență spirituală) în inimile tuturor celor care aderă la învățătura Mea, căci Eu nu pot intra în acestea decât ca un simbol al blândeții şi al smereniei. Stimulat de spiritul din interiorul lui, sufletul care se bucură de prezența Mea Mă întâmpină cu aceleaşi imnuri de slavă (care corespund strigătelor de bucurie ale oamenilor care M-au însoțit la intrarea Mea în Ierusalim). Odată intrat în cetatea sufletului, îmi voi orienta din nou întreaga atenție către eliminarea pasiunilor lumeşti, îndeosebi a egoismului, simbolizat perfect de comerțul cu porumbei. Următorul pas va fi să asigur sufletului care M-a găzduit hrana spirituală de care are nevoie, în funcție de nevoile sale individuale. Această hrană corespunde parabolelor pe care le-am spus fariseilor din templu. Deşi nu au înțeles întreaga semnificație spirituală a cuvintelor Mele, aceştia nu au putut nega totuşi adevărul ilustrat de aceste comparații.

Ce au făcut însă scribii şi fariseii după ce au ascultat cuvintele Mele? Ei Mi-au respins învățătura şi au încercat să pună mâna pe Mine. În mod similar, mulți oameni în inimile cărora voi intra inițial în triumf vor face la fel. De îndată ce le voi cere să facă sacrificii personale, îmi vor întoarce spatele, preferând să renunțe la prima impresie extatică a venirii Mele, decât la dorința lor deşartă de a se îmbogăți şi de a duce o viață a plăcerilor temporare.

Pe de altă parte, intrarea Mea în Ierusalim, iar apoi în templu, ilustrează perfect procesul de convertire a sinelui individual, dar şi a umanității în ansamblul ei. Eforturile preliminare în vederea renaşterii spirituale pavează calea exterioară către templul interior. Sufletul se apropie astfel din ce în ce mai mult de centrul vieții sale, adică de inima sa, cucerind în cele din urmă, printr-un ultim efort, victoria asupra adversităților exterioare.

În timpul sejurului Meu pe pământ am preferat să predic de cele mai multe ori în oraşele şi satele din provincie, căutând oameni credincioşi printre cei de la ţară, mai puţin corupţi decât cetăţenii Ierusalimului. Abia la sfârşitul perioadei Mele de apostolat M-am apropiat Eu de centru (adică de Ierusalim şi de templul său), ştiind din start că aici voi întâmpina cea mai mare opoziţie. Pe de altă parte, ştiam că în timp ce situaţia Mea materială se va înrăutăţi, învăţătura Mea spirituală, bazată pe adevăr şi pe iubire, va atinge apogeul ei. Ştiam foarte bine că în măsura în care nu îmi voi mai evita duşmanii, apropiindu-Mă de ei, aceştia Mă vor prinde şi nu voi mai putea scăpa de răzbunarea lor, dar aşa planificasem Eu însumi lucrurile şi aşa trebuiau să se petreacă ele. Numai prin uciderea Mea, urmată de învierea Mea din morţi, putea învăţătura Mea să devină permanentă şi nemuritoare.

În acest fel, sământa plantată de Mine în Iudeea şi Palestina nu mai cădea pe un sol stâncos, căci învierea Mea din morţi urma să îmi încoroneze opera, şi toate persecuţiile care au urmat nu au reuşit să micşoreze numărul adepţilor Mei, care nu a mai încetat de atunci să crească. Fiecare tortură şi fiecare suferinţă la care au fost supuşi aceştia nu au făcut decât să adauge o nouă piatră de temelie la marele edificiu al creaţiei Mele spirituale, care urma să devină cândva centrul întregii vieţi cereşti, sub forma Ierusalimului spiritual.

Ceea ce reprezenta cândva Ierusalimul pentru evrei va deveni în curând creaţia Mea pentru spiritele şi sufletele Mele. **Ceea ce simboliza atunci templul, considerat sălaşul lui Iehova (în Sfânta Sfintelor din interiorul său), va deveni într-o bună zi inima omului, din care Eu îmi voi face sălaş.**

Preţul pe care 1-am plătit Eu atunci va trebui plătit de toţi adepţii Mei, la nivel individual, dar şi social. Cu cât un om se va orienta mai mult către Mine în inima sa, cu atât mai mare va deveni opoziţia exterioară cu care va trebui să se confrunte. Căci orice formă de progres spiritual atrage după sine creşterea numărului celor care,doresc să îl distrugă.

După ultima Mea apariţie la templu, am fost nevoit să îndur cea mai mare suferinţă pe care o poate suporta o fiinţă umană, în mod similar, în drumul său către progresul spiritual, omul trebuie să se confrunte cu dificultăţi din ce în ce mai mari. El se îndepărtează din ce în ce mai mult de lumea exterioară, care va dori să se răzbune pe el, căci nu suportă să fie neglijată. Obstacolele se vor acumula în lumea socială, iar sufletul înfricoşat se va teme să meargă mai departe pe calea Mea. Aceasta reprezintă imaginea vie a propriilor Mele suferinţe, până la venirea marelui moment de cotitură, când lumea va fi complet eliberată şi împărăţia spirituală va putea fi cucerită cu forţa, în acel moment de cumpănă, oamenii vor avea de ales: fie se vor îndrepta către Mine, fie vor prefera să îşi cultive mai departe plăcerile lumeşti, îndepărtându-se de Mine. Dacă îmi vor urma exemplul, ei se vor putea ridica din morţi, renăscând spiritual, aşa cum am făcut Eu cândva. Dacă vor prefera să rămână în această lume, soarta lor va fi aceeaşi cu a Ierusalimului, care a fost ras de pe suprafaţa pământului, locuitorii săi fiind dispersaţi în toate colţurile lumii, unde au fost nevoiţi să le slujească în calitate de sclavi celorlalte naţiuni.

Intrarea Mea în Ierusalim are o semnificaţie spirituală mult mai mare decât cred oamenii. Ea simbolizează apropierea Mea de umanitate şi reprezintă adevărata consacrare a oamenilor şi a spiritelor. Prin intrarea Mea în Ierusalim, Eu am sfinţit zidurile sale, declarându-le public ca fiind proprietatea Mea, şi am mărturisit că Eu, Domnul creaţiei, nu consider sub demnitatea Mea să le cer cu smerenie oamenilor să Mă primească în casa lor, deşi eram îmbrăcat în haine sărace şi călăream un măgar.

Din punct de vedere spiritual, această intrare în oraş are următoarea semnificaţie: dorinţa Mea este să-Mi fac sălaş din inima omului. Acolo doresc Eu să fiu adorat şi iubit, prin respectarea învăţăturii Mele. Aşa cum templul din Ierusalim a fost construit ca o Casă a lui Dumnezeu, întru slava Mea, fiind împodobit cu ornamente de o mare splendoare şi având o măreţie deosebită, la fel, oamenii ar trebui să-şi împodobească inimile şi sufletele cu toate virtuţile spirituale pe care ar trebui să le posede în calitatea lor de imagini spirituale

ale Mele, create inițial după chipul şi asemănarea Mea.

Templul din Ierusalim a fost un edificiu de o mare splendoare materială, dar menirea lui a fost aceea de a găzdui slava spirituală. Menirea omului este să devină o ființă aflată la granița dintre două lumi: cu picioarele pe solul material, dar cu privirea şi cu inima orientate către cerul spiritual. Această purificare de planul material şi această orientare către cel spiritual reprezintă misiunea omului (şi a tuturor celorlalte spirite) în această lume. Mi-am asumat Eu însumi această misiune, iar acum a sosit rândul vostru.

Vântul spiritual a început să bată pretutindeni pe pământ, curățând inimile oamenilor de vaporii lumii exterioare, căci Domnul şi Tatăl ceresc este aproape. Stând pe măgărița Sa, simbol al blândeții, El aşteaptă momentul potrivit pentru a intra triumfal în inimile voastre, pentru ca şi voi să-L puteți primi cu „Osana"!

Marele moment al renaşterii spirituale stă la poartă, aşteptând undă verde pentru a vă conduce în acel loc care, de la începutul timpurilor, a fost rezervat exclusiv pentru Domnul creației. Deschideți larg porțile pentru ca vântul iubirii să vă poată curăța inimile de schimbătorii de valută şi de vânzătorii de porumbei, adică de activitățile lumeşti, egoiste. Momentul în care Domnul vă va cere socoteală pentru toate darurile spirituale pe care vi le-a făcut este aproape, căci tot ce aveți, de la El aveți, cu împrumut. Inimile voastre sunt menite să Mă primească pe Mine în sălaşul lor, la fel cum templul din Ierusalim a fost creat ca o Casă a lui Dumnezeu.

Nu uitați nici o secundă că timpul material se accelerează şi viața vi se scurge din trup clipă de clipă, în scurt timp, îngerul morții vă va cere socoteală pentru darurile care v-au fost încredințate. Nu le ascundeți, ci folosiți-le cu înțelepciune, astfel încât să vă fie permisă intrarea în marea împărăție a spiritelor, în marele Ierusalim spiritual şi în templul său - sălaşul Tatălui vostru ceresc -, pentru a nu fi siliți, la fel ca fariseii cei încăpățânați, să rătăciți fără rost în spațiile infinite ale creației Mele, ca sclavi ai pasiunilor voastre. Puteți găsi aici tot ce v-a oferit odată plăcere, dar din cauza acestei desfătări efemere, veți rata fericirea supremă pe care numai iubirea, grația şi prezența Mea o pot dărui. **Dacă inimile voastre nu devin sălaşul Meu şi nu Mă purtați cu voi oriunde v-ați duce, nu Mă veți găsi nicăieri, nici chiar în marele oraş spiritual al Ierusalimului, care nu înseamnă altceva decât principiul spiritual al iubirii care a creat totul, susținând şi conducând creația sa către o fericire din ce în ce mai mare.**

Ascultați sfatul Meu! Observați epoca în care trăiți cu ochi spirituali, analizați evenimentele şi tendințele sale, şi veți înțelege uşor că **s-a apropiat timpul în care Eu, Domnul, îmi voi face intrarea în lumea spirituală, în lumea sufletelor umane,** călărind pe un măgar! Fericit este cel care va fi pregătit, căci el nu va fi surprins de a doua Mea venire! El nu se va teme, ci se va bucura la nesfârşit de intrarea Mea în Ierusalim, la fel ca odinioară, cu 2000 de ani în urmă.

Pregătiți-vă aşadar să Mă primiți pe Mine şi învățătura iubirii Mele cu toate onorurile şi cu strigăte de „Osana"! Amin.

19
Duminica Paştelui

Învierea Domnului

Sfântul Marcu XVI, 1-8: *„După ce a trecut sabatul, Măria Magdalena, Măria, mama lui Iacov, şi Salome, au cumpărat miresme ca să vină să-L ungă. în ziua dintâi a săptămânii, s-au dus la mormânt dis-de-dimineață, pe când răsărea soarele. Şi ele ziceau una către alta: ‚Cine ne va răsturna piatra de la uşa mormântului?' Şi când şi-au ridicat ochii, au uăzut că piatra, care era foarte mare, fusese răsturnată. Au intrat în mormânt, au văzut pe un tânăr stând la dreapta, îmbrăcat într-un veşmânt alb, şi s-au înspăimântat. Dar el le-a zis: Nu vă înspăimântați! Voi îl căutați pe Iisus Nazarineanul, cel răstignit, dar El a înviat, nu este aici. Iată locul unde L-au pus'. Şi ieşind, ele au fugit de la mormânt,*

cuprinse de cutremur şi de uimire. Şi n-au spus nimănui nimic, căci se temeau".

(19 februarie 1872)

Textul evanghelic pe care 1-am discutat anterior se referea la intrarea Mea în Ierusalim. Cel de faţă descrie înmormântarea şi învierea Mea, precum şi apariţia câtorva din femeile-discipoli pe care le-am avut. Între intrarea Mea în Ierusalim şi înmormântarea Mea s-au mai produs câteva evenimente importante: condamnarea Mea, umilinţa supremă la care am fost supus în calitate de Domn şi Creator al lumii manifestate, dar şi dovada supremă a iubirii Mele, care am acceptat toate aceste umilinţe, deşi eram Dumnezeu cel necreat, pentru a stabili astfel un exemplu pentru fiinţele şi spiritele create de Mine. Acestea trebuiau să afle care este calea pentru a deveni copii ai Celui capabil să creeze cosmosul, sistemele solare şi imensitatea lumilor spirituale, pe care le-ar putea şterge într-o singură clipă din existenţă, dacă voinţa Lui atotputernică nu ar fi controlată de iubirea Lui omniprezentă, care prezervă tot ce a fost creat, fără să distrugă vreodată ceva.

Ultimele zile pe care le-am petrecut pe pământ trebuiau să le demonstreze spiritelor că orice fiinţă care poartă în ea o scânteie divină are puterea de a se sacrifica pe sine, nu de dragul ei, ci de dragul celorlalţi.

Niciodată nu a fost îndeplinită vreodată până atunci cea de-a doua poruncă a iubirii faţă de aproape cu atâta exactitate şi cu atâta măreţie ca în ultimele Mele trei zile de suferinţă. Am acceptat atunci umilinţa supremă, îndurând ca un om toată durerea de care este capabilă inima umană, în forma ei extremă: tortura, moartea şi dizgraţia publică. Am acceptat atunci acest destin crud în calitate de om, pentru semenii Mei, pe care îi consideram fraţii Mei şi care M-au putut vedea murind pe cruce în timp ce Mă rugam pentru iertarea lor, deşi erau cei mai mari duşmani ai Mei si Mi-au răsplătit bunătatea prin ingratitudine şi răzbunare.

Ar putea face oare iubirea faţă de aproape mai mult decât am făcut Eu în acele momente tragice? Aşa se explică de ce am promovat această poruncă, dându-i aceeaşi importanţă ca şi primeia - iubirea de Dumnezeu - şi asociind-o pentru totdeauna cu aceasta. Această a doua poruncă are şi o semnificaţie socială, permiţând traiul în comun al oamenilor prin respectarea adagioului: „Nu face altuia ce ţie nu-ţi place".

Am lăsat cu limbă de moarte aceste două porunci ale iubirii divine, în timp ce îmi dădeam suflul şi părăseam acest pământ minuscul, ales dintre milioanele de sori şi planete, pentru marea misiune pe care numai Eu o puteam îndeplini, în toată perioada întrupării Mele umane, le-am practicat în permanenţă pe amândouă, aşa cum nimeni nu ar putea-o face vreodată, lăsând astfel moştenire idealul perfect al omului pe pământ, aşa cum 1-am predestinat Eu să fie. În calitate de spirit, le-am demonstrat îngerilor Mei şi fiinţelor din lumile superioare ce realizări pot avea, căci se apropie şi momentul marii lor încercări.

Pe pământ, piatra unghiulară a divinităţii Mele a fost ridicarea Mea din morţi, fără de care întreaga Mea învăţătură, viaţa şi faptele Mele, ar fi fost foarte curând uitate. Mai devreme sau mai târziu, discipolii Mei s-ar fi despărţit. Poate că şi-ar mai fi păstrat credinţa în Mine în sinea lor, dar nu le-ar fi fost de nici un folos semenilor lor.

Ce-i drept, adepţii Mei credeau în divinitatea Mea, dar numai datorită prezenţei Mele printre ei. Personalitatea Mea era prea puternică, iar faptele Mele prea impunătoare pentru a nu îi influenţa. După dispariţia persoanei Mele, lumea exterioară şi-ar fi impus însă din nou dominaţia asupra lor, slăbind şi în cele din urmă anulând complet impactul pe care 1-a produs prezenţa Mea printre ei, atât timp cât am stat pe pământ. Din viaţa Mea nu ar mai fi rămas decât amintirea evenimentelor trecute, ce-i drept, miraculoase şi greu de înţeles cu intelectul uman. De aceea, pentru ca munca Mea să nu fi fost în zadar era absolut necesară învierea din morţi - un eveniment contrar tuturor legilor pe care le cunoşteau ei, care să le demonstreze divinitatea Mea şi să le întărească credinţa, pregătindu-i astfel pentru misiunea lor ulterioară.

Învierea Mea urma să fie astfel piatra unghiulară a edificiului religios veşnic pe care urma să-1 clădesc, care a rezistat într-adevăr până astăzi tuturor furtunilor exterioare şi care în scurt timp va străluci pe pământ în toată splendoarea lui, devenind un mediator între cei doi factori ai creației: materia şi spiritul, sau lumea materială şi cea a spiritelor.

Întreaga materie trebuie spiritualizată, pentru ca oamenii care trăiesc în ea să se poată apropia de împărăția Mea spirituală, iar celelalte ființe create să urmeze exemplul lor, ridicându-se din ce în ce mai sus. Eliberat astfel de densitatea sa, întregul glob pământesc va putea experimenta tranziția blândă către o lume superioară, fără a necesita în acest scop măsuri violente pentru disoluția lui.

Pentru a înțelege mai clar acest proces de spiritualizare şi adevărata semnificație a învierii Mele, precum şi a Patimilor pe care le-am avut de suferit în timpul ultimelor Mele zile pe pământ, vă voi reaminti din nou că toate faptele şi cuvintele Mele, inclusiv toate evenimentele lumeşti care s-au petrecut în anii din urmă ai apostolatului Meu, se vor repeta întru totul (într-o corespondență spirituală, nu faptică), până la a doua Mea venire pe pământ.

Tot ce am suferit Eu atunci, în calitate de Fiu al Omului, se va aplica din nou învățăturii Mele, reprezentanta Mea spirituală pe pământul vostru la ora actuală. La fel ca şi Mine, aceasta a fost contaminată, abuzată în fel şi chip, şi mulți şi-au bătut joc de ea. În cele din urmă, a fost îngropată în bisericile voastre, care nu sunt altceva decât nişte morminte imense, iar deasupra ei a fost aşezată piatra grea a ceremoniilor religioase lipsite de orice conținut. Scopul a fost ca ea să se odihnească aici de-a pururi, fără să le fie de folos decât celor care doresc să beneficieze de pe urma ei din punct de vedere lumesc, nu spiritual.

Cursul istoriei lumii nu face altceva decât să repete identic ultimii ani ai apostolatului Meu. Aşa cum în viața voastră există trei etape spirituale extrem de importante: copilăria - care corespunde credinței necondiționate, adolescența - care corespunde formării unei opinii clare referitoare la credința acceptată, şi maturitatea - care corespunde discriminării între realitate şi aparențe, la fel, învățătura Mea a trecut prin toate aceste etape, parțial chiar în timpul apostolatului Meu, şi parțial după ridicarea Mea la cer, continuând până în zilele acestea şi în viitor.

La început, Eu însumi am fost silit, forțat de naivitatea lumii din jurul Meu, să îi educ pe oameni ca pe nişte copii, cu ajutorul miracolelor Mele. Când au început însă să Mă înțeleagă mai bine, ei au descoperit cu ajutorul rațiunii argumente care i-au ajutat să discearnă adevărul în care înainte credeau orbeşte; altfel spus, au intrat în perioada de adolescență. Când credința şi cunoaşterea lor s-au întărit astfel, ei au atins maturitatea, acceptându-Mi învățătura cu toată convingerea şi susținându-o prin cuvintele şi faptele lor, căci au ajuns să o considere cunoaşterea supremă.

Istoria religiei Mele şi maniera în care s-a răspândit ea ulterior au parcurs aceleaşi etape, cu singura diferență că la vremea când o predam Eu însumi pe pământ ea nu putea fi modificată sau transformată. Mai târziu, când oamenii, mânați de pasiunile lor lumeşti şi ghidați de opiniile şi de interesele lor egoiste, şi-au propus să Mă imite, ei au transformat mesajul divin într-o învățătură lumească, limitându-se să transmită mai departe numai scoarța sa exterioară, fără miezul spiritual, ceea ce a condus la o respingere în bloc a întregii învățături odată cu maturizarea umanității şi cu dezvoltarea discernământului ei Aşa s-a ajuns la naşterea unor curente extreme, de la oameni care cred tot ce am predat Eu şi până la oameni care nu cred nimic. La ora actuală curentul spiritual devine din ce în ce mai puternic, căci cadavrul din mormântul sigilat cu o piatră se pregăteşte să învie. La fel cum a făcut pe timpuri Maria Magdalena, oamenii ar dori să împiedice descompunerea cadavrului cu ajutorul uleiurilor şi mirodeniilor. Maria Magdalena a fost dezamăgită însă la vremea ei, căci a găsit mormântul gol; la fel vor păți şi paznicii actuali ai mormântului spiritual al învățăturii Mele. Ei vor găsi mormântul gol, doar cu giulgiul în care Mi-au

învelit cândva corpul învăţăturii Mele. Cel pe care îl credeau însă de-a pururi îngropat va fi dispărut însă, înviind din morţi. El se va duce din nou la adepţii Săi, întărindu-i personal prin prezenţa Lui şi insuflându-le un nou curaj şi o aspiraţie din ce în ce mai mare.

Cu cât acest timp se apropie, cu atât mai mare devine dorinţa paznicilor de a veghea asupra corpului învăţăturii Mele, pentru ca ea să nu dispară din mormânt. La fel ca odinioară, când mormântul Meu era păzit de soldaţi romani (care erau necredincioşi), există şi la ora actuală o tendinţă de a-Mi condamna învăţătura iubirii cu ajutorul unor puteri străine înarmate. Totul se va dovedi însă în zadar. Deja, prima rază de lumină a început să iasă din mormânt, de dincolo de piatră. La fel ca pietrele care încep să vibreze de îndată ce răsar razele soarelui de dimineaţă, încălzindu-le mai întâi pe ele, iar apoi pământul de dedesubt, - piatra care acoperă mormântul învăţăturii Mele începe deja să vibreze. Mai devreme sau mai târziu, raza soarelui spiritual al iubirii va rostogoli piatra de pe mormânt şi va trezi puterile spirituale adormite, înviindu-le şi ghidându-le pe calea luminii, către perfecţiune, astfel încât paznicilor nu le va mai rămâne decât giulgiul.

În mormânt este încă întuneric, dar Dumnezeul Luminii şi al Adevărului nu poate suporta altceva decât lumina, care este dătătoare de căldură, iar apoi de viaţă.

În mod similar, cadavrul învăţăturii Mele se va ridica din mormântul în care a fost îngropat de interesele lumeşti, de egoismul uman şi de setea de putere a oamenilor. Oriunde va întâlni în inimile oamenilor o scânteie de lumină, de căldură şi de viaţă, el va amplifica aceste vibraţii, răspândindu-le din ce în ce mai departe, la fel ca un foc care se propagă de la o sursă la alta, şi atingând inclusiv inimile celor care nu credeau deloc în ele.

Aceasta este imaginea spirituală a învierii Mele sub forma învăţăturii iubirii pe care am răspândit-o acum aproape 2000 de ani, care se va ridica şi va pune din nou stăpânire pe inimile oamenilor. La fel cum discipolii Mei s-au bucurat atunci de ridicarea Mea din morţi, învierea învăţăturii Mele va fi sărbătorită de întreaga umanitate şi de fiecare individ în parte, în inima sa. Voi trezi astfel din nou inimile credincioşilor Mei, după ce aceştia vor arunca giulgiul în care M-au învelit până atunci, renunţând la ceremoniile lor lumeşti şi la ritualurile lor religioase şi neacceptând decât semnificaţia spirituală profundă a învăţăturii Mele; pe care o vor practica cu ardoare.

Această înviere a inimilor va fi echivalentă cu renaşterea spirituală, pasul final către renunţarea la lumea exterioară şi către începerea unei vieţi noi, spirituale, în care legăturile materiale nu vor mai avea puterea de a duce oamenii în rătăcire sau de a-i întârzia pe calea lor către spiritualizare.

De aceea, treziţi-vă, copiii Mei! Deschideţi-vă ochii spirituali, urechile şi inimile! Iisus Hristos, reprezentat de învăţătura Sa delicată, a blândeţii şi iubirii, Cel care a fost capabil să-i binecuvânteze pe cruce nu numai pe cei apropiaţi, ci şi pe duşmanii Săi, va învia din nou, în inimile voastre! Pământul întreg va deveni atunci biserica Lui, casa Sa de rugăciune, în care nu vor mai domni decât pacea, liniştea şi fericirea, iar inimile voastre vor fi împodobite cu ghirlandele paradisiace ale iubirii faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele vostru.

Pregătiţi-vă pentru acest festin al învierii în inimile voastre, căci el va fi festinul spiritualizării voastre, al transfigurării sinelui vostru interior.

Aşa cum M-am ridicat Eu însumi cândva, într-un corp de slavă, din întunericul mormântului în care fusesem îngropat, la fel, veţi părăsi şi voi mormântul pasiunilor şi dorinţelor lumeşti, transfiguraţi, spiritualizaţi, înnobilaţi, mai buni şi demni de Mine. Dacă până în prezent lumea exterioară, educaţia pe care aţi primit-o şi circumstanţele sociale v-au învelit într-un giulgiu, îmbălsămaţi cu uleiuri şi mirodenii, pentru a împiedica astfel descompunerea sufletelor voastre, a sosit timpul să **aruncaţi aceste lucruri inutile, căci ele sunt instrumente ale materiei, şi nu ale spiritului. Reţineţi: voi nu aparţineţi acestei lumi! Aţi fost cândva spirite, şi veţi redeveni spirite. Acesta este căminul vostru, unde vă aşteaptă Cel care a**

murit pentru voi, dar s-a ridicat din morți într-un trup de slavă, pentru ca şi voi să puteți învia spiritual (după o viață la fel de pură ca a Lui), renunțând la lumea exterioară şi devenind copiii Lui. Gândiți-vă ce înseamnă să fii numit un copil al Domnului şi al Creatorului întregii lumi, să devii fratele acelor spirite care au parcurs deja, înaintea voastră, această şcoală a încercărilor, şi care aşteaptă acum, cu mare bucurie şi cu o iubire frățească, învierea veşnică a fraților lor rămaşi în urmă.

Nu vă raportați la învierea Mea decât din punct de vedere spiritual, căci aşa a şi fost, în amintirea eternă şi ca un exemplu suprem pentru toți oamenii şi pentru întregul regat al spiritelor.

Acum 2000 de ani, după ce Mi-am transcens natura umană şi Mi-am asumat natura divină, Eu am renunțat la tot ce era lumesc. La fel ar trebui să faceți şi voi, căci numai astfel veți putea trăi ziua învierii voastre din morți şi a renaşterii voastre în planul spiritual - care va deveni cea mai importantă zi a voastră pe pământ, piatra unghiulară a misiunii voastre terestre şi piatra de temelie a împărăției spirituale în care veți intra. Amin.

20

Prima duminică de după Paşte

Domnul apare în fața discipolilor Săi

Sfântul Ioan XX, 19-31: *„În seara aceleiaşi zile, cea dintâi a săptămânii, pe când uşile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica iudeilor, a venit Iisus, a stat în mijlocul lor şi le-a zis: ,Pace uouă!' Şi după ce a zis acestea, le-a arătat mâinile şi coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când L-au văzut pe Domnul. Iisus le-a zis deci din nou: ,Pace uouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, aşa vă trimit şi Eu pe voi'. Şi spunând acestea, a suflat peste ei şi le-a zis: ,Primiți Duhul Sfânt. Celor cărora le veți ierta păcatele, vor fi iertate; şi celor cărora le veți tine, le vor fi ținute'. Dar Toma, zis Geamănul, unul dintre cei doisprezece, nu era cu ei când a venit Iisus. Ceilalți ucenici i-au zis deci: ,Am văzut pe Domnul!' Dar el Le-a răspuns: ,Dacă nu voi uedea în mâinile Lui semnul cuielor şi dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede'. După opt zile, ucenicii lui Iisus erau iar în casă şi era şi Toma împreună cu ei. Pe când erau uşile încuiate, a uenit Iisus, a stat în mijloc şi le-a zis: ,Pace vouă!' Apoi i-a zis lui Toma: ,Adu-ți degetul încoace şi uită-te la mâinile Mele; şi adu-ți mâna şi pune-o în coasta Mea; şi nu fi necredincios, ci credincios'. Toma a răspuns şi i-a zis: ,Domnul meu şi Dumnezeul meu!' ,Toma, i-a zis Iisus, pentru că M-ai văzut, ai crezut; ferice de cei care n-au văzut şi au crezut', Iisus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, şi, crezând, să aveți viața în numele Lui".*

(5 martie 1872)

Capitolul de față confirmă învierea Mea şi vă arată importanța acesteia, inclusiv faptul că a fost esențială pentru ca învățătura Mea, pentru care am plătit un preț atât de mare, să se poată răspândi pentru totdeauna. Ați văzut deja că discipolii Mei erau înspăimântați, lipsiți de credință şi de curaj, şi încuindu-se în casă.

La fel cum s-a întâmplat cu Maria Magdalena la mormânt, atunci când le-am apărut ucenicilor, unul din aceştia era atât de necredincios că nu s-a putut convinge de învierea Mea decât după ce Mi-a atins rănile.

Tot ce s-a petrecut în acele timpuri, inclusiv celelalte semne pe care le-a făcut Iisus în fața discipolilor Săi, dar în spatele uşilor închise, semne pe care le veți afla şi voi ceva mai târziu, se vor repeta iarăşi la a doua Mea venire pe pământ, în fața ochilor voştri.

Cu cât numărul celor care vor crede în învățătura Mea pură - cea pe care v-o dăruiesc acum va creşte, cu atât mai intense vor fi etapele experiențelor descrise mai sus: entuziasm, îndoială, neîncredere şi toate emoțiile violente ale vieții spirituale, căci circumstanțele exterioare vor depune de multe ori mărturie împotriva Mea. Oamenii rău intenționați îi vor ghida greşit pe adepții Mei în credința lor, îi vor persecuta, îi vor urî, şi ori de câte ori va fi posibil, se vor răzbuna pe ei.

Vor exista din nou destui necredincioşi ca şi Toma, descurajați şi confuzi, care îşi vor abandona pacea interioară şi credința de odinioară, şi care nu vor crede şi nu se vor lăsa vindecați decât de apariția Mea în persoană.

Casa în care se închideau acum 2000 de ani ucenicii Mei de teama iudeilor poate fi echivalată cu inimile celor care nu mai permit intrarea în sufletul lor nici a vibrațiilor lumeşti, dar nici a celor spirituale. Va trebui să le strig din nou, cu blândețe, acestora: „Nu vă temeți!" şi „Pace vouă!", căci fără sprijinul Meu, se vor afla în pericolul de a-şi pierde sufletul şi de a se scufunda pentru totdeauna în bezna îndoielilor eterne. Mulți vor fi cei care, ca şi Toma, nu vor crede deloc. Ei nu vor mai asculta vocea Mea şi nu vor putea reveni pe calea cea dreaptă decât dacă vor primi dovezi concrete.

Pe scurt, toți credincioşii şi copiii Mei viitori vor trebui să treacă prin ultimul test crucial al adevăratei credințe. Dacă voi dori să-i trimit mai târziu în lume - aşa cum am făcut cândva cu ucenicii Mei - pentru a-i inspira pe ceilalți cu credința şi încrederea lor, va trebui ca ei să posede mai presus de orice aceste calități. Spuneam cândva că voi putea fi recunoscut după faptele şi după cuvintele Mele. La fel, discipolii şi copiii Mei viitori nu vor putea fi recunoscuți decât după cuvintele şi faptele lor, demonstrându-le astfel celor din jur că încrederea şi credința fermă sunt absolut necesare pentru a deveni demni de Mine.

Acum 2000 de ani i-am spus lui Toma (după ce Mi-a pipăit rănile): „Pentru că M-ai văzut, ai crezut; fericit este însă cel care nu M-a văzut, dar a crezut!"

Deşi v-am oferit atâta pâine spirituală, nici voi, copiii Mei, nu sunteți mai buni decât ucenicii Mei de odinioară! Sunteți descurajați şi slabi, aveți îndoieli, îmi răstălmăciți cuvintele şi vă întoarceți imediat la lumea exterioară şi la atracțiile ei, dacă ceea ce v-ați pus în minte nu se împlineşte pe loc. Şi voi vă închideți în casă, vă retrageți în cochilia voastră, la fel ca un melc, ignorând simultan lumea exterioară şi cea interioară, la cea mai mică contradicție care vă iese în cale şi pe care nu o puteți reconcilia cu iubirea Mea atotcuprinzătoare. Sunt nevoit atunci să vă strig din nou: „De ce plângeți? Lăsați lacrimile pentru alte ocazii, căci Cel pe care îl credeți departe de voi este în realitate foarte aproape, dar nu în trupul Său fizic, ci la modul spiritual!" Am fost nevoit să-i spun Mariei Magdalena acum 2000 de ani: „Nu Mă atinge", căci ceea ce vedea ea era trupul meu de slavă (spiritualizat), care nu poate fi atins de mâna fizică. Atunci când am venit în fața discipolilor Mei care se ascundeau în casă, le-am dat impresia că îmi pot atinge trupul fizic; în realitate, acesta nu îmi mai aparținea de mult, căci de îndată ce misiunea Mea s-a încheiat odată cu moartea pe cruce, am încetat să mai am un corp fizic. Acesta s-a spiritualizat complet, pentru a se putea reuni după trecerea celor trei zile cu sursa esenței sale divine.

După cum menționează această Evanghelie, am făcut şi alte semne pentru discipolii Mei, cărora le-am trezit ochii şi urechile spirituale, pentru a se convinge şi mai mult de divinitatea Mea, căpătând astfel curajul să înfrunte pericolele viitoare cu care circumstanțele exterioare urmau să îi confrunte, încheindu-şi astfel cu succes misiunea.

Atât timp cât am continuat să păşesc în mijlocul lor ca un om fizic, convingerea lor că eram o ființă divină înzestrată cu puteri neobişnuite nu era deloc fermă. Vedeau miracolele pe care le făceam, dar continuau să trăiască în funcție de impulsurile lor interioare limitate. De îndată ce am dispărut din mijlocul lor şi influența Mea directă asupra lor a încetat, credința lor în Mine s-a zdruncinat puternic. Dacă nu M-aş fi ridicat din morți şi dacă nu Mi-aş fi

îndeplinit toate promisiunile anterioare, discipolii Mei ar fi revenit fără îndoială la ocupaţiile lor anterioare, considerând perioada petrecută alături de Mine ca pe un fel de vis din care nu a mai rămas decât amintirea unei realităţi de existenţa căreia nu ar fi putut convinge pe nimeni.

La fel ca atunci, când am fost nevoit să îmi sigilez opera prin învierea Mea, prin apariţiile Mele repetate în faţa discipolilor, timp de 40 de zile, şi prin înălţarea Mea la cer, aşa va trebui să procedez şi acum, ghidându-vă şi întărindu-vă în credinţa voastră, copiii Mei!

La vremea respectivă am suflat asupraucenicilor Mei Duhul Sfânt, investindu-i cu puterea de a ierta sau nu păcatele oamenilor (o putere atât de greşit interpretată şi folosită mai târziu de membrii clerului bisericesc!). Am putut face acest lucru numai pentru că dobândiseră deja credinţa fermă intr-un singur Dumnezeu, într-un spirit suprem, superior oricărui aspect material, care îi ghidează sub forma lui Iisus Hristos. Puterea Mea le-a fost astfel parţial transferată, devenind operativă, căci discipolii Mei nu au folosit-o decât pentru scopul nobil pe care li 1-am insuflat, acela de a-şi ajuta semenii să devină copiii Mei.

La fel ca în acele timpuri, când ucenicii Meu au putut face miracole, vindecându-i pe bolnavi numai cu ajutorul puterii Cuvântului, voi şi urmaşii voştri care vor avea o credinţă fermă în Mine veţi primi puterea de a face fapte imposibile pentru oamenii de rând, dar uşor de realizat de către cei renăscuţi spiritual. Timpul şi circumstanţele exterioare vă vor conduce pe acest drum. Mulţi au fost cei chemaţi de Mine pe această cale, dar numai de voi depinde dacă vă veţi înscrie în rândul celor aleşi.

Nu vă blocaţi inimile în faţa vocii Mele părinteşti! Chiar şi când ultima rază de speranţă va dispărea, nu vă pierdeţi cu firea! Eu sunt şi voi rămâne de-a pururi alături de cei care doresc să rămână alături de Mine, cu orice preţ. Nu aşteptaţi apariţia Mea în persoană, la fel ca Toma, ci cultivaţi-vă credinţa fermă, pentru ca apariţia Mea să nu fie altceva decât o confirmare a acesteia. Mă veţi putea ajuta astfel pe Mine, dar şi pe voi înşivă şi pe semenii voştri, la fel cum Eu i-am ajutat cândva pe adepţii Mei, în timpul vieţii pe care am dus-o în mijlocul lor.

Nu lăsaţi îndoielile să vă asalteze inimile şi să vă zdruncine credinţa! Copiii Mei trebuie să aibă inimile deschise, să privească întotdeauna în sus, către cele spirituale, şi să îşi amintească de sacrificiul Meu, de iubirea Mea părintească pentru ei şi pentru toate creaturile vii, astfel încât inima lor să devină templul permanent al iubirii Mele şi să creadă cu tărie în infailibilitatea Mea, alinându-i astfel în mijlocul dificultăţilor vieţii şi împiedicându-i să cadă în capcana tentaţiilor, a îndoielilor şi necredinţei. Dacă veţi proceda astfel, veţi auzi întotdeauna cuvintele: „Pace vouă!", căci acolo unde domnesc deja credinţa în Mine şi iubirea Mea, Eu nu mai trebuie să fac nimic, decât să confirm ceea ce există deja.

De aceea, vă strig vouă, tuturor: pacea fie cu voi şi să nu vă părăsească niciodată inimile, pentru ca Eu să pot intra oricând doresc în ele, fără să fiu nevoit să forţez porţile încuiate cu lacăte prin puterea voinţei Mele, ci găsindu-le pregătite să Mă accepte ca Cel care am fost dintotdeauna (inclusiv pentru discipolii Mei de acum 2000 de ani): un lider, un ghid spiritual şi un Părinte preaplin de iubire! Amin."

21

A doua duminică de după Paşte

Păstorul cel bun

Sfântul Ioan X, 1-16: „*Adevărat, adevărat vă spun, că cine nu intră pe uşă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, este un hoţ şi un tâlhar. Dar cine intră pe uşă este păstorul oilor. Portarul îi deschide şi oile aud glasul lui; el îşi cheamă oile pe nume şi le scoate afară. După ce le-a scos afară pe toate, merge înaintea lor şi oile merg după el, pentru că îi cunosc glasul. Dar ele nu merg după un străin, ci fug de*

el, pentru că nu cunosc glasul străinilor'. Iisus le-a spus această pildă, dar ei n-au înţeles despre ce le vorbea. Iisus, deci, le-a zis iarăşi: ‚Adevărat, adevărat vă spun: Eu sunt uşa oilor. Toţi cei care au venit înainte de Mine sunt hoţi şi tâlhari; dar oile n-au ascultat de ei. Eu sunt uşa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit, va intra şi va ieşi şi va găsi păşune. Hoţul nu vine decât să fure, să înjunghie şi să distrugă. Eu am venit pentru ca oile să aibă viaţă şi s-o aibă din belşug. Eu sunt Păstorul cel Bun. Păstorul cel Bun îşi dă viaţa pentru oi. Dar cel plătit, care nu este păstor şi ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile şi fuge; şi lupul le răpeşte şi le împrăştie. Cel plătit fuge, pentru că slujeşte pentru plată şi nu-i pasă de oi. Eu sunt Păstorul cel Bun. Eu cunosc pe cele ce sunt ale Mele şi sunt cunoscut de cele ce sunt ale Mele, aşa cum Tatăl Mă cunoaşte pe Mine şi cum Eu cunosc pe Tatăl; şi Eu îmi dau viaţa pentru oi. Mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta; şi pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu şi va fi o singură turmă şi un singur Păstor".

(9 martie 1872)

În acest capitol se vorbeşte despre *adevăratul* conducător, cel care îşi conduce aleşii către lumina adevărului, dar şi despre falşii conducători, care pretind că îşi conduc supuşii către lumină, deşi sunt ei înşişi simple umbre ale întunericului. „Hoţii şi tâlharii" de care vorbeşte acest text se referă (din punct de vedere spiritual) la toţi cei care încearcă să fure sau să distrugă partea cea mai nobilă a sufletului uman.

„Poarta" de care vorbeşte Evanghelia, reprezentată de Mine, se referă la singurul drum care conduce la adevărata cunoaştere. Metafora trebuie tradusă astfel: numai cei care nu şi-au pierdut instinctul spiritual în labirintul acestei lumi, care au vegheat şi nu au acceptat să le fie furat, iar dacă le-a fost furat, care şi 1-au recucerit înapoi, - numai ei sunt capabili să îmi recunoască vocea şi învăţătura, făcând deosebirea faţă de vocile şi de învăţăturile greşite ale falşilor profeţi. Numai aceştia vor urma chemarea Mea, căci ei îmi vor recunoaşte vocea în mijlocul corului de voci false.

În epoca actuală vă aflaţi deja în mijlocul acestei mişcări spirituale, în care - metaforic vorbind - hoţii şi tâlharii se caţără pe toate ferestrele şi încearcă toate intrările pentru a pătrunde în casa Mea, pentru a fura de acolo comoara ascunsă în ea. Mai mult ca oricând, minţile oamenilor sunt agitate de tot felul de să-Mi apăr turma. Simţindu-se protejaţi, cei care Mă vor urma vor recunoaşte în Mine adevăratul păstor şi protectorul lor atotputernic.

Aşa se vor petrece lucrurile! De aceea, nu vă temeţi şi nu vă lăsaţi cuprinşi de disperare dacă veţi constata că, deşi numărul vostru va creşte, puternicii voştri adversari vor aşeza în faţa voastră obstacole imense, pentru a scăpa ei înşişi de pericolele care îi ameninţă.

Pe de altă parte, nu vă lăsaţi cuprinşi de o ardoare prea mare în dorinţa voastră de a-i converti pe alţii! Nu este deloc uşor să ghidezi pe altcineva pe cărarea iubirii pure. Învăţătura Mea presupune renunţarea la acele lucruri (lumeşti) pe care oamenii le iubesc cel mai mult, căci ea nu aparţine acestei lumi şi nu îi slujeşte acesteia, ci marii Mele lumi spirituale.

Este nevoie de o mare iubire şi de multă dăruire pentru a scăpa de vechile obişnuinţe, de vechile credinţe şi de confortul cu care te-ai obişnuit, dar mai ales pentru a suporta presiunea din ce în ce mai mare venită din partea lumii exterioare (dar şi a propriului ego). V-am dat un exemplu în această direcţie chiar în timpul vieţii Mele, când i-am cerut unui om care dorea să Mă urmeze să îşi sacrifice toate posesiunile, iar el M-a părăsit cu tristeţe. Veţi păţi de multe ori la fel, dacă îi veţi încuraja pe oameni să urmeze calea în care credeţi, devenind cu adevărat activi pe ea. Veţi constata că vă vor părăsi, şi în locul prietenilor de altădată, veţi descoperi în ei cei mai mari adversari.

Aşa se întâmplă cu oamenii cărora le lipseşte maturitatea de a-Mi accepta învăţătura. De aceea, aşteptaţi ca cei flămânzi să vină singuri la voi. Abia atunci daţi-le pâinea spirituală, dar numai în funcţie de capacitatea lor de înţelegere, căci altminteri nu o vor putea digera, şi în loc să îi ajutaţi, îi veţi îmbolnăvi.

Nu este deloc uşor să faci pe altcineva să audă vocea Mea şi să îmi urmeze învăţătura. Chiar şi voi, cei pe care i-am ghidat şi i-am hrănit personal de o bună bucată de vreme, aveţi de

multe ori un comportament stupid, care face dovada slăbiciunilor sau îngustimii voastre, ca şi cum nu aţi fi beneficiat de marea graţie de a-Mi asculta cuvintele direct din gura Mea. Vă lăsaţi în permanenţă amăgiţi de iluzia aberantă că fericirea spirituală poate fi îmbinată cu desfătarea materială, căci prima vă solicită prea mult şi vă cere sacrificii de sine prea mari pentru a le suporta. Dacă voi înşivă acţionaţi astfel, ce le puteţi cere celorlalţi, care au ajuns până la uşă, dar nu au curajul să îi treacă pragul, lăsând în spate tot ce era important până atunci pentru ei? De aceea, alegeţi-vă cu cea mai mare atenţie prietenii!

În ceea ce îi priveşte pe adversari, nu vă faceţi probleme în legătură cu ei. Cu cât va trece timpul şi cu cât numărul celor din turma Mea va creşte, cu atât mai cunoscută va deveni învăţătura Mea, dar şi opoziţia pe care o va întâmpina. Lupta este inevitabilă, şi numai cei perseverenţi vor fi victorioşi. Aceştia vor fi însă copiii Mei, căci ei ştiu că numai Eu îi pot conduce la destinaţia finală, căci Eu sunt poarta şi singura cale care conduce în împărăţia spirituală infinită, unde nu vor mai suferi, ci vor fi binecuvântaţi cu o mare fericire pentru tot ce au îndurat. Aşa evoluează viaţa. Esenţa spirituală trebuie eliberată din materie. Sufletul omului trebuie separat de influenţa lumii exterioare, iar acest lucru nu poate fi realizat decât trecând prin aceleaşi încercări şi suferinţe prin care am trecut Eu, în timpul sejurului Meu terestru.

Va veni un timp când în lume nu va mai exista decât un *singur* păstor pentru turma sa. Este imposibil să slujeşti la doi stăpâni. Cel care îşi aduce omagiul său materiei se va îngropa în aceasta. Cel care se luptă însă să o învingă, aspirând către împărăţia spirituală, se va elibera de tot ce îl trage în jos. Materia este prea densă şi lumina nu o poate penetra. Mumai corpul spiritual poate primi iubirea şi lumina Mea cerească, şi numai această lumină poate produce căldura vieţii în care se poate dezvolta scânteia divină din sufletul vostru, ghidând-o din nou către sursa ei, care sunt Eu.

Acesta a fost scopul învăţăturii Mele, al coborârii Mele pe pământ în trecut şi al viitoarei Mele întoarceri printre voi.

Cu cât a doua Mea venire se apropie mai tare, cu atât mai intens va deveni conflictul dintre întuneric şi lumină. La fel cum în fiecare dimineaţă lumina soarelui care răsare învinge întunericul nopţii, alungându-1, soarele Meu spiritual va alunga „hoţii şi tâlharii", care nu pot lucra la lumina zilei, ci numai noaptea. Aceştia vor fi nevoiţi să se retragă, să se convertească sau să se scufunde înapoi în bezna minţilor lor, până când - târziu - lumina va răsări în acestea.

La fel ca în trecut, lumea exterioară va dori să se opună planurilor şi intenţiilor Mele, dar opoziţia ei nu va face decât să îmi accelereze victoria.

Perseverenţa conduce întotdeauna la succes. Statutul de „copil al Meu" trebuie cucerit prin mari sacrificii de sine, dar premiul justifică orice efort în această direcţie. De aceea, pregătiţi-vă cu toţii în vederea primirii Mele. Lăsaţi-i pe ceilalţi oameni să îşi urmeze calea aşa cum cred de cuviinţă; nu vă faceţi probleme în legătură cu evenimentele şi complicaţiile politice. Nu uitaţi că milioane de oameni sunt chemaţi să găsească poarta cea bună, care duce către lumină, scop în care sunt necesare foarte multe evenimente şi circumstanţe diferite pentru a-i influenţa pe aceşti indivizi, căci nivelele lor de inteligenţă şi de înţelegere sunt la rândul lor diferite. Această sarcină depăşeşte cu mult chiar propria voastră putere de înţelegere, neputând fi realizată decât de Dumnezeu. Se ştie însă că Acesta poate realiza foarte multe folosindu-se chiar şi de cele mai mărunte instrumente.

Deocamdată atât despre Evanghelia lui Ioan. Speranţa Mea este că v-am ajutat să înţelegeţi mai bine anii Mei de apostolat, care au predeterminat - încă de acum 2000 de ani - evoluţia viitoare a umanităţii de pe pământul vostru întunecat.

De aceea a fost păstrată cu atâta sfinţenie Biblia, pentru a vă demonstra dincolo de orice posibilitate de tăgadă că încă din acea epocă s-au pus bazele istoriei umanităţii, şi că tot ce s-a prezis atunci s-a îndeplinit sau urmează să se îndeplinească, până la ultima virgulă. Ce-i drept, numai cei născuţi a doua oară, din punct de vedere spiritual, pot descifra aceste lucruri, ca şi cum

ar citi într-o oglindă care reflectă viitorul.

De aceea, aveţi încredere în Mine şi nu uitaţi cuvintele Mele: „Eu nu îl voi părăsi pe acela care nu Mă va părăsi".

Rămâneţi cu Mine şi veţi auzi din ce în ce mai clar vocea păstorului. Veţi deveni astfel din ce în ce mai capabili să le indicaţi celor din jur (celor orbi) calea către adevăr - calea care conduce către mântuire - prin cuvintele şi prin exemplul vostru personal, astfel încât, în cele din urmă, pe pământ să nu mai rămână decât o singură turmă şi un singur păstor. Amin.

22

A treia duminică după Paşte

Domnul se referă la moartea Sa

Sfântul Ioan XVI, 16-23: *„Peste puţin timp nu Mă veţi mai vedea; apoi iarăşi peste puţin timp Mă veţi vedea, pentru că Mă duc la Tatăl'. Deci, unii dintre ucenicii Lui au zis între ei: ‚Ce înseamnă cuvintele acestea: „Peste puţin timp nu Mă veţi mai vedea; apoi iarăşi peste puţin timp Mă veţi vedea, pentru că Mă duc la Tatăl?"' Ei ziceau deci: ‚Ce înseamnă acestea: peste puţin timp? Nu ştim ce vrea să spună'. Iisus a cunoscut deci că voiau să-L întrebe şi le-a zis: ‚Vă întrebaţi între voi că am zis: „Peste puţin timp nu Mă veţi mai vedea, şi apoi iarăşi peste puţin timp Mă veţi vedea"? Adevărat, adevărat vă spun că voi veţi plânge şi vă veţi văieta., iar lumea se va bucura; vă veţi întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie. Femeia, când este în durerile naşterii, se întristează, pentru că i-a sosit ceasul; dar după ce a născut pruncul, nu-şi mai aduce aminte de suferinţă, de bucurie că s-a născut un om pe lume. Tot aşa şi voi: acum sunteţi plini de întristare, dar Eu vă voi vedea iarăşi, inima vi se va bucura şi nimeni nu va lua de la voi bucuria voastră, în ziua aceea nu Mă veţi mai întreba nimic. Adevărat, adevărat vă spun că orice veţi cere de la Tatăl în numele Meu, vă va da'".*

(19 martie 1872)

În capitolul de faţă, la fel ca şi în cel precedent, le sugerez discipolilor Mei cum se vor desfăşura lucrurile când Eu îi voi părăsi şi ei nu se vor mai afla sub influenţa Mea vizibilă, ghidându-i.

În capitolul 15 din Evanghelia lui Ioan M-am comparat pe Mine cu o vie şi pe discipolii Mei cu ramurile care nu pot face rod decât dacă sunt ataşate de vie.

Le-am sugerat prin această comparaţie care este soarta celor care nu îşi vor găsi sălaş în Mine, spunându-le că singurii păcătoşi vor fi aceia care vor şti ce au de făcut şi în ce trebuie să creadă, dar vor acţiona în detrimentul acestei cunoaşteri, spre deosebire de cei ignoranţi, care nu vor putea fi pedepsiţi. Le-am mai sugerat că cel care crede în Mine nu este slujitorul legii Mele, ci o respectă întotdeauna în mod voluntar. Rostul pentru care am creat omul nu este să-Mi fie supus, ci prieten, care trebuie să urmeze sfatul prietenului său mai înţelept. Le-am mai spus că dacă doresc să Mă urmeze pe Mine şi învăţătura Mea, vor intra în conflict cu lumea exterioară, şi în timp ce Eu îi voi iubi, lumea îi va copleşi cu ura ei. Le-am dat însă şi o speranţă, spunându-le că atunci când spiritul Meu va străluci asupra lor, plăcerile spirituale le vor depăşi cu mult pe cele materiale, care vor dispărea de la sine.

Am fost nevoit să le spun în avans toate aceste lucruri discipolilor Mei, căci nu aveau încă nici o idee despre misiunea pe care urmau să o primească. Se aflau încă prea puternic sub influenţa personalităţii Mele şi deşi mărturiseau în permanenţă: „Ştim că eşti trimis de Dumnezeu!", nu aveau încă o imagine clară despre misiunea Mea. Nu realizau încă importanţa venirii Mele pe pământ şi nu înţelegeau ce înseamnă că Mă voi întoarce acasă. Acest lucru era firesc, căci erau oameni, şi la fel era gândirea lor. De aceea, am fost nevoit să le vorbesc în diferite ocazii despre întoarcerea Mea acasă, pregătindu-i în vederea evenimentelor ce vor urma, lucru

de care vorbeşte şi Ioan, discipolul Meu favorit, în textul de faţă.

Le-am spus atunci că urmează să Mă întorc acasă, să Mă despart de ei, avertizându-i că acest lucru era absolut necesar. Am adăugat (aşa cum precizează în continuare acest capitol) că: ***„Mai am multe lucruri să vă spun, dar nu le-aţi putea suporta la ora actuală"***. Cuvintele Mele li s-au părut enigmatice şi ei nu le-au putut înţelege: ***„Peste puţin timp nu Mă veţi mai vedea; apoi iarăşi peste puţin timp Mă veţi vedea, căci Mă voi duce la Tatăl"***.

Cum ar fi putut crede discipolii Mei că peste puţin timp voi fi capturat şi ucis, când Mă văzuseră de atâtea ori evadând şi scăpând din tot felul de situaţii, care mai de care mai periculoasă? Cum şi-ar fi putut imagina ei că o fiinţă trimisă de Dumnezeu poate fi ucisă? Tot ce le-am spus atunci despre ridicarea Mea la cer, despre moartea şi învierea Mea, era imposibil de înţeles pentru ei. Realitatea crudă avea să le demonstreze însă cât de adevărate au fost aceste cuvinte. Abia după petrecerea evenimentelor au înţeles ei care era misiunea lor, cine eram Eu şi cereprezenta această lume.

Toate învăţăturile despre împărăţia lui Dumnezeu pe care le-am predicat frecvent discipolilor Mei în acele timpuri, despre importanţa învăţăturii Mele şi a respectării ei, şi exemplele pe care li le-am dat, spunându-le că cel care se îndepărtează de Mine trebuie să plătească, am continuat să le predic mai târziu în toate limbile pământului, prin trimişii Mei şi prin evenimentele care s-au succedat. Eu le strig tuturor oamenilor: „Nu vă îndepărtaţi de Mine, căci în afara Mea nu există mântuire şi alinare în această lume!" La fel ca în acele zile, când i-am anunţat pe adepţii Mei de apropiata Mea plecare, reconfortându-i însă la gândul că Mă vor mai vedea, vă strig vouă şi tuturor credincioşilor astăzi: „Nu vă rătăciţi de pe cărarea cea dreaptă! Căci în afara Mea nu există decât întunericul, iar fericirea revederii Mele, după ce aţi rătăcit o vreme fără rost, va fi mare!" Vai însă celor care îmi vor întoarce pentru totdeauna spatele! Ei merg pe calea întunericului, a materiei grosiere, şi vor trece printr-un proces dificil şi îndelungat de purificare pentru a redobândi ce au pferdut şi pentru a reface ceea ce a fost călcat în picioare.

Le-am spus atunci discipolilor Mei că părăsirea lor făcea parte din planul sejurului Meu pe pământ, încă înainte de producerea evenimentelor, am anticipat spunându-le că la început îi voi părăsi pentru scurtă vreme, pentru a-i ajuta astfel să se obişnuiască cu absenţa Mea temporară, învăţând să se descurce singuri, în compensaţie, le-am spus că le voi trimite un ajutor: pe cel care alină, respectiv Spiritul lui Dumnezeu.

Chiar dacă uneori le mai strig şi astăzi copiilor Mei: „Nu-ţi pierde cumpătul dacă nu Mă vei mai vedea pentru o vreme!", asta înseamnă de fapt: „Copilul Meu, nu dispera dacă vor veni momente în care lumea exterioară şi evenimentele ei te vor copleşi, iar tu nu vei mai simţi mâna Mea şi nu vei mai auzi vocea Mea! Chiar dacă lumea te răsplăteşte pentru devoţiunea ta cu dispreţ, ură şi batjocură, perseverează, căci în curând Mă vei vedea, Mă vei auzi şi Mă vei simţi din nou. Mă vei recunoaşte în limbajul naturii, Mă vei simţi în forţa invizibilă care controlează evenimentele şi Mă vei auzi în vocea blândă care îţi vorbeşte în inima ta!"

Aşa cum le-am prezis acum 2000 de ani discipolilor Mei, spunându-le că vor trebui să treacă prin clipe amare şi prin mari suferinţe, la fel le spun astăzi tuturor credincioşilor care se simt mai ataşaţi de Mine decât de lumea exterioară. Revenirea Mea în inimile lor greu încercate, convingerea fermă pe care o vor dobândi din cauza încercărilor lor, că soarele va străluci din nou de după cortina norilor, în toată gloria lui, încălzind şi dând viaţă tuturor, îi va ajuta să uite în curând de suferinţa amară, întărindu-le credinţa în Mine.

Misiunea discipolilor Mei după moartea Mea era mult prea importantă pentru a nu-i antrena pentru ea în condiţiile cele mai dificile cu putinţă. Ei trebuiau să se obişnuiască cu absenţa Mea, învăţând să acţioneze independent, dar corect.

Şcoala la care au învăţat discipolii Mei este astăzi calea tuturor celor care doresc să-Mi calce pe urme şi să-mi devină discipoli.

Le-am spus atunci adepţilor Mei: ***„Lumea vă va urî şi vă va persecuta, căci voi nu sunteţi***

din această lume!" La fel vă spun şi vouă, astăzi: cu cât Mă veți iubi şi Mă veți urma mai îndeaproape, cu atât mai mare va fi opoziția lumii şi a majorității semenilor voştri, până când evenimentele care se vor produce îi vor pregăti să devină la rândul lor receptivi în fața realității superioare.

Toate aceste consecințe sunt naturale şi necesare, căci nu este deloc simplu să devii un copil al Creatorului tuturor lucrurilor vizibile şi invizibile. Dacă un asemenea copil face un progres spiritual remarcabil, el va intra inevitabil în conflict cu lumea exterioară şi cu oamenii obişnuiți. Ura lumii va creşte direct proporțional cu iubirea Mea pentru el. De aceea, nu fiți descurajați dacă nu Mă veți mai vedea pentru o vreme, căci va veni în curând clipa în care Mă veți vedea din nou.

Uneori sunt nevoit să vă părăsesc, pentru a vedea ce înseamnă să depindeți exclusiv de puterea voastră. Va trebui să demonstrați atunci dacă sunteți într-adevăr capabili să mărturisiți public ceea ce vă încântă atât de mult atunci când îmi citiți Cuvântul, înfruntându-vă astfel teama de lumea exterioară.

Chiar credeți că sunteți atât de curajoşi cum vă considerați uneori? Priviți exemplul discipolului Meu Petru! În Grădina Getsimani M-a apărat cu spada sa, dar la scurt timp s-a lepădat de Mine. Dacă un om ca Petru a putut greşi, vă puteți da seama cum ați reacționa voi în momente de mare cumpănă. De aceea, sunt nevoit să vă încerc din când în când curajul, pentru a vă întări astfel credința în Mine. Dacă cel care M-a cunoscut în persoană s-a lepădat de Mine, la ce M-aş putea aştepta din partea voastră, care nu M-ați văzut niciodată, ci doar Mi-ați auzit vocea blândă în inimile voastre?

De aceea, sunt nevoit să vă părăsesc uneori, lăsându-vă să vă luptați cu circumstanțele exterioare, pentru a înțelege astfel ce ați realizat până acum şi ce anume vă lipseşte încă.

Reamintiți-vă cuvintele Mele: ***„Voința este puternică, dar trupul este slab!"*** Sunt cuvinte importante, căci caracterizează perfect natura umană, în momentele voastre de entuziasm credeți că puteți duce în spinare un elefant, dar când trebuie să treceți la fapte, chiar şi o muscă se dovedeşte o povară prea grea pentru voi.

De aceea, analizați-vă cu atenție inimile, pentru a vedea de câtă iubire şi de câtă credință dispuneți. Atunci când, uneori, îmi simțiți absența, nu disperați, ci aşteptați cu încredere întoarcerea ghidului şi Părintelui vostru.

Cu cât vă veți cunoaşte mai bine slăbiciunile, cu atât mai uşor vă va fi să înțelegeți de câtă iubire aveți nevoie pentru a transpune în practică ceea ce în exaltarea voastră emoțională vi se pare extrem de uşor. Numai atunci veți cunoaşte cu siguranță calea care conduce la Mine. La fel ca în cazul discipolilor Mei, antrenați de absența Mea, veți înțelege de câtă voință aveți nevoie pentru a vă duce la bun sfârşit misiunea umană şi pentru a deveni copii adevărați ai lui Dumnezeu.

Vă spun toate acestea ca un avertisment, ca să nu vă lăsați cuprinşi de o exaltare prostească, asumându-vă poveri pe care nu le puteți duce. Dar şi ca o consolare, ca să vă ajute să depăşiți momentele dificile în care Tatăl vostru ceresc pare să fie absent. Reamintiți-vă atunci de cuvintele adresate de El discipolilor Săi: ***„Peste puțin timp, nu Mă veți mai vedea; apoi iarăşi peste puțin timp, Mă veți vedea din nou!"*** Amin.

23

A patra duminică de după Paşte

Destinația eternă

Sfântul Ioan XVI, 5-6: *„Dar acum Mă duc la Cel care M-a trimis; şi nici unul dintre uoi nu Mă întreabă: ‚Unde Te duci?' Dar, pentru că v-am spus aceste lucruri, întristarea v-a umplut inima".*

(18 martie 1872)

Acest text se potriveşte de minune pentru această duminică. Deşi pare uşor de înţeles, el conţine o serie de aspecte pe care nici măcar nu le bănuiţi.

Voi sunteţi convinşi că de vreme ce am vorbit tot timpul de Tatăl şi de Fiul, le-am spus aceste cuvinte discipolilor Mei pentru a-i pregăti în vederea apropiatelor evenimente, care urmau să reprezinte încheierea în glorie a sejurului Meu pe pământ. **Eu nu le puteam explica relaţia Mea cu Iehova decât în termenii relaţiei tată-fiu, o metaforă uşor de înţeles pentru mintea lor lumească, care exprimă perfect, prin corespondenţa ei spirituală, relaţia dintre iubire şi înţelepciune. Într-adevăr, în calitatea Mea de înţelepciune, Eu M-am întrupat pe pământ, dar în calitatea Mea de Iubire, am rămas Creatorul şi Păstrătorul etern al întregului univers.**

Le-am,spus atunci: ***„Dar acum Mă duc la Cel care M-a trimis; şi nici unul dintre voi nu Mă întreabă: ,CJnde Te duci?' Dar, pentru că v-am spus aceste lucruri, întristarea v-a umplut inima".***

Această predicţie neaşteptată, potrivit căreia puteam fi separat de ei, nu corespundea deloc concepţiei lor limitate despre divinitatea şi misiunea Mea, lucru care i-a umplut de tristeţe. De aceea, ei n-au ştiut ce să mai creadă şi nu Mi-au pus nici o întrebare în legătură cu această plecare a Mea. Le-am reamintit astfel de întrebarea la care nu s-au gândit singuri: „Unde Te duci?" Pur şi simplu, nu-şi puteau imagina că i-aş părăsi vreodată. Ajunseseră să creadă în Mine ca într-un Dumnezeu coborât pe pământ pentru a elibera umanitatea de cătuşele sale lumeşti, dar nu ştiau *unde* aş putea pleca. Erau convinşi, datorită cuvintelor şi miracolelor Mele, de originea Mea divină, dar în multe domenii gândirea lor rămăsese absolut lumească, în consecinţă, trăgeau deseori concluzii greşite şi de multe ori nu îmi înţelegeau metaforele, acuzându-Mă că le vorbesc în dodii sau că este imposibil de înţeles ce le spun.

Le-am spus atunci: ***„Mă duc la Cel care M-a trimis!"*** Astăzi, după atâtea secole, vă întreb din nou, pe voi şi întreaga umanitate: **„încotro mergeţi, şi cine este cel care v-a trimis?" La fel ca şi Mine, toate fiinţele create au un scop în viaţă, o menire pentru care s-au născut,** chiar şi materia cea mai grosieră si mai solidă, care reprezintă expresia vizibilă a spiritelor împietrite şi condamnate.

La ora actuală, perioada de încercare se apropie de sfârşit. De aceea, îi întreb în permanenţă pe oameni (prin evenimentele politice, sociale, religioase şi naturale pe care li le trimit): **„încotro vă îndreptaţi?"**, pentru ca ei să-şi aducă aminte cine sunt şi de ce se află pe pământ.

Pentru a curăţa aerul de miasmele acumulate, vântul spiritual care îmi precede a doua venire pe pământ stimulează toate activităţile, la fel cum procedează vântul cald al primăverii în planul material. Oamenii încep astfel să se întrebe: „De ce mă aflu aici?", „Cine sunt eu?", sau „Care este destinaţia mea finală (încotro mă îndrept)?"

De îndată ce începe să-şi pună asemenea întrebări, cel care gândeşte se trezeşte între două lumi: una vizibilă şi alta invizibilă. El nu se mai simte satisfăcut de puţinele indicii pe care i le oferă lumea tranzitorie şi îşi pierde pacea interioară. Omul vede că tot ce se naşte sfârşeşte prin a muri, trecând printr-un proces continuu de transformare. De aceea, el ajunge să se întrebe: „De unde veniţi voi, creaturi misterioase şi minunate, şi încotro vă îndreptaţi?"

Cu aceste întrebări îi salută el pe cei care se nasc, şi tot cu ele se desparte el de cei care mor. Este firesc în aceste condiţii să-şi pună aceleaşi întrebări el însuşi, conştient că reprezintă o enigmă mai profundă şi mai complexă decât toate celelalte semne vizibile la un loc. Aceste întrebări, care se nasc în mod firesc în mintea oamenilor din când în când, îi obligă pe mulţi dintre ei să analizeze mai profund existenţa şi să studieze aspectele ei spirituale. Dacă rezultatele finale ale acestor studii nu le oferă o claritate suficient de mare, ei încep să se îndoiască şi

continuă să caute, încercând să obţină o înţelegere mai bună.

Această stare de agitaţie mentală a fost dintotdeauna începutul marilor revoluţii spirituale, dar şi al celor lumeşti. Ea se datorează vântului spiritual, care bate de fiecare dată când umanitatea este pe punctul de a cădea complet în somnul confortabil al plăcerilor lumeşti, trezind-o.

La ora actuală, acest vânt a început din nou să bată, mânat de două cauze principale: pe de o parte, apropiata Mea revenire pe pământ, ca o încununare apoteotică a misiunii pe care am îndeplinit-o cândva; şi pe de altă parte, din cauza înclinaţiilor din ce în ce mai accentuate ale oamenilor (de la cei mai copilăroşi şi până la cei mai maturi) către plăcerile lumeşti, care tind să înlocuiască astăzi orice aspiraţie spirituală. De aceea, tot mai multe fiinţe umane încep să se întrebe din nou (unele dintre ele într-o manieră inconştientă): „încotro ne îndreptăm? De ce ne aflăm aici?" Din cauza răspunsului neadecvat oferit de actualul trend spiritual la aceste întrebări, există tendinţa la ora actuală ca oamenii să renunţe la toate valorile de tip conservator, la modul de viaţă experimentat de strămoşii lor, încercând să descopere ceva nou, pe cât posibil adevărul.

Oamenii intuiesc astăzi din ce în ce mai mult existenţa lumii invizibile. Eforturile oamenilor de ştiinţă de a demonstra că nu există decât materia, nu şi un plan spiritual, se dovedesc în zadar. Oamenii simt că golul din inimile lor nu poate fi umplut de explicaţiile grosolane ale intelectului, iar vechile întrebări apar din nou la suprafaţă.

Tot mai mulţi oameni simt nevoia să se elibereze din cătuşele lor, din cercul strâmt din fier în care îi obligă să trăiască liderii lor, care nu doresc altceva decât să profite de pe urma lor.

Acest conflict la nivel planetar este absolut necesar înainte de a doua Mea venire, pentru decantarea apelor, astfel încât să nu fiu nevoit să am de-a face atunci decât cu cei cu adevărat preocupaţi de planul spiritual, de dorinţa de a afla de unde provin, de ce se află aici şi încotro se îndreaptă. Aceştia vor fi cei care vor supravieţui tuturor furtunilor, păstrându-şi puritatea în mijlocul murdăriei egoismului lumesc şi al inconştienţei. Aceştia vor alcătui turma Mea, iar Eu voi fi păstorul lor, şi numai al lor.

Merită să vă puneţi şi voi aceste întrebări extrem de serioase, copiii Mei, pe care v-am ales din atâţia pentru a comunica direct cu voi, astfel încât să deveniţi un exemplu pentru cei din jur. Însăşi durata vieţii care vă mai este acordată pe acest pământ vă sileşte să vă puneţi întrebarea: „încotro ne îndreptăm?" Nu uitaţi nici o clipă responsabilitatea pe care v-aţi asumat-o din clipa în care aţi dorit să auziţi Cuvântul lui Dumnezeu, Tatăl vostru. Aţi primit răspunsul la cererea voastră, dar odată cu el a venit si obligaţia de a pune în practică ceea ce auziţi, căci ascultarea Cuvântului divin fără transpunerea lui în practică este absolut inutilă.

Dacă nu puneţi în practică Cuvântul Meu, deşi 1-aţi auzit direct de la Mine, sunteţi de două ori mai vinovaţi decât cei care nu acţionează pentru că nu îl cunosc.

Atunci când le-am spus că urmează să Mă despart de ei, pentru a Mă întoarce la Cel care M-a trimis, inimile discipolilor Mei s-au umplut de tristeţe. Cum credeţi că vă veţi simţi voi, dacă vă veţi întoarce la Cel care v-a trimis? De aceea, faceţi toate eforturile pentru a ajunge în împărăţia Mea, folosind corect şi investind capitalul pe care vi 1-am încredinţat, şi nu îl îngropaţi în pământ, precum servitorul cel leneş din parabola Mea. În caz contrar, veţi ajunge imaturi într-o lume a spiritelor mature, şi vă veţi simţi nefericiţi într-o lume a celor fericiţi.

Atunci când vă veţi întoarce la Cel care v-a trimis, asiguraţi-vă că veţi intra în împărăţia spiritelor cel puţin cu convingerea că aţi făcut tot ce v-a stat în puteri, dată fiind cunoaşterea de care aţi beneficiat. Aveţi grijă să îmi folosiţi cuvintele şi învăţăturile astfel încât soldul final al vieţii voastre să indice cât mai multe fapte bune şi cât mai puţine greşeli. Numai aşa veţi cunoaşte starea de pace mentală şi veţi putea răspunde fraţilor voştri care vă vor întreba: „încotro te duci?", indicând către dimineaţa iubirii eterne: „Mă îndrept acolo de unde am venit, într-un loc care facilitează progresul spiritual etern şi apropierea continuă de Părintele şi de Creatorul meu!"

Le-am spus acum 2000 de ani discipolilor Mei: ***„Mă duc la Tatăl Meu care M-a trimis!"*** Eram deja absolut convins că Mi-am îndeplinit perfect misiunea, deşi partea ei cea mai dificilă abia urma să se producă. La fel ar trebui să răspundeţi şi voi, conştienţi că aţi triumfat asupra tuturor încercărilor şi tentaţiilor, şi aşteptând plini de încredere să primiţi cununa cu lauri a victoriei.

Eu nu-i pot condamna în aceeaşi măsură pe cei care nu cunosc deloc sau aproape deloc Cuvântul Meu pentru acţiunile lor, prin comparaţie cu cei care îmi cunosc şi îmi înţeleg bine învăţătura, dar refuză să acţioneze în acord cu ea. Atunci când păcătuiesc în mod intenţionat împotriva ei, aceştia merită să fie pedepsiţi, fiind acuzaţi - nu de Mine, ci de propria lor conştiinţă - de slăbiciune şi lipsă de credinţă, căci dacă s-ar fi bazat mai mult pe ajutorul primit din cer, nu s-ar fi lăsat prinşi într-o măsură atât de mare în capcana plăcerilor lumeşti, mergând până la pierderea demnităţii lor spirituale.

De aceea, respectaţi cuvintele Mele, copiii Mei! Nu vă limitaţi doar la citirea lor şi la satisfacţiile intelectuale pe care vi le oferă, ci luaţi-le în serios, căci numai respectarea strictă a celor două porunci ale iubirii poate face din voi copii adevăraţi ai Creatorului întregii infinităţi.

Voi nu puteţi înţelege pe deplin, în toată semnificaţia şi profunzimea lui, premiul pe care vi-1 ofer, căci nu cunoaşteţi încă împărăţia Mea spirituală. Dacă aţi şti însă cât vă invidiază îngerii şi marile Mele spirite pentru privilegiul de care dispuneţi, aţi fi cu adevărat mândri de faptul că v-aţi născut şi puteţi reveni la Acela care reprezintă însăşi esenţa iubirii, o iubire pe care inima omenească nu o poate cuprinde.

Cât de mare este Iubirea Divină Supremă, care doreşte să facă din voi copiii ei, mergând până acolo încât a fost dispusă să îşi asume cel mai umil statut pe planeta voastră întunecată pentru a demonstra că, după îndeplinirea misiunii ei (pe care a realizat-o omul Iisus), **Înţelepciunea va fuziona din nou cu Iubirea**, din care s-a născut cândva, stabilind astfel calea care trebuie parcursă de toţi cei care doresc să obţină acest statut divin!

Într-adevăr, M-am întors atunci la Tatăl care M-a trimis. La fel ar trebui să procedaţi şi voi: să faceţi toate eforturile pentru a ajunge la aceeaşi destinaţie, pentru a primi din mâna Lui cununa de lauri a victoriei, binemeritată pentru lupta şi pentru suferinţele voastre - aşa cum am făcut Eu acum aproape 2000 de ani, în întruparea Mea ca om. Amin.

24

A cincia duminică de după Paşte

Adevărata rugăciune

Sfântul Ioan XVI, 23: *„în ziua aceea, nu Mă ueţi mai întreba nimic. Adevărat, adevărat vă spun, că orice veţi cere de la Tatăl în numele Meu, vă va da".*

(19 martie 1872)

Versetul ales pentru această duminică din anul catolic ecleziastic arată cum, pentru a-i consola pentru pierderea persoanei Mele, le-am oferit discipolilor Mei speranţa că vor putea primi de la Tatăl ceresc tot ceea ce îi vor cere, atât timp cât acel lucru le va fi cu adevărat necesar. Le-am prezentat atunci această perspectivă fericită pentru ca ei să poată rămâne în contact spiritual cu Mine, spunându-le că deşi nu voi mai fi într-o formă vizibilă, voi continua să le aud rugăciunile şi voi contribui la îndeplinirea lor.

Acest fragment din Biblie este uşor de înţeles, dar dacă îl veţi examina cu mai multă atenţie, veţi descoperi că el conţine o încărcătură mult mai profundă. Pentru a înţelege mai bine această analogie şi interpretarea ei, va trebui să răspundem mai întâi la întrebarea: „Ce este de fapt

rugăciunea?"

Aşa cum v-am spus deja de multe ori până acum, voi rostiţi foarte multe cuvinte, dar nu aveţi nici o idee ce înseamnă ele. Acest lucru demonstrează cât de puţine lucruri ştiţi despre profunzimea, forţa şi puterea cuvântului, ca expresie a gândului. De aceea, sunt nevoit de foarte multe ori să vă atrag atenţia asupra semnificaţiei anumitor cuvinte individuale din Biblie, pentru a le putea înţelege corect. Atât timp cât nu veţi cunoaşte această semnificaţie, nu vom putea vorbi de o adevărată înţelegere a textelor biblice, chiar şi a celor mai simple dintre ele. Altfel spus, înţelepciunea incomensurabilă a Bibliei vă va rămâne complet inaccesibilă. **Dacă vă veţi mulţumi cu semnificaţia literală a cuvintelor, care este extrem de superficială, tot ce veţi obţine din lectura Bibliei va fi o oarecare alinare în momentele dificile ale vieţii voastre pământeşti.**

Revenind la textul nostru din Evanghelia lui Ioan, vă propun să răspundem mai întâi la întrebarea: „Ce este rugăciunea?", pentru a înţelege care este semnificaţia ei spirituală atunci când îmi este adresată direct, Mie, Domnului şi Creatorului atotputernic şi omniscient.

Ei bine, o rugăciune înseamnă să-i implori cuiva mai puternic decât tine ajutorul, în anumite circumstanţe în care propria ta putere se dovedeşte insuficientă. Altfel spus, este o cerere pentru a primi o asistenţă activă, fie pentru tine însuţi, fie pentru o altă fiinţă care are nevoie de ajutor.

Ce dovedeşte această implorare? Ea dovedeşte un singur lucru: propria ta neputinţă. De vreme ce nu poţi deţine controlul, eşti nevoit să ceri ajutor de la cineva mai puternic.

Dacă cel care imploră vine la cineva foarte puternic cu o rugăminte şi apelează la numele unei a treia persoane sau al unui prieten bine intenţionat, al cărui nume speră să îi fie de ajutor în influenţarea persoanei influente pe care doreşte să o convingă, asta înseamnă că cel care imploră se foloseşte de numele cuiva foarte drag celui puternic, sperând că acesta îi va satisface astfel propria cerere.

Aşa se explică de ce le-am cerut discipolilor Mei să îi adreseze Tatălui ceresc rugămintile lor în numele Meu şi de ce le-am promis anticipat că nici una din rugăciunile tor nu va rămâne fără răspuns. Am dorit să le reamintesc astfel de propria lor neputinţă, de incapacitatea lor de a realiza singuri lucrurile pe care le doresc, păstrând astfel vie în memoria lor viaţa şi activitatea Mea pe pământ, căci numai în acest fel (mânaţi de aspiraţia lor spirituală) puteau evalua ei corect lucrurile lumeşti, cerând ceea ce trebuie şi neinterpretându-le greşit.

Le-am indicat acest tip de adresare a rugăciunii pentru a-i ajuta să îşi amplifice în permanenţă credinţa în Mine, adică în Cel care, deşi nu mai era alături de ei în plan vizibil, continua să le fie alături din planul spiritual. Acest lucru avea să-i ajute să creadă în coborârea Mea din ceruri şi să le transmită inclusiv altora credinţa de nezdruncinat în ajutorul pe care îl puteau primi de la Fiinţa Supremă care era simultan Creatorul, Susţinătorul, Domnul şi Părintele lor.

Este evident că în calitatea Mea de Dumnezeu, Eu nu aveam nevoie de cererile lor adresate Mie, ştiind încă de la începutul timpurilor care vor fi nevoile lor şi ce anume era mai bine pentru ei. Unicul scop al rugăciunii este acela de a trezi în oameni credinţa că Eu nu sunt doar un Dumnezeu atotputernic, în faţa căruia trebuie să se închine îngroziţi, ci şi un Părinte preaplin de iubire, care le stau la dispoziţie copiilor Mei care se apropie cu blândeţe de Mine. Un Judecător Suprem nu va răspunde niciodată la o rugăciune adresată cu ardoare, dar un Părinte plin de iubire da.

Mi-am oferit atunci intermedierea (în calitatea Mea de Fiu al lui Dumnezeu), spunându-le: „Ceea ce veţi cere în numele Meu, Tatăl din ceruri vă va da!", numai pentru că în timpul vieţii Mele pământeşti ei au putut fi martorii iubirii, toleranţei şi răbdării Mele în faţa slăbiciunilor celorlalţi. Acest lucru le-a permis să îşi facă o idee cât de cât corectă despre Tatăl care a răspuns întotdeauna cererilor adresate Lui de Fiul său preaiubit, Iisus. Numai în acest fel putea deveni inaccesibilul Iehova disponibil pentru ei. Altfel spus, numai în acest fel puteau căpăta ei curajul de a-şi înălţa

inimile către Mine, căpătând încrederea că dacă se vor ruga în numele Meu sau dacă îmi vor adresa direct rugăciunile lor, vor primi un răspuns favorabil.

Pe această cale, legătura spirituală pe care am stabilit-o între Mine (în calitatea Mea de om) şi ei, pe de o parte, şi între ei şi Iubirea Mea (adică Tatăl ceresc), pe de altă parte, avea să nu mai fie întreruptă niciodată.

Discipolii Mei s-au risipit apoi în lume, plini de credinţă, şi Mi-au predat Evanghelia, au făcut miracole şi chiar şi-au sacrificat vieţile, căci legătura lor cu Mine s-a păstrat neîntrerupt, ferindu-i de tentaţiile lumii materiale şi făcându-i să aspire în permanenţă către cele spirituale.

Ei au dat astfel un exemplu etern referitor la puterea credinţei, a rugăciunii adresate Mie de o inimă pură, plină de aspiraţie spirituală, care îşi exprimă anticipat recunoştinţa pentru binecuvântarea pe care ar fi primit-o oricum, chiar dacă nu Mi-ar fi cerut-o.

Iată, copiii Mei, cât de mare este profunzimea care se ascunde în spatele cuvântului „rugăciune". Cu cât ea este mai profundă, cu atât mai mare este bucuria pe care i-o aduce celui care a înălţat-o către Mine! Din punct de vedere lumesc, credinciosul speră că rugăciunea sa va fi ascultată, bucurându-se anticipat, lucru care îi sporeşte credinţa în atotputerea Celui care îndeplineşte rugăciunile şi iubirea faţă de El. În plan spiritual, el se apropie de Mine ca de un Părinte al întregii creaţii, cu credinţa că Dumnezeu cel intangibil, care îmbrăţişează totul cu iubirea Sa, nu poate dori altceva decât ceea ce este bun şi drept, îndeplinind astfel orice cerere justă.

Pe scurt, există întotdeauna o legătură între Creator şi fiinţele create de El, iar aceasta nu este bazată pe teamă, pe închinarea în faţa tronului unui Dumnezeu atotputernic şi plin de mânie, sau a unui judecător sever. Nu, la baza ei stau iubirea şi credinţa pe care o are orice copil care ştie că depinde întru totul de protectorul şi părintele său.

Iubirea, şi nu teama, este cea care susţine aspiraţia inimii, făcând-o să se îndrepte cu bucurie către Tatăl etern şi imuabil al tuturor fiinţelor create. Aceasta este legătura cea mai frumoasă care există în natură, legătura iubirii dintre tată şi copilul său, de dragul căruia a creat tot ce există, susţinând şi perfecţionând continuu opera sa. Aceasta este singura legătură adecvată pe care o puteţi stabili cu un Spirit pur ca Mine, dar şi singura care poate ajuta un om sau o fiinţă creată să îşi atingă nobleţea întregului său potenţial spiritual.

De aceea, copiii Mei, încercaţi să înţelegeţi ce înseamnă „să te rogi", să te îndrepţi către Mine în numele lui Iisus Hristos. Numele lui Iisus se referă la sacrificiul suprem pe care 1-am făcut cândva din iubire pentru voi şi pentru restul spiritelor.

Aduceţi-vă aminte de suferinţa Mea şi nu vă cultivaţi orgoliul. Aduceţi-vă aminte de iubirea Mea şi nu mai cultivaţi ura. Aduceţi-vă aminte de sacrificiul Meu şi renunţaţi la orice răutate. De câte ori invocaţi numele Meu, amintiţi-vă că trebuie să practicaţi voi înşivă virtuţile pe care le-am manifestat într-o manieră atât de perfectă în timpul pelerinajului Meu pe pământ.

Rugăciunile pe care Mi le adresaţi vă vor ridica mai presus de cele lumeşti, ghidându-vă către împărăţia Mea spirituală, în care plăcerea Mea supremă este aceea de a-Mi răsplăti adepţii, acordându-le tot ce este mai bun pentru ei, din punct de vedere spiritual.

Dacă aţi înţeles ce înseamnă rugăciunea şi cine este Cel căruia îi este adresată ea, trebuie să mai lămurim un aspect: ce anume puteţi cere, astfel încât să aveţi speranţa că măcar o parte din cererea voastră va fi îndeplinită.

În această privinţă, cei mai mulţi oameni comit o gravă eroare. Ei nu se roagă decât atunci când suferă, sau atunci când doresc să obţină diferite beneficii lumeşti ori alte lucruri lipsite de însemnătate.

Explicaţia anterioară v-a arătat care este adevărata natură a rugăciunii adresate Mie. Vă reamintesc cu această ocazie că am afirmat cândva că: ***„împărăţia Mea nu aparţine acestei lumi!"*** şi că: ***„Cel care doreşte să Mi se roage Mie, trebuie să o facă întru spirit şi adevăr!"***

Aceste cuvinte vă arată cu claritate că nu trebuie să-Mi cereţi lucruri lumeşti şi că acest lucru nu face decât să arate lipsa voastră de respect şi de iubire faţă de Mine, de

vreme ce Mă considerați un simplu judecător sau monarh căruia îi adresați cererile voastre, sperând să-1 mituiți pentru a vă îndeplini scopurile.

Priviți lumea în care trăiți şi toate prostiile care Mi se cer în numele ei. Nu mai vorbesc de toți sfinții la care se roagă oamenii, în speranța că aceştia vor interveni pentru ei. Dacă ar fi cu adevărat conştienți de faptele lor, oamenii ar trebui să se ruşineze de maniera nedemnă în care încearcă să-L miluiască pe Dumnezeu, Creatorul şi Domnul infinității, înjosindu-L şi atrăgându-L către lucrurile nesemnificative ale vieții de zi cu zi. **Ei nu realizează că majoritatea suferințelor lor nu provin de la Mine, ci din propria lor atitudine greşită față de viață.**

Dacă Eu îi acord omului liberul, arbitru, iar acesta face prostii, atrăgând asupra sa boli şi accidente de pe urma cărora poate cel puțin să obțină anumite beneficii spirituale, de ce aş interveni pentru prevenirea lor, de vreme ce le fac atâta bine? **Eu nu doresc să contribui la bunăstarea lumească a oamenilor, ci la împlinirea menirii lor pe acest pământ. De ce le-aş îndeplini Eu copiilor Mei dorințele care nu le pot face decât rău?**

O, oameni orbi şi nedemni! Voi sunteți la fel ca şi copiii mici, care doresc să-şi bage cu orice preț mâna în foc, căci nu ştiu încă faptul că acesta nu oferă doar lumină, ci şi o căldură pe care ei nu o pot suporta.

Dacă ați şti pentru ce Mi se roagă oamenii!... Unii se roagă pentru bani, alții pentru sănătate, pentru succes, alții se plâng că moartea le-a răpit pe cineva drag, sau se roagă pentru copiii lor, cerându-Mi să le ofer luxul şi plăcerile lumeşti care conduc direct către iad... Nimeni nu ține seama că dacă le-aş îndeplini rugăciunile, cei dragi ar suferi din punct de vedere spiritual. Ei nu țin cont de faptul că suferința şi accidentele sunt însăşi piatra de temelie a evoluției spirituale, care aşează obstacole în calea celor leneşi, ce se complac în activități lumeşti, având tendința să ignore complet progresul lor spiritual.

Voi le doriți copiilor voştri tot ce este mai bun pe lume, sănătate, avere, o viață lungă şi o poziție socială cât mai înaltă. **Ei bine, dacă voi le doriți copiilor voştri tot ce credeți că este mai bun pentru ei, cu atât mai mult ar trebui să-Mi permiteți acest lucru Mie, care doresc să-Mi educ copiii aşa cum înțeleg Eu, astfel încât să se poată bucura plenar de toate fericirile pe care le-am pregătit pentru ei în împărăția Mea şi pe care le păstrez exclusiv pentru ei. Eu le doresc înainte de toate sănătate spirituală, bogăție de iubire şi măreție prin smerenie, astfel încât să poată conduce, alături de Mine, marea Mea creație.**

După cum vedeți, nici Eu nu doresc altceva decât le doriți voi copiilor voştri. Singura diferență este că pentru a deveni copiii Mei, voi trebuie să mergeți la alte scoli decât cele la care vă trimiteți propriii copii. Acesta este singurul punct în care opiniile noastre diferă.

De altfel, voi nu sunteți preocupați de soarta copiilor voştri decât pentru o scurtă perioadă de timp, în timp ce Eu sunt preocupai de viitorul etern al copiilor Mei, cărora le rezerv o viață plină de fericire, pe care ei nu o pot nici măcar bănui la ora actuală.

Cred că înțelegeți deci că tot ce pot face Eu cu rugăciunile voastre prosteşti este să le scriu pe nisipul moale, pentru a fi spulberate de primul vânt, în timp ce dispozițiile Mele sunt scrise cu litere nepieritoare pe tabla eternității. De aceea, gândiți-vă bine ce îmi cereți şi nu vă mai rugați Mie pentru distrugerea copiilor voştri! Eu i-am creat pentru viața eternă, în calitate de spirite angelice, şi nu pentru o viață a penibilelor plăceri lumeşti, în care să se complacă precum animalele.

Ori de câte ori îmi cereți ajutorul, nu uitați că Eu ştiu anticipat ce doriți să-Mi cereți şi că nu-Mi puteți solicita nimic nou. Aduceți-vă aminte că nu ați fi intrat niciodată în necaz dacă ați fi ascultat învățăturile Mele şi că tot acestea vă pot scoate din actuala suferință. Nu uitați că singura voastră consolare este credința în Mine. Eu însumi am dat dovadă de o mare credință atunci când, în Grădina Getsimani, pus în fața celei mai mari încercări prin care trebuia să trec în calitatea Mea de om, M-am rugat: ***„Tată, ia această cupă de la buzele***

Mele!" Dar ea nu a fost luată, aşa că am fost nevoit să o beau până la ultima picătură. Aduceţi-vă aminte şi de cuvintele care au urmat: ***„Dar mai presus de orice, facă-se voia Ta!"*** Aceste cuvinte, de mare supunere în faţa destinului asumat, trebuie să vă servească la rândul vostru drept ghid suprem în viaţa pe care o aveţi de petrecut pe pământ.

Da, rugaţi-vă în numele Meu, invocaţi-Mă în adâncul inimii voastre. Această invocare vă va alina şi vă va aduce pacea sufletească de care aveţi nevoie, şi veţi putea spune astfel că v-aţi făcut datoria faţă de Mine. Cât despre împlinirea rugăciunilor voastre, lăsaţi-o în întregime pe seama Mea, căci Eu ştiu cel mai bine ce este bun pentru voi şi ce nu.

Eu văd mai departe decât voi şi nu pot îndeplini orice cerere a copiilor Mei imaturi. De ce? Pentru că, întotdeauna, adulţii văd mai clar care este adevărul şi sunt mai sensibili decât copiii. Cam aceasta este relaţia dintre voi şi Mine.

De aceea, aveţi încredere în Mine! Eu ştiu cel mai bine cum şi când trebuie să dăruiesc, dar şi cum şi când trebuie să iau. Cărările mele sunt insondabile, şi de multe ori, tocmai când voi vă văitaţi şi vă lamentaţi mai tare, îngerii Mei se bucură mai puternic pentru voi.

Le-am spus odată discipolilor Mei să aibă încredere în intenţiile Mele pline de iubire. Vă cer şi vouă aceeaşi încredere, căci fără ea nu veţi putea progresa nici măcar cu un pas, ci vă veţi plânge soarta şi veţi sfârşi ca atei. Aveţi încredere în firul care vă leagă de Tatăl, căci Acesta trage de el şi încearcă să vă scoată afară din labirintul vieţii. Deşi pare uneori atât de distant, Tatăl preaplin de iubire este întotdeauna mai aproape de voi decât v-aţi putea imagina.

Rugaţi-vă, dar nu îmi cereţi imposibilul, adică lucruri lumeşti, căci Eu sunt spirit, şi la fel sunteţi şi voi. Eu nu pot judeca lucrurile decât din perspectiva spirituală, şi voi aveţi la rândul vostru datoria să învăţaţi încă din timpul acestei vieţi pământeşti să acordaţi celor spirituale importanţa cuvenită, cu mult mai presus de importanţa celor materiale.

Dacă veţi proceda în acest fel, ceea ce le-am spus cândva discipolilor Mei vi se va aplica şi vouă: ***„Orice veţi cere în numele Meu vi se va da!"*** Puteţi fi absolut siguri de aceasta, cu atât mai mult cu cât îmi repet acum promisiunea în faţa voastră. Amin.

25

Duminica de după ziua înălţării la Cer

Promisiunea Mângâietorului

Sfântul Ioan XV, 26: *„Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, Duhul adeuărului, care iese de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine".*

Sfântul Ioan XVI, 7: *„Totuşi, vă spun adevărul: Vă este de folos unde Mă duc, căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite".*

(20 martie 1872)

Aceste versete se găsesc în două capitole diferite din Evanghelia lui Ioan. Primul afirmă că urmează să le trimit discipolilor Mei Mângâietorul, Spiritul Adevărului, care le va arăta că tot ce i-am învăţat a fost corect, iar cel de-al doilea indică faptul că moartea Mea este absolut necesară pentru împlinirea celor afirmate despre Mine şi despre misiunea Mea. În capitolul 2 se spune: „***Dacă nu voi pleca, Mângâietorul nu va veni la voi!"*** Am dorit să le arăt astfel că plecarea mea la „Tatăl", după cum M-am exprimat atunci, ca să Mă înţeleagă, însemna pe de o parte încheierea misiunii Mele pe pământ şi pe de altă parte era absolut necesară pentru începerea misiunii lor, în acord cu planul Meu de mântuire a umanităţii.

Dacă un învăţător îşi părăseşte elevii înainte ca ei să atingă maturitatea, dar doreşte să le

permită să îşi continue studiile, el numeşte de regulă un suplinitor care să îi termine cursul. Este exact ce am făcut Eu.

Misiunea Mea pe pământ nu ar fi putut fi împlinită decât dacă ei nu ar fi fost inițiați pe deplin în învățătura Mea. Mai întâi de toate, trebuia să îmi închei prezența pe pământ printr-un act suprem de umilință şi de iubire, ca o lecție practică a învățăturii Mele. Urma să le demonstrez astfel discipolilor Mei ce sacrificii presupune învățătura Mea, arătându-le printr-un exemplu etern ce trebuie să suporte un veritabil discipol al Meu, respectiv să-şi dea viața pentru credința sa, lucru care s-a şi întâmplat - mai târziu cu foarte mulți dintre ei. Prin învierea care a urmat trebuia să le demonstrez însă că moartea nu are nici o putere asupra Mea. Între timp, adică până la ridicarea Mea la cer sau până la întoarcerea în împărăția Mea, era de datoria Mea sacră, ca învățător şi maestru al lor, să le trimit un suplinitor, pentru a-şi încheia studiile şi pentru a-i ajuta să-şi revină după greaua lovitură a pierderii Mele (în forma vizibilă pe care Mi-o asumasem). Le-am promis aşadar un Mângâietor, pe care la acea dată ei şi 1-au imaginat mai degrabă ca pe o *persoană,* decât ca pe o *putere.*

La vremea când le-am spus aceste lucruri (alături de multe altele), gândirea lor era încă prea lumească şi ei nu au putut înțelege semnificația spirituală a glorioaselor Mele cuvinte de rămas bun. De aceea, am adăugat: ***„Mai am multe lucruri să vă spun, dar nu le-ați putea suporta acum".*** Altfel spus: „Eu nu pot transforma lucrurile spirituale în concepte lumeşti. Deşi aveți credință, voi sunteți încă nişte copii minori din punct de vedere spiritual, aşa că trebuie să vă supuneți ultimei consacrări, care va face din voi nişte adevărați bărbați, permițându-vă să înțelegeți şi să transmiteți mai departe tot ce ați auzit de la Mine".

Coborârea Duhului Meu asupra lor i-a ajutat să se nască a doua oară, din punct de vedere spiritual. Altfel spus, Spiritul Meu a desăvârşit procesul de separație a esenței lor spirituale de învelişul lumesc. Viața lor rațională a încetat şi în inimile lor a început viața spirituală, în acest fel, discipolii Mei au fost înzestrați cu puterea de a vorbi şi de a acționa în strict acord cu învățătura Mea, desăvârşind astfel pentru totdeauna opera de mântuire pe care am început-o Eu.

Tot ce s-a întâmplat atunci cu discipolii Mei s-a repetat mai târziu în fiecare secol cu anumiți indivizi pe care i-am ales în acest scop. Nu Mi-au lipsit niciodată discipolii credincioşi, gata să-şi dea oricând viața pentru convingerile lor. Au existat întotdeauna adversari, dar şi susținători fervenți ai învățăturii Mele, pentru care am plătit un preț atât de mare. Misiunea lor a fost de fiecare dată aceeaşi: de a se asigura că învățătura şi credința autentică nu cădeau în uitare, în mijlocul atâtor interpretări greşite şi abuzive.

Chiar şi în secolul vostru există asemenea oameni inspirați, iar numărul celor care îmi urmează adevărata învățătură şi care sunt destinați să reprezinte pietrele de temelie ale împărăției Mele creşte pe zi ce trece, deşi umanitatea se scufundă astăzi din ce în ce mai mult în interesele sale lumeşti, în acest fel, Mă asigur că voi găsi destule inimi credincioase la a doua Mea venire pe pământ. **Căci nu voi mai predica a doua oară pentru urechi surde! Dimineața a început deja să răsară şi ochii spirituali ai adepților Mei trebuie pregătiți, pentru a putea suporta lumina strălucitoare a iubirii Mele şi apariția Mea în mijlocul lor fără să fie orbiți.**

În acele zile de demult le-am promis discipolilor Mei un Mângâietor. La fel şi astăzi, Eu alin fiecare inimă devotată Mie, oferindu-i mângâierea pe care nu o poate dărui decât adevărata credință, care corespunde Cuvântului Meu.

La ora actuală, adevăratul Mângâietor vine să îşi facă sălaş în inimile oamenilor care înțeleg şi aplică corect cele două porunci ale iubirii. Pentru a-Mi accelera opera, am fost de acord să vă explic prin mesaje directe tot ce nu au putut înțelege la vremea lor discipolii Mei, întrucât nu erau pregătiți pentru aceasta. Acum, când mesajele Mele curg din toate părțile, am coborât deja din punct de vedere spiritual pe pământul vostru, predând şi ghidându-Mi copiii la fel cum făceam odinioară. Înfățişarea Mea vizibilă nu vă este încă accesibilă, căci ea nu ar face decât să-i oblige pe cei care se îndoiesc să creadă, lucru care ar fi împotriva liberului arbitru pe care le-am instituit.

Îmi aleg astăzi din nou discipolii care au misiunea să semene sămânța de aur a învățăturii iubirii, dar acum nu mai este necesar să-i ghidez aşa cum am făcut-o odinioară. La vremea aceea am fost nevoit să Mă folosesc de alte mijloace: a trebuit să vin Eu însumi şi să le demonstrez prin cuvintele şi faptele Mele existența lui Dumnezeu. Acum, aceste mijloace ieşite din comun nu mai sunt necesare, căci ştiința, care studiază creația Mea cosmică, le-a deschis destule căi celor care ştiu să observe cu ochiul spiritului pentru a Mă putea regăsi pretutindeni şi pentru a Mă putea recunoaşte.

La ora actuală, predarea prin mijloace coercitive s-ar împotrivi înseşi învățăturii religioase. Numai cei care doresc să rămână orbi mai pot contesta astăzi existența lui Dumnezeu, care este manifestat pretutindeni în creația Lui, în cele înalte ca şi în cele joase, inclusiv în inima omului. Numai asemenea oameni orbi mai pot contesta existența lui Dumnezeu, legiuitorul, dar şi Părintele vostru plin de iubire, după cum afirmă Biblia. Cel care, cu toate greşelile fără număr ale oamenilor, practică în permanență iertarea în locul răzbunării, răbdarea în locul judecății severe, şi care nu doreşte altceva decât să instituie viața eternă în locul morții spirituale.

La ora actuală, Mângâietorul locuieşte în inimile voastre. Numai de voi depind pacea şi liniştea voastră. Nu mai trebuie să trimit astăzi un nou Mângâietor, căci voi L-ați primit deja de la Mine. Acum, numaj de voi depinde practicarea riguroasă a învățăturii primite, prin cuvintele şi faptele voastre, demonstrând astfel că sunteți copiii Mei, discipolii Mei în epoca modernă.

Nu vă faceți probleme din cauza profeților care încalcă anumite precepte religioase autentice. Chiar şi ei reuşesc să-şi trezească o parte din adepți, dar mai devreme sau mai târziu aceştia vor constata că le lipseşte esențialul: Mângâietorul care să le aline inimile şi pe care 1-am promis cândva celor care-Mi vor deveni adevărați discipoli.

Oricâte clădiri ar ridica ei pentru curentele religioase pe care le predică, cei care nu se vor întoarce în casa Mea simplă, în care nu domnesc decât iubirea şi înțelepciunea, nu se vor bucura de Mângâietor în aceste momente de restrişte, căci le va lipsi adevărata convingere şi adevărata credință. Altfel spus, ei nu vor trăi întru spiritul adevărului, pe care 1-am promis cândva discipolilor Mei şi pe care 1-am trimis lor, dar şi tuturor celor care cred în Mine, înțelegându-Mă întru spirit şi adevăr şi practicându-Mi în acest fel învățătura.

Aşa cum v-am demonstrat ceva mai devreme, nu există decât *un singur* adevăr. Cei care nu țin cont de el îşi clădesc construcțiile pe nisip. Când marile furtuni lumeşti şi spirituale care trebuie să purifice acest pământ vor veni, casele lor, clădite pe nisipul moale al gândirii raționale, vor dispărea fără urmă, cu tot cu fundamentul pe care au fost construite. Singura clădire care va rezista până la capăt, dovedind astfel că reprezintă adevărul cel unic, va fi cea construită pe temelia *Cuvântului Meu,* a cuvântului lui Dumnezeu şi al Creatorului întregului univers. Căci ceea ce a afirmat Dumnezeu însuşi, demonstrându-le apoi spiritelor Sale printr-un sacrificiu de talia celui făcut de Mine pe pământ, nu poate fi altfel decât imuabil. Singurii amăgiți vor fi cei care vor refuza să asculte avertismentele şi apelurile venite din natura vizibilă şi invizibilă, căutându-1 pe Mângâietor prin rațiunea lor, deşi acesta nu poate fi găsit decât cu inima.

De aceea, aduceți-vă aminte de cuvintele pe care le-am spus discipolilor Mei, înregistrate îndeosebi în capitolele 15, 16 şi 17. Sunt extrem de importante, căci sunt cuvintele de adio ale Tatălui vostru, rostite înainte de ultimul Său act de iubire, prin care a pus piatra de temelie a edificiului Său spiritual, pe care 1-a lăsat pe pământ, dar a cărui semnificație depăşeşte cu mult epoca în care a trăit şi cea actuală.

„Mângâietorul" pe care 1-am promis atunci discipolilor Mei era conținut deja în aceste cuvinte (înregistrate de adeptul Meu favorit, Ioan). Discipolii Mei nu le-au înțeles la vremea aceea, dar voi, care sunteți mult mai bine pregătiți pentru înțelegerea şi aplicarea învățăturii Mele, puteți descoperi cu uşurință în aceste cuvinte „Mângâietorul" care vă poate ilumina, inspira şi întări în fața evenimentelor care vor urma, la fel cum, odinioară, Spiritul Meu i-a întărit pe discipolii Mei pentru a-şi putea înfrunta destinul cu puterea sufletească de care aveau nevoie.

Deşi nu vă aşteaptă momente la fel de grele ca cele cu care s-au confruntat discipolii Mei în misiunea lor, nu veţi putea evita nici voi lupta cu lumea exterioară, cu plăcerile ei şi cu semenii voştri care nu au apucat-o pe calea cea dreaptă, ci pe cea greşită.

Ceea ce le-am profeţit atunci discipolilor Mei vi se va întâmpla inclusiv vouă: ***„Lumea vă va urî, căci voi nu faceţi parte din ea"***. Altfel spus, principiile voastre sunt diferite de cele ale majorităţii oamenilor, care vă vor respinge din această cauză. Dar chiar acestea sunt momentele în care „Mângâietorul" este cel mai aproape de voi, oferindu-vă ca răsplată pentru încercările din această viaţă scurtă desfătările eterne ale vieţii spirituale, pentru că voi aţi urmat Cuvântul rostit de Tatăl vostru, de Domnul Iisus Hristos, care şi-a sacrificat viaţa fizică pentru a salva fiinţele muritoare de la pierzania spirituală.

Aceasta este marea mângâiere pe care le-o ofer tuturor celor care fac fapte bune, în spiritul învăţăturii Mele.

Nu alungaţi Mângâietorul din inimile voastre, şi astfel nu veţi fi alungaţi de Acela care 1-a trimis! Vă face această promisiune Cel care a revărsat deja asupra voastră atâtea binecuvântări spirituale, atâta alinare, şi care v-a dăruit deja atâta pâine cerească. Amin.

26

Duminica Rusaliilor

Sfântul Ioan XIV, 23: *„Iisus a răspuns şi i-a zis: ‚Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi Cuuântul Meu vi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el şi ne vom face locuinţa împreună cu el".*

(24 martie 1872)

Acest verset poate fi explicat cu uşurinţă, căci este cât se poate de natural ca cineva care nutreşte o afecţiune pentru altcineva, mai înţelept şi aflat pe o poziţie superioară, să facă tot ce îi stă în puteri pentru a-i câştiga acestuia respectul şi iubirea. El va încerca să-şi demonstreze propriul respect şi propria iubire, acţionând conform sfaturilor mai nobilului său prieten, sau instrucţiunilor maestrului şi învăţătorului său. Afecţiunea celui dintâi atrage după sine iubirea celui din urmă. între cei doi se creează astfel o legătură spirituală, la fel ca aceea dintre membrii unei familii care trăiesc în armonie unii cu alţii.

Aceasta este semnificaţia relativă a cuvintelor rostite cândva de Mine în faţa discipolilor Mei, care reprezentau inclusiv un avertisment prin care îi sfătuiam să nu renunţe după plecarea Mea la calea pe care au apucat-o, când nu vor mai resimţi influenţa directă a cuvintelor şi faptelor Mele, să continue să respecte Cuvântul Meu şi să trăiască în acord cu el, din iubire faţă de Mine. Le-am spus în mod deliberat toate aceste lucruri în avans discipolilor Mei, ştiind la ce tentaţii îi va supune lumea exterioară în încercarea de a-i împiedica să îşi ducă la bun sfârşit misiunea.

Le-am atras de asemenea atenţia asupra unui aspect pe care nu-1 înţeleseseră încă, respectiv asupra faptului că Eu şi Tatăl eram una şi că cel care M-a văzut pe Mine L-a văzut simultan pe Tatăl. Aşa cum spuneam mai devreme, gândirea lor era încă foarte lumească la acea vreme şi nu puteau concepe existenţa unei lumi spirituale şi a unei fiinţe spirituale superioare într-un corp fizic. Uneori li se părea că au înţeles corect acest concept, dar această convingere nu dura niciodată prea mult. De aceea, ori de câte ori sesizam pericolul dispariţiei ei, eram nevoit să o trezesc din nou în inimile lor, cu atât mai mult cu cât se apropiau ultimele Mele momente pe pământ, despre care ştiam că vor fi extrem de amare şi că vor reprezenta o lovitură cumplită pentru adepţii Mei, întrucât aceştia nu puteau crede că este cu putinţă aşa ceva.

De aceea, le-am promis un Mângâietor, încercând astfel să le uşurez pe cât posibil gândul pierderii persoanei Mele vizibile.

Ceea ce le-am spus atunci discipolilor Mei a rămas la fel de valabil şi pentru generaţiile

viitoare, pentru toţi cei care o apucă pe calea cea dreaptă a credinţei şi iubirii. Căci cei care doresc să Mă iubească, nu pot face acest lucru decât respectând cuvintele Mele.

Respectarea prin fapte a cuvintelor Mele reprezintă piatra unghiulară care demonstrează seriozitatea celor care afirmă că doresc să Mă urmeze pe calea blândeţii şi a negării de sine, pe care am inaugurat-o Eu însumi, Întorcându-Mi spatele plăcerilor materiale şi orientându-Mă exclusiv către lumea spirituală eternă.

Din păcate, foarte mulţi oameni de pe pământ nu înţeleg adevărata semnificaţie a „iubirii de Dumnezeu", pe care o interpretează aşa cum le convine. Eu nu le stau însă alături! În calitatea Mea de Fiu, dar şi de Tată, Eu nu-Mi pot face sălaş în inimile lor, căci spaţiul rămas liber pentru Mine este mult prea redus, majoritatea spaţiului fiind umplut de grijile lor materiale. Ei nu-şi aduc aminte de Mine şi de învăţătura Mea decât atunci când se întâlnesc la biserică sau când experienţele amare ale vieţii şi accidentele prin care trec le amintesc că dincolo de lumea materială există un univers spiritual, că deasupra ambelor lumi domneşte un lider şi un susţinător care le permite oamenilor să-L descopere ca Părinte, în pofida faptului că în majoritatea timpului îl neglijează complet.

Eu nu-Mi pot îndeplini promisiunea că îmi voi face sălaş în inimile acestor oameni care nu-Mi permit să merg alături de ei decât în măsura în care îi pot ajuta în afacerile lor lumeşti, căci ei nu Mă iubesc aşa cum trebuie. Ştiind că nu le doresc decât binele şi că sfaturile Mele sunt bune, ei Mă privesc cu o oarecare bunăvoinţă, fără să fie însă absolut convinşi că exist inclusiv ca persoană. De aceea, nici nu sunt dispuşi să Mi se dăruiască în întregime, respectând întru totul poruncile Mele, căci acest lucru ar însemna să renunţe la multe din plăcerile lor lumeşti, lucru imposibil - în viziunea lor - atât timp cât omul trăieşte în această lume, şi nu în cea de dincolo.

Aceşti oameni (care se numără cu milioanele) mai au încă un drum lung de parcurs şi foarte multe experienţe amare de înfruntat până când vor înţelege că simpla bunăvoinţă adresată Mie nu este suficientă şi nu le este de nici un folos. Din punctul Meu de vedere, nu există decât două posibilităţi: fie Mi se abandonează în întregime, fie se aruncă în braţele lumii.

Ei îşi vor căuta pretutindeni pacea şi odihna, şi vor da vina pe tot ce se poate: pe natură, pe Mine, pe circumstanţele exterioare sau pe destin, după cum îl numesc ei, dar nu vor recunoaşte niciodată că ei înşişi sunt cauza nenorocirilor lor. Mângâietorul Meu nu va veni la ei, pentru simplul motiv că ei nu înţeleg că pacea nu poate fi obţinută cu ajutorul lumii exterioare, neputându-se naşte decât din interiorul fiinţei.

Dacă asistaţi la creşterea răutăţii lumii, dar şi a nemulţumirilor oamenilor, a cruzimii şi egoismului lor, acest lucru se datorează faptului că nimeni nu recunoaşte adevărata cale care conduce la starea de pace şi la mulţumirea de sine, respectiv supunerea necondiţionată în faţa voinţei Mele. Atât timp cât va continua goana după plăcerile trecătoare ale acestei lumi, după posesiunile lumeşti şi după puterea oferită de poziţia socială, oamenii vor continua să se îndepărteze din ce în ce mai tare de sursa profundă a adevăratelor virtuţi spirituale, şi chiar cuvântul „iubire", folosit de ei, nu va desemna altceva decât plăcerea lumească pe care o vânează cu orice preţ.

Aşa se explică numeroasele sinucideri care se petrec la ora actuală în lume, căci oamenii nu mai suportă o viaţă în care nu au reuşit să obţină plăcerile pe care le-au dorit. Acest lucru arată cât de puţin cred ei în valorile religioase sau în conceptul vieţii spirituale eterne, în care îi aşteaptă răsplata pentru faptele lor bune, dar şi pentru cele rele. Ei se vor trezi acolo în situaţii în care vor fi nevoiţi să elimine răul din ei, dacă vor dori să câştige o poziţie mai bună în lumea spiritelor.

În cazul celor care Mă urmează şi doresc să demonstreze prin acţiunile lor iubirea pe care Mi-o poartă, progresul spiritual este obstrucţionat de opinia majorităţii, care îi răsplăteşte cu ură şi dispreţ pentru binecuvântarea pe care o revarsă în jurul lor, la fel cum s-au petrecut cândva lucrurile cu discipolii Mei.

Această luptă continuă cu lumea exterioară este însă absolut necesară pentru dobândirea relației filiale cu Mine. Dacă nu ar exista această dorință a Ființei Supreme de a face din voi copiii Ei, ați putea trăi liniștiți după standardele majorității, care îmi plătesc un anumit tribut pentru învățătura pe care le-am oferit-o, dar încearcă în permanență să adaptezeaceastă învățătură la nevoile lor lumești.

Nu aceasta a fost însă intenția Mea, atunci când am venit pe pământ. Le-am spus atunci discipolilor Mei: ***„Cine Mă iubeşte, să respecte Cuvântul Meu!"*** La fel vă spun vouă astăzi: „Dacă Mă iubiți, transpuneți Cuvântul Meu în faptele voastre!"

Acum 2000 de ani, discipolii Mei au fost nevoiți să se confrunte fie cu păgâni, fie cu evrei fanatici, cărora trebuiau să le predice Evanghelia Mea. **La fel se petrec lucrurile şi astăzi. Sunteți înconjurați din toate părțile de păgâni şi de necredincioşi, pe de o parte, şi de fanatici religioşi, pe de altă parte. Aceştia din urmă au mintea îngustă şi nu sunt interesați decât de ceremoniile exterioare ale cultului de care aparțin.** Primii nu cred în nimic, căci le convine să trăiască în acest fel, în timp ce cei din urmă cred că dacă urmează cu strictețe ceremoniile lor, își fac pe deplin datoria față de Mine.

Le-am promis cândva discipolilor Mei că le voi trimite un Mângâietor care să-i ghideze în mijlocul dificultăților. La fel vă promit şi vouă, celor care Mă iubiți cu adevărat, dorind să respectați Cuvântul Meu în spiritul lui.

Dacă nu ați dispune de această promisiune a lui Dumnezeu, care doreşte să-şi răsplătească din abundență copiii pentru greutățile cu care sunt nevoiți să se confrunte pe cale, nu ar fi deloc de mirare dacă până şi cei mai zeloşi dintre voi ați eşua în misiunea voastră, pierzând orice speranță că ați mai putea salva o parte cât de mică a umanității de la pierzaniacompletă. Dar Cel care deține în mâinile Sale frâiele creației sunt Eu, Domnul şi Părintele vostru. De aceea, vă promit din nou că Eu îmi voi face sălaş în inimile tuturor celor care Mă iubesc şi îmi respectă Cuvântul, ghidându-i şi fiindu-le învățător. Voi conduce apoi aceste suflete mature către toți cei loviți de soartă, dezamăgiți de efemeritatea acestei lumi şi care tânjesc după valori mai permanente.

Îi voi întări în permanență pe discipolii Mei actuali în credința lor, în încrederea pe care o au în Providența Mea şi îmi voi face sălaş în inimile lor, compensând astfel toate suferințele prin care sunt nevoiți să treacă din cauza Mea şi a învățăturii Mele, pentru a-şi putea păstra astfel, în mijlocul confuziei create de pasiunile lumeşti, perspectiva clară asupra lucrurilor şi pentru a-şi putea urma cu strictețe misiunea. De aceea, urmați cu perseverență cuvintele Mele şi învățătura Mea!

Ştiți de ce vă transmit astăzi voința Mea prin intermediul scribilor şi slujitorilor Mei?

Motivul pentru care mesajele Mele directe către voi au devenit extrem de frecvente în ultimii ani, dăruindu-vă pâinea din ceruri, lucru care nu s-a mai întâmplat din vremea când am trăit personal pe pământ, este faptul că se apropie timpul când lumea va atinge apogeul rătăcirii sale, deviind complet de la scopul pentru care am creat-o. Pentru a nu fi pierduți cu toții, am aranjat astfel lucrurile încât Cuvântul Meu să ajungă într-o manieră directă la câțiva dintre voi, pentru a nu putea fi pervertit sau ascuns de metaforele de care se folosesc de regulă profeții Mei, ci prezentat într-o formă cât se poate de clară, căci se apropie a doua Mea venire pe pământ şi doresc să-i întâlnesc atunci pe ai Mei.

Acum 2000 de ani, răspândirea Cuvântului Meu era mult mai dificilă. **Apariția tiparului a facilitat în mare măsură lucrurile, răspândind cu uşurință strălucirea iubirii şi grației Mele eterne ori de câte ori întunericul pasiunilor lumeşti amenință să preia complet controlul pe pământ.**

Le voi deschide astfel ochii celor necredincioşi şi le voi explica celor care trăiesc în litera Scripturii adevărata semnificație a Bibliei. Mele, astfel încât nimeni să nu se poată folosi vreodată

de pretextul că nu a cunoscut adevărul, condamnându-Mă pe Mine în condițiile în care singurul vinovat este el.

Doresc să vă întăresc astfel pe voi, cei puțini care continuați să păstrați în inimile voastre comorile pe care vi le-am dăruit, risipiți în diferite țări ale lumii! Aveți încredere în Mine! Eu Mi-am făcut sălaş în inimile voastre şi vă voi ghida personal, atât timp cât veți respecta în continuare Cuvântul Meu, iubindu-Mă mai presus de orice. V-am revelat în aceste comunicări directe totul: pe Mine însumi, creația Mea şi relația omului cu Dumnezeu şi cu lumea. Nu mai aveți astfel nici o scuză de genul ignoranței. Mai sunt încă printre voi oameni care nu înțeleg semnificația spirituală profundă a Cuvântului Meu, dar acestora le voi trimite Mângâietorul şi Duhul Sfânt sub forma experiențelor amare şi a îndoielilor, astfel încât să alung din inimile lor chiar şi această ultimă rămăşiță întunecată, căci cei chemați să îşi ajute semenii trebuie să ştie exact ce au de făcut şi ce nu trebuie să facă.

Cuvintele Mele sunt simple şi clare, atât timp cât nu sunt interpretate în fel şi chip, în lumina iubirii de sine. Aceasta este întotdeauna predispusă către găsirea unor pretexte care să îi justifice faptele, dar Eu nu voi ține cont de pretextele ei.

De aceea, testați-vă în permanență credința, căci iubirea de Dumnezeu nu este un joc care poate fi practicat din când în când, atunci când vă convine vouă!

Viața este limpede şi cauza Mea sacră, în spatele acestei vieți pământeşti amăgitoare există o altă viață, eternă şi autentică, în care pretextele şi minciunile nu funcționează, căci ea este apanajul lui Dumnezeu, care nu cunoaşte decât *un* singur adevăr.

De aceea, practicați cu perseverență iubirea de Dumnezeu şi punerea în practică a Cuvântului Meu! Vă veți aduce astfel singuri cel mai mare serviciu, căci această iubire vă va dărui conştiința calmă a datoriei împlinite, precum şi o mai bună poziție în lumea de apoi.

Eu nu sunt un judecător sever sau un Dumnezeu mânios, şi nu doresc să devin astfel. După cum v-am spus de nenumărate ori, Eu sunt un Părinte plin de iubire, un păstor providențial care doreşte să-şi conducă turma pe pajiştea cea bună, departe de regiunile periculoase, pline de prăpăstii şi de obstacole în calea vieții spirituale.

Eu nu vă doresc decât binele, căci sunt Eu însumi bunătate. Nu vă doresc decât iubire, căci sunt Eu însumi iubire. Doresc să vă transform în ființe superioare, spirituale, căci sunt Eu însumi Ființa Spirituală Supremă, care nu doreşte în jurul Ei decât copii capabili să locuiască în împărăția Ei, care să nu-şi găsească bucuria decât în Ea.

Asta am înțeles atunci prin cuvintele: ***„Cine Mă iubeşte, să respecte Cuvântul Meu!"***

De aceea, respectați învățătura Mea şi deveniți demni de iubirea Mea, pentru a împlini astfel cuvintele Evangheliei, Amin.

27

Duminica Sfintei Treimi

Cuvintele de rămas bun ale Domnului

Sfântul Matei XXVIII, 18-20: *„Iisus s-a apropiat de ei, a vorbit cu ei şi le-a zis: Toată autoritatea Mi-a fost data în cer şi pe pământ. Duceți-vă şi faceți ucenici din toate popoarele, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh! Şi învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit! Şi iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului".*

Le-am spus aceste cuvinte discipolilor Mei pe Muntele Galileii, atunci când am apărut în fața lor după învierea Mea. Nu mai erau cuvintele lui Iisus, fiul tâmplarului din Nazaret, care se adresa discipolilor Săi, ci cuvintele lui Dumnezeu, Domnul întregii creații, adresate copiilor şi

adepţilor Săi, tuturor celor care credeau în învăţătura Lui. Sejurul Meu pământesc s-a încheiat odată cu moartea Mea pe cruce. Prin învierea Mea, am renunţat la statutul de om şi Mi-am recăpătat întru totul statutul divin.

Le-am spus cu o ocazie anterioară discipolilor Mei că Eu şi Tatăl din ceruri eram una şi că cel care M-a văzut pe Mine, L-a văzut practic pe Tatăl. Aceste cuvinte nu le erau însă foarte clare. Deşi acceptau faptul că eram un om înzestrat cu o putere a voinţei mai mare decât ceilalţi oameni, imaginea lor despre Dumnezeu era diferită şi nu putea fi reconciliată încă cu personalitatea Mea.

După învierea Mea - un act cu totul excepţional în viziunea oamenilor - ideea lor despre divinitatea Mea s-a apropiat mai mult de adevăr. Ea nu a ajuns însă la apogeu decât după ridicarea Mea la cer, când au recunoscut în sfârşit că Eu eram Acela cu care M-am identificat de atâtea ori până atunci.

Revenind la textul de mai sus, trebuie să încep prin a vă oferi câteva explicaţii, pentru a înţelege mai bine relaţia dintre discipolii Mei de la acea vreme şi Mine, căci ele se aplică inclusiv vouă şi generaţiilor viitoare.

Aşa cum, după înmormântarea Mea, discipolii Mei au rătăcit o vreme pierduţi şi dezolaţi, plângând moartea învăţătorului lor, ba chiar îndoindu-se de misiunea Mea divină, la fel procedaţi şi voi, cei de astăzi, credincioşi şi necredincioşi deopotrivă, care nu vă puteţi decide dacă trebuie să credeţi chiar tot ce vi s-a spus sau să respingeţi întreaga învăţătură.

Discipolii Mei de atunci nu aveau toţi aceeaşi putere de înţelegere şi nici nu aplicau cu aceeaşi ardoare învăţătura Mea. Aşa se face că nu toţi erau convinşi de divinitatea Mea. De aceea, am fost nevoit să Mă folosesc de anumite manifestări extraordinare, inclusiv după învierea Mea, pentru a-i convinge chiar şi pe cei slabi că Eu eram Acela cu care M-am identificat atâta vreme şi că învăţătura Mea nu le era destinată numai lor, ci şi întregii lumi a oamenilor şi a spiritelor, pentru eternitate.

La ora actuală, situaţia se repetă întocmai. Sunt nevoit astăzi să-i trezesc din nou pe cei adormiţi, cu forţa, prin evenimentele care se vor produce şi prin haosul care va fi instaurat pe planeta voastră. Sunt" nevoit să-i întăresc pe cei parţial treziţi şi să-i protejez pe cei complet treziţi, pentru ca îndoielile şi rătăcirile să nu sufoce sămânţa pe care am cultivat-o.

Credeţi cumva că atunci când voi apărea a doua oară pe pământul vostru, într-o formă vizibilă, veţi crede orbeşte, fără a-Mi cere dovezi în acest sens? Nici vorbă! Mulţi vor fi cei care se vor îndoi, care Mă vor contesta, persecuta şi urî. La fel ca acum 2000 de ani, când marii preoţi i-au mituit pe soldaţii romani pentru a afirma că trupul Meu a fost furat din mormânt, raţionaliştii, savanţii şi preoţii de astăzi vor face tot ce le va sta în puteri, la a doua Mea venire pe pământ, să-i convingă pe oameni de contrariul celor afirmate de Mine.

Să nu credeţi cumva că toţi cei care îngenunchează acum în faţa altarelor construite pentru Mine vor accepta cu uşurinţă ideea că M-am întors, mai ales când vor auzi *unde* am apărut pentru prima dată şi *care* au fost primele Mele cuvinte adresate vouă.

(Interesant de văzut: “România Noul Ierusalim Noul Canaan”, , http://www.scribd.com/doc/2677145/A-doua-venire-a-Domnului-Iisus-Hristos-Romania-Noul-Ierusalim-Noul-Canaan N.R.)

Acum 2000 de ani, evreii au refuzat să creadă că Cel pe care L-au crucificat nu era un om obişnuit, deşi făcusem atâtea miracole pentru ei. De aceea, după învierea Mea nu M-am putut arăta întregului popor evreu, ci numai discipolilor Mei. Aşa se face că nu am putut demonstra decât unui număr mic de credincioşi că tot ce am afirmat de-a lungul timpului (fie direct, fie prin analogii) despre învierea Mea şi despre cucerirea morţii era adevărat.

Această stare de lucruri se va repeta din nou la a doua Mea venire. La început, doar

un mic număr de credincioşi adevăraţi Mă vor recunoaşte ca Dumnezeu şi Domn al întregii creaţii infinite. Ei vor fi singurii în fața cărora voi apărea, spunându-le, la fel cum le-am spus discipolilor Mei pe Muntele Galileii: ***„Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ. Duceți-vă şi faceți ucenici din toate popoarele, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh! Şi învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit! Şi iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin".***

Aşa vor suna cuvintele adresate de Mine micului grup de discipoli pe care i-am ales pentru răspândirea viitoare a Cuvântului Meu divin, pentru care am plătit cândva un preț atât de mare şi pe care 1-am sigilat cu sângele Meu. La fel ca discipolii Mei de odinioară, aceşti puțini aleşi vor renaşte din nou, fiind înzestrați cu întreaga Mea putere, pentru a putea demonstra mesajul Meu prin cuvintele şi prin faptele lor, pavând astfel calea pentru întoarcerea Mea pe pământ, astfel încât să nu întâlnesc aici decât inimi devotate Mie, şi nu suflete rătăcite.

Acest proces a şi început, căci influența Mea asupra acestui mic număr de adepți care trebuie să-Mi paveze calea este deja activă, **chiar dacă nu Mă mai manifest astăzi într-o formă vizibilă, ci într-una spirituală.** Aceştia sunt chemați să facă astăzi tot ce au făcut acum 2000 de ani discipolii Mei de odinioară. De aceea, mesajul Meu către voi toți este următorul: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ. Nu vă îndoiți de iubirea Mea, de învățătura şi de promisiunea Mea, pe care am adresat-o întregii umanități, deci inclusiv vouă. Căci Eu am fost, sunt şi voi fi de-a pururi Domnul, care îşi va proteja şi îşi va conduce copiii, răsplătindu-i într-o bună zi pentru perseverența lor.

Eu dețin întreaga putere. Totul trebuie să asculte de Mine. Tot ce există s-a născut din Mine şi va trebui să se întoarcă odată şi odată la Mine. Semănați semințele Mele în inimile cu sol fertil! Măriți numărul adepților Mei, vorbiți-le de cele două porunci ale iubirii, pentru a învăța să distingă adevărul de minciună şi pentru a se opune doctrinelor false. Eu am puterea de a converti şi de a înmuia chiar şi cele mai împietrite inimi prin învățătura Mea blândă.

Botezați-vă frații şi surorile cu spiritul toleranței, al devoțiunii şi iertării, învățați-i răbdarea pe care am arătat-o Eu umanității, încă de la începutul timpurilor. Spuneți-le să îşi subordoneze plăcerile lumeşti celor spirituale, pentru a nu-şi submina fericirea în împărăția eternă de dincolo de dragul unor posesiuni lumeşti efemere".

Semănați învățătura Mea sub forma unor semințe spirituale, astfel încât să luați parte şi voi la opera de coborâre a împărăției Mele spirituale pepământ, căci acesta a fost scopul pentru care am coborât cândva pe planeta voastră.

Veți realiza astfel spiritual ceea ce apostolii Mei au realizat prin faptele lor. Aşa cum atunci le-am promis că va veni o zi în care vor fi alături de Mine, la fel vă promit şi vouă: va veni o zi în care vă veți putea bucura de apropierea de Mine, de iubirea şi fericirea rezervate exclusiv acelora care au asimilat Cuvântul Meu şi învățătura Mea în însăşi natura lor.

Promisiunea Mea este foarte mare, dar vă repet ceea ce v-am mai spus: Eu dețin întreaga putere! Eu sunt Domnul şi Creatorul, dar şi Părintele vostru preaplin de iubire, care nu îşi găseşte adevărata satisfacție decât în fericirea spirituală, sublimă, a copiilor Săi.

Toți cei care nu veți mai fi pe acest pământ la a doua Mea venire în slavă, Mă veți putea însoți din ceruri, împărtăşind alături de Mine imensa satisfacție paternă, conştienți că ați contribuit şi voi cu ceva la ea.

Mă veți vedea atunci în adevărata Mea lumină şi glorie, căci îmi voi asuma din nou o formă vizibilă pentru a redeveni păstorul cel unic al turmei Mele, adică pentru toți cei care au crezut dintotdeauna în Mine, dorind să Mă cunoască şi să devină una cu Mine. Veți înțelege atunci adevărata semnificație a cuvintelor pe care le-am rostit cândva şi cât de mare a fost adevărul lor.

Pământul material va fi nevoit să se adapteze lumii spirituale create pe el, iar când Paradisul spiritual şi pacea interioară vor fi instaurate în toate inimile, pământul va redeveni el însuşi o Grădină a Edenului.

Ar fi imposibil să vă creionez o imagine mai detaliată a fericirii care va domni atunci pe pământ, căci nu ați putea-o înțelege sau suporta, dar vă asigur că aşa se vor petrece lucrurile, iar Cuvântul Meu nu poate greşi.

Schimbarea a început deja, pregătind marea transformare spirituală a planetei voastre. Inimile oprimate tânjesc din ce în ce mai mult după primăvara spirituală. Agitația creşte pe pământ. Mulți oameni nu înțeleg ce se întâmplă cu ei. (Unii acționează în mod conştient, încercând să îşi atingă scopurile, în timp ce alții acționează inconştient. Toți aspiră însă către maturitatea spirituală, chiar şi cei mai înfocați materialişti, chiar şi cei mai încăpățânați dintre necredincioşi şi chiar şi cei mai indiferenți dintre oameni. Raza de lumină care precede a doua Mea venire pe pământ cade asupra întregii umanități, ca o rază a soarelui care pătrunde printr-o crăpătură şi cade asupra feței unui om adormit, mângâind-o şi liniştind-o. Mai sunt încă destui aceia care încearcă să scape de efectele ei prin intermediul argumentelor logice. Ei îşi liniştesc astfel inimile pentru o vreme, dar nu vor rezista prea mult. Îndoielile îi vor asalta în curând din nou. Spiritul care a coborât deja pe pământ îi va cuprinde şi pe ei. Orice efort de a scăpa de acest impuls spiritual este inutil. **Evenimentele şi circumstanțele exterioare îi vor determina pe oameni să înțeleagă că ceea ce credeau până acum că reprezintă scopul vieții nu este nici pe departe finalitatea acesteia.** Ei vor continua să caute din ce în ce mai febril, căci timpul când Mă voi întoarce pe pământ este tot mai aproape. Totul concură astăzi în a le demonstra oamenilor că singurele valori care contează sunt cele spirituale, nu cele lumeşti, că nu există doar o viață scurtă pe pământ, ci şi o împărăție eternă, în care îşi vor găsi adevăratul cămin, căci Eu Mi-am creat ființele ca spirite.

Întreaga lume se grăbeşte astăzi către momentul în care Mă voi adresa din nou celor aleşi, spunându-le cuvintele pe care le-am rostit cândva în fața discipolilor Mei: întreaga putere îmi aparține Mie - pe pământ, la fel ca şi în cer! Pregătiți-vă, copiii Mei, oriunde v-ați afla, pe pământ sau în lumea de dincolo, să sărbătoriți alături de Mine marele festin al învierii demnității spirituale a omului. Acesta este festinul suprem al umanității, dar şi al întregii împărății a spiritelor, căci acest act final va dovedi motivul profund pentru care am coborât cândva pe micuțul vostru pământ şi pentru care v-am ales pe voi, ființe minuscule de pe o planetă insignifiantă, pentru a deveni copiii Mei.

Vă voi dovedi din nou cu această ocazie că Eu sunt cel mai mare în cele mai mărunte lucruri. Dacă nu aş beneficia de întreaga putere, nu aş putea realiza această operă, dar nici nu aş mai fi Dumnezeul atotputernic care guvernează asupra întregii Sale creații, inaccesibil chiar şi celui mai mare dintre spiritele angelice.

Acceptați cuvintele Mele, copilaşi micuți ai marelui Dumnezeu, ca semn al iubirii Sale, şi aduceți-vă aminte de spusele Lui (pe vremea când era întrupat în omul Iisus): **„Cel care primeşte o sarcină minoră, dar îşi face datoria corect, va primi cândva o sarcină majoră".**

Aşa cum Eu am realizat cândva un act suprem de iubire în mijlocul vostru, al creaturilor Mele minuscule, la fel, aveți şi voi datoria să respectați până în cele mai mici amănunte poruncile iubirii Mele, demonstrând astfel, la fel ca şi Mine, că puteți fi măreți (sufleteşte) chiar şi în cele mai mărunte lucruri. **Veți dovedi astfel că sunteți copiii Mei vrednici şi că vă pot încredința sarcini mult mai importante, prin care veți putea răspândi iubirea şi pacea la o scară cosmică, de vreme ce ați putut face acest lucru pe pământul vostru, în condiții de totală smerenie.**

Veniți la Mine, copiii Mei! Dezvăluiți-le semenilor voştri secretele inimilor voastre şi

ajutați-i să înțeleagă Evanghelia Mea, pentru a vă putea bucura şi voi, la fel ca discipolii Mei de odinioară, de apropierea de Mine şi de forța plenară a iubirii de care este capabilă inima divină a Tatălui ceresc! Amin.

28

A doua duminică după Sfânta Treime

Parabola marii cine

Sfântul Luca XIV, 16-24: *„Şi Iisus i-a spus: ‚Un om a dat o cină mare şi a invitat pe mulți. La ceasul cinei, a trimis pe robul său să spună celor invitați: „Veniți, căci iată că toate sunt gata!" Dar toți, fără excepție, au început să se scuze. Cel dintâi i-a zis: „Am cumpărat un ogor şi trebuie să mă duc să-l văd; te rog să mă scuzi". Un altul a zis: „Am cumpărat cinci perechi de boi şi mă duc să-i încerc; te rog să mă scuzi". Un altul a zis: „M-am căsătorit şi de aceea nu pot veni". Când s-a întors robul, a spus stăpânului său aceste lucruri. Atunci, stăpânul casei s-a mâniat şi a zis robului său: „Du-te degrabă în piețele şi pe străzile cetății şi adu aici pe cei săraci, schilozi, orbi şi şchiopi!" Şi robul a zis: „Stăpâne, s-a făcut cum ai poruncit şi tot mai este loc". Şi stăpânul a zis robului: „Ieşi la drumuri şi la garduri, şi pe cei care îi vei găsi, sileşte-i să intre, ca să mi se umple casa. Căci vă spun că nici unul din cei invitați nu va gusta din cina mea"'.*

(27 martie 1872)

Această parabolă se referă la dorința Mea de a câştiga umanitatea de partea Mea şi a învățăturii Mele. Spuneam cu o altă ocazie că nu am venit la cei sănătoşi, ci la cei bolnavi, pentru a fi vindecați. Le-am arătat celor care doresc să se apropie de Mine şi de masa Mea cum trebuie să se poarte, şi le-am spus că principala calitate a celor care doresc să Mă urmeze este modestia sau smerenia. Următoarele versete din acest capitol afirmă clar că cei care doresc să îmi fie aproape trebuie să-şi elibereze inimile de toate dorințele lumeşti, abandonându-se complet în fața voinței Mele.

De aceea, înainte de a vă decide dacă doriți să Mă urmați, ar trebui să vă puneți întrebarea dacă dispuneți de puterea şi de perseverența necesară pentru a adera la învățătura iubirii şi a credinței depline în Mine, şi pentru a o apăra, indiferent de circumstanțele exterioare. Aşa cum v-am repetat de nenumărate ori, ascultarea cuvintelor Mele şi integrarea lor în viața de zi cu zi este o problemă serioasă, care nu trebuie luată superficial, căci singurul păcat în fața Mea este cunoaşterea legii (adică a voinței Mele) şi încălcarea ei deliberată, în pofida avertismentelor conştiinței. Deloc întâmplător, la sfârşitul acestui capitol avertizez din nou: ***„Cine are urechi de auzit, să audă!"*** Cu alte cuvinte: cine aude cuvintele Mele, trebuie să mediteze asupra lor, integrându-le în viața sa.

Revenind la parabola marii cine, va trebui să începem, ca de obicei, prin explicarea sensului profund al cuvintelor, pentru a înțelege apoi exact corespondențele lor spirituale. Parabola începe cu cuvintele: ***„Un om a dat o cină mare"***. O cină nu este altceva decât o masă de seară. Să vedem mai în detaliu ce înseamnă acest lucru. Cuvântul „seară" se referă la ultima parte a zilei, când ziua de lucru s-a încheiat şi urmează noaptea, o perioadă de odihnă şi de recuperare înainte de a se face din nou dimineață. Altfel spus, seara este piatra de temelie pe care se bazează întreaga muncă de peste zi. Pentru ca odihna de seară să fie resimțită plenar şi să ofere cu adevărat satisfacție, este absolut necesar ca omul să-şi fi făcut datoria în timpul zilei (adică ceea ce şi-a planificat să facă dimineața).

Este evident că cel care a lucrat şi a fost activ întreaga zi nu doreşte altceva seara decât să-şi recupereze energia, pentru a-şi putea continua munca a doua zi. Masa de seară are

acest scop principal, corespunzând unei nevoi fizice, dar şi mentale. Aparent, prânzul (masa de amiază) serveşte aceluiaşi scop, dar deosebirea dintre ele este enormă, căci prânzul este luat în grabă, la marginea drumului, pentru a-ți putea continua munca, în timp ce masa de seară este urmată de odihna din timpul nopții, fiind luată în tihnă şi permițându-ți să meditezi asupra realizărilor tale din timpul zilei, în mod evident, această meditație nu-i va oferi satisfacție decât celui care se poate aşeza la masă cu convingerea fermă că a făcut tot ce i-a stat în puteri şi tot ce i-a dictat conştiința să facă.

După ce am explicat semnificația profundă a unei mese de seară, se pune problema: de ce a ținut omul din parabola noastră să invite oaspeți la cină?

Pentru a înțelege mesajul adresat de Mine discipolilor Mei şi celorlalți ascultători, este din nou necesar să explicăm semnificația spirituală profundă a acestui act.

Invitația adresată altora de a lua masa împreună cu tine are la bază un fapt fundamental: acela că omul nu este doar o ființă cu nevoi fizice şi mentale, ci şi spirituale. Deşi, adeseori, el este preocupat de nevoile trupului său fizic, el trebuie să-şi satisfacă deopotrivă şi nevoile sufletului şi spiritului său. Aceasta este una din cele mai clare dovezi ale dualității ființei umane. Chiar şi animalele nutresc dorința de a se asocia unele cu altele, nesimțindu-se fericite şi în siguranță decât atunci când sunt în grup.

Materialiştii voştri atât de „deştepți" sunt convinşi că întreaga lume este alcătuită exclusiv din materie, fiind pusă în mişcare şi susținută de energie. Ei nu pot explica însă nici unul din aceste concepte (materia şi energia). Dacă ar studia propriul lor comportament în timpul unei banale cine, şi-ar da seama că omul are *două* aspecte, unul material şi altul spiritual, care se completează reciproc. Nici unul din cele două aspecte nu se simte bine dacă celălalt nu ia parte la acțiunile sale. Dacă ar face acest lucru, ei s-ar convinge repede că hrana fizică nu aduce beneficiile scontate decât dacă este amestecată cu hrana spirituală, respectiv cu iubirea, satisfăcând astfel nu doar corpul fizic, ci şi pe cel spiritual.

Această dorință inconştientă a oamenilor de a împărtăşi hrana spirituală stă la baza dorinței lor de a lua masa în comun, nu singuri, motiv pentru care invită oaspeți sau iau masa în familie.

Desigur, există şi extrema opusă, în care dorința de a avea companie degenerează în dezmăț, mulți oameni uitând complet de sine din cauza abuzurilor pe care le fac (de pildă, din cauza beției). Nu vorbim acum de această extremă, căci ne referim deocamdată numai la oamenii superiori, la care latura spirituală o domină pe cea fizică. De aceea, nu ne vom referi aici la acele situații în care oamenii — creați ca ființe spirituale — se comportă mai rău ca animalele, uitând complet de destinația lor superioară.

Am explicat aşadar atât semnificația mesei de seară cât şi motivul invitației adresate de eroul nostru altor persoane de a lua această masă cu el. Putem trece acum la parabola propriu-zisă, aşa cum le-am spus-o Eu discipolilor Mei, dar şi fariseilor care Mă ascultau.

Versetele care urmează arată cu claritate că mesajul adresat de Mine fariseilor era simplu: dorința Mea era să le sugerez faptul că adevărata valoare a omului este dată de modestia sa, nu de orgoliul său. Am arătat astfel că este de preferat să accepți un loc inferior la masă decât să te umpli de ruşine fiind refuzat. Le-am spus atunci ascultătorilor Mei: ***„Cel care se pune pe sine mai presus va fi înjosit, iar cel care se smereşte, considerându-se mai mic decât ceilalți, va fi înălțat"***. Altfel spus: nu lăsați iubirea voastră de sine să vă evalueze propria valoare moral-spirituală, ci lăsați-i pe alți oameni, mai înțelepți decât voi, să facă acest lucru. Veți evita astfel refuzul celor din jur. Căci cine se consideră mai presus decât este, este deja judecat.

Le-am spus apoi ascultătorilor Mei că atuncicând îşi invită semenii la masă, omul trebuie să combine această invitație cu un act de iubire frățească. Doream să le transmit astfel mesajul că omul nu trebuie să uite niciodată de noblețea sa spirituală, manifestând-o chiar şi în

cele mai mărunte acțiuni ale sale.

De aceea, am adăugat: „Nu-i obligați pe ceilalți să vă recompenseze pentru actele voastre de bunătate, căci în acest caz, efectul lor dispare, ca şi cum nu le-ați fi făcut niciodată. Acționați întotdeauna în aşa fel încât cei cărora le faceți bine să nu vă poată recompensa vreodată, chiar dacă nu veți primi în schimb decât ingratitudine. Veți demonstra astfel că ați acționat în virtutea unor principii superioare, şi nu a unor interese egoiste.

Am dorit să le sugerez atunci ascultătorilor Mei cât de mică este recunoştința la care te poți aştepta atunci când faci un act de bunătate, adresându-l însă unor persoane care nu au nevoie de el, cum a fost cazul celor invitați la masă de eroul din parabola noastră, care nu au ştiut ce scuze să mai găsească numai pentru a refuza invitația acestuia. Din acest motiv, cel care a dorit să dea festinul a fost nevoit să-şi trimită slujitorul pe străzi şi să-i invite la masă pe toți cei defavorizați de soartă, pentru ca pregătirile sale să nu fi fost în zadar.

Nu mai avem însă de-a face cu un act autentic de bunătate şi generozitate, căci intenția sa reală nu a fost aceea de a-i invita pe aceştia la masă, fiind forțat să facă acest lucru de ingratitudinea celorlalți. Lecția primită l-a învățat însă ca pe viitor să acorde o mai mare considerație nivelului spiritual al oamenilor şi să nu-şi mai evalueze semenii numai în funcție de nivelul posesiunilor lor lumeşti.

Acestea sunt doar câteva dintre interpretările posibile ale capitolului de față, căci cuvintele rostite de gura Mea au semnificații infinite. Să revenim însă la maniera în care poate fi aplicată parabola timpurilor moderne sau umanității în ansamblul ei, pentru a putea extrage beneficiile spirituale care vă vor ajuta să parcurgeți o nouă bucată a drumului evoluției.

Marea cină pe care o pregătesc umanității poate fi explicată cu uşurință prin cele deja afirmate mai sus. Eu i-am invitat de multă vreme pe oameni să vină la această cină festivă, pentru a se bucura de realizările lor de peste zi, urmând ca, după o perioadă de odihnă spirituală, să poată începe cu încredere noua dimineață a zilei eterne.

Din păcate, la fel ca în povestea noastră, invitația Mea este respinsă de majoritatea oamenilor, prea ocupați cu afacerile lor lumeşti. Ei găsesc tot felul de pretexte pentru a-Mi refuza cina, deşi aici vor fi servite numai feluri celeste, precum pâinea spirituală a iubirii, blândeții, toleranței şi credinței. De ce fac ei acest lucru? Pentru că întreaga lor viață s-au obişnuit să cultive exact calitățile opuse.

La fel ca omul din parabola de mai sus, voi fi nevoit şi Eu să-Mi trimit slujitorii care Mi-au rămas credincioşi să caute în lumea largă oaspeți pentru masa Mea, printre sărmani şi schilozii care, în decursul vieții, au avut destule ocazii să practice - dacă nu iubirea - cel puțin toleranța şi bunătatea față de semenii lor. Neavând parte de prea multe bunuri lumeşti, ei vor deveni mai toleranți şi se vor bucura de mâncarea oferită de Mine, căci această cină gratuită primită la capătul unei vieți pline de suferințe va însemna cel puțin sfârşitul privațiunilor lor.

„Schilozii", „orbii" şi „şchiopii" se referă la viața spirituală a sufletului, căci numărul schilozilor spirituali este infinit mai mare decât cel al handicapaților fizic. Aceştia vor fi ajutați, căci sunt suflete neglijente, dar nu depravate, fiind mai predispuse să accepte pâinea spirituală decât cei care îşi imaginează - în orgoliul lor nelimitat - că au atins deja iluminarea şi că nu mai au nevoie de instrucțiuni venite de sus. Cu toții vor fi invitați la cina Mea festivă, dar cei care Mă vor refuza vor păți la fel ca evreii de odinioară, cărora le-am spus că dacă nu doresc să accepte Cuvântul Meu, acesta le va fi luat şi dat păgânilor.

În acest fel, marea cină de dinaintea întoarcerii Mele pe pământ îi va separa pe cei vrednici de cei nevrednici. Drumul care duce către Mine se va scurta în cazul celor care vor accepta invitația Mea, în timp ce pe ceilalți îi voi respinge la rândul Meu o lungă perioadă de timp, lăsându-i în grija egoului lor până când dimineața va răsări şi pentru ei. Abia după ce vor munci din greu în timpul zilei, luptându-se cu dificultățile vieții, îi voi invita din nou la o cină festivă, la sfârşitul unei zile care li se va părea fără sfârşit.

Cina pe care am împărtăşit-o alături de discipolii Mei înainte de despărţirea de ei a avut acelaşi scop.

În timpul vieţii Mele pe pământ am invitat practic alături de Mine întreaga naţiune iudaică, dar şi păgânii şi pe oricine dorea să îmi fie aproape. Cei mai mulţi dintre ei s-au scuzat însă, sub tot felul de pretexte, iar Eu am fost nevoit să Mă mulţumesc cu cei slabi şi neglijaţi, binecuvântaţi însă cu bogăţia spirituală şi mult mai capabili să îmi poarte pâinea spirituală (învăţătura Mea) în lume.

Aceeaşi situaţie există în lume şi la ora actuală. Nici unul din liderii acestei lumi nu este dispus să vină la masa Mea, la care le-aş servi hrana superioară a lumii spirituale. Toţi aceştia Mi-au întors spatele şi singurii care acceptă Cuvântul Meu sunt cei care au suferit din greu, fiind respinşi de lumea exterioară. Din rândul lor îmi voi forma Eu noua echipă, care va căuta apoi pe cărările lumii pe alţii, încă şi mai schilodiţi şi mai nevoiaşi decât ei. Aceşti oameni sunt cei mai uşor de cucerit pentru împărăţia lui Dumnezeu. Este mult mai uşor să-i conduci către o atitudine copilărească, de mare încredere în Mine, căci viaţa nu i-a ajutat să-şi cultive orgoliul, la fel ca pe cei născuţi cu privilegii sau care şi-au cucerit o poziţie superioară în această lume, şi care cred că se pot descurca foarte bine şi fără valorile spirituale.

Meditaţi asupra acestui exemplu şi asupra parabolei pe care le-am povestit-o ascultătorilor în anii Mei de apostolat, învăţaţi lecţia pe care am dorit să le-o transmit atunci, şi anume: să facă tot ceea ce fac în numele unui ideal spiritual, şi în al doilea rând, să înţeleagă că nu pot trezi încrederea şi confidenţa celor din jur decât prin intermediul iubirii, blândeţii si răbdării. Acceptaţi cina Mea şi bucuraţi-vă de ea în pace, satisfăcuţi de rezultatele obţinute de voi peste zi, pentru a nu aştepta cu teamă zorii noii zile spirituale (pătrunderea în împărăţia eternă a iubirii) când viaţa vi se va apropia de sfârşit şi vă veţi pregăti pentru marea trecere în lumea de dincolo. **Acţionaţi în fiecare zi ca şi cum ar fi ultima voastră zi pe acest pământ, în fiecare noapte, întrebaţi-vă conştiinţa: „Oare aş fi pregătit dacă Domnul şi Dumnezeul Meu mi-ar cere să iau parte la cina Lui festivă?"** Numai în acest fel vă veţi putea clădi, zi după zi, marea casă spirituală - singurul cămin potrivit pentru sufletul înnobilat de prezenţa Mea (prin scânteia Mea divină pe care am plasat-o în interiorul lui), devenind astfel - pe bună dreptate - demni de titlul de copii ai Mei, copii ai Domnului întregii creaţii.

Cred că v-aţi dat seama că fiecare nou text din lucrarea de faţă este menit să vă rafineze şi să vă spiritualizeze fiinţa interioară, astfel încât să îmi puteţi servi ca unelte eficiente pentru împlinirea marelui scop pe care îl am în vedere. Din acest punct de vedere, sunteţi privilegiaţi prin comparaţie cu ceilalţi, căci Eu v-am făcut o mare favoare, instruindu-vă direct şi făcând din voi slujitori ai marii Mele opere, astfel încât să puteţi pătrunde cu fruntea sus în marea împărăţie a spiritelor.

Nu uitaţi niciodată acest lucru! Nu voi obosi niciodată să vă reamintesc: înduraţi totul până la capăt! Sfârşitul vă va demonstra că Cuvintele Mele nu sunt efemere, ci sunt cuvinte ale eternităţii, la fel cum Eu am fost, sunt şi voi fi întotdeauna! Amin.

29

A treia duminică după Sfânta Treime

Despre oaia rătăcită

Sfântul Luca XV, 3-32: *„Dar El le-a spus pilda aceasta, zicând: ‚Care om dintre voi, dacă are o sută de oi şi pierde pe una din ele, nu lasă pe cele nouăzeci şi nouă în pustie, ducându-se după cea pierdută, pană când o găseşte? După ce a găsit-o, o pune pe umerii săi, bucurându-se; şi când se*

întoarce acasă, cheamă pe prietenii şi pe vecinii săi şi le zice: „Bucuraţi-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia pierdută!" Tot aşa vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăieşte, decât pentru nouăzeci şi nouă de oameni drepţi care n-au nevoie de pocăinţă. Sau care femeie, dacă are zece bani de argint şi pierde unul din ei, nu aprinde o lumină, nu mătură casa şi nu caută cu grijă, până când îl găseşte? După ce l-a găsit, cheamă pe prietenele şi pe vecinele ei, zicând: „Bucuraţi-vă împreună cu mine, căci am găsit banul pe care-l pierdusem!" Tot aşa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăieşte'.

El a mai zis: ,Un om avea doi fii. Cel mai tânăr dintre ei a zis tatălui său: „Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine". Şi tatăl le-a împărţit averea. Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul şi a plecat într-o ţară îndepărtată, unde şi-a risipit averea, trăind în destrăbălare. După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în ţara aceea şi el a început să ducă lipsă. Atunci s-a dus şi s-a lipit de unul din locuitorii ţării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i crească porcii. Mult ar fi dorit el să se sature cu roşcovele pe care le mâncau porcii, dar nimeni nu i le dădea. Atunci, şi-a venit, în fire şi a zis: „Câţi argaţi ai tatălui meu au belşug de pâine, iar eu mor aici de foame! Mă voi scula şi mă voi duce la tatăl meu şi-i voi zice: ,Tată, am păcătuit împotriva cerului şi înaintea ta, şi nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău; fă-mă ca pe unul din argaţii tăi'". Şi s-a sculat şi a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut şi a fost cuprins de milă faţă de el, a alergat şi l-a luat de gât şi l-a sărutat mult. Fiul i-a zis: „Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău". Dar tatăl a zis robilor săi: „Aduceţi repede haina cea mai bună şi îmbrăcaţi-l cu ea; puneţi-i un inel în deget şi încălţăminte în picioare! Aduceţi viţelul cel mai gras şi tăiaţi-l! Să mâncăm şi să ne veselim, căci acest fiu al meu era mort şi a înviat, era pierdut şi a fost găsit". Şi au început să se înveselească. Fiul cel mare era la ogor. Când a venit şi s-a apropiat de casă, a auzit muzică şi jocuri. A chemat pe unul din robi şi a întrebat ce este. Robul acela i-a răspuns: „Fratele tău a venit şi tatăl tău a tăiat viţelul cel gras, pentru că l-a primit sănătos şi bine". Dar el s-a mâniat şi nu voia să intre în casă. Tatăl său a ieşit şi l-a rugat să intre. Dar, răspunzând, el a zis tatălui său: „Iată, eu îţi slujesc ca un rob de atâţia ani şi niciodată nu ţi-am călcat vreo poruncă; şi mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied ca să mă veselesc cu prietenii mei. Iar când a venit acest fiu al tău, care ţi-a mâncat averea cu femeile desfrânate, i-ai tăiat viţelul cel gras!" „Copile, i-a zis tatăl, tu totdeauna eşti cu mine şi tot ce am eu este al tău. Dar trebuia să ne înveselim şi să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort şi a înviat, era pierdut şi a fost găsit".

(30 martie 1872)

Acest capitol din Evanghelia lui Luca se referă la bucuria de a regăsi ceea ce a fost pierdut.

Le-am arătat astfel, prin aceste trei parabole, scribilor şi fariseilor prezenţi de ce nu îi căutam Eu pe cei sănătoşi, ci pe cei bolnavi, de ce nu îi căutam pe cei buni şi drepţi, ci pe cei păcătoşi.

Pentru a putea înţelege semnificaţia profundă a acestor trei parabole, trebuie mai întâi să dăm o serie de explicaţii mai detaliate cu privire la cuvintele-cheie care se regăsesc în ele. Deşi voi aveţi un limbaj şi folosiţi tot felul de cuvinte prin care vă exprimaţi gândurile, trebuie să vă mărturisesc cu sinceritate că nu înţelegeţi nici măcar un singur cuvânt pe care îl rostiţi în semnificaţia lui cea mai profundă. De aceea, pe lângă rolul de instructor şi de interpret al Evangheliilor pe care Mi l-am asumat, sunt nevoit să fiu şi profesorul vostru de limba română (n.n în cazul de faţă).

Pentru a înţelege cele trei parabole, cea a oii pierdute, cea a monedei rătăcite şi cea a fiului risipitor, trebuie să explicăm mai întâi:

Ce înseamnă de fapt cuvântul „pierdut"? De ce îşi doresc atât de mult oamenii să regăsească ceea ce au pierdut? De ce se bucură ei atât de mult atunci când găsesc ceea ce au pierdut, de multe ori chiar mai mult decât de obiectele mult mai valoroase pe care le au în casă?

Acestea sunt cele trei întrebări la care trebuie să răspundem înainte de a putea vorbi

despre explicația spirituală a parabolelor şi despre maniera în care trebuie aplicate ele în viața voastră de zi cu zi, a umanității, dar şi a întregii creații vizibile. Atunci când pune o întrebare, omul trebuie să conştientizeze foarte clar sensul şi valoarea acesteia; în caz contrar, el nu va putea primi decât cel mult un răspuns pe jumătate.

Să începem aşadar sistematic, răspunzând la prima întrebare: ce înseamnă cuvântul „pierdut"?

El se referă la gândul care îi trece cuiva prin minte atunci când descoperă că nu mai dispune de un obiect sau de o persoană care îi aparțineau şi pe care le prețuia. Prin pierderea lor, el nu se mai poate bucura de prezența lor. Orice pierdere se referă la o destinație diferită pe care a urmat-o obiectul sau persoana în cauză, la o direcție diferită de cea pe care i-ar fi dorit-o posesorul lor.

Pierderea de care vorbim afectează foarte profund viața sufletului, ceea ce ne conduce la cea de-a doua întrebare a noastră, respectiv: de ce îşi doreşte atât de mult omul să redescopere ceea ce a pierdut?

Răspunsul este simplu: pentru că pierderea obiectului sau persoanei în cauză i-a produs o tulburare a păcii sale mentale, iar el doreşte să îşi redobândească echilibrul interior. Din această perspectivă, obiectul sau persoana pierdute capătă pentru el o valoare spirituală mult mai profundă decât valoarea lor materială intrinsecă.

De aceea, omul este nerăbdător să îşi redobândească dreptul de posesiune asupra obiectului pierdut, atrăgându-l din nou în sfera sa de acțiune. Atunci când îl găseşte din nou, el se bucură peste măsură, căci ceea ce lipsea revine la locul său de origine, putând fi folosit pentru scopul pentru care a fost destinat.

Din această dorință profundă se naşte ardoarea cu care omul încearcă prin orice mijloace să redobândească posesiunea asupra obiectului pierdut, depunând o activitate asociată adeseori cu efortul şi cu dificultățile. Am ajuns astfel şi la cea de-a treia întrebare a noastră, respectiv: de ce se bucură *mai mult* omul de obiectul redobândit decât de celelalte posesiuni ale sale, chiar dacă acestea sunt adesea mai valoroase? Răspunsul este uşor de înțeles de această dată, căci găsirea obiectului pierdut 1-a costat un anumit efort, care a fost răsplătit de bucuria regăsirii.

Nici o bucurie nu este însă reală dacă nu este împărtăşită cu cei din jur. Nu întâmplător, toate cele trei parabole vorbesc de acest lucru, după descrierea tristeții provocate de pierderea inițială, manifestată diferit în funcție de domeniul în care s-a produs.

În prima parabolă avem de-a face cu un păstor care şi-a pierdut o oaie. Ea era adresată în primul rând celor care Mă acuzau că nu caut decât compania celor păcătoşi.

Ce înseamnă un păstor?

Păstorul este un om căruia i s-au încredințat un anumit număr de animale, pe care trebuie să le conducă pe pajiştile bune, păzindu-le de pericole. El este responsabil în fața stăpânului său pentru ca nici unul din animalele încredințate să nu pățească ceva rău, şi pentru ca toate să aibă suficient de mâncare, scop în care trebuie să le conducă acolo unde iarba este bună.

Această parabolă Mi s-a părut cea mai potrivită pentru a le explica discipolilor Mei de ce preferam într-adevăr compania celor bolnavi în fața celor sănătoşi, ştiind că aceştia din urmă nu aveau nevoie de un medic al sufletelor. O oaie rătăcită este - metaforic vorbind - la fel ca o persoană bolnavă, sau care nu are un ghid spiritual.

Aşa cum o oaie rătăcită este predispusă să aibă tot felul de accidente, de pildă să devină pradă fiarelor sălbatice, sau să cadă de pe o stâncă înaltă, fiind incapabilă să se ferească singură de toate aceste pericole (pe care de multe ori nici nu le recunoaşte), la fel, un om bolnav din punct de vedere spiritual (rătăcit) nu ştie nimic despre destinația sa spirituală, lăsându-se cu uşurință sedus de lumea exterioară. El este în pericol să se

rătăcească definitiv, uitând complet de împărăţia spirituală către care este chemat, în care nu va mai putea ajunge decât după numeroase experienţe amare şi după o suferinţă enormă, luând-o pe calea cea lungă, când calea cea scurtă i-ar fi putut fi atât de uşor la îndemână.

Păstorul este obligat să îşi conducă turma pe pajiştile bune. La fel, Eu am considerat de datoria Mea să îi ajut pe oameni să se îndepărteze de cărările periculoase pe care au apucat-o, de multe ori din inconştienţă, readucându-i pe calea cea dreaptă, care îi va conduce rapid la destinaţia lor spirituală.

M-am folosit de exemplul păstorului pentru simplul motiv că pentru oamenii acelor vremuri era mult mai uşor să înţeleagă în această manieră misiunea pe care Mi-am asumat-o Eu, înţelepciunea divină, care am coborât pe pământ pentru a-i readuce la Tatăl pe copiii rătăciţi (la fel ca oile păstorului).

Bucuria Mea în faţa recuperării unui suflet pierdut este la fel de mare ca cea a păstorului care îşi regăseşte oiţa rătăcită.

Pentru ca această comparaţie să devină şi mai clară, M-am folosit de cea de-a doua parabolă, cea referitoare la femeia care şi-a pierdut un ban şi care a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a-1 găsi. Ştiam prea bine ce valoare acordau fariseii şi scribii banilor, şi Mi-am dat seama că aceştia vor înţelege perfect ardoarea cu care şi-a căutat femeia banul rătăcit, căci exemplul corespundea perfect modului lor de a gândi. Oamenii sunt dispuşi să îşi facă griji şi să îşi piardă timpul chiar şi numai pentru găsirea unei monede minuscule!

Am avut şi alte motive pentru care le-am spus mai întâi parabola oii rătăcite, iar apoi cea a monedei pierdute, şi la sfârşit cea a fiului rătăcitor. După cum puteţi constata, avem mai întâi de-a face cu o fiinţă înzestrată cu suflet, apoi cu un obiect neanimat, şi în sfârşit cu un om care îşi pierde demnitatea spirituală, regăsindu-şi-o în final cu ajutorul tatălui său. Pe scurt, doream să le sugerez ascultătorilor Mei că este mult mai uşor să îţi recuperezi o pierdere materială decât una spirituală.

În primul caz, circumstanţele exterioare pot fi de un mare folos în îndreptarea celui rătăcit de pe calea cea rea şi în readucerea lui pe calea cea bună. Din păcate, pierderile materiale exercită o presiune enormă asupra sufletelor rătăcite, care intră în agitaţie, pierzându-şi de multe ori credinţa în Mine şi făcând toate eforturile pentru a-şi redobândi obiectul pierdut (plăcerile lumeşti). Femeia din exemplul Meu s-ar fi putut mulţumi cu celelalte nouă monede pe care le mai avea, dar cea pe care o pierduse îi era atât de dragă încât a preferat să caute prin toate colţurile casei pentru a o regăsi.

Desigur, chiar şi când am spus această parabolă am avut în vedere exclusiv procesul spiritual, nu şi cel material, motiv pentru care am adăugat în final, după ce am descris bucuria femeii, care şi-a anunţat toate prietenele şi toate vecinele, că îngerii din cer se bucură la fel de mult atunci când un păcătos se pocăieşte, adică atunci când sufletul său este salvat de la pierzanie.

În ceea ce priveşte cea de-a treia parabolă, cea a fiului rătăcitor, aceasta a venit la sfârşit, când ascultătorii Mei erau deja pregătiţi să o recepteze, fiind deja familiarizaţi cu sfera concepţiei Mele spirituale. A fost exemplul final, dar şi suprem, referitor nu la o pierdere materială, ci la pierderea demnităţii spirituale a omului, care uită de valoarea sa reală, devenind un sclav al lumii exterioare şi al plăcerilor oferite de aceasta, de dragul cărora este dispus să rupă orice legătură cu casa şi cu familia sa. El se pierde în lume, dând frâu liber pasiunilor sale, până când, epuizat şi suferind, îşi dă în sfârşit seama de profunzimea prăpăstiei în care s-a aruncat singur, din propria sa voinţă.

În primul exemplu am avut de-a face cu un *păstor* care şi-a salvat oaia de la pierzanie, deşi aceasta era o creatură mult inferioară lui, readu-când-o în turmă, în cel de-al doilea caz am avut de-a face cu o femeie care s-a considerat fericită pentru că şi-a regăsit o posesiune materială pierdută, în ambele cazuri M-am folosit de exemplul unor valori lumeşti, în schimb,

în cea de-a treia parabolă am adăugat un element nou: *iubirea părintească,* care a suferit cea mai mare pierdere dintre toate. Parabola descria perfect situaţia Mea, a Tatălui ceresc, ilustrând pe de o parte căinţa sufletului pierdut care doreşte să se întoarcă la Tatăl, şi pe de altă parte compasiunea nesfârşită a Acestuia, cu toate consecinţele ei.

Preluat din viaţa oamenilor, cel de-al treilea exemplu a fost de departe cel mai profund, căci am dorit să le demonstrez cu ajutorul lui ascultătorilor Mei cum trebuie să se comporte un adevărat părinte (comportament pe care foarte puţini dintre ei îl manifestau la acea vreme chiar faţă de propriile lor progenituri). Descriindu-le bucuria tatălui în faţa regăsirii fiului rătăcitor, am dorit să le arăt, prin analogie, cât de infinită trebuie să fie bucuria Creatorului atunci când oamenii se întorc la El, din libera lor voinţă (căci El i-a trimis în lume ca fiinţe libere). Doream să-i fac astfel să înţeleagă că în împărăţia spiritelor Mele bucuria în faţa unei asemenea regăsiri este chiar mai mare decât în viaţa unei familii în care s-a întors un membru de mult pierdut, în acest scop, M-am referit în mod metaforic la festinul pe care 1-a poruncit tatăl atunci când şi-a regăsit fiul considerat mort.

Cele trei parabole au prezentat în imagini simple trei situaţii universal valabile, care se aplică inclusiv epocii actuale şi umanităţii care trăieşte astăzi pe pământ.

Eu fac toate eforturile pentru a-Mi salva oile rătăcite, dar mai ales copiii pierduţi, conducându-le Eu însumi pe primele în turma lor şi ajutându-i pe cei din urmă să înţeleagă că îi aştept să se întoarcă acasă, din propria lor voinţă. **Bolile şi încercările de tot felul nu au alt scop decât acela de a le reaminti că în afara acestei lumi fizice mai există o altă lume, care pentru ei înseamnă acasă, întreaga creaţie demonstrează maniera în care trebuie să se întoarcă la Mine fiul rătăcitor.** De la "începuturile timpurilor, creaţia nu a rămas constantă, ci a continuat să evolueze pe această cale, nu numai pe planeta voastră, ci şi în celelalte lumi. Singura diferenţă este că pe planeta voastră acest proces se apropie de sfârşit, căci în scurt timp se va produce un mare salt înainte, permiţând esenţei spirituale să evolueze mult mai rapid şi mai uşor către destinaţia ei, motiv pentru care M-am întrupat personal pe acest pământ, printre locuitorii săi.

Tot ce există în univers trebuie să evolueze, să devină spiritual, dar voi, oamenii în mijlocul cărora M-am întrupat personal, aveţi o misiune mult mai importantă decât milioanele de spirite din alte lumi. Eu nu am ales întâmplător pământul vostru şi destinul umilitor prin care am trecut, de dragul împărăţiei spiritelor Mele.

Tentaţiile care vă înconjoară pe această planetă sunt mai mari decât oriunde altundeva în univers, căci preţul existenţei voastre viitoare este mai mare decât cel plătit de alte fiinţe din alte lumi, care trec lent prin procesul lor de purificare şi transformare, în timp ce voi aţi fost binecuvântaţi cu marea lumină a Cuvântului şi exemplului Meu personal, putând atinge într-o singură viaţă (ce-i drept, printr-o voinţă extrem de puternică) ceea ce alte spirite nu pot atinge decât după perioade incredibil de lungi. Procesul de spiritualizare pe planeta voastră este infinit mai rapid decât în alte lumi. Planul Meu se apropie de sfârşit şi aveţi astăzi la dispoziţie toate mijloacele de care aveţi nevoie pentru a vă spiritualiza sufletul, şi chiar trupul, încurajând astfel spiritele încătuşate în materia întunecată să evolueze la rândul lor. Cu cât un suflet este mai grosolan, cu atât mai dur este învelişul pe care este silit să-1 poarte. Cu cât el este mai evoluat şi mai rafinat, cu atât mai uşor devine acest înveliş. De aceea, pe măsură ce umanitatea va evolua pe calea spiritualizării sale, lumea în care trăieşte o va urma pas cu pas.

De aceea, ar trebui să faceţi toate eforturile pentru a promova acest proces de spiritualizare, începeţi întotdeauna cu voi înşivă, căci cu cât vă veţi putea desprinde mai mult de lucrurile lumeşti, cu atât mai spiritualizată va deveni fiinţa voastră interioară. Mai devreme sau mai târziu, ea va ajunge să strălucească la fel ca soarele, proces care se va reflecta chiar şi asupra învelişului vostru trupesc.

La început, acest progres nu va fi vizibil decât în cazul câtorva dintre voi, dar treptat, majoritatea îi va urma pe aceştia, împlinind astfel marea Mea operă spirituală. Eu voi deveni atunci păstorul *unic* al turmei Mele, pe care o voi conduce pe pajiştea cea bună a luminii cereşti, pentru a primi acolo toate desfătările spirituale pe care vi le-a pregătit Tatăl preaplin de iubire încă din timpuri imemoriale.

De aceea, faceți tot ce vă stă în puteri pentru a împlini acest destin. Gândiți-vă la bucuria spiritelor din ceruri, care sunt atât de îngrijorate în ceea ce priveşte destinul vostru. Chiar dacă fiecare pas înainte este însoțit de încercări şi necazuri, scopul este atât de nobil încât merită toate eforturile. Vă asigur că bucuria voastră finală pentru că ați izbândit, la care se vor adăuga bucuria spiritelor din ceruri, dar şi răsplata pe care v-a pregătit-o iubirea Mea părintească (sub forma beatitudinilor celeste, care vor deveni din ce în ce mai mari, pe măsură ce vă veți continua evoluția în planurile spirituale), vă vor face să uitați repede de măruntele încercări din această viață terestră.

Urmați Păstorul cel Bun şi nu vă mai rătăciți pe alte cărări. Mergeți pe cărarea pe care a parcurs-o El însuşi, pentru a vă arăta calea cea dreaptă care duce către viața eternă şi către statutul de Fiu al lui Dumnezeu! Amin.

30

A patra duminică după Sfânta Treime

Captura cea bogată

Sfântul Luca V, 1-11: *„Pe când se afla lângă lacul Ghenezaret şi îl îmbulzea mulțimea ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu, Iisus a văzut două corăbii la marginea lacului; pescarii ieşiseră din ele şi îşi spălau mrejele. Suindu-se în una din aceste corăbii, care era a lui Simon, l-a rugat să o depărteze puțin de țărm. Apoi a stat jos şi învăța mulțimile din corabie. Când a încetat să vorbească, a zis lui Simon: ‚Depărteaz-o la apă adâncă şi aruncați-vă mrejele pentru pescuire!' Simon a răspuns şi i-a zis: Învățătorule, toată noaptea ne-am muncit şi n-am prins nimic; dar, la cuvântul Tău, voi arunca mreaja'. Şi făcând aceasta, au prins o aşa de mare mulțime de peşti, că începea să li se rupă mreaja. Au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie, să vină să-i ajute. Ei au venit şi au umplut amândouă corăbiile, aşa că au început să se afunde. Când a văzut Simon Petru lucrul acesta, s-a aruncat la genunchii lui Iisus, zicând: ‚Doamne pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos!' Fiindcă îl cuprinsese spaima, pe el şi pe toți cei care erau cu el, din cauza pescuirii pe care o făcuseră. Tot aşa şi pe Iacov şi pe Ioan, fiii lui Zebedei, care lucrau împreună cu Simon. Atunci, Iisus i-a spus lui Simon: ‚ Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni'. Şi trăgând corăbiile la țărm, au lăsat toate şi au mers după El".*

(1 aprilie 1872)

Acest capitol nu prezintă nici o parabolă sau alegorie, cu vreo semnificație spirituală ascunsă. Luca povesteşte în el cum Mi-am câştigat unul dintre cei mai credincioşi discipoli, şi anume Petru, care se numea atunci Simon, precum şi pe partenerii lui de pescuit, Iacov şi Ioan, fiii lui Zebedei. Luca afirmă că 1-am cucerit pe pescarul Simon arătându-i că cel care are încredere în Mine nu este niciodată dezamăgit, în măsura în care Eu consider aspirațiile sale justificate şi în interesul progresului său spiritual.

Faptul că Simon a acceptat să îşi arunce plasele, deşi era convins că operațiunea va fi zadarnică, precum şi captura cea bogată, au o dublă semnificație. Pe de o parte, evenimentul i-a dovedit pescarului că puterea Mea este mai presus de circumstanțele exterioare, iar pe de altă parte, i-a demonstrat că credința sa în Mine nu a rămas nerăsplătită.

Recunoscând diferenţa dintre el şi Mine, Petru a exclamat: ***„Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos!"*** Conştient însă de chemarea sa şi de destinul său viitor, Eu i-am răspuns: ***„Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni".***

A existat un motiv cât se poate de serios pentru care Mi-am ales majoritatea discipolilor din rândul pescarilor. Munca lor cu elementul atât de flexibil al apei şi pericolele pe care trebuiau să le înfrunte zilnic îi făceau cât se poate de potriviţi pentru învăţătura divină, providenţială, astfel încât aveau în mod instinctiv o natură mai religioasă, mai devoţională, din cauza dietei lor echilibrate, bazată în principal pe peşte, decât ceilalţi oameni care mâncau carne.

Am avut grijă să aranjez în aşa fel circumstanţele încât aceşti oameni să vină singuri la Mine, fără să-Mi cunoască intenţiile şi influenţa de care dispuneam. La fel a fost şi în cazul de faţă. Dorinţa Mea a fost să trezesc inimile discipolilor Mei printr-un miracol - după standardele voastre -, încurajându-i astfel să facă acest pas important, adică să părăsească totul şi să Mă urmeze, lucru care nu era atât de simplu cum pare la prima vedere. Eram nevoit să insist asupra acestei condiţii, căci ştiam că era imposibil ca cineva să Mă urmeze pe Mine, aparţinând însă în continuare lumii exterioare şi familiei.

În epoca modernă, această condiţie nu mai este necesară, căci lucrurile s-au schimbat mult pe pământ. De altfel, dacă le-aş cere aşa ceva, numărul celor care ar fi dispuşi să Mă urmeze ar fi uluitor de mic. Odată obişnuiţi cu viaţa de familie şi cu căminul în care au crescut de mici, marea majoritate a celor care arată un mare entuziasm pentru învăţătura Mea ar refuza să părăsească totul şi să Mă urmeze, aşa cum au făcut cândva discipolii Mei.

Chiar şi printre voi, care vă imaginaţi că sunteţi plini de credinţă faţă de Mine şi faţă de învăţătura Mea, puţini ar fi cei care ar dovedi tăria de caracter pentru a face acest pas din iubire faţă de Mine, chiar dacă M-aş afla în mijlocul lor, aşa cum s-a întâmplat în cazul discipolilor Mei de odinioară.

Din fericire, nu mai am nevoie la ora actuală de asemenea mijloace extreme, putând să-Mi ating scopurile şi pe alte căi.

Tot ce aştept astăzi de la voi este să faceţi dovada că dispuneţi de calităţile pe care le avea Petru, respectiv o credinţă absolută în Mine şi o recunoaştere deschisă a propriei voastre nevrednicii. Tocmai această recunoaştere deschisă a nevredniciei sale în faţa Mea a dovedit smerenia lui Petru, care a făcut din el piatra (de aici, numele de Petru) pe care Mi-am clădit biserica, indestructibilă atât în cer cât şi pe pământ. Credinţa lui în Mine, atât de fermă încă de la prima noastră întâlnire, a crescut apoi în permanenţă, devenind treptat ca o stâncă (de neclintit).

Scopul pentru care am ales acest text a fost acela de a vă atrage atenţia, vouă şi întregii umanităţi, asupra acestui om al cărui exemplu ar trebui să-l urmaţi în toate.

Discipolul Meu favorit a fost Ioan, care reprezintă şi astăzi un far călăuzitor în cerul Meu spiritual, nu numai pentru voi, ci şi pentru celelalte spirite ale Mele, căci a fost iubirea personificată. Pentru a putea deveni însă la fel ca el şi pentru a putea fi numiţi discipolii Mei favoriţi, va trebui să mergeţi mai întâi la şcoala lui Petru, care nu este alta decât lumea exterioară cu tentaţiile ei.

La început, credinţa trebuie întărită în mijlocul capcanelor lumii exterioare, care vă atrage cu tot felul de circumstanţe şi evenimente ce vi se par bune şi plăcute pentru simplul motiv că au o faţadă frumoasă, deşi le lipseşte profunzimea şi nu ascund altceva decât putreziciunea. Acesta este contextul ideal în mijlocul căruia vă puteţi descoperi propria fragilitate şi slăbiciunea puterii voastre morale. Oricare ar fi circumstanţele vieţii, nu trebuie să uitaţi niciodată două lucruri: omnipotenţa Mea şi neputinţa voastră. Numai în acest fel veţi putea ajunge la pacea interioară pe care o simţea Ioan, care nu cunoştea altceva decât o

iubire profundă pentru Mine şi o devoţiune pură, la fel ca aceea a unui copil.

Asemenea emoţii pline de gingăşie, această abandonare completă în mâinile Mele (ale principiului spiritual), nu pot fi atinse cu uşurinţă de oameni, nici chiar de adepţii Mei, îndeosebi în condiţiile actuale, când lumea a decăzut atât de mult, iar influenţa ei asupra vieţii spirituale a omului a devenit atât de puternică încât nimeni nu se mai poate rupe complet de ea.

De aceea, principala voastră datorie la ora actuală este să vă cultivaţi credinţa în Mine, la fel cum a făcut Petru, astfel încât să căpătaţi convingerea că Eu nu voi respinge niciodată pe nimeni, oricât de cumplite ar fi fost circumstanţele care l-au condus pe alte cărări decât cea care duce la Mine.

Petru şi Ioan au simbolizat în rândul discipolilor Mei cele două principii divine: Fiul şi Tatăl, respectiv înţelepciunea şi Iubirea. Petru simboliza prudenţa care trebuie manifestată în lumea exterioară, în timp ce Ioan era simbolul perfect al bunătăţii constante a inimii, care trebuie să rămână de neclintit, indiferent de falsitatea lumii în care trăiţi.

Meditaţi şi integraţi în fiinţa voastră cuvintele pe care le-am rostit cândva în faţa discipolilor Mei. ***„Fiţi la fel de înţelepţi ca şerpii şi la fel de inocenţi ca porumbeii!"*** Prin analogie spirituală, vicleniei şarpelui îi corespunde înţelepciunea lumească, în timp ce inocenţa porumbelului (simbolul păcii pe pământul vostru) simbolizează virtutea de a nu gândi şi de a nu face niciodată ceva rău.

V-am demonstrat din nou că tot ce a făcut şi ce a spus Domnul vostru Iisus Hristos în timpul anilor Săi de apostolat, a avut o origine şi o semnificaţie spirituală. Dacă veţi căuta această semnificaţie privind evenimentele cu ochii spiritului, vălul gros al lipsei de înţelegere va fi ridicat treptat, iar cuvintele care păreau să nu aibă nici un sens îşi vor dezvălui miezul interior, echivalent cu adevărul cel pur şi strălucitor. Aşa cum natura devine ca o carte vie în faţa celui născut a doua oară, adică a omului evoluat din punct de vedere spiritual, care o citeşte şi obţine astfel o cunoaştere necesară nu doar în viaţa sa materială, ci şi în cea a sufletului, la fel, **cartea pe care v-am lăsat-o Eu, Biblia, ascunde în paginile ei cele mai sublime comori şi adevăruri eterne, pe care le-am rezervat însă numai celor care au absolvit şcoala lui Petru şi au ajuns la iubirea lui Ioan.**

De aceea, sfatul Meu este unul singur: strecuraţi-vă cu abilitate printre spinii acestei lumi şi urmăriţi-vă cu perseverenţă scopul - iubirea infinită, dincolo de toate tentaţiile exterioare şi de luptele interioare. Această iubire - faţă de creaţia care vă înconjoară şi faţă de Mine - va răsplăti din abundenţă credinţa pe care aţi avut-o în timpul vieţii.

Vă reamintesc avertismentul pe care i l-am dat lui Petru înainte de capturarea Mea: ***„Cocoşul nu va cânta, anunţând noua zi, până când nu te vei lepăda de trei ori de Mine",*** reamintindu-i astfel de slăbiciunea naturii sale umane, pe care şi-a recunoscut-o singur la începutul relaţiei noastre, atunci când a exclamat pe corabie: ***„Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos!"*** în Grădina de pe Muntele Măslinilor şi-a dovedit curajul, luptându-se cu spada în mână, plin de credinţă, cu duşmanii Mei, dar la scurt timp după aceea s-a lepădat de trei ori de Mine. Aceasta este natura umană...

De aceea, nu vă grăbiţi să credeţi că sunteţi deja aleşi! Sunteţi încă departe de acest statut infailibil! De multe ori, un vânticel spiritual cât de mic este suficient pentru a spulbera întregul edificiu al siguranţei de sine, iar puterea morală se prăbuşeşte ca un castel din cărţi de joc cu care se joacă copiii. Asemenea experienţe vă ajută să înţelegeţi însă, aşa cum a înţeles Petru în prezenţa Mea, că nu puteţi realiza nimic fără Mine, dar *împreună* cu Mine puteţi realiza totul.

Capitolul de faţă a început cu descrierea unei capturi bogate şi se încheie cu un gând la fel de măreţ: dacă vă consideraţi predestinaţi să fiţi pescari de oameni, la fel ca şi Petru, dorind să-i atrageţi pe aceştia în plasa credinţei în Mine, va trebui să începeţi mai întâi cu

voi înşivă, fără să uitați vreodată că nu veți reuşi să atrageți pe cineva către Mine prin cuvinte, ci numai prin faptele voastre nobile.

Pentru ca acest lucru să devină posibil, ar trebui să posedați însă înțelepciunea lui Petru, cultivând simultan şi iubirea lui Ioan, fără a uita vreo clipă de slăbiciunea voastră şi de atotputerea Mea. Numai în acest fel îmi veți putea îndeplini voința, deopotrivă în ceea ce vă priveşte pe voi şi pe frații voştri, însoțiți de-a pururi de binecuvântarea Mea. Amin.

31

A cincia duminică după Sfânta Treime

Adevărata dreptate

Sfântul Matei V, 20: *„Căci vă spun că dacă dreptatea voastră nu va întrece pe cea a cărturarilor şi a fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerurilor".*

(2 aprilie 1872)

Acest capitol vă prezintă întreaga Mea învățătură, esența ei referitoare la om. El arată care este valoarea spirituală a suferinței, a sacrificiilor şi a eforturilor făcute de el, precum şi maniera în care trebuie să se folosească de conştiința sa pentru a-şi măsura toate gândurile, cuvintele şi acțiunile, dacă doreşte să poată fi numit cândva copilul Meu.

Predica de pe Munte a fost cel mai important dintre toate mesajele pe care le-am transmis oamenilor în timpul pelerinajului Meu pe pământ, explicând detaliat motivul pentru care am coborât pe această planetă întunecată, acceptând să fiu supus unei umilințe extreme, pe care am transformat-o însă în marele Meu triumf.

În această predică le-am descris ascultătorilor Mei beatitudinile pregătite pentru cei care respectă poruncile iubirii Mele, chiar cu prețul unor mari suferințe. Le-am ilustrat de asemenea importanța propriei lor misiuni, spunându-le că nu doresc să predic în gol, iar toți cei care au urechi de auzit ar trebui să asculte şi să răspândească mai departe învățătura Mea. Mă refer aici la acele versete în care se vorbeşte de sarea pământului, de oraşul de pe deal şi de făclia aprinsă care ar trebui lăsată să strălucească, nu ascunsă în tufişuri.

Le-am spus că ei sunt sarea pământului, concept care corespunde părții cele mai arzătoare a sufletului, absolut necesară pentru activarea metabolismului său interior, în vederea transmutării şi eliminării substanțelor materiale inferioare.

Acolo unde nu există sarea, acest stimulent al vieții, nu putem vorbi de mişcare, de căldură sau de lumină. Dacă sarea şi-a pierdut savoarea, după cum se exprimă Evanghelia, adică dacă s-a stricat, efectele ei sunt contrare celor scontate. De aceea, ea trebuie aruncată şi călcată în picioare. Numai aşa, amestecată cu nisipul şi cu pământul, va mai putea fi folosită ea, pentru alte creații, aflate pe nivele inferioare, la fel cum răul comis de oameni contribuie el însuşi, prin Providența Mea miraculoasă, la progresul altor ființe spirituale, aflate în alte forme şi în condiții diferite de viață.

I-am sfătuit aşadar pe discipolii şi pe ascultătorii Mei să nu se limiteze doar la a-Mi asculta cuvintele, păstrându-le pentru ei înşişi, ci să le transmită mai departe, având grijă totodată să le transpună în practică. Am adăugat că învățătura Mea nu este nouă, dar prezintă în lumina corectă informațiile primite de Moise şi de ceilalți profeți de la Mine. Le-am explicat semnificația cuvintelor şi am demonstrat întregii umanități că toate prezicerile şi instrucțiunile divine primite de oamenii pe care i-am trimis personal pe pământ au slujit aceluiaşi scop unic: acela de a-i ajuta pe oameni să îşi recunoască adevărata valoare (noblețe) spirituală, pregătindu-i pentru calea cea scurtă prin care pot accede în împărăția lui

Dumnezeu, aşa cum trebuie să facă orice fiinţă înzestrată de Mine cu o scânteie spirituală. Am adăugat de asemenea că toate cuvintele Mele sunt eterne, căci provin din Sursa Supremă.

Le-am mai spus că voi pedepsi orice abatere de la aceste legi lăsate de Mine, atât în această lume cât şi în cea de dincolo, căci ştiam prea bine că în timpurile care vor urma, oamenii se vor folosi de poruncile iubirii pentru a-şi acoperi propriile interese egoiste, practicând sub masca lor protectoare aceleaşi vechi pasiuni ale urii şi răzbunării. Este exact ce au făcut fariseii şi scribii cu poruncile lui Moise. De aceea, le-am spus discipolilor Mei şi celorlalţi ascultători adunaţi în jurul Meu: ***„Căci vă spun că dacă dreptatea voastră nu va întrece pe cea a cărturarilor şi a fariseilor, cu nici un chip nu veţi intra în împărăţia cerurilor"***.

Deşi am ales acest unic verset pentru predica din această duminică, a trebuit să le explic şi pe cele care îl preced în acest capitol din Evanghelia lui Matei, pentru a crea contextul necesar.

Iar acum, să trecem la explicarea acestui verset. Ştiind prea bine cât de ipocrită şi de amăgitoare era dreptatea celor care deţineau în acele timpuri puterea şi dreptul de a predica şi de a interpreta oamenilor simpli semnificaţia învăţăturii şi dogmelor lor religioase, şi cunoscând felul în care se achitau ei de această sarcină - nu în funcţie de dorinţele Mele, ci numai de interesele lor personale, am decis să le ofer discipolilor şi ascultătorilor Mei o interpretare mai bună a legilor existente, încercând să le sensibilizez astfel conştiinţa. Am fost nevoit să fac acest lucru, căci preoţii şi scribii din acele timpuri interpretau legile astfel încât să poată fi cât mai uşor aplicate, pentru a putea comite ei înşişi cele mai abominabile fapte fără să ofenseze în vreun fel (în viziunea lor) legile divine primite de Moise, ba chiar dând impresia că aderă cu stricteţe la ele.

De aceea, versetul 20 este urmat de adevăratele porunci ale iubirii, considerate în acele vremuri contrare credinţei unanim acceptate, căci răzbunarea, ura, răspunderea cu aceeaşi monedă şi persecuţiile erau considerate justificate, în lumina anumitor texte religioase greşit înţelese. De altfel, aproape nimeni nu a crezut că poruncile iubirii pot fi într-adevăr aplicate, căci este mult mai uşor să te răzbuni şi să îţi manifeşti ura decât să îţi ierţi duşmanul sau să îl copleşeşti cu buna ta credinţă pe cel care vine cu intenţii necurate.

Acesta este motivul pentru care consider această predică drept cea mai importantă în cadrul învăţăturii Mele, în special începând de la versetul 20 şi mai departe, căci ea reprezintă simbolul suprem al iubirii, standardul către care ar trebui să tindeţi în iubirea voastră faţă de aproape, faţă de care ar trebui să folosiţi cu predilecţie iertarea, ca unic principiu călăuzitor în călătoria vieţii. Mesajul Meu de atunci s-a adresat practic întregii umanităţi, inclusiv generaţiilor viitoare, şi suna astfel: **„Nu veţi putea deveni cetăţeni ai împărăţiei spirituale, ai cerului Meu, decât dacă veţi aplica această iubire atotcuprinzătoare, cu care Eu însumi, Domnul şi Creatorul vostru, îmi susţin întreaga creaţie".**

Versetele următoare prezintă diferite circumstanţe ale vieţii în care oamenii pot şi trebuie să îşi practice iubirea faţă de semenii lor. Le-am arătat astfel cât de departe trebuie să meargă această iubire pentru ca acţiunile comise în numele ei să capete valoare în faţa Mea. Dorinţa Mea a fost să aşez cu această ocazie piatra de temelie pentru capacitatea de sacrificiu a omului; din păcate, această piatră s-a dovedit de cele mai multe ori un obstacol imposibil de trecut.

Le-am spus atunci ascultătorilor Mei: aşa cum Eu, în calitatea Mea de Dumnezeu, fac ca soarele să răsară şi să îi încălzească în egală măsură pe cei buni şi pe cei răi, aşa cum ploaia binecuvântată udă în egală măsură ogoarele celor buni şi ale celor răi, la fel, adepţii care urmează exemplul Meu, urmărind să îşi înfrâneze pasiunile umane, ar trebui să-i ajute pe toţi în egală măsură, cu aceeaşi iubire, fără să le pese dacă vor primi mulţumiri sau nu.

Am stabilit astfel, prin această predică, idealul omului superior din punct de vedere spiritual, şi am demonstrat prin însăşi viaţa Mea că acest ideal poate fi atins, dacă omul doreşte cu adevărat acest lucru. Conţinutul propriu-zis al predicii: preafericirile promise celor care suferă, care fac eforturi şi care îndură, dar şi măsura iubirii faţă de aproape, rămân la fel de valabile şi astăzi, şi aşa vor rămâne atât timp cât voi continua să exist Eu, dar şi cele două lumi: cea materială şi cea spirituală. Căci numai prin respectarea acestor porunci se pot perfecţiona fiinţele inteligente, dovedindu-şi astfel originea divină. Cât despre cei care vor urma calea opusă, mult mai populară chiar şi în epoca modernă (fiind chiar confundată de mulţi cu calea cea bună), aceştia nu se vor înălţa către culmile spirituale, ci se vor afunda din ce în ce mai mult în profunzimile materiei.

Această învăţătură este încă şi mai mult detaliată în capitolele următoare din Evanghelia lui Matei, astfel încât nimeni să nu poată pretinde vreodată că nu a aflat ce înseamnă iubirea de Dumnezeu şi iubirea faţă de aproape. De pildă, în capitolul 6 puteţi găsi unica rugăciune pe care le-am predat-o vreodată adepţilor Mei şi care poate fi considerată şi astăzi drept chintesenţa oricărei rugăciuni. Pentru aceasta, trebuie să înţelegeţi însă sensul spiritual profund al fiecărui cuvânt care o alcătuieşte. Nu este acelaşi lucru să te rogi cu propriile tale cuvinte şi să rosteşti cuvintele pe care le-am aşezat Eu în gura voastră. Rugăciunea „Tatăl nostru" ar trebui rostită zilnic, dacă doriţi să beneficiaţi de ajutorul Meu în fiecare nouă zi pe care o începeţi, fiind feriţi în acelaşi timp de ispită. Amintiţi-vă întotdeauna de Predica de pe Munte, care prezintă singura cale ce poate fi urmată de cei care doresc să cunoască preafericirile promise de Mine la începutul acestui capitol, după ce au trecut cu bine de încercările acestei vieţi petrecute pe pământ.

Da, copiii Mei, acest avertisment se referă inclusiv la voi, la fel cum s-a adresat celor care Mi-au ascultat Predica de pe Munte, cărora le-am spus: ***„Căci vă spun că dacă dreptatea voastră nu va întrece pe cea a cărturarilor şi a fariseilor, cu nici un chip nu veţi intra în împărăţia cerurilor"***. La fel vă spun şi vouă: dacă nu veţi lua mult mai în serios învăţătura Mea referitoare la dreptate, iubire, blândeţe şi iertare, care înseamnă cu totul altceva decât vi se predică vouă, nu veţi putea intra în împărăţia lui Dumnezeu, devenind copiii Mei. Căci nu pot fi consideraţi copiii Mei decât cei care îmi urmează exemplul şi care îşi poartă în mod voluntar crucea, fiind dispuşi - la fel ca şi Mine - să renunţe la plăcerile lor pământeşti în favoarea celor spirituale şi adoptând principiul Meu călăuzitor, potrivit căruia: ***„învăţătura Mea nu este din această lume!"***

Copiii Mei nu trebuie să fie copiii lumii! Ei trebuie să aspire către cel mai înalt standard moral pe care îl poate atinge omul. Trebuie să îşi controleze pasiunile, aşa cum am făcut Eu, şi să accepte cu credinţă tot ce le trimit Eu, pentru binele lor. Nu trebuie să se ascundă de lume, considerând-o primejdioasă, dar trebuie să îi evalueze valorile, plăcerile şi tentaţiile, în funcţie de propriul lor adevăr, astfel încât să nu cadă în capcana acestora. Gândurile, cuvintele şi faptele lor trebuie să exprime o conştiinţă clară, pentru ca cei din jur să creadă în ele şi să vadă cu propriii lor ochi cum trebuie aplicată în fapt învăţătura Mea. După cum spune Evanghelia, trebuie să strălucească la fel ca o făclie care emană lumina sa liniştită, mult deasupra dificultăţilor vieţii. Altfel spus, trebuie să devină o lumină a iubirii, a credinţei şi a iertării.

Ei nu vor putea servi drept ghizi călăuzitori ai semenilor lor încă rătăciţi decât dacă vor fi mai drepţi, mai plini de iubire şi de credinţă decât aceştia. Numai în acest fel vor putea fi adoptaţi ei de Mine, după încheierea actualului ciclu de viaţă, putând fi numiţi, pe bună dreptate, copiii Mei, şi intrând în marea Mea împărăţie spirituală, în cerul Meu, în care îi vor aştepta toate preafericirele menţionate la începutul Predicii de pe Munte, ştergând din amintirea lor suferinţele îndurate.

Integraţi cuvintele Mele în inimile voastre! Recitiţi cât mai des predica ţinută de Mine în

fața discipolilor Mei şi a celorlalți ascultători, acum aproape 2000 de ani, căci ea conține marile Mele promisiuni, dar şi prețul care trebuie plătit pentru ele!

Viața unui om care nu doreşte să respecte aceste condiții este precum o carte frumos legată, dar care nu conține altceva decât pagini goale.

De aceea, faceți toate eforturile pentru ca în lumea de dincolo cartea vieții voastre să conțină numai gânduri, cuvinte şi fapte frumoase şi nobile. V-am explicat în aceste versete că până şi gândurile pot constitui ofense la adresa învățăturii iubirii Mele. Chiar dacă nu sunt întotdeauna transpuse în practică, de multe ori este suficientă o ocazie cât de mică pentru ca acest lucru să se realizeze.

Mai presus de toate, feriți-vă de gândurile păcătoase, căci ele vă degradează ființa mentală! În al doilea rând, evitați ocaziile care v-ar permite să le transpuneți în practică. Controlați-vă gândurile şi veți avea o şansă mai mare de a vă controla acțiunile. Dacă veți ceda în fața gândurilor necurate, vă veți scufunda deja în lumea păcatului, care nu va aştepta decât o ocazie favorabilă pentru a se manifesta concret, privând astfel sufletele voastre de toate calitățile lor nobile: puritatea, pacea şi liniştea.

De aceea, recitiți cât mai des aceste versete, căci ele vă învață care sunt slăbiciunile voastre, ce vă determină să păcătuiți împotriva ființei voastre şi împotriva voinței Mele! Din cauza lor, nu puteți avea încă partea care vi se cuvine din împărăția Mea spirituală.

Nu vă revoltați dacă vă încerc din când în când, cu ajutorul circumstanțelor exterioare, pentru a vedea în ce măsură vă puteți controla aceste slăbiciuni, dar mai ales cât de puternică este credința voastră în Mine şi puterea de a vă controla emoțiile, eliminând astfel din start orice gând rău.

Dacă veți practica în permanență aceste învățături, puterea voastră va continua să crească. Veți putea controla astfel tentațiile încă de la prima lor manifestare, iar la momentul potrivit, când misiunea voastră pe pământ se va fi încheiat, veți putea primi răsplata acordată discipolilor Mei. Ajunşi în lumea de dincolo, voința voastră va fi mult întărită, fiind capabilă să îşi asume sarcini mult mai mari. Căci cel care şi-a dovedit credința în lucruri mărunte va primi acolo controlul asupra celor mari.

Amintiți-vă întotdeauna de Tatăl vostru ceresc, care nu doreşte să predice în fața unor urechi surde! Amintiți-vă că dorința Sa este să facă din voi ființe după chipul şi asemănarea Lui, aşa cum v-a creat cândva, capabile să răspândească lumina iubirii şi grației Sale părinteşti peste universuri întregi, care conțin milioane de ființe. Este evident că asemenea misiuni nu pot fi încredințate decât celor care şi-au dovedit tăria de caracter prin marile suferințe la care au fost supuşi, căci numai asemenea spirite pure îi pot înălța pe alții prin noblețea lor spirituală.

V-am oferit aici o descriere detaliată a poruncilor iubirii Mele, în speranța că nu veți mai ceda în fața iubirii de sine, găsind tot felul de pretexte pentru a vă scuza gândurile necurate, deşi acestea pot deveni oricând sămânța unor acțiuni imature şi malefice. Amin.

32

A şasea duminică după Sfânta Treime

Hrănirea celor 4.000 de oameni

Sfântul Marcu VIII, 1-9: *„în zilele acelea, fiindcă se strânsese din nou mult popor şi n-avea ce mânca, El a chemat pe ucenicii Săi şi le-a zis: ‚Mi-e milă de poporul acesta, căci iată, de trei zile stă lângă Mine şi n-are ce mânca. Dacă voi da drumul oamenilor acasă flămânzi, vor leşina pe drum, fiindcă unii din ei au venit de departe'. Ucenicii l-au răspuns: ‚Cum ar putea cineua să sature cu*

pâine pe oamenii aceştia, aici, într-un loc pustiu?' ,Câte pâini aveţi?' i-a întrebat El. ,Şapte', i-au răspuns ei. Şi a poruncit mulţimii să şadă pe pământ, a luat cele şapte pâini şi, după ce a mulţumit, le-a frânt şi le-a dat ucenicilor Săi ca să le pună înaintea lor; şi ei le-au dus înaintea mulţimii. Mai aveau şi câţiva peştişori; şi Iisus, după ce i-a binecuvântat, a zis să-i pună şi pe aceştia înainte. Au mâncat şi s-au săturat; şi au ridicat şapte cosniţe cu rămăşiţe de firimituri. Cei care mâncaseră erau aproape patru mii; şi le-a dat drumul".

(7 aprilie 1872)

Acest capitol descrie hrănirea altei mulţimi de oameni adunaţi în jurul Meu, în număr de 4.000. La sfârşitul mesei au fost adunate şapte coşuri de firimituri, deşi la început nu existau decât şapte pâini şi câţiva peşti.

Mai făcusem o dată un asemenea miracol, hrănind 5.000 de oameni cu cinci pâini din orz şi doi peşti, după care au fost adunate 12 coşuri de firimituri. Aţi aflat deja semnificaţia celor cinci pâini şi a celor doi peşti. La fel ca în primul caz, şi de data aceasta (când am hrănit 4.000 de oameni cu şapte pâini şi câţiva peşti, după care au fost adunate şapte coşuri cu firimituri), fiecare gest al Meu a avut o semnificaţie spirituală profundă, pe care o voi explica în continuare.

Cele 12 coşuri de firimituri adunate după primul miracol simbolizau cele 12 triburi ale lui Israel, dar şi cele 12 porunci care urmau să le rămână oamenilor drept moştenire spirituală după plecarea Mea. Cele şapte coşuri rămase după cel de-al doilea miracol se refereau la cele şapte atribute ale Mele, care urmau să le rămână oamenilor ca principii călăuzitoare atunci când nu Mă vor mai avea printre ei într-o formă vizibilă. Aceste şapte atribute divine sunt: iubirea, răbdarea, blândeţea, iertarea, perseverenţa, sacrificiul de sine şi compasiunea.

De multe ori, atunci când le predicam evreilor, eram nevoit să îmi închei discursul cu cuvintele: ***„Cine are urechi de auzit, să audă!"*** Din păcate, multe din cuvintele Mele le intrau pe o ureche şi le ieşeau pe cealaltă, căci nu le înţelegeau aşa cum Mi-aş fi dorit Eu. În situaţia de faţă, miracolul hrănirii mulţimii după ascultarea Cuvântului Meu are o semnificaţie metaforică, arătând lipsa lor de discernământ. Aşa cum au mâncat şapte pâini şi câţiva peşti pentru a-şi potoli foamea trupului fizic, dar au lăsat în urma lor şapte coşuri cu firimituri, la fel, ei au ascultat cu superficialitate conţinutul cuvintelor Mele, ignorând însă esenţa lor, adică cele şapte atribute fundamentale ale Mele, pe care doream să le imprim în conştiinţa lor prin diferite parabole, miracole şi prin învăţătura Mea propriu-zisă.

Deşi parabolele, miracolele şi învăţăturile Mele nu aveau alt scop decât acela de a le deschide ochii, numeroşii farisei şi scribi care luau parte la toate predicile Mele aveau întotdeauna grijă să minimizeze sau chiar să distrugă prima impresie lăsată de faptele Mele asupra conştiinţei oamenilor. Faptul că nici Eu şi nici discipolii Mei nu respectam ceremonialele exterioare ale templului nu făcea decât să le dea apă la moară. Erau de-a dreptul scandalizaţi de faptele Mele bune (cum ar fi vindecarea bolnavilor) comise în ziua de Sabat sau în alte sărbători religioase. Furia lor ajungea la apogeu dacă nu respectam posturile cerute de biserică sau dacă acceptam în jurul Meu oameni consideraţi necinstiţi sau păcătoşi conform dogmelor lor înguste. Pe scurt, erau înclinaţi să privească cu suspiciune tot ce făceam şi tot ce spuneam Eu.

Această atitudine M-a făcut să le dau discipolilor Mei şi celorlalţi oameni care Mă ascultau diferite indicii prin care încercam să le sugerez că în faţa Mea nu contează decât esenţa spirituală, nu şi forma materială superficială. Aceasta este explicaţia numeroaselor Mele avertismente adresate lor, de genul: ***„Nimic din ceea ce intră în om nu îl poate murdări; dar ceea ce iese din el îl poate murdări!"***, sau: ***„Aceşti oameni Mă slăvesc cu buzele lor, dar inimile lor sunt departe de Mine!",*** ori a metaforei Mele referitoare

la aluatul din care erau făcuţi fariseii şi oamenii ca Irod.

După ce i-am hrănit pe cei 4.000 de oameni cu şapte pâini şi câţiva peşti, după masă au fost adunate şapte coşuri cu firimituri. Deşi păreau satisfăcuţi din punct de vedere spiritual, era evident că oamenii au trecut cu uşurinţă cu vederea peste cele şapte atribute divine pe care le indicasem ca fiind supreme. Firimiturile din coş reprezintă o metaforă evidentă a modalităţii în care se folosesc oamenii de atributele Mele în viaţa pe care o duc. Din ele nu rămân decât nişte rămăşiţe, căci coşurile lor sunt umplute cu tot felul de pasiuni lumeşti, care nu lasă loc şi pentru pâinea spirituală.

Nu sunt mulţi aceia care gândesc la fel ca femeia care, auzind cuvintele Mele, prin care le spuneam că pâinea Mea nu trebuie aruncată la câini, Mi-a răspuns spunând că până şi câinii care se joacă sub masă au dreptul să mănânce firimiturile de la masa copiilor, ceea ce înseamnă că deşi nu au voie să primească hrana venită direct din cer, sufletelor imature şi slabe ar trebui să li se permită cel puţin să se bucure de firimiturile care pot fi benefice pentru actuala lor stare spirituală.

Acea femeie avea un suflet plin de credinţă, cum rareori Mi-a fost dat să găsesc în acele vremuri pe pământ, iar la ora actuală au dispărut aproape cu desăvârşire.

În acea epocă am fost nevoit să Mă lupt cu concepţiile eronate ale oamenilor, indiferent dacă aceştia credeau într-o religie sau erau atei. **Le-am spus de multe ori discipolilor Mei că nu aştept atât de multe de la evrei, cât de la păgâni, în mod similar, la ora actuală nu Mă aştept la prea multe lucruri bune din partea celor care îşi spun creştini pentru simplul motiv că respectă nişte ritualuri golite de orice conţinut spiritual. La fel ca întotdeauna, cei care ar fi trebuit să fie solul cel bun pe care să crească învăţătura Mea s-au dovedit cei mai mari opozanţi ai principiului spiritual, care nu doreşte decât să-i trezească din somnul doctrinei lor religioase, atât de convenabil concepută de ei pentru a le menaja slăbiciunile**. Adevărul spiritual solicită sacrificii de sine şi abnegaţie, lucru cu care ei nu pot fi de acord, căci le lipseşte puterea morală necesară pentru a depăşi ritualurile şi ideile în care se complac.

Oamenii moderni seamănă foarte bine cu ascultătorii Mei de acum 2000 de ani. Ei Mă caută pretutindeni în bisericile lor, dar uită de Mine pe cărările vieţii, unde ar trebui să demonstreze prin fapte ceea ce promit la biserică. La fel ca cei de odinioară, şi ei sunt flămânzi, dar lasă în urma lor şapte coşuri cu firimituri, adică esenţa învăţăturii Mele, limitându-se să consume doar ceea ce le gâdilă papilele gustative pe moment.

Predica din această zi, referitoare la hrănirea mulţimii alcătuite din 4.000 de oameni cu şapte pâini şi câţiva peşti, reprezintă un avertisment adresat ascultătorilor Cuvântului Meu să nu se mulţumească cu prima impresie superficială pe care o lasă acest Cuvânt în inimile lor, ci să descopere miezul spiritual pe care îl conţine el, acţionând apoi în consecinţă şi încurajându-i şi pe cei din jur să facă la fel.

Acum 2000 de ani, ştiam prea bine că ascultătorii Mei nu reprezintă un sol prea bun pentru învăţătura Mea, dar Eu nu vorbeam numai pentru ei, ci pentru toate generaţiile care vor urma. Opera Mea nu se referea numai la epoca în care am trăit, fiind eternă şi indestructibilă, aşa cum trebuie să fie opera unei Fiinţe Divine.

Am mers chiar până acolo încât, atunci când Mi-au cerut un semn miraculos, le-am răspuns fariseilor şi scribilor că generaţia lor nu va primi un asemenea semn de la Mine, căci semnul suprem era însăşi prezenţa Mea vizibilă printre ei, care făcea superfluă orice altă dovadă exterioară.

Ceea ce le-am spus atunci fariseilor şi scribilor este la fel de valabil astăzi, aplicându-se tuturor ipocriţilor care se duc duminica la biserică, dar mai ales savanţilor care tulbură minţile oamenilor cu teoriile lor false despre supremaţia materiei. Aceştia nu vor primi semne miraculoase de la Mine, căci refuză să accepte semnul suprem, vocea lui Dumnezeu şi a

Părintelui lor care le vorbeşte în propria inimă. Fără să țină cont de nenumăratele legi ale naturii, aceşti savanți refuză să accepte existența unui Legiuitor. Ar fi mai degrabă dispuşi să renunțe la propriul lor sine decât să accepte ideea existenței lui Dumnezeu.

La fel ca acum 2000 de ani, şi în epoca modernă există o dispută continuă între ceremonie şi spirit, între amăgire şi adevăr, care agită foarte mult mințile oamenilor. Toate sectele şi toți credincioşii sunt nevoiți să îşi adapteze vechile idei şi obişnuințe la noile descoperiri, dar în zadar. Nu poți sluji la doi stăpâni. **Trebuie să alegeți: ori materia, ori spiritul!** Din păcate, mulți oameni se dovedesc incapabili sau nu doresc să ia o decizie clară, ceea ce explică de ce toată lumea se hrăneşte cu firimituri, deşi Eu aş dori să-i hrănesc cu pâinea spirituală, pe care o lasă neatinsă.

La fel ca discipolii Mei din vechime, cei actuali continuă să strângă firimiturile de la masa mea celestă, în care am servit pâinea spirituală, încercându-şi apoi norocul cu alți oameni flămânzi, până la golirea celor şapte coşuri ale atributelor Mele divine, integrate în marele coş al vieții umanității, dar şi al fiecărui individ în parte.

Acest avertisment vi se adresează inclusiv vouă: **faceți tot ce vă stă în puteri pentru a adopta cele şapte atribute divine!** Nu fiți superficiali în privința hranei spirituale şi nu considerați că - simpla citire sau ascultare a Cuvântului Divin este suficientă. Nu este! Căci va vei vremea când îl voi trimite la voi pe culegătorul firimiturilor, care va aduna tot ce a rămas în coşuri, păstrând hrana spirituală pentru alții mai vrednici, capabili să beneficieze mai mult de pe urma conținutului ei spiritual, în timp ce voi nu veți absolvi nici măcar clasa întâi a cunoaşterii divine, deşi sunteți deja convinşi că ştiți totul.

De aceea, faceți tot ce vă stă în puteri pentru a deveni demni de aceste comunicări directe primite de la Mine, la fel cum au procedat cândva discipolii Mei! Semănați semințele Mele, dar aveți grijă să nu cadă pe pământ sterp. Nu uitați nici o clipă că această cunoaştere primită de la Mine nu vi se adresează numai vouă, ci şi celorlalți. Cu toții vă veți confrunta cu situații în care va trebui să demonstrați că puteți transpune în practică ceea ce ați auzit de la Mine. Va trebui să arătați atunci cât ați înțeles din ceea ce v-am spus şi în ce măsură ați transmis această cunoaştere fraților voştri, aşa cum Eu v-am transmis-o vouă.

Nu lăsați în urma voastră firimituri ale pâinii Mele spirituale! Digerați-o în întregime! Integrați-o în ființa voastră, devenind exemple vii şi demonstrând prin faptele voastre, nu numai prin cuvinte, că la baza credinței voastre stau cele şapte atribute divine: iubirea, răbdarea, blândețea, iertarea, perseverența, sacrificiul de sine şi compasiunea. Adunați în aceste şapte coşuri faptele voastre bune, pentru a înmâna în final coşul vieții Celui care a revărsat continuu asupra voastră lumina Lui cerească şi grația Sa divină! Amin.

33

A şaptea duminică după Sfânta Treime

Despre falşii profeți

Sfântul Matei VII, 15-23*: „Păziți-vă de proroci mincinoşi, care vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. Îi veți recunoaşte după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini? Tot aşa, orice pom face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom care nu face roade bune este tăiat şi aruncat în foc. Aşa că după roadele lor îi veți recunoaşte.*

Nu oricine îmi zice: ‚Doamne, Doamne!' va intra în împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: ‚Doamne! Doamne! N-am prorocit noi în numele Tău? N-am scos noi demoni în numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în numele

Tău?' Atunci, le voi spune: ‚Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege'".

(10 aprilie 1872)

Acest capitol descrie regulile pe care trebuie să le respecte oamenii, întrucât au la bază învăţătura Mea. Ele îi învaţă cum să aplice în viaţa de zi cu zi principiile religioase, lucru valabil îndeosebi pentru oamenii acelor timpuri, careinterpretau într-o manieră foarte originală legile mozaice. De aceea, am fost nevoit să cobor Eu însumi pe pământ, pentru a salva arborele vieţii de la putrezirea totală, ca să dea din nou roade corespunzând legilor lumii Mele spirituale.

I-am învăţat aşadar pe ascultătorii Mei că trebuie să fie indulgenţi Cu greşelile celor din jur, să-i pregătească mai întâi pe semenii lor înainte de a le preda învăţătura Mea, fără să-i forţeze să o accepte dacă nu au înţeles-o, dar mai presus de toate, să practice caritatea şi iubirea, urmând exemplul Meu. Legea iubirii faţă de aproape este explicată în detaliu în acest capitol, care le atrage însă atenţia cititorilor că cerinţele Mele nu sunt întotdeauna foarte uşor de respectat, căci sacrificiilor cerute de legile iubirii li se opun tentaţiile lumii şi ale iubirii de sine, care înving de cele mai multe ori.

În esenţă, nu le-am predicat nimic nou. Le-am explicat discipolilor şi ascultătorilor Mei lucruri pe care le ştiau deja, dezvăluindu-le însă sensul real al poruncilor divine, astfel încât să-1 poată transmite mai târziu semenilor lor. Pentru a fi mai explicit, am fost nevoit să precizez câteva din semnele care le permit oamenilor să-şi dea seama care discipoli se află într-adevăr în căutarea adevărului, iar acestora din urmă care sunt maeştrii autentici, făcând distincţia între ei şi falşii profeţi (sau maeştri). Am explicat în detaliu aceste semne în parabolele Mele, arătând în câteva fraze că numai cuvintele nu sunt de ajuns pentru ca cineva să-i convingă pe cei din jur şi că numai faptele unui maestru demonstrează în ce măsură crede acesta cu adevărat în ceea ce spune.

Această regulă prin care pot fi deosebiţi maeştrii autentici de cei falşi a fost dintotdeauna valabilă, şi va rămâne astfel până la sfârşitul timpurilor. Cine se ia exclusiv după cuvinte poate fi amăgit cu uşurinţă de diferiţi învăţători falşi, fiind condus apoi pe cărări greşite.

Le-am spus toate aceste lucruri ascultătorilor Mei din acea epocă deoarece ştiam prea bine că la scurt timp după dispariţia Mea vor apărea şi alţi învăţători - în afara discipolilor Mei - care se vor folosi de învăţătura Mea în propriul lor avantaj. Le-am prezis de asemenea soarta care îi aşteaptă pe aceşti falşi maeştri, precum şi pe toţi cei care îşi vor clădi bunăstarea spirituală pe astfel de doctrine false. Ca să înţeleagă mai bine, M-am folosit de comparaţia cu cel care îşi construieşte casa pe stâncă şi cel care şi-o construieşte pe nisipul cel moale, pentru a-i deosebi astfel pe cei care îmi vor practica învăţătura cu ardoare, privind cu încredere viitorul, indiferent de furtunile fizice şi spirituale pe care le-ar înfrunta corabia vieţii lor, spre deosebire de ceilalţi. Regulile pe care le-am transmis atunci discipolilor şi ascultătorilor Mei, pentru a fi urmate pe calea plină de încercări, se aplică în egală măsură astăzi şi se va aplica de-a pururi. Căci cuvintele Mele sunt cuvinte ale eternităţii, deci vor dura ele însele o eternitate. Ele nu se vor putea demoda vreodată, căci sunt clădite pe stânca adevărului Meu, fiind însuşi templul cerului Meu spiritual.

Avertismentul rostit de Mine acum 2000 de ani este la fel de valabil şi pentru voi. El trebuie respectat deopotrivă de maeştri şi de discipolii lor, care au acceptat cu încredere învăţătura celor dintâi, aşteptând din partea lor alinare şi ajutor atunci când se confruntă cu dificultăţi. Iar timpurile care vor urma vor fi dintre cele mai dure...

Deja, învăţătura iubirii a fost interpretată greşit de-a lungul istoriei şi mulţi oameni au căzut victimă doctrinelor false. Securea este însă pregătită. Ea va tăia copacul care a

ascuns sub umbra sa cărarea cea dreaptă, împiedicând lumina divină să ajungă până la cei rătăciţi.

Înainte ca Eu să Mă pot întoarce pe pământ, orice umbră spirituală va trebui eliminată, căci Eu sunt lumina vieţii şi nu pot tolera umbra, învăţătura Mea v-a fost dată tocmai pentru a ilumina toate colţurile creaţiei materiale şi spirituale. Viaţa voastră materială are deopotrivă aspecte luminoase şi aspecte întunecate, la fel cum pe pământ ziua alternează cu noaptea. Acest lucru se dovedeşte însă absolut necesar, căci întreaga creaţie materială are nevoie de odihna din timpul nopţii, când energia risipită peste zi trebuie să se refacă, iar organismul să se fortifice pentru activităţile de a doua zi. În lumea spirituală lucrurile se petrec cu totul altfel, căci acolo nu există decât zi, manifestată sub forma luminii eterne, a iubirii eterne, a căldurii eterne şi a activităţii eterne. Noaptea nu reprezintă acolo decât o aparenţă, fiind manifestată întotdeauna de ignoranţa spiritelor imature, şi nu în mod natural.

Priviţi-vă sufletul! Deşi este captiv într-un corp material, el nu doarme niciodată, lucrând zi şi noapte la pregătirea corpului său spiritual, pe care doreşte să-1 ia cu el în lumea de dincolo, într-o stare cât mai apropiată de perfecţiune.

Întreaga creaţie spirituală are aceeaşi aspiraţie, şi orice obstacol care încearcă să i se opună trebuie să dispară, lucru devenit extrem de vizibil în epoca modernă. Toate instituţiile, chiar şi cele planificate şi organizate cu grijă de secole, nu sunt altceva decât case clădite pe nisip (chiar şi cele care par să facă foarte mult bine pe pământ), neputând rezista în faţa furtunilor provocate de lumina divină a adevărului.

Aşa cum calcarul se dizolvă într-un fel de pastă atunci când este atins de substanţa vieţii (adică de oxigenul din atmosfera voastră terestră), schimbându-şi forma compactă şi devenind un fel de praf ce poate fi spulberat de orice vânticel, fără să lase nici o urmă a fermităţii sale de odinioară (decât dacă este amestecat cu nisip, caz în care devine un agent folosit la fundaţiile caselor), la fel se va petrece şi cu instituţiile voastre pământeşti. Cu cât o instituţie a rezistat mai mult timp pe pământ, cu atât mai mare va fi ardoarea cu care se vor împotrivi suporterii ei presiunii evenimentelor exterioare. De aceea, vă strig tuturor: ***„Feriţi-vă de falşii profeţi care vin la voi îmbrăcaţi în haine de oaie, dar care în sinea lor sunt nişte lupi de pradă!"***

La fel ca întotdeauna, mulţi vor fi cei care vor lua în derâdere învăţătura pe care v-o transmit acum direct, încercând să o discrediteze. Dacă nu vor reuşi, ei se vor grăbi să profite de ea în interesul lor egoist, încercând să îşi prelungească astfel existenţa. Acesta este unul din cazurile în care se va aplica principiul recomandat odinioară adepţilor Mei: „Vă veţi da seama după faptele lor dacă sunt practicanţi plini de ardoare ai învăţăturii iubirii Mele, sau simpli predicatori ai Cuvântului!"

Este extrem de important să vegheaţi şi să îi ajutaţi să înţeleagă pe aceşti falşi profeţi şi interpreţi ai Cuvântului Meu că eforturile lor sunt zadarnice şi că trebuie să îşi corecteze atitudinea, dacă nu doresc să piară. Căci ei se vor folosi de toate mijloacele pentru a reveni la poziţia lor de odinioară şi la puterea pe care au avut-o cândva.

De aceea, vă avertizez din nou, la fel ca odinioară: fiţi la fel de înţelepţi ca şerpii şi la fel de inocenţi ca şi porumbeii, astfel încât să puteţi depista de la mare distanţă viclenia duşmanilor voştri, ferindu-vă inimile (inclusiv ale adepţilor care au aceeaşi credinţă ca şi voi) de săgeţile lor otrăvite, fără să le răspundeţi însă cu aceeaşi monedă, ci doar prin simplitate şi inocenţă. Chiar dacă o asemenea săgeată vă va lovi din când în când, puteţi fi siguri că ea nu vă va ucide, ci dimpotrivă, vă va conduce către viaţă.

Deşi numai începutul acestui capitol se referă în principal la voi, cei care credeţi în Cuvântul iubirii Mele, căci el vă sfătuieşte să practicaţi îndeosebi iubirea şi blândeţea, puteţi extrage beneficii şi din textul care urmează, în care sunteţi sfătuiţi să le atrageţi atenţia celor care vă urmează asupra pericolelor ce îi ameninţă în confuzia lumii exterioare, în care falsitatea

are pretenţii de adevăr şi măştile se consideră egale cu natura lucrurilor, astfel încât să nu sfârşească prin a vă acuza chiar pe voi de amăgire, induşi în eroare de alţi profeţi falşi.

De aceea, fiţi la fel de prudenţi ca şerpii şi nu credeţi orbeşte în toţi cei care se apropie de voi, cerându-vă pâinea din ceruri, sau, după cum spune Evanghelia, adresându-Mi-se Mie: „Doamne! Doamne!" Nu toţi doresc să vă urmeze cu adevărat; o parte dintre ei nu doresc decât să afle ce anume pot folosi din învăţătura voastră în propriul lor interes egoist.

Citiţi cât mai des această Evanghelie, căci ea conţine adevăruri mult mai profunde decât ce vă pot explica Eu acum. Nu vă clădiţi casa spirituală pe nisip, ci pe stânca solidă a credinţei, în caz contrar, vă veţi trezi că la cea mai mică furtună casa voastră se va prăbuşi, iar voi vă veţi pierde echilibrul şi veţi rămâne neajutoraţi.

Eu vă transmit mesajele Mele şi vă comunic adevărurile spirituale în o mie de modalităţi diferite. Predica din această duminică vă oferă cheia învăţăturii Mele, pe care le-am transmis-o cândva discipolilor şi apropiaţilor Mei.

De ce credeţi că vă ofer din nou această cheie? Pentru că ştiu foarte bine ce turnură vor lua evenimentele şi că perseverenţa, credinţa şi fermitatea vor deveni mai necesare ca oricând.

Mulţi vor fi testaţi, pentru a vedea dacă şi-au construit casa pe stânca solidă a învăţăturii Mele, a credinţei şi iubirii, sau s-au mulţumit cu citirea şi ascultarea cuvintelor Mele, fără să le transpună în practică - lucru ce corespunde clădirii casei spirituale pe nisip. **La fel cum vântul spulberă nisipul şi ploaia îl spală, timpul şterge din memoria omului cuvintele citite sau ascultate.**

Singurele pietre solide care pot fi folosite la construirea edificiului Meu spiritual, dar şi a locuinţelor voastre viitoare, sunt faptele voastre, realizate în numele iubirii de Dumnezeu şi faţă de aproapele vostru. Numai acestea vor dura, vă vor transmite o stare de calm şi de pace şi vor străluci ca nişte faruri călăuzitoare pentru fraţii voştri, care vă vor recunoaşte astfel ca profeţi autentici, ale căror inimi nu seamănă cu nişte lupi prădători, ci cu nişte miei blânzi, care nu ştiu ce înseamnă ura, mânia, invidia, gelozia sau răzbunarea. Ele nu cunosc decât iubirea, şi nu doresc altceva decât să o răspândească pretutindeni în jurul lor, pentru a-i culege apoi roadele.

Numai aşa puteţi deveni aleşii Mei, care alungă cu ajutorul Cuvântului Meu umbrele şi îndoielile, răspândind în jur numai lumina spirituală, astfel încât la a doua Mea venire să nu mai existe pe pământ decât un singur păstor şi o singură turmă, iar planeta voastră să se transforme din nou în paradisul pierdut - nu din cauza Mea, ci din cauza fiinţelor umane pe care le-am creat cândva din iubire.

Aduceţi-vă întotdeauna aminte de aceste cuvinte şi meditaţi cât mai des asupra lor! Numai în acest fel veţi putea câştiga starea de pace interioară, alinându-i apoi şi pe cei din jur. Amin.

34

A opta duminică după Sfânta Treime

Parabola administratorului necinstit

Sfântul Luca XVI, 1-13: *„Şi Iisus a mai spus ucenicilor Săi: ‚Era un om bogat care avea un administrator şi acesta a fost învinuit înaintea lui că îi risipeşte bunurile. El l-a chemat şi i-a zis: „Ce aud eu vorbin-du-se despre tine? Dă socoteală de seruiciul tău, pentru că nu mai poţi fi administrator". Şi administratorul şi-a zis: „Ce voi face, căci stăpânul îmi ia administraţia? Să sap, nu pot; să cerşesc, mi-e ruşine. Ştiu ce voi face ca, atunci când voi fi scos din administraţie, să fiu*

primit în casele lor". A chemat pe fiecare din datornicii stăpânului său şi a zis celui dintâi: „Cât eşti dator stăpânului meu?" „O sută de măsuri de untdelemn", a răspuns el. Şi i-a zis: „Ia-ţi contractul şi stai degrabă şi scrie cincizeci". Apoi a zis altuia: „Dar tu cât eşti dator?" „O sută de măsuri de grâu", a răspuns el. Şi i-a zis: „Ia-ţi contractul şi scrie optzeci". Stăpânul lui l-a lăudat pe administratorul nedrept, căci lucrase cu prudenţă. Căci fiii veacului acestuia, faţă de generaţia lor, sunt mai înţelepţi decât fiii luminii. Şi Eu vă zic: faceţi-vă prieteni cu ajutorul bogăţiilor nedrepte, pentru ca, atunci când veţi termina cu toate, să fiţi primiţi în corturile veşnice. Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios şi în cele mari; şi cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept şi în cele mari. Deci, dacă n-aţi fost credincioşi în bogăţiile nedrepte, cine vă va încredinţa adevăratele bogăţii? Şi dacă n-aţi fost credincioşi în ce este al altuia, cine vă va da ce este al vostru? Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt, sau va ţine numai la unul şi va dispreţul pe celălalt. Nu puteţi sluji simultan lui Dumnezeu şi lui Mamona".

(11 aprilie 1872)

Această parabolă se referă la un administrator necinstit, care, după avertismentul primit de la stăpânul său, şi-a propus să găsească o portiţă de scăpare, astfel încât să-şi asigure traiul şi să nu fie nevoit să-şi câştige existenţa prin muncă grea.

Le-am spus fariseilor şi scribilor această parabolă pentru că ei preţuiau mai presus de orice banii (pe Mamona), nesfiindu-se să folosească orice mijloace pentru a acumula cât mai mulţi.

În plus, ei procedau cu legile religioase la fel ca administratorul necinstit, reducând la jumătate sumele datorate stăpânului său pentru a câştiga în acest fel favoarea datornicilor acestuia. Altfel spus, pe cât de stricţi erau ei cu cei sărmani, pe atât de indulgenţi se dovedeau cu cei bogaţi, lucru care continuă să se petreacă şi la ora actuală, cu preoţii voştri.

I-am sfătuit atunci pe discipolii Mei să îşi câştige prietenii cu ajutorul lui Mamona, astfel încât să nu sufere inutil în vremuri de restrişte. Le-am spus apoi: ***„Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios şi în cele mari; şi cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept şi în cele mari. Deci, dacă n-aţi fost credincioşi în bogăţiile nedrepte, cine vă va încredinţa adevăratele bogăţii? Şi dacă n-aţi fost credincioşi în ce este al altuia, cine vă va da ce este al vostru? Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt, sau va ţine numai la unul şi va dispreţui pe celălalt",*** ceea ce, din punct de vedere spiritual, înseamnă că: „Nu puteţi sluji simultan lui Dumnezeu şi lui Mamona". Cu mici diferenţe de nuanţă, toate aceste versete se referă la unul şi acelaşi lucru. Doar versetul 9 pare să le contrazică pe cele de după el, căci îi sfătuia pe ascultătorii Mei să îşi facă prieteni cu ajutorul lui Mamona, astfel încât să nu sufere inutil în vremuri de restrişte, după care am pus accentul pe faptul că nu poţi sluji la doi stăpâni, trăgând concluzia în ultimul verset: ***„Nu poţi sluji simultan lui Dumnezeu şi lui Mamona"***. Cum poate atunci cineva să-şi facă prieteni cu ajutorul lui Mamona, slujindu-i totodată lui Dumnezeu?

La prima vedere, pare să fie vorba de o contradicţie, căci Dumnezeu şi Mamona (care simbolizează lumea materială cu bogăţiile şi plăcerile ei) sunt principii opuse, fiind evident că cel care se închină lui Mamona (adică lumii exterioare) nu-L poate iubi simultan pe Dumnezeu, urmând legile Sale.

Pentru a putea înţelege această aparentă contradicţie, vă propun să analizăm mai îndeaproape aceste versete, pentru a vedea ce au ele în comun.

Am afirmat la începutul acestei parabole că administratorul necinstit a redus considerabil sumele datorate stăpânului său. Din punct de vedere spiritual, acest lucru simbolizează faptul că ofensele aduse Mie, în calitatea Mea de Fiinţă Supremă, sunt privite cu indulgenţă, ţinând cont de natura oamenilor şi de circumstanţele în care trăiesc ei. Dacă v-aş judeca exclusiv după faptele voastre, pedepsindu-vă pentru fiecare dintre ele, umanitatea s-

ar afla într-o situaţie disperată. Singura concluzie ar fi un al doilea potop, care să distrugă din nou umanitatea în ansamblul ei. Aş fi nevoit să creez apoi o nouă rasă umană, făcându-i însă pe oameni la fel ca nişte maşini, şi nu fiinţe libere, în caz contrar, ei ar urma aceeaşi cale şi ar comite aceleaşi greşeli.

Afirmaţia „Faceţi-vă prieteni din rândul slujitorilor lui Mamona" poate fi tradusă astfel: uşuraţi povara celor păcătoşi, care au conştiinţa încărcată. Spuneţi-le că deşi păcatul lor este mare în faţa Mea, el nu este de neiertat. Adăugaţi că omul nu poate trăi pe pământ fără lumea exterioară, căci trebuie să trăiască în mijlocul semenilor săi. Tocmai de aceea, el ar trebui să le facă cât mai mult bine acestora, chiar dacă cei mai răi dintre ei se vor opune, învăţaţi-i să nu Mă privească la fel ca pe un judecător suprem şi sever, ci ca pe un Părinte plin de iubire, care ştie că păcatul nu cade numai în responsabilitatea păcătosului, ci şi în cea a lumii în care trăieşte acesta.

Veţi uşura astfel povara celor care au mustrări de conştiinţă şi îi veţi reconcilia cu lumea în care trăiesc, în caz contrar, din prea mult zel, unii dintre ei ar putea dori să o distrugă de tot. Dându-le acest sfat bun, veţi acţiona practic conform principiului: „Faceţi-vă prieteni din rândul slujitorilor lui Mamona". Le veţi câştiga astfel inimile celor care, din disperare, s-ar fi putut arunca definitiv în braţele lumii exterioare, respingându-L complet pe Dumnezeu, ideea de eternitate, şi chiar credinţa în existenţa propriului lor suflet.

Următorul verset, cel de-al zecelea, afirmă că: ***„Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios şi în cele mari"***. Altfel spus: odată ce un credincios va realiza că se poate opune influenţelor lumeşti, deşi puterea lui este atât de limitată, fără să cedeze în faţa ispitelor acesteia şi privind lucrurile în adevărata lor lumină, el nu va mai putea fi amăgit de splendorile materiale. Chiar dacă circumstanţele 1-ar plasa într-o poziţie superioară pe pământ, el va rămâne credincios principiilor sale, la fel ca pe vremea când era lipsit de putere şi sfera sa de acţiune era limitată.

Această concluzie este confirmată şi de versetul următor, căci „bogăţiile nedrepte" se referă la planul material, şi „adevăratele bogăţii" se referă la destinul spiritual al omului, în mod evident, asumarea completă a uneia din cele două căi nu este posibilă decât prin neglijarea celeilalte (omul nu poate sluji la doi stăpâni), ceea ce nu înseamnă că el nu îşi poate face prieteni din rândul celor care merg pe calea opusă, având în continuare în vedere împlinirea obiectivelor pe calea sa. Numai în acest fel se pot apropia oamenii de Mine, urmărind să atingă perfecţiunea spirituală. Ei continuă să trăiască în lume, folosindu-se de bogăţiile acesteia, dar fără să uite nici o clipă care este scopul lor (apropierea de Mine). Altfel spus, ei se folosesc cu inteligenţă de bogăţiile care le-au fost încredinţate, demonstrându-le semenilor lor (şi implicit Mie) că au înţeles corect cele două porunci ale iubirii.

Următoarea parabolă, cea a omului bogat şi a sărmanului Lazăr, şi-a propus să le demonstreze ascultătorilor Mei încă şi mai clar consecinţele pe care trebuie să le suporte cei care îi slujesc lui Mamona, în loc să se folosească de acesta în vederea atingerii scopurilor lor spirituale. Am vrut să le demonstrez pe această cale că cel care acţionează în acest fel îşi primeşte răsplata chiar aici, pe pământ, în timp ce răsplata celor care merg pe calea opusă va fi primită într-o altă viaţă, eternă. Altfel spus, răsplata lumii exterioare este de scurtă durată, în timp ce cea spirituală este veşnică. Este absolut imposibil ca un spirit cu mintea orientată către cele lumeşti să acceadă pe calea către beatitudine (care nu poate izvorî decât din interiorul său), la fel cum este imposibil ca un om care a atins perfecţiunea să se întoarcă vreodată la cele lumeşti.

Tulburat, bogatul i-a cerut lui Avraam să îi salveze cel puţin fraţii, dar acesta i-a răspuns că, şi dacă s-ar întoarce în lume, cei morţi nu i-ar putea converti pe cei care nu cred în principiile lor religioase. Cu alte cuvinte, cei care i s-au dăruit lui Mamona, adică lumii exterioare, nu ar observa mare lucru dacă în faţa lor s-ar manifesta o influenţă supranaturală,

lucru care s-a şi întâmplat de secole, oamenii refuzând cu obstinaţie să accepte existenţa lumii supranaturale şi încălcând principiile acesteia prin cuvintele şi faptele lor.

Concluzia acestei parabole a administratorului necinstit este următoarea: **dacă voi, cei care aspiraţi să cunoaşteţi secretele creaţiei şi învăţăturii Mele, doriţi să vă faceţi prieteni din rândul celor care îi slujesc lui Mamona, câştigând astfel noi copii pentru Mine, nu trebuie în nici un caz să le îngreunaţi situaţia cerându-le tot felul de lucruri imposibile (deocamdată) pentru ei.** În ceea ce vă priveşte pe voi înşivă, dacă aţi păcătuit, lăsaţi-Mă pe Mine să decid cât veţi avea de plătit pentru greşeala voastră şi cât vă va fi iertat prin graţia Mea.

„Ce este prea mult" nu este niciodată bun. Calea care duce către Mine este dificilă, dar nu trebuie să o faceţi chiar mai dificilă decât este, nici în cazul vostru, nici în cel al semenilor voştri. Nu încercaţi să demonstraţi că aveţi puterea unui spirit atât timp cât vă aflaţi încă într-un trup uman, cu toate slăbiciunile de rigoare! Natura umană nu poate rezista în faţa unei aspiraţii atât de înalte. Puteţi foarte bine să vă păstraţi iubirea pentru Mine şi pentru semenii voştri, fără a ieşi complet din lume. îmi puteţi sluji foarte bine Mie fără a întoarce spatele lumii exterioare.

Nu vedeţi că Eu însumi Mă folosesc de evenimentele lumeşti pentru a orienta umanitatea către destinaţia ei spirituală? Eu nu pot dispreţui sau urî ceea ce am creat Eu însumi. De aceea, Mă folosesc de toate faptele oamenilor, inclusiv de cele mai abominabile, pentru a-Mi orienta copiii către perfecţiunea spirituală.

Dacă Eu, Domnul şi judecătorul suprem, acţionez în această manieră, de ce nu aţi face şi voi acelaşi lucru? Folosiţi-vă de circumstanţele exterioare, de situaţiile şi de evenimentele lumii în care trăiţi, contribuind la opera Mea, în special prin acţiunile referitoare la semenii voştri. Nu veţi mai fi nevoiţi astfel să îi chemaţi pe cei morţi în ajutorul vostru, aşa cum a făcut bogatul din parabola Mea. Deveniţi voi înşivă cele mai bune exemple ale faptului că sufletul uman îşi poate aminti de misiunea sa spirituală, chiar şi în mijlocul agitaţiei acestei lumi, slujindu-i unui singur stăpân, care este Domnul întregului univers. Folosiţi-vă de circumstanţele exterioare, dar nu pierdeţi nici o clipă din vedere obiectivul suprem, acela de a accelera destinul uman, orientându-1 către destinaţia sa finală.

Parabola administratorului necinstit v-a demonstrat cât de utile pot fi chiar şi circumstanţele exterioare cele mai neplăcute pentru împlinirea marelui plan pus la cale de Mine, şi la care puteţi contribui voi înşivă, dacă veţi deveni copiii Mei! Amin.

35

A noua duminică după Sfânta Treime

Deplângerea cetăţii Ierusalimului de către Domnul

Sfântul Luca XIX, 41-46: *„Când s-a apropiat de cetate şi a uăzut-o, Iisus a plâns pentru ea, zicând: ‚Dacă ai fi cunoscut şi tu, măcar în această zi, lucrurile care sunt pentru pacea ta! Dar acum. ele sunt ascunse de ochii tăi. Vor veni peste tine zile când vrăjmaşii tăi te vor înconjura cu şanţuri, te vor împresura şi te vor strâmtora din toate părţile; te vor face una cu pământul, pe tine şi pe copiii tăi din mijlocul tău; şi nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut timpul cercetării tale'. Şi intrând în templu, a început să scoată afară pe cei care vindeau şi cumpărau în el. Şi le-a zis: ‚Este scris: „Casa Mea este o casă de rugăciune", dar voi aţi făcut din ea o peşteră de tâlhari'".*

(12 aprilie 1872)

Am vorbit deja în revelația intitulată „Soarele spiritual" despre semnificația cuvintelor: ***„Şi lisus a plâns".***

Am arătat acolo că din punct de vedere spiritual, aceste cuvinte exprimă tristețea profundă a lui Dumnezeu, care a adus pe pământ - de dragul copiilor Săi - împărăția Cerurilor şi le-a arătat Creatorul şi Domnul universului într-o formă vizibilă, dar ei nu au recunoscut în El manifestarea iubirii, blândeții şi grației supreme. L-au disprețuit şi L-au umilit în fel şi chip, sfârşind prin a-L crucifica. I-au călcat în picioare învățătura iubirii, reconcilierii şi iertării. Această orbire supremă a oamenilor în mijlocul cărora s-a întrupat din iubire pentru ei L-a făcut pe Acesta să verse lacrimi amare de tristețe. El a plâns pentru decăderea capitalei poporului evreu, prevăzându-i distrugerea în viitorul apropiat, urmată de risipirea evreilor în toate colțurile lumii, iar într-un viitor mai îndepărtat, de pierderea completă a valorilor spirituale pe care le-a avut cândva acest popor, motiv pentru care a şi fost ales pentru acest destin măreț, şi înlocuirea lor cu valorile opuse, în care continuă să creadă şi astăzi.

Bucuria extremă a discipolilor Mei, convinşi că intrarea Mea în Ierusalim echivala cu apogeul misiunii Mele, nu le-a convenit deloc fariseilor şi scribilor. Când Mi-au cerut să îmi admonestez discipolii, Eu le-am răspuns: ***„Lăsați-i să se bucure, căci dacă ar păstra tăcerea, în locul lor ar vorbi pietrele!"***

Prin acest mesaj enigmatic doream să le spun de fapt fariseilor că după ce bucuria discipolilor Mei se va transforma în jale, pietrele zidurilor distruse ale cetății Ierusalimului şi ale templului lor le vor vorbi, spunându-le că nu L-au recunoscut pe Cel care a intrat în ele aducând mesajul păcii. Ei nu L-au recunoscut pe maestrul divin, nici învățătura Sa coborâtă din ceruri, neaspirând decât către splendorile acestei lumi şi nedorindu-şi decât un Mesia lumesc, care să îi susțină şi să le amplifice şi mai mult traiul bun şi desfătarea în mijlocul plăcerilor sordide ale lumii exterioare.

Nu au trecut nici 50 de ani de la moartea Mea şi avertismentul dat atunci s-a împlinit. Poporul ales a încetat să mai existe ca națiune independentă. La fel cum am alungat cândva din templu pe schimbătorii de valută şi pe vânzătorii de porumbei, evreii înşişi au fost izgoniți mai târziu din Ierusalim pentru că au continuat aceleaşi practici la nivelul întregului oraş, uitând complet de misiunea lor spirituală şi nedorindu-şi decât plăcerile, puterea şi bogățiile acestei lumi. Profeția Mea, făcută cu lacrimi în ochi, s-a împlinit astfel, dar nu din cauza Mea, ci datorită comportamentului lor.

La fel ca atunci, doresc să îmi exprim astăzi durerea văzând decăderea generațiilor actuale şi prevăzând-o pe cea a generațiilor viitoare. Privesc şi astăzi cu tristețe soarta sufletelor umane, pe care nici chiar Eu, ca Dumnezeu, nu le pot salva, căci ar însemna să le încalc liberul arbitru şi demnitatea de oameni.

Nava umanității se apropie cu repeziciune de stâncile şi de recifurile care o vor scufunda, şi nu Mi-e greu să prevăd durerea celor care îşi vor vedea spulberate speranțele şi visele de fericire, dându-şi seama - prea târziu, vai! - că nu au făcut ce ar fi trebuit să facă. Le transmit şi lor acelaşi mesaj pe care 1-am transmis cândva celor din Ierusalim: **„O, dacă L-ați putea recunoaşte pe Acela care vă aduce pacea; căci vor veni vremuri amare şi veți înțelege atunci, într-un mod dureros, ceea ce ați fi putut înțelege în mod paşnic, prin grația şi binecuvântarea pe care vi le-am adus Eu!"**

Lamentarea Mea referitoare la soarta inevitabilă a Ierusalimului este la fel de valabilă şi astăzi, căci generația actuală continuă să nu-şi recunoască misiunea spirituală,

scopul pentru care a fost creată şi destinaţia către care ar trebui să se îndrepte. De aceea, este absolut necesară producerea unei reacţii în lanţ care să corecteze toate erorile oamenilor, readucându-i pe calea cea dreaptă, în acord cu legile Mele divine şi permiţându-le să atingă astfel perfecţiunea pe care le-am fixat-o ca ţel suprem.

Cât de tare se întristează un părinte care a sacrificat totul pentru educaţia morală şi spirituală a copiilor lui, atunci când vede că aceştia o iau pe cărări greşite, în loc să devină o alinare şi o bucurie pentru bătrâneţile lui. Copiii nerecunoscători îi răsplătesc iubirea provocându-i suferinţă, angoasă şi durere! Dar ce poate face el? Copiii săi au crescut şi nu îi mai poate controla; din punct de vedere mental şi spiritual sunt oameni liberi, care pot face orice doresc. Câţi părinţi nu îşi văd astfel spulberate speranţele, una după alta, asistând la prăbuşirea lor precum a unui castel din cărţi de joc.

Dacă un părinte pământesc suferă atât de mult din cauza deziluziilor provocate de copiii săi, vă puteţi imagina cât de intensă este suferinţa Mea, Creatorul întregului univers, văzând că fiinţele create de Mine, cărora le-am destinat o nobleţe spirituală supremă, se îndreaptă grăbite către direcţia opusă, a decăderii morale şi spirituale, fără să ţină cont de sentimentele Mele. Sunt nevoit să asist la călcarea în picioare a fiinţei spirituale a omului, la ignorarea şi umilirea ei, la caricaturizarea ei de către fanaticii şi bigoţii religioşi, în timp ce majoritatea oamenilor se închină în faţa valorilor grosiere ale lumii materiale, pe care le consideră cele mai importante lucruri din lume. Toată lumea se închină în faţa învelişului exterior, ignorând însă cu desăvârşire esenţa spirituală interioară.

Cuvintele adresate cândva de Mine fariseilor sunt valabile astăzi mai mult ca oricând: „Dacă discipolii şi adepţii Mei ar tăcea, în locul lor ar vorbi pietrele (în cazul de faţă, regatul naturii), strigându-le oamenilor de pretutindeni: ‚Oameni, treziţi-vă din beţia voastră lumească! în zadar încercaţi să vă negaţi destinul şi pe Creatorul vostru! Dacă nu sunteţi dispuşi să credeţi în legile pe care vi le-a lăsat atunci când s-a întrupat într-o formă vizibilă printre voi, dacă refuzaţi să ascultaţi vocea care vă vorbeşte în inimă, atrăgându-vă atenţia şi mustrându-vă, contemplaţi cel puţin natura! "

Mai devreme sau mai târziu, chiar şi oamenii de ştiinţă, savanţii şi filozofii voştri raţionali vor trebui să recunoască faptul că deasupra materiei domneşte un spirit suprem, care uneşte într-un tot unitar atomii infinitezimali, dar şi marile lumi cosmice, întreaga Sa creaţie demonstrează că acest spirit nu poate fi decât un Dumnezeu al iubirii, iertării şi graţiei, care, aşa cum s-a afirmat în parabola fiului rătăcitor, se bucură mai mult de întoarcerea unui singur suflet rătăcit decât de 99 de spirite drepte, care nu au nevoie de alinarea Sa.

„DUMNEZEU EXISTĂ!" întreaga creaţie afirmă, într-un glas, acest lucru. Chiar şi simpla analiză a circumstanţelor politice şi sociale îi demonstrează observatorului atent că evenimentele iau adeseori un curs diferit de cel pe care şi 1-ar dori oamenii. La fel ca şi speranţele oamenilor, cele ale naţiunilor nu se împlinesc întotdeauna, arătând că mai presus de orice există o voinţă atotputernică, care îi răsplăteşte pe cei care iubesc cu iubire, pe cei care sunt mânioşi cu mânie, şi pe cei care ştiu să ierte cu iertare.

Am vărsat cândva lacrimi de tristeţe divină văzând orbirea locuitorilor Ierusalimului şi anticipând felul în care se vor purta cu Mine şi cu învăţătura Mea, motiv pentru care vor fi distruşi şi vor înceta să mai existe ca naţiune independentă. La fel de mare este tristeţea Mea la ora actuală, văzând orbirea generalizată a

umanităţii.

Lumina Mea se răspândeşte pretutindeni. Chemarea Mea părintească răsună în permanentă, strigându-vă: **„întoarceti-vă la Mine, oameni rătăciţi! Ascultaţi vocea Mea, vocea Tatălui vostru ceresc, care vă avertizează astăzi înainte de marea catastrofă, la fel cum a făcut-o cândva cu locuitorii Ierusalimului!** Ascultaţi vocea care doreşte să vă deschidă ochii, arătându-vă cât de tare vă clătinaţi, ca şi cum aţi fi beţi, pe marginea prăpastiei eternităţii, riscând să fiţi înghiţiţi în orice moment de aceasta, în acele spaţii infinite vă va fi mult mai greu să realizaţi ceea ce nu aţi reuşit în această viaţă a încercărilor, în care valorile spirituale pot fi cucerite mult mai uşor".

Acum 2000 de ani, distrugerea Ierusalimului s-a produs la scurt timp după moartea Mea. În mod similar, nu va mai trece mult tip până când sistemul vostru social, care acum vi se pare că va dura veşnic, se va prăbuşi.

La acea vreme, distrugerea nu a afectat decât un singur oraş şi o singură naţiune. De data aceasta, ea va afecta foarte multe oraşe şi foarte multe naţiuni (practic, întregul pământ).

Acum 2000 de ani, după distrugerea Ierusalimului, cultul mozaic a încetat să mai existe, iar învăţătura Mea a început să producă roade în rândul păgânilor, căci poporul ales de Mine nu s-a arătat demn de misiunea pe care i-am destinat-o. În mod similar, aşa-zişii reprezentanţi legitimi ai învăţăturii Mele vor fi siliţi să înceteze să se mai joace cu cuvintele şi cu învăţătura Mea. Atunci, zidurile care separau altarul de restul templului (locul în care li se permitea oamenilor să intre) au fost distruse. La ora actuală se prăbuşesc zidurile spirituale. Ceea ce cândva era proprietatea unei singure caste va deveni acum bun comun. Templul iudaic a fost ras de pe suprafaţa pământului, ruinele sale devastate rămânând multă vreme singura mărturie a locului în care a fost adorat Dumnezeu (într-un mod atât de fals şi de ipocrit, vai!). La fel, zidurile distruse ale Ierusalimului au rămas unicul indiciu al fostei capitale a unui întreg popor.

Acelaşi proces se va repeta în epoca modernă, din punct de vedere spiritual. Cu greu vor mai putea fi deosebite locurile în care, cândva, era ascuns adevărul, îngropat sub linţoliul gros al minciunilor, întunericul se va risipi, iar pe pământ va străluci lumina, şi nu vorbesc acum de lumina palidă a unei făclii dintr-un templu terestru, ci de lumina orbitoare a soarelui spiritual. Pe ruinele greşelilor şi amăgirii vor creşte copacii veşnic verzi ai speranţei, care se vor înălţa continuu către împărăţia cerurilor, ca un simbol al căii pentru cei rămaşi pe pământ.

De aceea, copiii Mei, nu uitaţi că lumina graţiei Mele străluceşte în zadar acum asupra maselor largi de fiinţe rătăcite - lucru care îmi umple inima de tristeţe - şi că **v-am ales pe voi pentru a prelua şi a duce mai departe această făclie, pentru ca, la momentul potrivit, să deveniţi pietrele de temelie ale noului templu, din noul Ierusalim,** după distrugerea edificiului minciunii şi amăgirii.

Cândva, am păşit într-o formă vizibilă în mijlocul copiilor Mei, dar ei nu M-au recunoscut. Acum aveţi şansa să Mă recunoaşteţi în sfârşit, prin cuvintele şi prin lucrările Mele, ca un Părinte plin de iubire. Folosiţi această şansă şi faceţi toate eforturile pentru a vă salva de decadenţa generală, astfel încât, atunci când vor cădea zidurile vechii lumi a obişnuinţelor, să nu vă prăbuşiţi odată cu ele. Dovediţi-vă rezistenţa şi credinţa, dovedindu-Mi că, deşi marea majoritate a umanităţii s-a rătăcit de pe calea cea dreaptă, umplându-Mi ochii de lacrimi, mai există pe pământ măcar câteva suflete care apreciază iubirea Tatălui, preluând ştafeta din mers şi acţionând pentru pregătirea

unui altfel de viitor pentru umanitate.

Acţionaţi în aşa fel încât lacrimile de compasiune pentru semenii voştri să aducă în ceruri lacrimi de bucurie, care să se reverse apoi asupra voastră, alinându-vă pentru suferinţele pe care le-aţi îndurat. Aceasta va fi dovada supremă a victoriei voastre spirituale. Amin.

36

A zecea duminică după Sfânta Treime

Parabola fariseului şi a vameşului

Sfântul Luca XVIII, 9-14: *„A mai spus şi pilda aceasta pentru, unii care se încredeau în ei înşişi că sunt drepţi şi îi dispreţuiau pe ceilalţi: ‚Doi oameni s-au suit la templu să se roage; unul era fariseu şi altul vameş. Fariseul sta în picioare şi se ruga în sine astfel: „Dumnezeule, îţi mulţumesc că nu sunt ca ceilalţi oameni: apucători, nedrepţi, adulteri sau chiar ca vameşul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână şi dau zeciuială din tot ce câştig". Vameşul sta deoparte şi nu voia nici ochii să şi-i ridice spre cer, ci se bătea în piept, zicând: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!" Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a coborât acasă îndreptăţit, decât celălalt. Căci oricine se înalţă va fi smerit, şi oricine se smereşte va fi înălţat'".*

Am explicat până acum în detaliu diferite texte din Evangheliile Mele referitoare la parabolele pe care le-am rostit acum 2000 de ani, astfel încât învăţătura Mea, şi mai ales cele două porunci ale iubirii, să fie interpretate corect.

Scopul acestor explicaţii este acela de a vă feri de interpretările greşite sau abuzive, căci sunt numeroşi cei care se agaţă exclusiv de litera textului, fiind convinşi că anumite încălcări ale legii care nu sunt menţionate expres în poruncile Mele pot fi practicate fără probleme.

Pe deplin conştient, în timpul apostolatului Meu pe pământ, de îngustimea intelectuală pe care o manifestau uneori discipolii Mei, dar mai ales ceilalţi ascultători, am ales în mod deliberat anumite exemple simple din viaţa de zi cu zi, parabole şi analogii preluate din lumea lor materială, încercând să le explic astfel diferite realităţi spirituale, invizibile, pentru ca ei să înţeleagă exact la ce se referă învăţătura Mea, inclusiv poruncile religioase primite anterior.

Textul evanghelic de faţă prezintă o parabolă prin care Mi-am propus să le explic fariseilor cât de eronată era atitudinea lor. Ei se considerau întotdeauna mai presus decât cei din jur, fiind convinşi că atât timp cât îşi respectau obiceiurile religioase, făceau tot ceea ce cerea Dumnezeu de la ei, făcându-i acestuia pe plac întru totul.

De aceea, le-am povestit această parabolă, în care unul din cei doi oameni care se rugau părea să respecte întru totul legile şi obiceiurile religiei sale, dar îl privea cu dispreţ pe cel de lângă el, considerându-1 inferior, pentru simplul motiv că avea o ocupaţie considerată în acele zile nu foarte cinstită.

Această comparaţie a omului arogant, convins că el nu păcătuieşte niciodată, cu cel smerit, perfect conştient de păcatele sale, datorate slăbiciunilor naturii umane, avea drept scop să umilească şi să reducă orgoliul uriaş al fariseilor, dar şi să le explice discipolilor Mei (şi altor ascultători) de ce făceam anumite acţiuni care păreau să încalce legile lor religioase, încercând să-i fac astfel să înţeleagă diferenţa care există între aplicarea unei legi în litera ei şi înţelegerea profundă a esenţei sale spirituale.

Pentru a explica mai bine acest exemplu, le-am spus discipolilor Mei: „Căci oricine se înalță va fi smerit şi oricine se smereşte va fi înălțat!"

Versetele următoare ale acestui capitol demonstrează că nimeni nu poate fi considerat „bun" decât numai Dumnezeu; nu am făcut o excepție de la această regulă nici chiar cu Mine, care eram un Fiu al Omului. Am urmărit astfel să-i ajut să înțeleagă că „bunătatea" nu este deloc uşor de atins şi de meritat, fiind necesar un efort foarte mare pentru a dobândi statutul de „om bun". De fapt, cuvântul „bun" este echivalent cu „fără de păcat".

Mai departe în acelaşi capitol, le-am cerut să-i aducă pe copilaşi la Mine şi le-am spus că oricine doreşte să ajungă în împărăția lui Dumnezeu trebuie să fie la fel ca şi copilaşii cei mici, adică să manifeste o mare simplitate, să trăiască în inocență şi să aibă aceeaşi credință plină de candoare ca şi aceştia. Căci numai cei care întrunesc aceste calități îşi pot forța intrarea în împărăție prin intermediul rugăciunii. De aceea, primul verset al acestui capitol începe cu afirmația că omul trebuie să se roage continuu şi să persevereze în această privință, căci nimic nu trebuie făcut fără Mine şi fără a avea în minte cele două porunci ale iubirii. Dacă este necesar, el trebuie să îşi sacrifice de dragul lor inclusiv obişnuințele favorite, chiar şi pe cele la care simte că nu poate renunța. Am ilustrat această lege cu ajutorul omului bogat, căruia i-am cerut să renunțe la tot şi să Mă urmeze (lucru de care el s-a dovedit incapabil).

Parabola potrivit căreia i-ar fi mai uşor unei cămile să intre prin gaura acului decât unui om bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu se referă la faptul că este imposibil să intri în împărăția spirituală atât timp cât eşti încă ataşat de lucrurile materiale, înălțarea de pe nivelul material pe cel spiritual nu este posibilă decât dacă toate aspectele materiale sunt subordonate idealului spiritual.

Cu această ocazie, Petru a tras concluzia că el şi colegii săi au ajuns discipolii Mei tocmai pentru că şi-au părăsit viețile obişnuite. Acest lucru arată cât de mult supraestimează oamenii sacrificiile lor, aşteptându-se să primească o răsplată pentru ele chiar aici, pe pământ, deşi marea răsplată nu poate fi primită decât pe lumea cealaltă, atunci când ai conştiința datoriei perfect împlinite. La vremea respectivă, discipolii Mei nu aveau încă o înțelegere justă a lucrurilor spirituale, aşteptând foarte multe de la persoana Mea vizibilă şi dovedindu-se astfel destul de imaturi. De câte ori le vorbeam de suferințele prin care urma să trec, nu le venea să creadă, căci dacă le vorbisem de preafericirile pe care urmau să le primească aici şi în lumea de dincolo datorită sacrificiilor lor, erau convinşi că acest lucru este cu atât mai valabil în cazul Meu, care Mă aflam intr-o stare de puritate absolută, fiind complet lipsit de păcat.

Erau la fel de orbi ca şi omul pe care 1-am vindecat în drumul spre Ierihon; Mă ascultau, dar nu înțelegeau semnificația cuvintelor Mele. Aşa cum i-am redat orbului vederea pentru că avea marea credință că mâna Mea poate să-1 vindece, la fel am procedat şi cu discipolii Mei atunci când am suflat mai târziu spiritul Meu asupra lor. Orbirea lor spirituală a fost astfel complet vindecată şi ei au putut vedea în lumina cea mai strălucitoare tot ce i-am învățat în parabole şi prin analogii timp de trei ani, cât a durat perioada Mea de apostolat. Abia atunci au înțeles ei cine eram cu adevărat Eu, ce însemna învățătura Mea şi care era misiunea lor pe pământ.

În câteva cuvinte, această Evanghelie nu afirmă decât unul şi acelaşi lucru, de la început şi până la sfârşit: că în viața de zi cu zi, „a fi bun" sau „fără de păcat" este ceva extrem de dificil, presupunând un număr infinit de sacrificii. Mai presus de orice, această Evanghelie îşi propune să reducă orgoliul celor care se consideră mai

buni ca alții, făcând o trimitere constantă la umilință, în cazul vameşului, smerenia s-a revelat a fi o virtute, în timp ce fariseului i-a fost cerută ca un sacrificiu suprem, în cazul copilaşilor era evidentă sub forma inocenței inconştiente, pe care le-am promis-o discipolilor Mei ca o răsplată viitoare, în sfârşit, am demonstrat-o Eu însumi în toată viața Mea pe pământ, exemplul suprem fiind cel al suferinței Mele finale.

Puteți constata astfel diferite etape ale smereniei - această cale a renunțării la propria natură pentru a atinge perfecțiunea spirituală supremă, lucru demonstrat de Mine odată pentru totdeauna.

Meditați asupra acestei Evanghelii, care descrie cel mai profund concept al învățăturii Mele, explicat în detaliu, atât în cuvinte, cât şi prin propriile Mele fapte. Nu vă considerați mai buni decât alții numai pentru că sunteți primii care auziți Cuvântul Meu şi care aflați direct de la Mine cum trebuie aplicat el în viața de zi cu zi.

Chiar şi printre voi sunt mulți aceia care seamănă cu omul bogat. Va veni şi pentru voi ceasul în care va trebui să renunțați la tot ce vă este mai drag în această lume, la lucrurile şi ființele de care v-ați ataşat îngrozitor. Vor fi mulți aceia care vor prefera atunci să îşi păstreze avutul şi se vor îndepărta cu tristețe de Mine, la fel ca omul bogat de care vorbeşte Evanghelia. Va veni o vreme în care piatra unghiulară va măsura natura voastră umană pentru a vedea câtă spiritualitate ați absorbit din pâinea cerească pe care v-am dăruit-o cu atâta generozitate. De aceea, primul verset din acest capitol: ***„Şi El le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage neîncetat şi să nu se lase",*** sunt la fel de valabile şi în cazul vostru, căci aveți nevoie de foarte multă putere pentru a nu vă clătina sub primele încercări mai dificile, rămânând drepți în fața Mea. Numai cei care vor persevera vor fi recompensați în lumea de dincolo pentru pierderile lor pământeşti, nu şi cei care s-au clătinat şi s-au îndoit.

Rugați-vă încontinuu pentru eliminarea aroganței şi a orgoliului din ființa voastră, şi îmbrăcați veşmântul smereniei! Deveniți la fel ca şi copilaşii cei mici! Aveți încredere în promisiunile Mele, căci ceea ce vă spun acum nu este ceva nou. Aceleaşi lucruri le-am spus acum aproape 2000 de ani discipolilor Mei şi celorlalți oameni care credeau în Mine. Sunt adevăruri eterne, aflate chiar sub nasul vostru, dar voi sunteți la fel de orbi ca şi cerşetorul de pe drumul Ierihonului şi nu vedeți lumina care emană din aceste cuvinte. Mă strigați adeseori, spunându-Mi: „Doamne, ajută-ne să vedem!" Cei care Mi se dăruiesc cu adevărat ştiu că „Eu îndeplinesc întotdeauna cererile celor care Mi se roagă fără încetare", căci credința lor îi ajută la fel de mult cum 1-a ajutat pe orbul din Evanghelie să îşi recapete vederea.

Aceste predici de duminică vă dăruiesc o lumină atât de mare încât nu mai puteți avea îndoieli referitoare la semnificația cuvintelor pe care le-am rostit cândva, nici la felul în care trebuie aplicate ele sau la faptul că evenimentele sociale şi politice ale lumii în care vă aflați vor conduce umanitatea către scopul ei suprem - deplina spiritualizare a sufletului uman.

Acum 2000 de ani le-am spus discipolilor Mei că voi suferi şi voi muri, dar nu le-am spus că această suferință şi această moarte vor reprezenta de-a pururi triumful suprem al naturii spirituale asupra celei umane. Nu le-am spus atunci acest lucru, căci nu M-ar fi înțeles. Acum afirm însă deschis că întreaga natură face presiuni pentru coacerea semințelor pe care le-am semănat în timpul celor trei ani de

apostolat pe pământ. Dincolo de toate evenimentele sângeroase prin care a trecut de-a lungul secolelor, învățătura Mea va învia şi îşi va dovedi în cele din urmă triumful asupra morții, atunci când suferințele îi vor învăța pe oameni să renunțe la păcatele şi la obişnuințele lor greşite, de care sunt încă ataşați.

Tot ce s-a întâmplat acum 2000 de ani - suferințele, conflictele prin care am trecut, şi chiar moartea Mea pe cruce, care s-a dovedit în cele din urmă o victorie prin învierea şi ridicarea Mea la cer - se va repeta cu umanitatea acestor vremuri. Ea va trebui să sufere tot ce am suferit Eu atunci, în întruparea Mea de om.

Pentru ca esența spirituală a omului să poată învia şi să se poată înălța la cer este necesar ca tot ce este lumesc în interiorul lui să fie batjocorit şi umilit, iar în cele din urmă crucificat.

Am deschis personal calea prin exemplul Meu, iar oamenii de astăzi trebuie să o urmeze. Fericiți vor fi cei care vor porni mai devreme pe cale, încercând din răsputeri să scape de balastul lumesc care îi împiedică să se înalțe către marile înălțimi spirituale! Ei se vor bucura de acest start timpuriu, în timp ce cei care sunt prea adânciți în materie şi nu doresc să audă chemarea Mea la trezire se vor prăbuşi la fel ca zidurile Ierihonului, care au căzut la primul sunet al trompetelor. Le va fi imposibil să scape atunci de anihilare, căci se identifică prea deplin cu materia, iar aceasta nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu.

Aceste 53 de predici au un rost precis. Ele v-au fost dăruite vouă şi tuturor celor care sunt însetați şi doresc să primească apa vieții. Aveți cu toții datoria să înțelegeți cât de mare este bogăția de iubire, adevărul şi căldura vieții pe care le conțin Evangheliile înregistrate acum 2000 de ani de discipolii Mei, căci, din păcate, marea majoritate a oamenilor continuă să le înțeleagă greşit.

Vă ofer acum aceste explicații, revelându-vă din nou semnificația Evangheliilor Mele, sigilate cu mai mult de şapte sigilii, pentru a vă deschide din nou calea care duce către Mine şi către cerul Meu. Nu este suficient însă să le citiți. Mai presus de orice, trebuie să le puneți în practică, pentru a beneficia astfel de starea de calm, de pacea interioară şi de alinarea pe care le merită toți cei care îşi doresc să devină copiii Mei. Amin.

37

A unsprezecea duminică după Sfânta Treime

Vindecarea surdomutului

Sfântul Marcu VII, 32-37: *„Şi i-au adus un surd care nu putea vorbi bine ş,i L-au rugat să îşi pună mâinile pe ei. El l-a luat la o parte din mulțime, i-a pus degetele în urechi, şi scuipând, i-a atins limba. Şi privind spre cer, a suspinat şi a zis: ‚Efata', adică: ‚Deschide-te!' Îndată i s-au deschis urechile, i s-a dezlegat limba şi a vorbit desluşit. Şi El i-a poruncit să nu spună nimănui; dar, cu cât le poruncea, cu atât îl vesteau mai mult. Ei erau uimiți peste măsură şi ziceau: ‚Toate le face bine; chiar si pe surzi îi face să audă si pe muți să vorbească'".*

(17 aprilie 1872)

Vindecarea instantanee a surdomutului descrisă în aceste versete a fost una din acele acțiuni cu care trebuia să-mi exemplific învățătura, astfel încât discipolii şi ceilalți ascultători ai Mei să se convingă - inclusiv prin acțiunile Mele - de originea divină a cuvintelor

Mele. Aceste acțiuni aveau de asemenea rolul de a dovedi că misiunea Mea pe pământ era superioară celei a unui profet sau clarvăzător. Oamenii erau obişnuiți cu anumite miracole false pe care le realizau anumiți magicieni şi esenienii, atribuindu-le acestora diferite puteri supranaturale. De aceea, eram nevoit să fac îndeosebi miracole pe care aceşti magicieni nu le puteau realiza.

Dată fiind modalitatea în care le realizam, actele Mele de vindecare aveau o semnificație spirituală mai profundă decât cea aparentă, căci nu le făceam pentru ca cei vindecați să poată vorbi apoi despre Mine şi despre puterile Mele miraculoase. Eu nu aveam nevoie de laudele nimănui. De fapt, aşa cum indică diferite versete, le interziceam întotdeauna celor vindecați să vorbească de aceste acțiuni ale Mele. Puțini au fost însă cei care au ascultat de această poruncă a Mea, căci orice interdicție nu face decât să amplifice şi mai mult dorința de a păcătui. Unul din discipolii Mei, Pavel, a înțeles perfect acest lucru, atunci când a oftat: ***„Dacă nu ar exista legea, nimeni nu ar simți nevoia să o încalce!"*** El a explicat prin aceste cuvinte slăbiciunea naturii umane şi i-a avertizat pe oameni să nu fie niciodată prea siguri că au atins o putere sau alta, pentru a nu cădea apoi de la mare înălțime, lovindu-se cu atât mai tare.

Pentru a înțelege mai bine semnificația spirituală a vindecării surdomutului, vă propun să ne concentrăm puțin asupra celor două cuvinte din care este alcătuită această sintagmă, „surd" şi „mut", pentru a descoperi astfel cheia spirituală a explicațiilor pe care doresc să vi le dau.

Am ales acest exemplu pentru predica din această duminică cu scopul de a vă apropia astfel şi mai mult de Mine, cu ajutorul explicațiilor date. Trebuie să înțelegeți că fiecare cuvânt pe care 1-am rostit şi fiecare acțiune pe care am realizat-o în timpul vieții Mele pe pământ ascund o semnificație spirituală mult mai importantă decât cuvântul sau fapta respectivă, care nu a avut alt rol decât acela de a crea anumite circumstanțe pentru revelarea învățăturii Mele. Fiecare din cuvintele Mele avea însă o semnificație spirituală infinit mai profundă decât suspectau ascultătorii Mei din acea vreme, dar şi exegeții de mai târziu ai Bibliei.

De aceea, vă propun să explicăm cât mai detaliat semnificația cuvintelor „surd" şi „mut", pentru a descoperi apoi cu ajutorul corespondențelor spirituale de ce am rostit atunci cuvântul „Efata" şi cine era persoana asupra căreia am realizat acest miracol. Nu a fost deloc întâmplător faptul că am ales atunci un surdomut pentru a-1 vindeca în această manieră particulară, în timp ce cu alte ocazii am ales orbi, schilozi, leproşi sau alți bolnavi pentru a-i vindeca prin cuvânt sau prin aşezarea mâinilor pe trupul lor.

Să vedem aşadar ce înseamnă cuvintele „surd" şi „mut". Dacă vom înțelege acest lucru, restul explicației va veni de la sine.

A fi „surd" înseamnă a fi privat de unul din simțurile omului spiritual interior, care îi asigură acestuia un mare flux de informații spirituale venite din lumea exterioară, prin intermediul auzului. Acest simț îi demonstrează omului sănătos că până şi în vibrațiile materiei (care produc sunetele) se ascunde un principiu mai profund şi mai spiritual decât ceea ce credea el. Impresiile produse de sunete, de la zgomotele cele mai neplăcute şi până la armonia superioară a muzicii, sau expresia încă şi mai înaltă a ideilor spirituale exprimate prin intermediul cuvântului, generează o gamă aproape infinită de senzații, desfătări, explicații şi manifestări ale Divinității Mele la nivelul creației materiale, care rămân necunoscute omului surd, la fel cum culorile îi rămân necunoscute celui orb (îndeosebi dacă s-a născut astfel).

„Mutenia" înseamnă opusul „surzeniei". în timp ce în cazul celui surd omul interior este privat - din cauza lipsei auzului - de miile de efecte generate prin vibrație sonoră de lumea exterioară, omul mut este privat de capacitatea de a comunica prin intermediul organului

suprem cu care este înzestrat omul, respectiv vorbirea, impresiile receptate din lumea exterioară şi reflectate de şinele său interior, în cel mai bun caz, în afara gesturilor şi semnelor pe care le poate face, el poate scoate o serie de sunete nearticulate.

Aşa cum vă spuneam într-un alt mesaj, comunicarea între oameni este o necesitate fundamentală a acestora, dar şi un instrument absolut necesar pe calea progresului spiritual. De aceea, omul mut este privat de o serie de desfătări extrem de importante, de care nu devine conştient decât dacă încearcă să comunice prin intermediul limbajului informațiile primite din lumea exterioară.

Acum, că v-am explicat în detaliu semnificațiacelor două cuvinte şi dezavantajul pierderii unuia sau altuia din cele două simțuri, vă puteți da seama cu uşurință în ce stare de handicap se află cei cărora le lipseşte nu doar unul dintre ele, ci amândouă.

Pe de o parte, ei nu pot recepta armoniile venite din lumea exterioară, iar pe de altă parte nu pot reflecta în afară impresiile primite de omul lor interior şi interpretările acestuia. Acest handicap reprezintă un impediment uriaş pentru progresul lor spiritual, căci imposibilitatea de a recepta impresii exterioare şi de a comunica cu lumea îi privează de un număr cvasi-infinit de senzații şi desfătări, pe care ceilalți le primesc din abundență, fără măcar să conştientizeze acest lucru.

Cei care M-au rugat atunci să îl vindec pe surdomut aveau toate motivele să facă acest lucru. Ei au pornit de la premisa că, odată vindecat, acesta avea să audă cuvintele Mele, primind astfel o hrană spirituală a cărei existență nu ar fi putut-o bănui niciodată în alte condiții, înțelegând astfel misiunea Mea pe pământ, dar şi propria sa misiune. Vai, câți oameni nu continuă şi astăzi să îşi blocheze singuri auzul spiritual în fața învățăturii Mele, dar şi a mesajelor primite de la mama-natură, considerând creația Mea ca fiind un simplu conglomerat de substanțe şi materii, guvernate de legi apărute haotic. Sunt nevoit să le strig din nou acestora: „Efata!", adică: „Deschideți-vă urechile şi ascultați cântecul de bucurie al naturii, care nu vorbeşte decât de un singur lucru - de iubire, de la ultimul atom şi până la cel mai mare soare central! Deschideți-vă urechile şi ascultați cunoaşterea spirituală profundă pe care o conține învățătura Mea, al cărei scop este să facă din voi ființe superioare, nu simple animale ierbivore sau carnivore înzestrate cu un grad de inteligență ceva mai mare decât al celorlalte!"

Vocea Mea vă strigă în permanență, zi de zi, oră de oră, minut de minut. Fiecare emoție, fiecare gând, care nu pot fi în nici un caz produsul materiei oarbe, vă arată cu claritate că în interiorul fiecăruia dintre voi se ascunde un om superior, spiritual, menit să-1 spiritualizeze pe cel exterior, pentru ca acesta să devină un înveliş demn de esența sa, dând astfel credit Creatorului vostru.

Din păcate, mii de oameni s-au auto-condamnat singuri la surzenie şi muțenie spirituală. Ei nu înțeleg nimic din nenumăratele comori pe care le ascunde natura Mea, nici senzațiile beatifice pe care acestea le pot trezi în ei. Deşi primesc aceste impresii, rămân surzi şi reci în fața lor, ca şi cum nu le-ar primi deloc. Sublimele armonii spirituale trec neobservate pe lângă urechile lor, lăsându-le sinele interior complet gol, sau umplut numai cu impresiile inferioare ale materiei grosiere ori ale senzualității, şi reducându-i astfel la nivelul unor animale.

Esența lor este goală. Incapabili să dăruiască ceva de valoare (din punct de vedere spiritual), ei nu sunt capabili nici să primească de la alții. Pentru ei nu există decât materia şi orice idee spirituală nu înseamnă altceva decât rezultatul unei minți tulburate.

Prin mesajele pe care vi le transmit de câțiva ani buni vă strig tuturor: „Efata!", copiii Mei rătăciți, îmi aşez mâinile pe urechile voastre, încercând să vă salvez atât timp cât acest lucru este încă posibil, înainte de sunetul apocaliptic al trompetelor, pe care îl veți auzi cu siguranță, în locul armoniilor sublime pe care ați refuzat atâta vreme să le

ascultați.

Eu nu i-am creat pe oameni pentru a fi surzi sau orbi în fața lucrărilor Mele şi nu Mi-am înzestrat creația cu o abundență atât de mare de minuni numai pentru a rămâne o carte închisă în fața ființelor Mele spirituale.

Nimic din ceea ce există în creația Mea nu trebuie să rămână surd şi mut! Orice ființă vie trebuie să asculte vocea Creatorului ei, a Părintelui ei, căci Acesta nu doreşte altceva decât să umple sufletele copiilor Săi cu impresiile creației Sale, astfel încât întreaga fericire a existenței să le fie transmisă prin intermediul celor văzute, auzite sau simțite.

Natura Mea nu trebuie să rămână inertă (cu simțurile netrezite), căci inerția este sinonimă cu „moartea spirituală". Orice ființă vie trebuie să mărturisească acest lucru, strigând de bucurie, să savureze viața şi să îşi recunoască în ea Creatorul, Părintele mult iubit. Creația materială are menirea să devină fundamentul celei spirituale, iar cea spirituală să o spiritualizeze pe cea materială.

Nimic din ceea ce există nu trebuie să fie surd sau mut. Cu atât mai mult are această datorie omul, produsul final al creației materiale pe acest pământ, care poartă în el imaginea Mea!

Atunci când i-am restaurat auzul surdomutului, pentru a putea auzi cum tot ce există în natură Mă laudă pe Mine, i-am redat inclusiv darul vorbirii, pentru a-i permite să se alăture el însuşi marelui cor al naturii, bucurându-se şi recunoscând în Mine pe Domnul său atotputernic, dar şi pe Părintele său preaplin de iubire.

Îngăduiți-Mi şi voi să vă vindec, la fel cum 1-am vindecat pe surdomutul de altădată, astfel încât să nu mai fiți surzi în fața cuvintelor Mele, ba dimpotrivă, să le proclamați cu tărie în fața altora, cu vocea fermă, plină de convingere, demon-strându-le astfel că miracolele săvârşite de Mine acum aproape 2000 de ani nu au avut alt scop decât acela de a exemplifica destinația finală pe care am rezervat-o întregii umanități, aceea de a domni peste acest pământ!

Eu nu Mi-am creat ființele surde şi mute, ci Mi-am propus să le educ în vederea intrării în împărăția Mea, pentru a-şi deschide urechile spirituale, ascultând mesajul Meu şi al creației Mele, şi pentru a proclama în cuvinte elocvente: „Osana Celui de sus! Slavă Celui care ne-a dăruit harul sublim al auzului pentru a-L putea asculta, precum şi pe cel al vorbitului, pentru a putea comunica şi altora cele auzite de la El, astfel încât învățătura Sa să devină bunul comun al tuturor celor care doresc să devină copiii Lui!"

Dorința Mea este să Mă slăviți zilnic, demonstrându-se tuturor, prin cuvintele şi faptele voastre, că nu ați rămas surzi şi muți în fața mesajului Meu!

Ascultați acest îndemn, de dragul salvării voastre, dar şi în beneficiul semenilor voştri! Amin.

38

A douăsprezecea duminică după Sfânta Treime

Parabola bunului samaritean

Sfântul Luca X, 25-37*: „Şi iată, un învățător al legii s-a sculat să îl ispitească pe Iisus şi i-a zis: Învățătorule, ce să fac ca să moştenesc viața veşnică?' Iisus i-a zis: ‚Ce este scris în lege? Cum citeşti?' Şi răspunzând, el a zis: ‚Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta şi cu toată cugetarea ta; şi pe aproapele tău ca pe tine însuți'. ‚Bine ai răspuns, i-a zis Iisus. Fă aşa şi vei trăi'. Dar el, care voia sa se îndreptățească, i-a zis lui Iisus: ‚Şi cine este aproapele meu?' Şi dând răspuns, Iisus a zis: ‚Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între nişte tâlhari care l-au dezbrăcat, l-*

au rănit, au plecat şi l-au lăsat aproape mort. Din întâmplare, se cobora pe acelaşi drum un preot, şi când a văzut pe omul acesta, a trecut înainte de-cealaltă parte. Un levit trecea şi el prin locul acela, şi când l-a văzut, a trecut înainte pe alături. Dar un samaritean, care era în călătorie a venit la el, şi când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat şi i-a legat rănile, turnând pese ele untdelemn şi vin; apoi l-a pus pe animalul lui, l-a dus la o casă de poposire şi a îngrijit de el. A doua zicând a pornit la drum, a scos doi dinari, i-a dat gazdei şi i-a zis: „Ai grijă de el, şi orice vei mai cheltui, iţi voi da înapoi la întoarcere". Care dintre aceştia trei ţi se pare că a fost aproapele celui ce căzuse între tâlhari?' ,Cel care şi-a făcut milă cu el', a zis învăţătorul. ,Du-te şi fă şi tu la fel', i-a zis Iisus".

(18 aprilie 1872)

Aceste versete prezintă parabola bunului samaritean. Prin acest exemplu cât se poate de clar am dorit să răspund întrebării fariseului: „Şi cine este aproapele meu?". I-am arătat astfel cine este adevăratul aproape şi cum trebuie interpretată din punct de vedere spiritual cea de-a doua poruncă a iubirii: ***„Iubeşte-ţi aproapele la fel de mult ca pe tine însuţi!"***

De când există, oamenii au făcut o distincţie între iubirea faţă de aproape, iubirea de frate şi cea faţă de semenii lor, deşi acestea reprezintă unul şi acelaşi lucru.

Din cauza diferenţelor de castă şi de poziţie socială, dar şi a opiniei publice general acceptate în acea vreme, oamenii cărora le-am spus parabola bunului samaritean nu au înţeles prea bine ce am vrut să spun prin porunca: ***„Iubeşte-ţi aproapele la fel de mult ca pe tine însuţi!"*** Acest lucru se regăseşte în mod evident în întrebarea fariseului referitoare la cine este acest aproape. De aceea, am fost nevoit să le indic printr-un exemplu cine este aproapele fiecăruia. La ora actuală nu mai poate exista nici o îndoială cu privire la conceptul de „aproape" şi a necesităţii practicării iubirii faţă de acesta, căci simpla bunăvoinţă sau bunele intenţii nu ajută pe nimeni, nici pe aproapele vostru, nici pe voi, şi nici pe Mine.

Deşi s-au spus foarte multe lucruri referitoare la această a doua poruncă a iubirii, foarte puţini sunt aceia care înţeleg - inclusiv la ora actuală - iubirea faţă de aproape, sau măcar cine este acest „aproape".

Ei se grăbesc să tragă concluzia că: „întreaga umanitate este aproapele meu, iar măsura iubirii mele trebuie să fiu eu însumi".

Corect, adaug Eu, dar completez cu următoarea întrebare: de ce este umanitatea în ansamblul ei aproapele vostru şi care este măsura exactă a iubirii de sine (care trebuie aplicată apoi şi iubirii faţă de aproape)?

Răspunsul la aceste întrebări oferă cheia împărăţiei Mele, motiv pentru care am şi făcut din această poruncă a iubirii faţă de aproape a doua Mea poruncă fundamentală - lucru valabil nu doar pentru pământul vostru, ci şi pentru restul creaţiei, inclusiv pentru marea lume spirituală.

Mai presus de orice, ea este o poruncă a iubirii, căci fără iubire nu există căldură, fără căldură nu există viaţă, iar fără viaţă nu există creaţie. Iubirea este principala forţă care se manifestă în orice activitate, generând astfel căldură. Căldura - această expresie a mişcării sau vibraţiei - se manifestă apoi ca viaţă, iar viaţa „se naşte", „există" şi „moare", devenind astfel semnul vizibil al marii vieţi, adică al creaţiei în ansamblul său.

Iubirea înalţă toate fiinţele care o simt şi care o orientează către cei din jur. Fără iubire nu ar exista nici o măsură spirituală a acţiunilor. Fără iubire, Eu nu aş putea exista, şi nici unul din lucrurile manifestate nu ar putea căpăta o consistenţă permanentă.

Aşa cum iubirea din Mine a creat spiritele, fiinţele vii şi chiar materia, îmbrăţişându-le cu aceeaşi ardoare, sprijinindu-le şi ghidându-le pe toate către destinaţia lor spirituală, care este însăşi chintesenţa iubirii supreme, la fel, omul ar trebui să îmbrăţişeze lumea în care trăieşte cu aceeaşi iubire. Ceea ce Eu am creat din iubire nu va putea reprezenta o dovadă

constantă a faptului că Eu sunt un Părinte preaplin de iubire decât atunci când ființele create de Mine, apropiații Mei, își vor împlini datoria şi misiunea lor aşa cum doresc Eu, respectiv din libera lor voință, şi nu din obligație. Liberul arbitru înnobilează orice creatură care este înzestrată cu el, spre deosebire de ființele ghidate numai de instinct şi silite să acționeze într-un anume fel.

Iubirea care îmbrățişează totul reprezintă standardul iubirii care ar trebui să domnească în inimile tuturor oamenilor, guvernându-le toate gândurile, cuvintele şi faptele, ca un simbol etern al originii lor superioare. La fel ca şi în cazul Meu, iubirea lor nu ar trebui să aibă alt scop decât acela de a acționa în beneficiul semenilor lor şi al tuturor ființelor create. Evident, asta nu înseamnă să le îndeplineşti semenilor tăi toate dorințele, ci doar pe acelea care le sunt cu adevărat benefice. Cele care le-ar face mai mult rău decât bine trebuie întotdeauna refuzate.

Luați-Mă ca exemplu pe Mine! Eu vă iubesc pe toți cu o iubire pe care nu o veți putea niciodată înțelege şi pe care nu Mi-o veți putea returna vreodată, dar nici chiar Eu nu vă răspund întotdeauna la numeroasele voastre rugăciuni. De cele mai multe ori sunt nevoit să spun „Nu". De ce? Pentru că, de tot atâtea ori, voi vă doriți lucruri care nu vă sunt de folos. Chiar dacă refuzul Meu se traduce uneori prin conflicte şi suferințe, prin dureri şi pierderea celor dragi, el reprezintă totuşi iubirea Tatălui vostru ceresc, care a creat totul pentru voi, a suferit de dragul vostru şi vă răsplăteşte întotdeauna lipsa de recunoştință, ironiile şi batjocura cu binecuvântările Sale.

Aşa trebuie înțeleasă iubirea pentru ca faptele izvorâte din ea să conducă la bine, şi nu la rău. Aşa trebuie înțeleasă îndeosebi iubirea față de aproape. Aşa cum un tată de pe pământ nu le îndeplineşte toate dorințele copiilor lui imaturi, fiind conştient de lipsa lor de judecată şi de scopul superior al educației lor, la fel ar trebui să procedați şi voi cu aproapele vostru, având în permanentă grijă să nu încurajați viciile sale sau lenea, ci să îi faceți un bine real.

Aceasta este iubirea cu ajutorul căreia îmi guvernez creația născută din înțelepciunea Mea. La fel ar trebui să faceți şi voi, controlând şi restrângând cu ajutorul intelectului vostru ardoarea dorinței de a ajuta pe altcineva, astfel încât intențiile voastre nobile să nu aibă efecte contrarii.

Al doilea aspect asupra căruia ne vom opri se referă la iubirea aproapelui ***„la fel de mult ca pe tine însuți".*** Şi acest aspect poate fi interpretat în fel şi chip, căci natura umană include diferite etape ale evoluției spirituale, de la sacrificiul de sine şi până. la egoismul extrem. Se pune aşadar întrebarea: „Când este iubirea mea de sine justificată (când este ea utilă, mie şi celor din jur)?"

Numai după ce vom răspunde la această întrebare va deveni în sfârşit evident ce este iubirea şi cum trebuie practicată ea. Strict vorbind, cuvintele „iubire" şi „tine" au semnificații complet diferite.

De aceea, este absolut necesar să înțelegeți ce înseamnă iubirea de sine, ca să realizați ce anume trebuie să iubiți în voi înşivă, şi în ce fel. Numai atunci veți putea transfera acest tip de iubire către cei din jur, ştiind ce aveți de făcut.

Instinctul de Conservare, al prelungirii propriei vieți şi al transformării ei într-o viață cât mai plăcută cu putință, a fost implantat în sufletul tuturor oamenilor. Acest lucru a fost absolut necesar, pentru prezervarea învelişului exterior al omului spiritual, tocmai pentru ca acesta să nu renunțe cu uşurință la el, aruncându-1 la prima încercare mai grea (prin auto-suprimare), înainte de a se maturiza.

Instinctul de conservare este atât de puternic şi de necesar încât numai cei care nu au nici cel mai mic respect față de valorile spirituale, care nu au o credință sau o religie în adevăratul sens al cuvântului, sau care au căzut în capcana unei filozofii false de viață, generând astfel o dezordine spirituală totală în organismul lor, pot fi în stare să distrugă această iubire de sine atât de adânc

înrădăcinată în ei, punându-şi capăt zilelor înainte de data stabilită în marele Meu plan, conform legilor Mele divine, universal valabile.

Drumul către progres în lumea de dincolo devine infinit mai greu pentru aceste suflete care şi-au pus capăt zilelor înainte de a atinge maturitatea necesară, intrând nepregătite în acel univers guvernat de cu totul alte legi.

Al doilea tip de iubire de sine este unul superior. Este vorba de instinctul prezervării şi perfecţionării esenţei spirituale. Orice om încearcă să îşi adapteze cât mai mult cu putinţă sinele spiritual la Acela care a implantat în el scânteia conştiinţei divine, ridicându-1 astfel mult deasupra materiei şi plasându-1 la graniţa dintre cele două lumi. În timp ce corpul său fizic aparţine iubirii materiale, spiritul său aparţine celei spirituale.

Din cauza acestei naturi duale, putem avea de-a face cu o lipsă sau cu un exces de iubire atât la nivelul naturii materiale a omului, cât şi la nivelul naturii sale spirituale.

Lipsa iubirii materiale de sine se manifestă atunci când omul este sătul de viaţa pe care o duce. Instinctul fizic al conservării de sine poate slăbi în asemenea cazuri până la distrugerea completă a corpului fizic, atunci când omul se confruntă cu o dificultate cât de mică. Printre motivele care pot conduce la această stare se numără educaţia greşită, lipsa credinţei în Dumnezeu sau în viaţa de după moarte a sufletului, precum şi dezechilibrul mental.

La cealaltă extremă se situează excesul de iubire de sine. Considerând bunăstarea fizică lucrul cel mai important din viaţă, omul care manifestă acest exces se complace în egoismul cel mai grosolan cu putinţă. El se foloseşte de orice mijloace pentru a-şi atinge scopul. Nimic nu contează pentru el în afara propriului ego; el este propriul său aproape. Asemenea oameni se situează pe nivelul spiritual cel mai inferior, căci evită orice fel de efort şi orice sacrificiu. Ei nu îşi doresc decât o viaţă de plăceri şi se folosesc de toate mijloacele - permise şi nepermise, legale sau ilegale, divine sau satanice - pentru a-şi atinge acest scop. Această iubire de sine exclude din start orice fel de iubire faţă de aproape.

Un alt tip de iubire de sine se manifestă atunci când cineva încearcă să îşi educe şi să îşi perfecţioneze omul interior de dragul egoului său. Chiar şi corpul devine o povară pentru asemenea oameni, care încearcă să scape de el cât mai curând posibil.

Acestea sunt aşadar cele două extreme: lipsa şi excesul iubirii de sine, deopotrivă la nivelul naturii materiale şi al celei spirituale a omului. Intre ele se situează calea de mijloc, pe care omul evită căderea într-una sau alta dintre extreme, în acest caz, se pune problema în ce fel poate fi influenţată iubirea faţă de aproape de către iubirea de sine.

Am explicat principiul care trebuie să guverneze omul aflat în această situaţie la începutul acestui capitol: iubirea moderată, guvernată de raţiunea care nu uită nici o clipă de destinaţia spirituală a omului şi de scopul vieţii sale pământeşti, trebuie să activeze iubirea de sine într-o măsură suficient de mare pentru ca trupul fizic să nu aibă de suferit din cauza spiritului, dar nici spiritul să nu aibă de suferit din cauza corpului. Omul nu trebuie să uite nici o clipă că trupul i-a fost încredinţat cu împrumut şi că va trebui să răspundă cândva nu doar la întrebarea: „Ce ai făcut cu sufletul tău?", ci şi la întrebarea: „Ţi-ai folosit judicios corpul fizic, sau ai abuzat de el?" După cum vedeţi, omul nu este responsabil numai pentru spiritul său şi pentru talentele cu care a fost înzestrat acesta, ci şi pentru viaţa sa materială.

El trebuie să-şi folosească în egală măsură corpul şi spiritul, să le educe şi să le controleze în aşa fel încât să ţină cont de Mine (Cel care i le-am dăruit pe amândouă) în fiecare acţiune a sa, imprimându-le astfel amprenta divinului. Această manieră de a gândi şi acţiona trebuie să fie inclusiv standardul iubirii faţă de aproape. Ea trebuie să fie orientată către cei din jur, dăruindu-le tot ce este mai bun pentru ei, în acord cu propriile Mele principii morale.

Mai presus de orice, omul trebuie să îşi dea seama ce anume este capabil să facă, pentru a putea evalua corect ce poate face pentru cei din jur. El trebuie să înveţe să facă distincţia între bine şi rău, între ceea ce este de folos şi ce este dăunător trupului şi spiritului.

Numai în acest fel va putea el să-şi ajute semenii să avanseze către scopul lor superior, fără a le face mai mult rău decât bine.

De aceea, începeți întotdeauna prin a vă echilibra iubirea de sine! Dacă veți reuşi acest lucru, ea vă va conduce singură către iubirea față de aproape. La fel ca în orice alt domeniu, rezultatele nu pot fi optime decât dacă înțelegerea este deplină; în caz contrar, veți continua să rătăciți în întuneric, folosindu-vă greşit iubirea, în detrimentul celor din jur. Toate extremele sunt dăunătoare şi nu conduc niciodată la ceva bun. Acest lucru este valabil inclusiv în ceea ce priveşte iubirea şi ura, dăruirea sau primirea, vorbirea sau tăcerea.

De aceea, orice ați face, nu uitați de destinația superioară către care vă îndreptați, dar nici de faptul că sunteți oameni, nu zei, şi că o iubire de sine prea mare sau prea mică poate conduce la rezultate la fel de neplăcute ca şi o iubire față de aproape prea mare ori prea mică. Îi poți răni cu uşurință pe cei din jur dintr-o iubire prea mare pentru ei (nedublată însă de înțelepciune).

Începeți întotdeauna prin a vă recunoaşte propriile slăbiciuni şi le veți tolera mult mai uşor la ceilalți. Dacă cineva vă cere ceva, verificați mai întâi pe propria piele dacă îndeplinirea cererii respective are efecte pozitive sau negative, şi abia apoi acționați în consecință în ceea ce îi priveşte pe cei din jur. Nimic nu produce efecte mai devastatoare decât o iubire față de aproape greşit înțeleasă.

Eu însumi sunt aproapele vostru şi fac tot ce îmi stă în puteri pentru a vă transforma în apropiații Mei, în frații Mei şi surorile Mele, ba chiar în copiii Mei. Cu toată iubirea şi înțelepciunea Mea, nici chiar Eu nu sunt pregătit să le dăruiesc oamenilor tot ce îmi cer, din cauza imaturității lor. În calitatea Mea de Spirit Suprem, Eu ştiu mai bine ce este bun pentru ei şi ce nu. Eu doresc să îmi educ copiii, frații şi surorile, nu să îi răsfăț, stricându-le caracterul.

De aceea, învățați de la Mine felul în care îmi țin laolaltă creația, ghidând fiecare atom către marea destinație finală, aceea a eliberării de materie. Veți descoperi astfel calea cea dreaptă, măsura justă între a dărui şi a primi, între a accepta şi a refuza. Cea de-a doua mare poruncă a iubirii îşi va găsi astfel expresia corectă în ființa voastră, nu doar în cuvinte, ci şi în faptele voastre. Le veți face atunci semenilor voştri exact ceea ce ați face pentru voi înşivă, dacă v-ați afla în aceeaşi situație ca şi ei şi judecând lucrurile din perspectiva spirituală.

Punând întotdeauna planul spiritual mai presus de orice altceva, va trebui să găsiți în el temeiul cel mai potrivit pentru toate acțiunile voastre, astfel încât acestea să fie la unison cu marile Mele gânduri ale creației, înnobilându-vă şi înălțându-vă. Veți deveni astfel din ce în ce mai iluminați şi Mă veți putea recunoaşte pe Mine, Domnul şi Creatorul vostru, inclusiv ca un Ghid, Păstor şi Părinte preaplin de iubire. Amin.

39

A treisprezecea duminică după Sfânta Treime

Vindecarea celor zece leproşi

Sfântul Luca XVII, 5-19: *„Şi apostolii au zis Domnului: ‚Măreşte-ne credința'. Şi Domnul a zis: ‚Dacă ați avea credința cât un grăunte de muştar, ați zice dudului acestuia: „Dezrădăcinează-te şi sădeşte-te în mare!" şi v-ar asculta. Cine dintre voi, dacă are un rob care ară sau paşte oile, îi va zice când vine de la câmp: „Vino îndată şi stai la masă?" Nu-i va zice mai degrabă „Găteşte-mi să mănânc, încinge-te şi slujeste-mi până voi mânca şi voi bea eu; după aceea, vei mânca şi vei bea tu"? Va rămâne el îndatorat față de robul acela, pentru că robul a făcut ce i s-a poruncit? Tot aşa şi voi, când veți face tot ce vi s-a poruncit, să ziceți: „Suntem nişte robi netrebnici, am*

făcut ce eram datori să facem'". Pe când mergea spre Ierusalim, Iisus a trecut prin mijlocul Samariei şi Galileii. Pe când intra într-un sat, L-au întâmpinat zece leproşi, care au stat departe. Ei şi-au ridicat glasul, zicând: Iisuse, învăţătorule, fie-ţi milă de noi!' Văzându-i, Iisus le-a zis: ,Duceţi-vă şi arătaţi-vă preoţilor!' Şi pe când se duceau, au fost curăţaţi. Unul dintre ei, când s-a văzut vindecat, s-a întors slăvind cu glas tare pe Dumnezeu. S-a aruncat cu faţa la pământ, la picioarele lui Iisus, şi i-a mulţumit; şi era samaritean. Şi răspunzând, Iisus a zis: ,Oare n-au fost curăţaţi toţi cei zece? Dar ceilalţi nouă unde sunt? Nu s-a găsit decât străinul acesta să se întoarcă şi să dea slavă lui Dumnezeu?' Apoi — a zis: ,Scoală-te şi du-te. Credinţa ta te-a mântuit'".

(19 aprilie 1872)

Aceste versete povestesc un episod în care am vindecat zece leproşi, prin simpla Mea voinţă, întăriţi de credinţa lor în Cuvântul Meu, ei s-au dus să se prezinte preoţilor, iar lepra lor a dispărut de îndată ce au intrat în templu. Fiind leproşi, în mod obişnuit le era interzis să intre în templu. Chiar şi oamenii obişnuiţi se fereau din calea lor, căci se ştia că lepra era foarte contagioasă.

Acest act a demonstrat ce poate realiza credinţa de nezdruncinat dacă sufletul omului este ferm susţinut de ea. Acesta a fost principiul pe care am dorit să îl exemplific discipolilor Mei, cărora le-am şi spus, în versetul 6: ***„Dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, aţi zice dudului acestuia: ,Dezrădăcinează-te şi aruncă-te în mare!', şi v-ar asculta".***

Pentru a le demonstra din punct de vedere spiritual semnificaţia acestor cuvinte, am efectuat la scurt timp vindecarea celor zece leproşi. Am însoţit astfel imediat teoria de un exemplu practic, astfel încât discipolii Mei să observe minunile pe care le poate face puterea credinţei, care le lipsea chiar lor în atât de multe ocazii.

Dacă tot am ales acest exemplu pentru predica din această duminică, vă propun să examinăm mai îndeaproape semnificaţia cuvântului „credinţă", pentru a înţelege cu adevărat cum trebuie practicată aceasta. Căci şi acesta este unul din cuvintele pe care le folosiţi adeseori din vârful buzelor, dar pe care inima voastră îl cunoaşte prea puţin.

Fără această explicaţie nu aţi putea înţelege nici măcar parabola dudului pe care le-am spus-o mai devreme discipolilor Mei, ca să nu mai vorbim de ce s-a întâmplat ulterior cu cei zece leproşi. Numai după ce veţi înţelege semnificaţia profundă a cuvântului „credinţă" vom putea trece la necesitatea aplicării ei în epoca modernă şi în cea viitoare, amintindu-ne şi de samariteanul care s-a întors la Mine (singurul dintre cei zece).

Orice lucru are o consecinţă naturală. Dacă cineva doreşte să îşi clădească o casă, el nu începe cu acoperişul, ci cu temelia acesteia. Numai după ce pune bazele fundaţiei casei poate trece el la construirea acoperişului, fără să se teamă că acesta se va prăbuşi. Acest principiu se aplică inclusiv în ceea ce priveşte viaţa spirituală. De aceea vă şi dau atâtea explicaţii, pentru ca ochii şi urechile voastre spirituale să se deschidă şi să nu păţiţi la fel ca aceia care sunt atât de absorbiţi în ceea ce fac încât nu mai văd cele o mie de minuni pe care creaţia Mea le reflectă pe retina ochilor lor, căci mintea lor este prea preocupată pentru a mai vedea şi altceva decât obiectul interesului lor imediat.

Am explicat în predica anterioară semnificaţia iubirii de sine şi a iubirii faţă de aproape, în predica de astăzi vom învăţa adevărata semnificaţie a cuvântului „credinţă", un concept foarte frecvent folosit greşit şi al cărui înţeles superior nu este înţeles nici măcar de un om dintr-o mie.

Nici chiar propriii Mei discipoli nu înţelegeau prea bine semnificaţia adevăratei „credinţe". De aceea, am fost nevoit să le-o explic prin prezenţa Mea vizibilă, prin cuvintele Mele, şi nu de puţine ori, să le-o exemplific prin miracolele Mele. Dar ei tot nu au înţeles ce înseamnă „credinţa". Voi ce ziceţi: aţi înţeles ce înseamnă „credinţa"? Doar primiţi zilnic atât de

multă pâine spirituală de la Mine... Vă spun Eu: o înţelegeţi la fel de puţin cum o înţelegeau discipolii Mei acum 2000 de ani. În fiecare clipă îmi dovediţi cât de mică este credinţa voastră, deşi sunteţi convinşi că, deşi iubirea voastră este încă slabă, credinţa voastră este cât se poate de puternică! Vom vedea...

Ce înseamnă aşadar „credinţa"?

Ei bine, cei mai mulţi dintre voi aveţi deja răspunsul gata pregătit: „„Credinţa' înseamnă ‚a fi convins' că un lucru sau altul este aşa cum am spus Eu". „Credinţa are la bază autoritatea celui care mi-a spus lucrul în care cred". „Cred în acest lucru pentru că cel care mi 1-a spus este convins el însuşi de adevărul spuselor sale".

Cam aşa sună răspunsurile pe care sunteţi pregătiţi voi să Mi le daţi, deşi ele indică inevitabil o credinţă atât de mică încât cel mai mic vânticel o va spulbera pe loc.

Nu o *asemenea* credinţă am avut în vedere Eu atunci când am vorbit despre ea. Credinţa „care mută munţii din loc" despre care le-am vorbit discipolilor Mei este complet diferită de ceea ce înţelegeţi voi prin expresia: „Credinţa ne va mântui". Personal, Mă îndoiesc foarte serios că cineva îndoctrinat de preoţi cu o credinţă atât de palidă a putut atinge vreodată preafericirile promise de Mine celor care cred cu adevărat. Pentru aceasta este nevoie de o cu totul altfel de credinţă, aşa cum o înţeleg Eu, nu preoţii voştri.

Credinţa despre care le-am vorbit discipolilor Mei şi pe care am exemplificat-o prin vindecarea celor zece leproşi reprezintă în lumea spiritelor o putere mult mai mare decât v-aţi putea imagina voi vreodată. Ea presupune convingerea fermă că un lucru se va întâmpla în mod irevocabil, aşa cum s-au şi petrecut lucrurile în cazul celor zece leproşi. Această credinţă reprezintă o participare la puterea Mea, pe care sunt întotdeauna fericit să le-o împrumut acelor copii ai Mei care merită acest titlu şi care nu o vor folosi niciodată greşit sau abuziv, fiind pe deplin conştienţi de măreţia acestui dar primit de la Creatorul atotputernic, pe care numai un copil plin de iubire îl poate primi de la părintele său.

Aceasta a fost credinţa care i-a mânat pe cei zece leproşi, care s-au îndreptat liniştiţi către preoţii lor, ferm convinşi că spusele Mele, Cuvântul Divin, se vor împlini, căci au fost rostite de Mine şi susţinute de voinţa Mea.

Care dintre voi aveţi o asemenea credinţă? Puneţi-vă cu sinceritate această întrebare şi veţi constata acelaşi lucru pe care 1-au constatat cândva discipolii Mei: „Nu putem înţelege o asemenea credinţă. O convingere atât de fermă şi o credinţă de nezdruncinat în promisiunile Tale ne lipsesc complet. Pur şi simplu nu suntem capabili de aşa ceva".

La care Eu vă voi răspunde: „Ştiu că sunteţi incapabili de o asemenea credinţă şi că va mai trece o vreme până când o veţi dobândi. Căci dacă aţi fi zei încarnaţi în trupuri de oameni, înzestraţi cu puterea lui Dumnezeu, aţi simţi întreaga beatitudine şi adevărul profund al afirmaţiei: ‚Credinţa vă va mântui[7]! Cât de vaste ar fi atunci posibilităţile voastre... Cât de mult bine aţi putea face şi cât de superiori aţi deveni faţă de agitaţia inferioară a lumii în care trăiţi. Nici nu vă puteţi imagina acest lucru la ora actuală... Cuvântul Meu s-ar împlini atunci, căci o asemenea credinţă atrage după sine o fericire nesfârşită. Dacă aţi fi înzestraţi cu o asemenea putere, aţi simţi fuziunea treptată a sinelui vostru cu propriul Meu Sine. Primii oameni pe care i-am creat au cunoscut într-o oarecare măsură această putere, dar au pierdut-o din cauza propriilor lor greşeli.

Ei bine, această credinţă fermă le lipsea discipolilor Mei acum 2000 de ani, şi la fel vă lipseşte şi vouă. De aceea, doresc să vă atrag atenţia prin această predică asupra importanţei sale şi asupra modalităţii prin care poate fi ea dobândită: iubirea faţă de Mine. Deşi nu este deloc uşor de atins, căci presupune un autocontrol desăvârşit şi o mare puritate morală, o veţi putea cunoaşte totuşi parţial, în momente de mare exaltare interioară, mai ales dacă veţi înţelege exact ce înseamnă acest instrument măreţ al puterii şi iubirii Mele divine.

Voi nu aţi înţeles încă expresia: „Vreau!", la baza căreia trebuie să stea credinţa că ceea

ce doriți urmează să se şi întâmple. Această putere a voinței este forța care poate muta munții din loc, poate determina forțele naturii să îşi reveleze legile ascunse, făcând posibile multe lucruri considerate astăzi imposibile.

Pentru ca acest lucru să devină însă posibil, este necesar mai întâi ca ceea ce vă doriți să corespundă marelui scop spiritual, iar apoi să se facă numai prin Mine şi prin puterea Mea, căci fără Mine voi sunteți neputincioşi, şi numai împreună cu Mine puteți deveni atotputernici.

Magnetismul personal nu este altceva decât puterea voinței sau a credinței. Plasarea mâinilor pe trupul bolnav cu această credință fermă în Mine poate vindeca în scurt timp afecțiuni care, în mod normal, ar avea nevoie de perioade mult mai lungi pentru a dispărea.

Nimic nu poate rezista în fața acestei credințe. Nu trebuie să credeți însă că ea ar încălca legile naturii. Dimpotrivă, aceste puteri, care până la ora actuală refuză să asculte de voința omului, 1-ar sluji atunci în mod firesc, ca pe o ființă spirituală, ca pe un descendent al Meu, continuând să îşi bată însă joc de restul materialiştilor, de raționamentele şi de căutările lor.

Atunci când această credință îşi face sălaş în inima omului se produce cel de-al doilea fenomen menționat de Evanghelie: recunoştința în fața darului primit de sus.

În cel de-al 15-lea verset al Evangheliei se precizează că din cei zece leproşi vindecați, numai unul s-a întors la Mine şi Mi-a mulțumit.

Pentru ca evreii participanți la acel eveniment să conştientizeze şi mai plenar ce înseamnă lipsa de recunoştință pentru binecuvântarea primită, acel om s-a dovedit a fi un samaritean. Evreii disprețuiau profund acest trib, căruia îi atribuiau toate relele posibile, şi nici o calitate pozitivă.

În Evanghelia precedentă le-am oferit fariseilor o pildă legată de tot de un samaritean, pentru a le demonstra astfel că nici un om nu trebuie disprețuit *a priori,* numai pentru că aparține unei națiuni sau alteia, în cazul de față, un om din acelaşi trib a fost special ales pentru a-i face de ruşine pe evreii atât de orgolioşi, care se considerau mult mai buni decât oricine altcineva, dovedindu-le că nici un om, fie el vameş sau chiar samaritean, nu era atât de rău încât să nu poată practica iubirea față de aproapele său, şi că ei înşişi nu erau cu nimic mai buni decât castele pe care le dispretuiau - lucru la fel de valabil şi astăzi, când foarte mulți oameni se uită cu dispreț la semenii lor, pe motive rasiale, de castă, de religie, etc.

Faptul că nu s-a întors decât un singur bolnav din zece, iar acesta era ultimul om de la care te-ai fi aşteptat la un asemenea gest, demonstrează că acesta a fost singurul dintre cei vindecați în care credința de care am vorbit până acum prinsese deja rădăcini. Copleşit de grația lui Dumnezeu, el nu a putut face altceva decât să îl slăvească pe Cel prin care această grație a coborât asupra lui.

La fel se petrec lucrurile cu toți oamenii. Nu toți cei înzestrați cu o putere fermă a voinței se vor putea bucura pe deplin de rezultatele acesteia, ci numai cei care Mi se vor închina pentru darurile primite, mărturisind deschis, aşa cum precizează Biblia în versetul 10 din această Evanghelie: ***„După ce veți face tot ce vi s-a poruncit, spuneți: ‚Noi suntem slujitorii Tăi nevrednici; nu ne-am făcut decât datoria!'"***

Am urmărit prin acest act de vindecare să le demonstrez celor prezenți că dincolo de o credință fermă, de nezdruncinat, este necesară şi o altă calitate, chiar mai mare: recunoştința pentru binecuvântarea primită. O favoare primită fără recunoştință pentru cel care ți-a dăruit-o reduce mult valoarea acesteia, anihilând-o uneori complet. Când grația nu îl ajută pe cel care o primeşte să se smerească, ci dimpotrivă, îl face să devină şi mai orgolios, ea nu mai poate fi considerată o grație, în primul caz, ea este o expresie a iubirii; în cel de-al doilea, devine o expresie a urii. În primul caz, avem de-a face cu o recunoaştere deschisă a neputinței personale a celui care o primeşte, în timp ce în cel de-al doilea caz, omul nu face decât să regrete faptul că circumstanțele 1-au făcut să datoreze ceva altcuiva. Prima grație este de natură

celestă, în timp ce a doua este de natură demoniacă.

Am dorit să vă reamintesc prin această predică, la 2000 de ani de la petrecerea evenimentului respectiv, că puterea credinței - oricât de mare ar fi - nu valorează nimic dacă înainte şi după primirea grației Mele nu vă mărturisiți neputința în fața Mea şi recunoştința pentru puterea colosală cu care v-am înzestrat pe voi, sărmane creaturi minuscule din creația Mea.

Numai cel care, conştient de originea sa divină, continuă să privească în sus, plasând cu mare smerenie toate grațiile primite de la Mine pe altarul iubirii, merită să fie întărit în puterea voinței sale prin însăşi puterea Mea. Aceasta este credința justă, care îi dăruieşte celui în cauză o fericire pe care numai copiii mici o simt, atunci când recunosc puterea nemărginită a tatălui lor, simțindu-se protejați şi vrednici de ea.

Faceți tot ce vă stă în puteri pentru a deveni vrednici de puterea Mea! Dublați credința voastră cu recunoştința față de Mine şi nu va fi dorință care să nu vă fie îndeplinită.

Considerați această Evanghelie un ghid care să vă ajute să vă orientați în marele labirint al vieții. Construiți-vă o temelie puternică pentru casa voastră spirituală, iar acoperişul va fi construit de la sine, de însăşi lumea Mea spirituală, care vă va ajuta, în funcție de măsura credinței voastre, să vă înălțați pe nivele superioare de conştiință, devenind apoi învățătorii altor ființe, cărora le veți putea preda lecțiile primite în această scurtă perioadă de încercări petrecută pe pământ, dar mai presus de toate, iubirea infinită a Tatălui, care le dăruieşte copiilor Lui puterea Sa nemărginită, direct proporțional cu credința lor. Amin.

40

A paisprezecea duminică după Sfânta Treime

Avertismentul Domnului împotriva modului lumesc de a gândi

Sfântul Matei VI, 24-34: *„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt, sau va ține la unul şi va dispreţul pe celălalt. Nu puteți sluji simultan lui Dumnezeu si lui Mamona. De aceea vă spun: Nu vă îngrijorați de viata voastră, ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru, cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana şi trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră şi nici nu strâng nimic în grânare; şi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele? Şi cine dintre voi, îngrijorându-se, poate să adauge un cot la înălțimea lui? Şi de ce vă îngrijorați de îmbrăcăminte? Uitați-vă cu atenție cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuşi vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din aceştia. Şi dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, oare nu vă va îmbrăca El cu atât mai mult pe voi, puțin credincioşilor? Deci nu vă îngrijorați, zicând: ‚Ce vom mânca?', sau ‚Ce vom bea?', sau ‚Cu ce ne vom îmbrăca?, fiindcă pe toate acestea, păgânii le caută. Tatăl vostru cel ceresc ştie că aveți nevoie de toate aceste lucruri. Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu şi dreptatea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu vă îngrijorați deci pentru ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngriji pentru ea însăşi. Ajunge zilei necazul ei".* (20 aprilie 1872)

Prin aceste versete, Mi-am propus să le prezint discipolilor Mei regulile de comportament pe care trebuie să le aplice în viața de zi cu zi. Scopul lor era să trezească şi să amplifice în ei credința care să îi susțină inclusiv pe viitor, când Eu nu voi mai fi printre ei.

De altfel, întregul capitol 6 conține dispozițiile pe care le-am lăsat moştenire

discipolilor Mei, pentru ca ei să le transpună în practică în decursul vieții lor de misionari. Au fost ultimele sfaturi părinteşti primite de la Mine, cu scopul de a-i învăța să înțeleagă cuvintele Mele în sensul lor spiritual, nu literal, confuzie pe care o făceau adeseori, înainte de a-i învăța şi de a-i ghida pe alții pe drumul către adevărata cunoaştere, era necesar să înțeleagă ei înşişi mesajul Meu, cât mai clar cu putință. De aceea, capitolul de față conține detalii referitoare la pomeni, rugăciune şi practica spirituală a ritualurilor religioase, astfel încât sufletul omului să beneficieze de pe urma acestora. De asemenea, este descrisă valoarea reală a aspectelor temporal-materiale şi a celor etern-spirituale, precum şi maniera în care pot fi depăşite dificultățile vieții prin racordarea la voința Mea. Acest ultim aspect era absolut esențial, căci după apropiata Mea moarte, discipolii Mei trebuiau să aleagă între lumeaspirituală şi cea materială, sau, după cum spune textul, între Dumnezeu şi Mamona.

Discipolii Mei au lăsat tot ce îi lega de lumea materială şi M-au urmat, sacrificându-şi posesiunile şi legăturile lumeşti, de dragul valorilor spirituale. De aceea, de vreme ce le prezisesem atât de des moartea Mea, era firesc ca ei să se întrebe: „Ce vom face noi atunci? În prezența Lui nu am avut nici un fel de griji, dar după ce nu va mai fi printre noi, ce vom face?"

Agitația lor mentală creştea, aşa că am fost silit să răspund la aceste întrebări, liniştindu-i, astfel încât grijile legate de hrană şi îmbrăcăminte să nu îi tulbure prea tare, diminuând astfel entuziasmul pentru misiunea lor spirituală.

Acesta a fost motivul pentru care le-am adresat aceste cuvinte părinteşti şi aluzia Mea la crinii de pe câmp, care le sugera că - în iubirea Lui - Tatăl ceresc nu uită nimic din ceea ce a creat, şi cu atât mai mult nu va uita de cei pe care i-a ales pentru o sarcină atât de măreață.

În condițiile în care trăiau discipolii Mei, cuvintele Mele au avut o semnificație de-a dreptul literală, dar în ceea ce vă priveşte pe voi şi generațiile viitoare, ele trebuie interpretate la modul spiritual. Căci voi trăiți în condiții diferite şi nu mai este necesar la ora actuală să lăsați totul şi să Mă urmați pe calea spirituală.

Atunci când le-am spus discipolilor Mei că nu poți sluji la doi stăpâni, intenția Mea a fost să le explic că este imposibil să îmbrățişezi două aspecte diferite cu aceeaşi intensitate a iubirii. **„A-L sluji fie pe Dumnezeu, fie pe Mamona" înseamnă a-ți propune ca țel suprem în viață fie plăcerile lumii materiale, fie aspirația către desăvârşirea spirituală, căci „a sluji" înseamnă a te devota din tot sufletul celui pe care îl iubeşti cel mai mult pe lume.**

Din această perspectivă, sfatul Meu este la fel de valabil şi în cazul vostru, precum şi în cel al generațiilor viitoare. Cel care trăieşte exclusiv de dragul lumii exterioare şi al plăcerilor sale, neurmărind altceva decât satisfacerea acestora şi folosirea tuturor mijloacelor permise şi nepermise pentru atingerea prosperității materiale (care, deşi temporară, i se pare scopul suprem în viață) - nu poate avea decât o concepție foarte limitată despre Dumnezeu şi despre valorile spirituale, pe care le va subordona celor materiale, de vreme ce scopul său suprem nu este unul spiritual, ci doar atingerea fericirii pământeşti. Aşa trebuie înțelese cuvintele: „Nu îi poți sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona în acelaşi timp".

Asta nu înseamnă însă că nu vă puteți folosi de Mamona sau de bogăția lumească pentru atingerea scopurilor spirituale, fără a vă ataşa în mod deosebit de ea, ci dându-i exact valoarea (limitată) pe care o are. În astfel de cazuri, ea poate fi folosită cu succes în beneficiul vostru, dar şi al semenilor voştri, îndeosebi dacă Eu am fost cel care v-a dăruit bogăția respectivă.

Au existat dintotdeauna oameni bogați şi cu poziții sociale înalte care Mi-au rămas tot timpul credincioşi, privind lumea exterioară cu aceiaşi ochi ca şi Mine. Bogăția pe care le-am încredințat-o nu a fost decât un instrument necesar atingerii unui anumit scop, şi nu un ideal în sine, către care să-şi orienteze toate energiile.

După cum vedeți, este extrem de important să înțelegeți corect cuvintele: „Nici un om nu ar trebui să slujească la doi stăpâni".

În ceea ce priveşte celelalte cuvinte de alinare pe care le-am adresat atunci discipolilor Mei, acestea trebuie înțelese în semnificația lor spirituală, nu literală, căci în condițiile actuale de viață este de datoria fiecăruia să îşi asigure singur necesitățile fizice. Totuşi, această datorie nu trebuie dusă la extrem, împiedicându-vă să aspirați către idealul spiritual sau să vă ajutați semenii!

Ceea ce am spus atunci, că ***„păsările cerului nu seamănă, nu seceră şi nu strâng nimic în grânare; şi totuşi, Tatăl ceresc le hrăneşte"***, este cât se poate de adevărat. Chiar şi animalele sunt conduse însă de instinctele lor, care le fac să îşi caute hrana dacă le este foame sau un izvor dacă le este sete. Ele sunt silite astfel să aibă grijă de ele, iar pentru o scurtă perioadă de timp chiar de familiile lor.

În cazul omului lucrurile stau altfel. El este o ființă complet liberă, nefiind guvernat de vocea naturii sau de instincte, ci doar de spiritul său, care îl direcționează cu ajutorul intelectului să îşi îmbunătățească condițiile de trai astfel încât să poată lucra asupra sinelui său spiritual fără a fi obstrucționat de grijile materiale. De aceea, el trebuie să-şi asigure nevoile sale şi ale familiei, care are nevoie de el o perioadă mult mai lungă de timp decât în cazul animalelor.

Totuşi, principalul său scop în viață trebuie să rămână acela de a intra în împărăția lui Dumnezeu şi de a-şi împlini astfel destinul spiritual, care, după încheierea acestei scurte perioade de încercări, continuă de-a pururi în lumea de apoi. De aceea, el are datoria să gestioneze corect darurile cu care a fost înzestrat - talentele şi bogăția lumească pe care le-a primit la naştere -, fără a-şi pierde însă veşmântul spiritual necesar vieții sale viitoare.

Cuvintele: ***„Nu vă îngrijorați deci pentru ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngriji pentru ea însăşi. Ajunge zilei necazul ei"*** au fost adresate discipolilor Mei într-un sens diferit de interpretarea pe carele-o dați de regulă voi. La fel ca şi versetele precedente, ele se referă la faptul că omul nu ar trebui să îşi facă prea multe griji, nici să pună bețe în roate destinului cu care s-a născut, şi cu atât mai puțin să interfereze cu voința divină care îl tutelează; căci sfera lui de acțiune se încheie aici.

Voi, oamenii, ar trebui să vă limitați grijile şi eforturile numai la acelea care corespund învățăturii Mele, Cuvântului Meu şi promisiunii Mele de succes spiritual. Numai atunci veți acționa corect. Chiar şi aşa, meritul cel mai important al faptelor voastre îmi va reveni Mie. În calitatea voastră de ființe finite, viziunea voastră este prin forța lucrurilor extrem de limitată, în timp ce viziunea Mea, a Creatorului şi Domnului atotputernic, este infinită. Dacă veți medita la această diferență, veți înțelege de ce nu vă pot răspunde întotdeauna la rugăciuni, căci Eu ştiu ce este mai bine pentru voi, iar voi nu.

Vă puteți da cu uşurință seama din interpretarea acestor versete cât de uşor pot fi înțelese ele greşit, date fiind condițiile diferite din acele vremuri față de cele de astăzi. La acea vreme, scopul lor era să pregătească viitoarea misiune şi poziția socială a adepților Mei. La ora actuală ele nu şi-au pierdut actualitatea, căci din gura Mea nu poate ieşi altceva decât adevărul, dar principala lor semnificație a trecut în planul spiritual. Cuvintele de alinare pe care le-am adresat primilor Mei discipoli nu pot avea aceeaşi semnificație cu cea pe care trebuie să o recunoască discipolii Mei actuali, poate ultimii. Tot ce am spus atunci rămâne adevărat, dar înțelegerea lor depinde de nivelul spiritual al fiecărui individ în parte. Dacă adevărul cuvintelor Mele este raportat întotdeauna la Mine, dar şi la circumstanțele actuale, el nu poate aduce decât rezultatele dorite de Mine la acea vreme, actualizate de interpretarea pe care v-am oferit-oacum.

De aceea, faceți toate eforturile pentru a dobândi înțelegerea spirituală, pentru ca lumina care străluceşte acum deasupra voastră cu atâta putere să vă ilumineze şi să vă încălzească sufletele la capacitatea ei maximă, unindu-le cu Spiritul Meu. Va veni atunci un moment în care învelişul creației materiale va înceta să mai existe pentru voi, făcând loc viziunii spirituale şi

permiţându-vă să recunoaşteţi în toate elementul spiritual, iar în centrul lor pe Mine, Domnul lumii spirituale, dar şi Părintele vostru preaplin de iubire.

În această stare veţi cunoaşte pacea şi armonia supremă, eliminând pentru totdeauna orice grijă şi orice anxietate. Există o răsplată pentru orice experienţă amară, dar şi pentru orice merit. Veţi descoperi în această stare că pietrele de temelie ale lumii materiale se transformă în primele pietre de temelie ale lumii spirituale, pe care se sprijină imensul edificiu al lumii spiritelor. **Obiectele materiale îşi primesc aici locul spiritual pe care îl merită, iar fiinţelor spirituale li se arată calea către o purificare încă şi mai profundă, astfel încât să se poată dezvolta mai departe, trecând de pe un nivel evolutiv pe altul, dintr-o lume în alta, de pe un soare pe altul, cunoscând stări din ce în ce mai beatifice, până la destinaţia finală, în care Tatăl devine unicul păstor al turmei unice, înconjurat de copiii Săi, a căror mântuire a început în planul fizic şi s-a încheiat în lumea spirituală cea mai înaltă.**

Aceasta este destinaţia către care vă îndreptaţi şi scopul tuturor mesajelor Mele către voi! După cum vedeţi, Eu unul fac tot ce îmi stă în puteri, dar numai de voi depinde felul în care îmi înţelegeţi cuvintele. **Nu trebuie să uitaţi nici o clipă că Eu sunt Spirit pur, iar semnificaţia cuvintelor Mele nu este una obişnuită.**

Faceţi toate eforturile pentru a le înţelege, iar realizarea supremă vă va demonstra că aceasta a fost singura manieră în care Tatăl şi-ar fi putut ghida copiii către scopul final! Amin.

41

A cincisprezecea duminică după Sfânta Treime

Învierea fiului văduvei din Nain

Sfântul Luca VII, 11-17: *„În ziua următoare, Iisus s-a dus într-o cetate numită Nain. împreună cu El mergeau ucenicii Lui şi popor mult. Când s-a apropiat de poarta cetăţii, iată, duceau la groapă pe un mort, fiu al mamei lui, care era văduvă; şi cu ea erau o mulţime de oameni din cetate. Domnul, când a văzut-o, a fost cuprins de milă faţă de ea şi i-a zis: ‚Nu plânge!' Apoi s-a apropiat şi s-a atins de sicriu. Cei care-l duceau s-au oprit. El a zis: ‚Tinere, scoală-te, îţi spun' Şi mortul s-a ridicat şi a început să vorbească. Şi Iisus l-a dat înapoi mamei lui. Toţi au fost cuprinşi de frică şi slăveau pe Dumnezeu, zicând: ‚Un mare proroc s-a ridicat între noi şi Dumnezeu a cercetat pe poporul său'. Şi vestea aceasta despre El s-a răspândit în toată Iudeea, şi prin toate împrejurimile".*

(22 aprilie 1872)

În acest capitol, avem din nou de-a face cu unul din acele miracole menite să întărească credinţa oamenilor că Eu nu eram un om obişnuit, un simplu profet, ci ceva mai măreţ, dorindu-şi astfel din ce în ce mai mult să îmi urmeze căile şi să se lase ghidaţi de Mine.

Nu am fost singurul care ridica din morţi. Esenienii făceau şi ei acest lucru, dar maniera lor era diferită, lucru pe care 1-am explicat în Marea Evanghelie a lui Ioan.(Vezi: http://www.scribd.com/doc/3816590/Marea-Evanghelie-a-lui-Ioan-volumul-2-de-Jakob-Lorber N.R.) Pentru a-Mi atinge scopul propus, miracolele Mele trebuiau realizate altfel, căci numai prin asemenea dovezi extrem de convingătoare îi puteam readuce pe calea cea dreaptă pe aceşti oameni atât de încăpăţânaţi şi de ataşaţi de doctrina şi ceremoniile mozaice.

Maniera în care am realizat învierea din morţi a fiului văduvei din Nain a fost ceva nou pentru ei, aşa că au rămas uimiţi de puterea Mea asupra vieţii şi a morţii, pe care nu o mai văzuseră la nici o altă fiinţă umană.

Acestea erau metodele prin care îmi educam discipolii, dar şi pe mulţi alţii, inclusiv păgâni, să răspândească învăţătura Mea referitoare la credinţă şi iubire. Autenticitatea cuvintelor Mele şi importanţa misiunii pe care o aveam, motivul pentru care am venit pe acest pământ, obiectul şi scopul vieţii Mele ca om întrupat - toate acestea le-am demonstrat de regulă prin parabolele, explicaţiile şi miracolele Mele. Puţini oameni M-au înţeles cu adevărat atunci, dar sămânţa a fost plantată în inimile lor. Treptat, ea a încolţit şi a început să dea roade, deşi lăstarii astfel răsăriţi erau încă dispersaţi. M-am adaptat întotdeauna circumstanţelor în care trăiam, ţinând discursuri de mare impact sau făcând miracole în funcţie de situaţie, proclamându-L astfel pe Fiul Omului şi afirmând cine era Acesta.

În predica de faţă vom explica însă şi alte semnificaţii ale învierii fiului văduvei din Nain, de natură spirituală. Este important să înţelegeţi că orice cuvânt şi orice acţiune a Mea din cei trei ani de apostolat pe pământ au avut semnificaţii care rămân valabile şi astăzi, şi aşa vor rămâne în vecii vecilor.

Evanghelia de faţă descrie o înmormântare obişnuită, în care o mamă înlăcrimată urmează sicriul fiului ei preaiubit. Evenimentul este cât se poate de obişnuit şi poate fi experimentat de orice om în fiecare zi, în familia sa sau în cele ale prietenilor şi cunoştinţelor sale. La fiecare asemenea înmormântare veţi întâlni un cadavru rigid şi diferiţi oameni plângând în jurul lui.

Pentru a descoperi semnificaţia spirituală a acestui tip de evenimente, este important să înţelegeţi (**din aceeaşi perspectivă spirituală**) ce anume se întâmplă înainte de înmormântare.

Orice moarte reprezintă o tranziţie de la o extremă la alta, de la viaţă la moarte, o transformare a corpului solid în elemente, o separare a esenţei spirituale de învelişul său material, sau, ca să ne exprimăm mai academic, începutul vieţii spirituale şi sfârşitul celei materiale.

În creaţia Mea există două tipuri de morţi: una materială, aparentă, şi alta spirituală, reală. De aceea, o înmormântare poate fi privită fie ca o îngropare a esenţei spirituale a unei persoane, fie ca o abandonare a tuturor ataşamentelor lumeşti.

În cazul de faţă avem de-a face cu o mamă care îşi jeleşte fiul şi urmează sicriul acestuia. Cuprins de milă faţă de mamă, am oprit sicriul şi 1-am înviat pe fiul văduvei, pentru ca acesta să-şi poată ajuta şi pe viitor mama.

Interpretarea spirituală a acestui act este următoarea: foarte mulţi părinţi îşi plâng copiii care au luat-o pe o cale greşită. Ei se întristează văzând că aceştia nu ţin seama de eforturile lor de a-i educa, aruncându-se în braţele lumii exterioare şi ale plăcerilor ei, la fel ca un cadavru material care nu mai conţine nici o urmă din esenţa sa spirituală. Practic, ei se îndreaptă cu paşi repezi către moartea spirituală.

Acestor părinţi care jelesc şi care nu-şi dau seama decât prea târziu că ei sunt singurii responsabili pentru moartea spirituală timpurie a copiilor lor Mă adresez Eu. Le ridic din morţi copiii, trezindu-i din păcat şi din viciu şi orientându-i din nou către viaţa spirituală. Mă folosesc în acest scop de consecinţele amare ale propriului lor mod de viaţă. Ei învie astfel cu ajutorul suferinţei şi bolii, prin ruinarea sănătăţii fizice şi a circumstanţelor în care s-au obişnuit să trăiască; le redau viaţa spirituală pentru a putea trăi din nou, redescoperind ceea ce au pierdut, şi alin astfel conştiinţa încărcată a părinţilor lor, chiar dacă mă folosesc în acest scop de mijloace foarte dure.

Asemenea procesiuni funerare se petrec zilnic, implicând nu doar viaţa materială, ci şi pe cea spirituală, în epoca modernă, moartea spirituală a ajuns să prevaleze pe planeta voastră, în detrimentul vieţii. Practic, întreaga umanitate este îngropată în dorinţele sale materiale, ca şi cum ar zăcea nemişcată într-un sicriu al plăcerilor lumeşti. Puţinii oameni care mai dispun de viaţă spirituală sunt cei care jelesc pe marginea sicriului, rugându-se să-i ajut şi să le alin

durerea, căci le pare rău pentru cei morţi, pentru semenii lor, pe care nu-i pot ajuta însă.

Această procesiune funerară la scară mare (dar şi la nivel local), precum şi lamentările celor încă vii, Mă determină să Mă apropii de sicriu şi să-i trezesc pe cei aparent morţi (care îşi dorm somnul spiritual), pentru a-i împiedica să se rătăcească de tot. **Trezesc astfel indivizii, dar şi întregi naţiuni, prin tot felul de evenimente şi calamităţi, făcându-le să experimenteze consecinţele modului lor greşit de viaţă şi dispreţul desăvârşit pentru valorile spirituale.**

Această imensă procesiune funerară se îndreaptă lent către groapă (locul în care se produce descompunerea completă a învelişului material)! Sufletele unui număr din ce în ce mai mare de oameni, dar şi sufletele colective ale naţiunilor, încep să se descompună, iar procesul general de purificare şi separare a apelor devine tot mai intens, la fel ca în cazul oricărui corp abandonat de sufletul său. Supus legilor naturii, acesta trebuie să se descompună, pentru a servi altor forme de viaţă ca element al dezvoltării lor ulterioare.

Am păşit aşadar în mijlocul acestui proces general de descompunere a umanităţii, care, metaforic vorbind, zace lipsită de viaţă în sicriul plăcerilor sale lumeşti, încercând să o trezesc din nou la viaţă prin intermediul mesagerilor şi scribilor Mei, Le strig din nou oamenilor, la fel ca acum 2000 de ani: ***„Tinere, ridică-te, îţi spun!"***

Din cauza scurtei durate a vieţii sale de încercare, umanitatea modernă poate fi comparată cu un tânăr aflat la începutul perioadei sale de maturitate, căci mai are mult până la împlinirea misiunii sale spirituale. Ea trebuie să avanseze mai întâi la stadiul de adult, apoi la cel de bătrâneţe, maturizându-se şi renunţând treptat la vechile haine ale opiniilor lumeşti, pentru a-şi pune în loc veşmântul spiritual care nu se descompune niciodată, servindu-i inclusiv dincolo de această scurtă viaţă terestră, în viaţa eternă de dincolo. Acestei umanităţi, aflată în pragul descompunerii, îi strig astăzi: „Trezeşte-te, căci nu ai fost creată pentru a merge pe calea lungă şi spinoasă a materiei, ci pe calea scurtă a spiritului! Ridică-te din morţi şi ascultă chemarea Mea, înainte ca dezintegrarea completă a tuturor legăturilor sociale să te înveţe că mai există şi o altă lume decât cea în care te complaci la ora actuală, alcătuită doar din speculaţii, decepţii si despotism!"

La fel ca odinioară, sunt cuprins astăzi de milă faţă de actuala stare de descompunere care domneşte pe pământ. Sunt plin de compasiune fată de cei care îşi jelesc fraţii, dar şi pentru cei morţi, care, fără Cuvântul Meu, vor cădea pentru totdeauna victimă procesului spiritual al descompunerii, fiind nevoiţi să o apuce din nou, în mod voluntar, pe calea cea lungă şi dureroasă a cunoaşterii lăuntrice. **Tabloul actual, în care oamenii par nişte cadavre, Mă umple de compasiune, căci, atunci când i-am creat, Eu am implantat în ei o scânteie din Sinele Meu divin. Mai târziu, când am păşit pe pământul vostru, nu numai că am trezit din nou la viaţă această scânteie, dar v-am ales pe voi, oamenii, între miriade de alte fiinţe, pentru a Mă recunoaşte nu doar ca Spirit suprem, ci şi ca Părinte preaplin de iubire, plătind un preţ greu pentru ca nu numai voi, ci şi celelalte lumi din creaţia Mea să poată avansa către perfecţiune, către fericirea şi adevărul suprem.** Numai atunci când veţi deveni copii ai iubirii Mele veţi înţelege ce înseamnă să fii privilegiat de Creatorul şi Domnul întregului univers.

De aceea, procesiunea funerară în care vă complăceţi Mă umple de compasiune, motiv pentru care vă strig de ani de zile (prin cuvintele şi darurile pe care le revărs continuu asupra voastră). „Treziţi-vă din somnul vostru lumesc! Treziţi-vă la viaţa spirituală şi eternă, căci numai astfel veţi fi mântuiţi!" **Nivelul spiritual suprem este începutul, dar şi sfârşitul rasei umane.** Nu este necesar să vă dezintegraţi, pentru a deveni apoi parte integrantă din alte forme de viaţă. Deveniţi conştienţi de originea voastră şi treceţi de etapele copilăriei, tinereţii şi maturităţii, pentru ca, ajunşi la bătrâneţe cu conştiinţa curată, mulţumiţi de faptele bune pe care le-aţi făcut, să puteţi trece cu fruntea sus în lumea care nu se descompune niciodată, în care totul

este lumină, iubire, spirit, în care totul respiră căldură şi viaţă, în care nimeni nu jeleşte şi toată lumea este fericită. Veţi putea conduce acolo celelalte spirite către scopul suprem, către împărăţia infinită a spiritului, iar Eu vă voi ghida la rândul Meu către sursa supremă şi luminoasă a vieţii. Numai atunci Mă veţi înţelege pe deplin, ca Părinte al vostru.

Scopul tuturor cuvintelor Mele este acela de a vă ridica mai presus de planul material, ridicându-vă din sicriul vostru lumesc, la fel cum am procedat cândva, cu scopul de a pregăti umanitatea acelor vremuri prin miracolele, cuvintele şi parabolele Mele, prevenind astfel descompunerea ei spirituală.

În acele timpuri, cei care jeleau erau profeţii, discipolii Mei şi ceilalţi credincioşi. Astăzi, cei care sunt plini de jale sunteţi voi, cei cărora v-am dat Cuvântul Meu, Cuvântul mântuirii şi al vieţii eterne, pentru a putea contribui şi voi la marea operă a mântuirii colective.

Contribuiţi la această lucrare! Începeţi cu propriile voastre familii. Vegheaţi şi nu lăsaţi pe nimeni să se descompună şi să moară din punct de vedere spiritual. Semănaţi sământa vieţii, iar vântul Meu spiritual o va purta în inimile pregătite să o primească (prin suferinţe şi calamităţi de tot felul), la fel ca vântul de toamnă care poartă seminţele materiale pe câmpuri, astfel încât, în final, să ne bucurăm cu toţii de marele festin al învierii. Din trupul lipsit de viaţă al umanităţii nu va mai rămâne atunci decât sicriul - lumea exterioară. Dacă va dori să le fie de folos oamenilor, aceasta va fi nevoită să se spiritualizeze ea însăşi, sub influenţa vibraţiei lor elevate. Umanitatea va trăi din nou într-un paradis terestru, la fel ca pe timpuri, când a fost creată de Mine, domnind asupra animalelor şi elementelor naturii. Acest proces este posibil, dar nu va putea fi realizat decât de către cei vii, nu de „tânărul mort, fiu al văduvei din Nain". Amin.

42

A şaisprezecea duminică după Sfânta Treime

Adevărata respectare a Sabatului

Sfântul Luca XIV, 1 -6: *„Într-o zi de sabat, când Iisus a intrat în casa uneia dintre căpeteniile fariseilor, ca să mănânce pâine, ei îl pândeau. Şi iată, înaintea Lui era un om bolnav de ascită[1]. Şi, răspunzând, Iisus a zis învăţătorilor Legii şi fariseilor: ,Oare este îngăduit a vindeca în ziua sabatului, sau nu?' Dar ei tăceau. Atunci, Iisus a luat pe omul acela, l-a vindecat şi i-a dat drumul. Pe urmă le-a zis: ,Cine dintre voi, dacă îi cade copilul sau boul în puţ, nu-l va scoate îndată afară în ziua sabatului?' Şi n-au putut să-i răspundă nimic la aceste lucruri".([1] Hidropizie.)*

(23 aprilie 1872)

Începutul acestui capitol descrie vindecarea unui bolnav de ascită, care s-a petrecut în casa unei căpetenii a fariseilor, în plină zi de Sabat. Conform tradiţiilor extrem de rigide ale evreilor, nici o activitate nu este permisă în ziua de Sabat, cu excepţia ritualurilor şi ceremoniilor religioase.

Motivul alegerii acestei zile pentru vindecarea bolnavului nu a fost unul minor. Deşi şeful fariseilor era un adept al învăţăturii Mele, el nu înţelegea semnificaţia dogmelor religioase decât în sensul lor literal, îi plăcea să Mă asculte, dar numai atât timp cât nu încălcăm vreuna din aceste dogme, ofensându-i astfel demnitatea de fariseu. De aceea, am avut grijă ca un bolnav de hidropizie să intre în camera în care ne aflam şi 1-am vindecat.

Evanghelia povesteşte cum demnitarii evrei s-au simţit ofensaţi de gestul Meu în ziua de Sabat, motiv pentru care Mi-am propus să le exemplific cât de greşit înţelegeau propriile lor legi şi cât de incorect le predau ei oamenilor. De aceea, le-am spus: ***„Cine dintre voi, dacă îi***

cade copilul sau boul în puţ, nu-l va scoate îndată afară în ziua Sabatului? Dacă faci însă o faptă bună pentru altcineva, voi priviţi acest lucru ca pe un păcat!"

Am dorit să le demonstrez astfel că faptele bune nu desacralizează în nici un caz o sărbătoare sfântă (în cazul de faţă Sabatul), ci dimpotrivă, o sfinţesc şi mai tare, într-o măsură mai mare decât o fac nenumăratele ritualuri şi ceremonii inutile, îndeplinite formal.

Evreii erau vestiţi pentru abuzurile pe care le făceau. Deşi au primit legile divine de la Moise şi de la profeţi, ei nu ştiau cum să le interpreteze corect, din perspectiva spirituală. Fariseii şi scribii îi încurajau să se agaţe de semnificaţia literală a legilor, pentru a nu fi nevoiţi să le respecte ei înşişi prea sever.

Nu întâmplător M-am născut în mijlocul acestui popor, care beneficia de multă vreme de o religie care se potrivea cel mai bine cu învăţătura Mea. Nu trebuia să abolesc vechile legi ale evreilor, ci doar să le interpretez în sensul lor spiritual, salvând astfel demnitatea umană, aflată pe punctul de a se pierde complet în mijlocul ceremoniilor superflue ale templului şi al plăcerilor egoiste ale oamenilor.

De-a lungul celor trei ani ai apostolatului Meu am urmărit acest scop, căutând oportunităţi sau permiţând petrecerea anumitor evenimente care să Mă ajute să le dovedesc evreilor cât de falsă era înţelegerea lor şi cât de absurde prejudecăţile. Respectarea Sabatului făcea parte din aceste concepte care trebuiau lămurite, căci la originea religiei Mele divine am stat întotdeauna Eu, iar legile Mele trebuie bine explicate pentru a fi înţelese corect. Pentru a elimina prejudecăţile evreilor, am ales ca loc pentru una din vindecările Mele casa unui şef al fariseilor, urmărind în mod conştient să provoc discuţiile de rigoare. Fariseii doreau întotdeauna să fie primii, fiind convinşi că ei înţelegeau totul mai bine decât semenii lor; de aceea, erau primii care trebuiau purificaţi de conceptele lor greşit înţelese, pentru a transmite apoi şi celorlalţi adevărul, în acest scop, am realizat această vindecare în faţa unuia dintre ei, dându-i un răspuns care l-a redus la tăcere, aşa cum descriu versetele 5 şi 6. Liderii templului aveau o viziune diferită asupra faptelor caritabile, motiv pentru care eram nevoit să le explic frecvent, prin exemple şi parabole, textele biblice referitoare la iubirea de aproape; căci ei erau convinşi că faptele bune nu erau datorate decât templului şi propriei lor persoane. Ceea ce făceai pentru altcineva nu conta în faţa lor.

Respectarea unei zile săptămânale de odihnă era greşit înţeleasă în acele vremuri, la fel cum este şi astăzi. Scopul acestei odihne nu poate fi decât unul singur: consacrarea zilei respective educaţiei spirituale. De aceea, îmi propun ca, după ce am discutat despre vindecarea din ziua Sabatului, să vorbesc puţin despre această zi, dovedindu-vă astfel că nici voi nu înţelegeţi maniera în care trebuie celebrată această sărbătoare în sensul dorit de Moise şi de Mine.

La fel ca acum 2000 de ani, şi astăzi există în lume oameni care dau ordine şi oameni care îi ascultă pe primii. Liderii umanităţii se servesc de supuşii lor în propriul lor interes egoist, neacordându-le decât foarte puţin timp pentru odihnă, şi mai ales pentru deconectarea de la cele lumeşti, pentru a putea asculta sau **medita la aspectele superioare ale existenţei, cum ar fi motivul pentru care s-au născut în această lume, ce înseamnă statutul de om şi care este destinaţia spirituală a acestuia** (dată fiind calitatea lor de fiinţe înzestrate cu un spirit divin). Acesta a fost motivul pentru care Moise a instituit legea Sabatului - o lege care nu le convenea deloc celor puternici. **Pentru a ilustra mai clar această lege, el a afirmat chiar (în mod metaforic) că Dumnezeu însuşi s-a odihnit după primele şase zile de creaţie, în cea de-a şaptea zi.**

Această lege, absolut necesară pentru respectarea demnităţii morale a omului, a fost adoptată treptat si de către celelalte naţiuni, fiind practic unanim acceptată astăzi. Deşi săptămâna are la ora actuală o altă aranjare a zilelor decât în acele vremuri, oamenii îşi rezervă o zi pe săptămână pentru odihnă fizică, contemplare şi reflexie asupra misiunii lor

spirituale.

În timp ce evreii au exagerat, acceptând prea literal legile lor, naţiunile creştine au căzut în extrema opusă. Evreii împing până acolo stricteţea respectării acestei legi încât nu mai fac absolut nimic în această zi; în schimb, creştinii se mulţumesc cu câteva ore petrecute la biserică, din când în când. În restul zilei, pierd timpul cu tot felul de distracţii, iau mese îmbelşugate şi se lasă pradă lăcomiei. **De regulă, cele mai multe păcate se săvârşesc duminica şi în zilele de sărbătoare, nu în zilele lucrătoare ale săptămânii,** când oamenii nu mai au timp să se gândească la prostii, căci sunt prea ocupaţi cu munca lor.

Practic, preoţii creştini se folosesc de aceleaşi mijloace ca şi strămoşii lor, fariseii, slujindu-se de legile divine exclusiv în scopul lor personal, pentru prestigiu şi putere. **Fariseii puneau templul mai presus de orice; la fel procedează şi preoţii creştini cu biserica lor.** Fariseii impuneau respectarea Sabatului timp de 24 de ore, inclusiv în afara templului; preoţii creştini au limitat însă acest timp la numai 2-3 ore petrecute la biserică. Majoritatea oamenilor consideră că şi-au făcut datoria faţă de Mine dacă au mers la slujba de duminică, visând cu ochii deschişi la problemele lor, adresându-Mi rugăciuni fără rost sau aţipind discret şi păstrând astfel tăcerea cuvenită atunci când vorbeşte preotul. Văzând că biserica sa este plină, ambiţia preotului se simte flatată, fără să mai ţină seama că sufletele acestora sunt agitate de cu totul alte gânduri decât cele care ar trebui să-i anime, conform învăţăturii Mele.

Abuzurile continuă astfel să se răspândească, şi a apărut deja tendinţa de a nu mai respecta deloc această zi de odihnă, căci conştiinţa celor care ar trebui să asculte legea divină poate fi uşor cumpărată cu bani, iar credinţa lor (atât de mică, vai!) poate fi cu uşurinţă orientată către alte distracţii, mai atrăgătoare pentru mintea lor nedezvoltată.

Declinul umanităţii se răspândeşte astfel pas cu pas. Liderii sunt convinşi că interesele lor sunt mai bine respectate de clasa muncitoare dacă o cumpără cu bani. Singurele interese care stau la baza ambelor categorii sunt cele egoiste. Greşesc însă! Liderii vor vedea în curând ce înseamnă să îi privezi pe cei săraci de puţinele elemente spirituale de care dispuneau (pe care, oricum, nu le respectă nici ei!), cumpărându-i cu bani şi mărindu-le astfel predilecţia către viciu. Ei privesc cu dispreţ tot ce Mă priveşte pe Mine şi învăţătura Mea, iar exemplul lor este urmat cu servilism de către subordonaţii lor. Oamenii se afundă din ce în ce mai mult în materialism, iar acest proces va continua până când voi aranja astfel lucrurile încât să culeagă roadele egoismului lor, care îi vor lua prin surprindere.

Duminicile şi sărbătorile religioase ar trebui să fie zilele în care cei puternici să le recunoască subordonaţilor lor meritele, iar aceştia din urmă ar trebui să consacre aceste zile contemplării spirituale. **Afacerile pământeşti ar trebui să înceteze complet în aceste momente.**

În zilele de sărbătoare, natura se adresează tuturor inimilor, în limbajul ei plin de candoare: „Nu-L uitaţi din cauza muncii voastre pe Cel care a creat toate aceste minuni pe pământ, pentru a vă reaminti astfel că nu sunteţi destinaţi unei vieţi exclusiv terestre, iar munca voastră nu trebuie să fie exclusiv de natură materială, ci şi spirituală. Recunoaşteţi-L pe Acela care vă ghidează pe voi, copii sărmani, cu atâta iubire şi răbdare, care v-a dăruit acest mediu plin de splendori şi care aşteaptă de la voi, măcar o dată pe săptămână, să uitaţi de toate şi să vă gândiţi la El!"

Potrivit Genezei lui Moise, Eu însumi, în calitatea Mea de Creator, am instituit a şaptea zi din săptămână ca zi de odihnă, în planul corespondenţelor, această zi corespunde implantării scânteii spirituale în materia moartă, după ce am fost ocupat timp de şase zile cu creaţia ei. De aceea, această zi în care am ridicat materia la rang de fiinţă spirituală trebuie considerată o zi de sărbătoare şi celebrată ca atare. La nivel terestru, această lege trebuie respectată inclusiv de oameni, după ce au lucrat timp de şase zile.

În cea de-a şaptea zi, ei au datoria să îşi contemple opera pentru a percepe în ea

ideea spirituală care i-a ghidat şi i-a ajutat să o creeze. Mai mult decât atât, această zi trebuie să devină o zi de sărbătoare în sensul spiritual al cuvântului, în care omul trebuie să recunoască faptul că munca sa din timpul săptămânii, la fel ca şi propria sa existenţă, nu au o bază materială, ci una spirituală (în principiu, el ar trebui să îşi aducă aminte de acest lucru în fiecare zi, dar în cea de-a şaptea cu deosebire), în ziua în care nu mai are nici o îndatorire, nici o activitate materială care să-i distragă atenţia, el are datoria să se gândească la creaţia Mea, la învăţătura, iubirea şi sacrificiul Meu pentru el, luat ca individ, şi pentru umanitate în ansamblul ei.

De aceea, această zi ar trebui să devină pentru el o zi a consacrării, în care, eliberat de planul material, să se apropie de idealul spiritual, de ţelul divin, pe care este predestinat să-1 atingă, la fel ca întreaga creaţie.

Toţi oamenii au datoria să celebreze duminica, să-şi amintească în această zi de iubirea Mea şi de tot ce am făcut pentru ei. În acest fel, ei vor păstra inclusiv în restul săptămânii un sentiment religios, care le va consacra implicit şi munca pe care o fac în planul material. Altfel spus, ei îşi vor pune amprenta divinităţii lor pe tot ce fac şi pe tot ce realizează.

Aşa trebuie înţeleasă ziua de duminică (de odihnă). Nu uitaţi nici o clipă că am experimentat personal o asemenea zi şi că va veni o vreme a odihnei supreme, când, eliberaţi de învelişul material, veţi ajunge în lumea eternă de dincolo, ca suflete spiritualizate, ducând cu ele - sub forma unei amintiri - convingerea că aţi imprimat în tot ce aţi făcut pe pământ amprenta divinităţii voastre.

Respectaţi această zi de odihnă, dar în sensul cel mai spiritual al cuvântului. Observaţi întotdeauna strălucirea luminii divine dincolo de cerneala neagră a literelor. Numai în acest fel veţi cunoaşte adevărata fericire. Spiritualizaţi totul, mediul în care trăiţi, pe voi înşivă, acţiunile şi cuvintele voastre.

De altfel, fiecare zi în care aţi făcut un progres spiritual ar trebui să fie pentru voi o zi de sărbătoare, căci a fost o zi însorită, iar lumina soarelui spiritual v-a dăruit căldură şi viaţă. Fiecare zi a săptămânii poate deveni o zi de sărbătoare dacă vă folosiţi de ea pentru a progresa din ce în ce mai mult, dovedindu-vă astfel demni de Creatorul vostru şi neuitând nici o clipă scopul spiritual pentru care v-aţi născut. Veţi atinge astfel destinaţia finală, marea sărbătoare care nu încetează niciodată, ziua sfântă a fericirii eterne, care nu este urmată niciodată de noapte, fiind o zi continuă a consacrării şi a păcii, pregătită de Tatăl preaplin de iubire pentru copiii Săi încă din timpuri imemoriale. Amin.

43

A şaptesprezecea duminică după Sfânta Treime

Porunca cea mai mare

Sfântul Matei XXII, 34-40: *„Dar fariseii, auzind că Iisus a închis gura saducheilor, s-au strâns la un loc. Şi unul din ei, un învăţător al Legii, L-a întrebat ca să-L ispitească, spunând: Învăţătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?' Şi Iisus i-a răspuns: ‚Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată gândirea ta'. Aceasta este cea mai mare şi cea dintâi poruncă. Iar a doua, asemenea ei: ‚Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi!' De aceste două porunci depind toată Legea şi Prorocii'".*

(24 aprilie 1872)

Aţi aflat deja foarte multe lucruri despre cele două porunci ale iubirii: IUBEŞTE-L

PE DUMNEZEU MAI PRESUS DE ORICE şi IUBEŞTE-ŢI APROAPELE LA FEL DE MULT CA PE TINE ÎNSUŢI, aşa că nu ar mai fi cazul să insistăm asupra lor. Vom face totuşi acest lucru într-o predică întreagă, analizând testul la care M-au supus fariseii şi scribii, în speranţa că vor găsi un capăt de acuzare împotriva Mea, căci prezenţa şi învăţăturile Mele îi scoteau din minţi. Vă voi explica mai întâi în detaliu situaţia în care Mă aflam atunci, inclusiv corespondenţele spirituale cu epoca prezentă, astfel încât să înţelegeţi cât mai exact corelaţiile care trebuie făcute între cuvintele şi acţiunile Mele de atunci cu ceea ce se întâmplă în prezent pe planeta voastră.

În vremea când am păşit pe pământ, preoţimea era la fel de ambiţioasă şi de lacomă cum a fost întotdeauna, şi cum a rămas până astăzi. Oricine dorea să îi limiteze sau să îi distrugă puterea era considerat un duşman al bisericii, deşi în realitate era doar un duşman al preoţilor. Pe scurt, aceştia făceau tot ce le stătea în puteri pentru a-i întărâta pe oameni împotriva lui, devenind cu atât mai înverşunaţi cu cât acuzaţiile împotriva lor nu le ameninţau doar prestigiul, cât mai ales punga. De aceea, ori de câte ori apărea un învăţător ca Mine, căruia nu i se puteau opune pe faţă, din cauza adevărului cuvintelor sale, preoţii se pretau la cele mai odioase maşinaţii pentru a-1 acuza de ceva, îndeosebi de revoltă împotriva instituţiilor statutului. Au reuşit acest lucru inclusiv în cazul Meu, căci timpul Meu pe pământ se apropia de sfârşit. Până la arestarea Mea finală, am reuşit să scap de mai multe ori din mâinile lor, fie fugind, fie dând răspunsuri potrivite la întrebările lor insidioase.

În capitolul de faţă veţi găsi diferite întrebări şi tentative de a Mă da pe mâna autorităţilor, pentru ca preoţii să îşi poată atinge scopul fără a părea responsabili de arestarea Mea, căci se temeau de oamenii care Mă urmau. De aceea, Mi-au pus întrebări de genul celei legate de banii pentru tribut, sau altele similare, întrebarea citată mai sus: ***„Care este porunca cea mai mare din Lege?"*** avea acelaşi scop, de a-Mi întinde o capcană, căci cel care Mi-a pus-o aştepta de la Mine un răspuns care să poată fi interpretat ca o încălcare a legilor strămoşeşti, dând astfel guvernatorului apă la moară pentru a Mă aresta. Ştiind exact ce gândeau, am avut însă grijă să le dau răspunsuri potrivite, care să nu le permită să Mă acuze pe nedrept. Răspunsurile Mele corespundeau exact Legii, dar interpretările pe care le ofeream difereau de interpretările lor, la fel ca şi maniera în care trebuiau aplicate ele.

Cele două porunci supreme ale iubirii erau incluse în legile mozaice, dar interpretările şi explicaţiile preoţilor erau atât de limitate încât nu puteai extrage aproape nici un beneficiu spiritual din ele. Maniera în care le aplicau ei nu le permitea să se apropie de Mine şi de semenii lor, nici de restul creaţiei, lucru la fel de valabil şi astăzi. Foarte puţini oameni înţeleg inclusiv la ora actuală miezul spiritual al celor două porunci, în acele vremuri, oamenii se agăţau exclusiv de litera textelor religioase; la fel procedează marea majoritate şi astăzi, agăţându-se cu încăpăţânare de sensul literal al Bibliei şi zbătându-se la fel ca un iepure prins în capcană, dornic să se elibereze, dar lipsindu-i puterea să scape.

Deşi am nominalizat aceste două porunci ca fiind cele mai importante dintre toate, fariseul care Mi-a pus întrebarea nu a înţeles mare lucru din răspunsul Meu, la fel ca şi în cazul întrebării care a urmat: „Ce crezi despre Hristos?" Am ales ca răspuns la această întrebare un citat dintr-un psalm al lui David, încercând să le demonstrez astfel că totul Mi se supune Mie, Domnului Creaţiei, devenind un punct de sprijin pentru piciorul

Meu, ceea ce înseamnă că orice element din creație poate deveni edificiul pe care să-Mi înalț învățătura.

Puțini oameni au înțeles atunci ce înseamnă ***„să-L iubeşti pe Dumnezeu mai presus de orice"***, şi la fel de puțini înțeleg astăzi acest lucru. Cei mai mulți dintre ei nu înțeleg corect nici porunca: ***„lubeşte-1 pe aproapele tău la fel de mult ca pe tine însuți"***, care derivă din prima şi o completează.

Este simplu să spui că „trebuie să-1 iubeşti pe Dumnezeu mai presus de orice", dar această poruncă nu este deloc uşor de înțeles, şi este încă şi mai greu de aplicat în practică. Ne putem pune, pe bună dreptate, întrebarea: „De ce trebuie să-L iubească oamenii pe Dumnezeu mai presus de orice?" înainte să vorbim despre iubire şi despre măsura ei, trebuie să răspundem mai întâi la această întrebare.

Un om înzestrat cu o rațiune rece va răspunde astfel la întrebarea: „De ce trebuie să-L iubească oamenii pe Dumnezeu mai presus de orice?": „Dacă stau să mă gândesc, nu văd nici un motiv pentru care L-aş iubi în vreun fel pe Dumnezeu. Pe de o parte, nu pot iubi pe cineva invizibil; pe de altă parte, nu-i datorez nici un fel de recunoştință lui Dumnezeu pentru faptul că m-a creat, căci nu m-a întrebat nimeni dacă doresc să fiu creat sau nu.

Dumnezeu şi-a satisfăcut propria plăcere, dar pe mine nu m-a întrebat dacă sunt mulțumit cu starea în care m-a creat şi cu condițiile pe care mi le-a oferit, dacă mă simt fericit cu poziția mea în rândul celorlalte ființe".

Cum s-ar spune, omul nu are nici o obligație de a-şi iubi Creatorul. Nu ar avea o asemenea datorie nici măcar dacă ar fi fost plasat în circumstanțele cele mai fericite cu putință; cu atât mai puțin în condițiile actuale, în care este nevoit să îndure tot felul de suferințe şi greutăți, cu care se luptă întreaga viață. De ce să-L iubească oamenii pe Dumnezeu pentru aşa ceva, şi încă „mai presus de orice"? Ar însemna să le ceri prea mult! Există oameni care ar prefera să îi spună Creatorului lor: „Dacă nu m-ai fi creat ca ființă umană, ai fi putut fi îndreptățit să îmi soliciți iubirea, dar în actualele condiții ar fi culmea să îl iubesc pe Acela care - din anumite puncte de vedere - m-a plasat într-o poziție inferioară chiar şi animalelor, dar m-a înzestrat cu capacitatea de a fi conştient de trista mea stare şi de a o deplânge!"

Iată, copiii Mei, aceasta este poziția nejustificată a raționaliştilor care trăiesc în lumea rece a intelectului, pe care o pot vedea cu ochii, atinge cu mâinile şi simți cu celelalte simțuri ale lor. Acest mod de a gândi stă de cele mai multe ori la baza acțiunilor lor, lucru care s-a întâmplat încă de la crearea primilor oameni. La ora actuală, savanții voştri materialişti au ajuns să predice această învățătură la scenă deschisă, fiind de cele mai multe ori aplaudați de cei care îi ascultă.

Dacă am ales din nou, pentru această predică, porunca: ***„lubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de orice!",*** am făcut-o pentru a le arăta acestor oameni cât de greşită este viziunea lor despre Mine şi despre lumea în care trăiesc, şi cât de falsă este concluzia pe care o trag pornind de la această viziune. Din fericire, mai sunt printre ei unii care, deşi sunt admiratori fanatici ai materiei trecătoare, intuiesc în inimile lor că dincolo de aceasta mai există ceva, un principiu mai profund şi mai bun, care îi atrage către viața spirituală.

Dacă v-am dat o poruncă, există cu siguranță un motiv temeinic pentru care aceasta trebuie respectată. Cu atât mai mult în cazul poruncii pe care am desemnat-o

ca fiind cea mai nobilă între toate, întrucât susține întreaga creație, mânând-o către perfecțiune.

Orice lege am analiza, este uşor să ne dăm seama de ce a fost dată ea într-o anumită formă şi dacă la baza ei au stat iubirea şi dorința de a le fi de folos celor din jur, sau serveşte exclusiv intereselor legiuitorului.

Dacă Eu, Creatorul, am desemnat iubirea (în primul rând față de Dumnezeu, şi în al doilea rând față de cei care vă sunt aproape) ca principiu care stă la baza tuturor celorlalte legi ale creației, este evident că toate celelalte instrucțiuni ale Mele se vor supune acestei legi şi că oamenii trebuie să înțeleagă - orice s-ar întâmpla - că iubirea este rădăcina şi esența tuturor lucrurilor.

Dar ce înseamnă „iubirea"? Pentru a ne face o părere justă asupra ei, trebuie mai întâi să clarificăm acest concept.

Iubirea nu este altceva decât ataşamentul față de un obiect animat sau neanimat. Acest ataşament permite prezervarea respectivului obiect, care depinde întru totul de ea. În cazul ființelor vii, iubirea reprezintă o formă de ataşament sau o atracție față de acele ființe cu care cel care o emite poate trăi într-o stare de armonie emoțională, în cazul oamenilor, cel care dăruieşte iubire primeşte în schimb aceeaşi iubire. El doreşte să rămână cu persoana iubită într-o stare de fuziune mentală şi emoțională, care se amplifică până când între cei doi se creează o uniune spirituală. Iubirea nu îşi doreşte altceva decât să-1 vadă pe celălalt cât mai fericit cu putință. Ea ne face să îi dăruim tot ce avem, fără a-i cere nimic în schimb, căci marea noastră satisfacție derivă din faptul că 1-am făcut fericit.

Numai cel care înțelege în acest fel iubirea lui Dumnezeu, a Domnului şi Creatorului său, poate realiza ce înseamnă legea iubirii, care îi cere să-L iubească din toată inima si cu toată intensitatea pe Dumnezeu, cel care i-a dăruit totul cu scopul de a face din el cea mai fericită ființă din univers, pentru eternitate.

Dar cum îşi demonstrează Dumnezeu această iubire, în numele căreia S-a sacrificat El însuşi pentru umanitate, pentru a stimula propria iubire a acesteia pentru Creatorul tuturor lucrurilor, situat mai presus de lumea vizibilă şi de cea invizibilă?

Nu există decât două modalități prin care omul poate simți această iubire infinită a Creatorului său pentru el: pe de o parte, raportarea la lumea invizibilă (spirituală) din interiorul lui, iar pe de altă parte, raportarea la lumea vizibilă (materială) din afara sa. Deşi au expresii diferite, cele două lumi au fost create cu acelaşi scop: acela de a-L recunoaşte pe Creatorul tuturor lucrurilor în calitatea Sa de Domn şi de Părinte universal.

Să vedem în ce constă prima modalitate.

În vremurile de demult, când cunoaşterea despre natură a omului era încă foarte limitată, cercetătorii au descoperit multe din resorturile ascunse ale naturii, care făceau trimitere deopotrivă la infinitul mare şi la infinitul mic. Marii legiuitori din acele timpuri, precum Moise sau ceilalți profeți biblici, nu erau preocupați atât de mult de natura exterioară, cât de omul interior. Ei au atras atenția celor din jurul lor asupra vieții lor lăuntrice, stabilind anumite legi morale, pe care oamenii ar trebui să le urmeze din propria lor voință.

În acele vremuri, porunca iubirii față de Dumnezeu le-a fost prezentată oamenilor ca o lege, nu ca o poruncă a iubirii. Aşa se explică de ce fariseul care Mi-a

pus întrebarea referitoare la porunca supremă a rămas interzis auzind răspunsul Meu, căci el nu considera această lege ca fiind deosebit de importantă, aşteptând mai degrabă un răspuns referitor la o lege civilă, în forma descrisă de Mine, iubirea îi era complet necunoscută acelui om, la fel ca şi majorității celorlalți ascultători ai Mei. Deşi epoca modernă a avansat mult în cunoaştere, milioane de oameni continuă să trăiască şi astăzi fără să cunoască iubirea - aşa cum o înțeleg Eu, adică într-o formă diferită de iubirea de sine.

Pentru a le revela oamenilor această lege supremă a creației Mele, am coborât Eu însumi pe planeta voastră întunecată, demonstrându-vă prin cuvintele şi faptele Mele ce înseamnă iubirea față de Dumnezeu şi iubirea față de aproape. Am urmărit astfel să îi îndepărtez pe oameni de tendințele lor materialiste, transformându-i din nou în ființe spirituale, aşa cum au şi fost creați la origini. Picioarele lor ar trebui să fie bine ancorate pe pământ, în lumea materială, dar capul (spiritul) lor ar trebui să se înalțe către cer, către acea regiune care nu are nimic de-a face cu materia grea.

Acum 2000 de ani, le-am explicat contemporanilor Mei ce înseamnă iubirea de Dumnezeu, dar şi iubirea față de aproapele lor, folosindu-Mă în acest scop de nenumărate exemple, parabole şi miracole. Le-am explicat astfel că cea de-a doua poruncă a iubirii, cea față de aproapele lor, nu poate fi pusă în practică decât dacă prima poruncă, cea a iubirii de Dumnezeu, a fost pe deplin înțeleasă în semnificația ei spirituală, la fel cum iubirea de Dumnezeu nu poate fi autentică şi pură decât dacă se exprimă ca iubire frățească pentru semenii tăi şi pentru lumea înconjurătoare.

A doua modalitate prin care poate fi recunoscută iubirea lui Dumnezeu este natura, care le vorbeşte oamenilor la fiecare pas. Ea a fost rezervată unei epoci ulterioare, deşi chiar şi în acele timpuri de demult clasa preoților cunoştea mai multe secrete ale naturii decât oamenii de astăzi. Această voce a naturii, prin care Mi-am propus să le ofer oamenilor nenumărate dovezi ale iubirii Mele omniprezente, a rămas neobservată multă vreme. Chiar şi astăzi, puțini oameni aud această voce în căutările lor. Din păcate, majoritatea celor care se ocupă cu studiul ştiințelor naturii nu au reuşit să descopere decât materia şi legile pe care i le-am impus Eu, în loc să asculte vocea blândă a iubirii care şopteşte în vibrația fiecărui atom (**căci trebuie să precizez că în interiorul fiecărui atom respiră o scânteie din propriul Meu Sine, care îşi aşteaptă cu răbdare evoluția ulterioară, în acord cu legile iubirii**).

Descoperirea telescopului le-a revelat oamenilor imensitatea spațiului care există deasupra capetelor lor. Inventarea microscopului i-a făcut să se minuneze de infinitul mic care se ascunde în interiorul lucrurilor. Cele două instrumente le-au permis să intuiască, chiar dacă nu şi să înțeleagă, ce înseamnă infinitatea şi Cel care se ascunde în spatele ei.

Atât astronomia cât şi ştiințele naturii i-au fost dăruite omului pentru a-şi ține în frâu mândria, pentru a-i diminua orgoliul, ridicându-1 totuşi deasupra întregului spațiu, în calitate de spirit, căci au permis minții finite să intuiască şi să-şi imagineze infinitul.

Ambele ştiințe au rolul de a conduce către iubirea de Dumnezeu, demonstrând iubirea Acestuia față de demnitatea umană, manifestată inclusiv prin iubirea omului față de aproapele său, care conduce apoi din nou la Cel care a aranjat astfel lucrurile încât fiecare scânteie de iubire să se poată întoarce la sursa din care s-a născut, adică la

Mine.

Iubirea faţă de Dumnezeu trebuie să apară spontan în inimile oamenilor, manifestându-se prin iubirea lor faţă de semeni şi de restul naturii, care va accelera astfel circuitul scânteii primordiale. Cele două legi din care s-a născut întreaga creaţie şi către care tind toate lucrurile se dovedesc într-adevăr a fi legile supreme ale manifestării. De aceea, ele sunt cele mai nobile legi, căci au la bază iubirea, înclinaţia de a te apropia către cei la fel ca tine, neputând da naştere decât la armonie, pace, beatitudine şi desfătare.

Chiar dacă - de-a lungul vieții - este nevoit să se confrunte cu multe greutăți şi suferințe amare, omul cu înclinații spirituale nu priveşte acest lucru ca pe un rezultat al circumstanțelor materiale sau sociale în care trăieşte, ci ca pe o modalitate de educație în vederea unei vieți superioare. Lumea spirituală nu poate fi înțeleasă în toată semnificația ei până când tentațiile lumii materiale nu sunt mai întâi cucerite. Pentru un fiu al lui Dumnezeu, suferințele şi eforturile nu reprezintă altceva decât un impuls pentru a progresa, nicidecum un motiv de disperare. În mijlocul acestor lupte el se simte sublim şi, conştient că este copilul spiritual al Tatălui etern şi preaplin de iubire, se simte suficient de puternic pentru a învinge aceste greutăți, aşa cum am făcut la vremea Mea Eu însumi, stabilind astfel un exemplu suprem pentru eternitate.

Aflat în această stare de conştiință, omul înțelege de ce trebuie să-L iubească pe Dumnezeu mai presus de orice, adică de ce trebuie să-i dăruiască Acestuia iubirea sa într-o proporție mai mare decât oricui altcuiva. El ştie că iubirea lui Dumnezeu este supremă şi că ea îi va îndeplini toate celelalte dorințe, în egală măsură, el înțelege de ce trebuie să-şi iubească aproapele la fel de mult ca pe sine însuşi, conştient de faptul că acesta este şi el o ființă spirituală, născută din mâna lui Dumnezeu, la fel ca el însuşi, motiv pentru care trebuie să îl respecte la fel de mult cum doreşte să fie respectat el însuşi - ca imagine a lui Dumnezeu.

Aşa trebuie iubit Dumnezeu şi aşa trebuie manifestată această iubire, prin iubirea voastră față de semeni şi de restul naturii, demonstrând astfel că sunteți descendenții adevărați ai Celui care a creat această lume miraculoasă. Veți înțelege atunci că nici o lume nu poate fi creată decât din iubire, care reprezintă însăşi natura ei, impulsul care stă la baza existenței şi a dorinței sale de a se perfecționa.

Aceasta este esența învățăturii Mele despre iubire, care vă este exemplificată de-a lungul vieții de mii de ori, de când sunteți în leagăn si până ajungeți în mormânt, reverberându-se apoi în viața de dincolo: fără iubire nu poate exista un Părinte, şi nici copii. Amin.

44

A optsprezecea duminică după Sfânta Treime

Vindecarea omului paralizat

Sfântul Matei IX, 1-8: *„Iisus s-a urcat într-o corabie, a trecut marea şi a venit în cetatea Sa. Şi iată, i-au adus un om paralizat, care zăcea într-un pat. Şi Iisus, văzându-le credința, a zi celui paralizat: îndrăzneste, fiule. Păcatele îți sunt iertate!' Şi iată, unii dintre cărturari au zis în ei înşişi: ,Omul acesta huleşte!' Şi Iisus, care le cunoştea gândurile, a zis: ,Pentru ce aveți gânduri rele în*

inimile voastre? Căci ce este mai uşor? A zice: „Iertate îţi sunt păcatele", sau a zice: „Scoală-te şi umblă"? Dar, ca să ştiţi că Fiul Omului are putere pe pământ să ierte păcatele, i-am zis celui paralizat: „Scoală-te, ridică-ţi patul şi du-te acasă"', şi el s-a sculat şi s-a dus acasă. Când au văzut mulţimile lucrul acesta, s-au înspăimântat şi au slăvit pe Dumnezeu, care a dat oamenilor o putere atât de mare".

(25 aprilie 1872)

Această Evanghelie descrie alte miracole pe care le-am făcut şi felul în care am răspuns la obiecţiile fariseilor, care continuau să îmi critice învăţătura şi acţiunile.

Chiar înainte de a-1 vindeca pe cel paralizat, primul miracol pe care 1-am făcut a fost iertarea păcatelor acestuia, lucru care i-a tulburat nespus pe farisei. I-am iertat bolnavului păcatele din cauza credinţei sale şi a rudelor sale, dar şi din compasiune, căci acesta trebuia să suporte consecinţele propriilor sale greşeli (aşa cum se întâmplă în cazul tuturor bolnavilor, care păcătuiesc grav împotriva propriei lor naturi).

Fariseii şi marii preoţi credeau că ei erau singurii îndreptăţiţi să ierte păcatele. Aşa se explică de ce erau atât de supăraţi. De aceea, intenţia Mea a fost să le demonstrez nu numai că pot ierta la rândul Meu păcatele, şi asta în mod real, dar că puteam chiar să vindec consecinţele păcatelor, lucru pe care ei nu îl puteau face.

Motivul pentru care Mă urau şi Mă invidiau atât de tare era acela că prin acţiuni de genul celei de faţă le câştigam simpatia şi credinţa oamenilor, îndepărtându-i treptat de preoţii lor.

La acea vreme era absolut necesar să îmi demonstrez în permanenţă cuvintele prin asemenea fapte miraculoase, căci marea majoritate a oamenilor nu aveau un nivel de educaţie religioasă suficient de elevat pentru a trece pe calea cea dreaptă numai ca urmare a unor argumente spirituale. Acest capitol din Evanghelie arată felul în care am încercat să rectific ideile greşite ale ascultătorilor Mei, demonstrând apoi prin fapte autenticitatea învăţăturii Mele. În acele vremuri, prejudecăţile preoţilor evrei erau foarte mari; de aceea, trebuia mai întâj să elimin aceste prejudecăţi, pentru a putea să-Mi răspândesc apoi învăţătura. Căci în faţa Mea, toţi oamenii sunt egali.

Scânteia divină din sufletul lor îi îndreptăţeşte pe toţi, în egală măsură, să devină copiii Mei.

Pentru a-Mi demonstra puterea, am fost nevoit să le arăt că ideile lor spirituale erau false, dovedind acest lucru inclusiv prin faptele Mele, în special prin eliminarea bolilor fizice prin puterea Cuvântului Meu. Am acţionat în mod deliberat, împreună cu discipolii Mei, în mod contrar preceptelor ceremoniilor lor religioase, pentru a atrage astfel atenţia oamenilor asupra faptului că simpla respectare a legilor templului în litera lor nu avea mare lucru de-a face cu adevărata religie, aşa cum au înţeles-o Moise şi ceilalţi profeţi care le-au dat acele legi.

În acest fel, Mi-am propus să reduc toate acele ceremonii greşit înţelese la adevărata lor valoare (nu prea mare), făcând astfel loc învăţăturii Mele spirituale, extrem de pură. Aşa se explică de ce le-am spus celor care Mă ascultau: ***„Cei sănătoşi nu au nevoie de un medic, ci numai cei bolnavi!"***, sau ***„Eu nu am venit să-i chem pe cei vrednici, ci să le cer păcătoşilor să se pocăiască!"*** La obiecţia care Mi-a fost adusă cu privire la post am răspuns: ***„Cum pot să jelească copiii miresei atât timp cât mirele se află în mijlocul lor? Dar va veni o vreme când mirele nu va mai fi printre ei, şi când vor trebui să postească!"***, sau ***„Nimeni nu îşi pune o haină nouă peste una veche!"***, sau ***„Nimeni nu pune vinul cel nou în sticle vechi!"***, şi aşa mai departe.

Vă puteţi da seama din toate aceste exemple cât de mult M-am luptat împotriva vechilor prejudecăţi, folosindu-Mă de cuvinte şi de parabole, astfel încât învăţătura Mea să fie recunoscută ca o învăţătură spirituală, iar oamenii să înţeleagă că ea nu poate fi înlocuită prin ceremonii şi prin simplul mers la templu, căci: ***„Cel care Mă slăveşte, trebuie să Mă slăvească***

întru spirit şi adevăr!"

Le-am reamintit inclusiv discipolilor Mei acest lucru, arătând către numeroşii copii rătăciţi şi spunându-le: ***„Recolta este foarte bogată, dar culegătorii sunt puţini. De aceea, rugaţi-vă Domnului recoltei să vă trimită mai mulţi lucrători pentru a-i culege recolta"***.

Iată, copiii Mei! Înainte de a-1 vindeca de paralizie pe omul bolnav, i-am spus: „Păcatele îţi sunt iertate!" Boala sa fusese provocată de păcatele împotriva propriului său organism. I-am iertat aceste păcate, căci nu-şi dădea seama că a contractat această boală din cauza desfrâului şi plăcerilor simţurilor pe care le-a vânat în permanenţă. De aceea, nici nu i-am spus: „Du-te şi nu mai păcătui!", căci era prea departe de înţelegerea justă şi nu ar fi înţeles de ce trebuie să se pocăiască pentru aceste păcate.

Vindecarea subită, prin simplul Meu Cuvânt, a avut drept scop să-1 facă să mediteze asupra acestor aspecte, pentru a-şi da singur seama că plăcerile pe care le-a urmărit atâta vreme şi care i-au adus mai târziu atâta suferinţă nu reprezentau în nici un caz destinul său spiritual, că în interiorul lui exista ceva mai profund şi mai măreţ, un principiu care îl atrăgea către regiuni mai înalte, în care domnesc alte valori decât simpla satisfacere elementară a simţurilor.

Prin cuvintele Mele Mi-am propus să-1 înalţ pe acel om sărman şi să umilesc orgoliul fariseilor, făcându-i să înţeleagă cât de mică este puterea lor, de vreme ce cuvintele lor nu sunt susţinute de fapte, aşa cum erau ale Mele. Cuvintele dispar, dar consecinţele faptelor rămân. Răspunsurile pe care le-am dat în mai multe ocazii aveau drept scop să îi arate intelectului arogant limitările sale, astfel încât să se smerească singur în faţa puterii sublime a spiritului.

Ca de obicei, toate cuvintele şi faptele Mele din acele vremuri continuă să fie relevante până astăzi, şi aşa vor rămâne de-a pururi. Oriunde aţi privi în jur, nu veţi vedea decât paralitici, orbi, schilozi şi surdomuţi, întunericul prevalează pretutindeni pe planeta voastră, în cel mai bun caz fiind înlocuit doar de o atmosferă clarobscură.

Sunt mulţi cei schiloditi sau paralizaţi din punct de vedere spiritual, datorită direcţiei greşite în care a luat-o sufletele lor; ei se ataşează de lucrurile trecătoare, ignorând cu desăvârşire aspectele spirituale ale vieţii. Rezultatul acestei paralizii spirituale este confuzia pe care o fac între spirit şi materie. Acesta este păcatul pe care trebuie să-1 iert zilnic, pentru ca umanitatea să nu piară de tot.

Chiar şi în epoca modernă se petrec tot felul de miracole, dar oamenii nu le mai acceptă ca atare. Ei încearcă să explice cu ajutorul intelectului toate fenomenele naturii şi toate evenimentele politice, atribuindu-le cauze obişnuite, fără să observe cât de mult îi ajut să iasă din labirintul ipotezelor şi al evenimentelor dezastruoase, în care au intrat singuri, din cauza încăpăţânării lor.

Am afirmat cândva că Eu am venit la cei bolnavi, nu la cei sănătoşi; acest lucru continuă să fie valabil şi astăzi. Eu îi caut şi vin la cei suferinzi, paralizaţi sau schilozi, la orbi şi surdomuţi, la toţi cei cu sufletele bolnave, şi încerc să-i vindec instruindu-i chiar la şcoala păcatelor lor, de pe băncile căreia trebuie să iasă maturizaţi şi întăriţi. Pe mulţi îi vindec direct, datorită credinţei lor ferme, creând pentru ei circumstanţe care să le permită să mediteze asupra vieţii pe care o duc şi să-şi corecteze greşelile pe care le fac.

Chiar şi vouă trebuie să vă iert adeseori păcatele, deşi voi aţi înţeles deja în multe privinţe mesajul Meu şi planurile Mele în ceea ce priveşte umanitatea. Nici chiar voi nu sunteţi conştienţi de cauzele care stau la baza dificultăţilor care vă amărăşe viaţa. De aceea, nu pot să vă spun încă, aşa cum am făcut-o acum 2000 de ani în cazul femeii adultere: ***„Du-te, şi nu mai păcătui!"***, căci cei mai mulţi dintre voi nu aţi înţeles că sunteţi doar nişte slujitori leneşi, chiar dacă intenţiile voastre sunt bune şi devoţiunea voastră este mare.

La fel ca în trecut, mulţi oameni din epoca modernă oftează sub povara realizării slăbiciunilor lor. Ei ar trebui să vină la Mine, la fel ca bolnavul de care vorbeşte Evanghelia, cu

credința fermă că Eu îi voi vindeca, în scurt timp, ei ar auzi astfel vocea care le strigă în inimă: „Păcatele sau greşelile tale ți-au fost iertate! la-ți patul şi du-te acasă!", ceea ce înseamnă: „Nu te mai baza pe cei din jur sau pe îmbunătățirea miraculoasă a circumstanțelor în care te afli; alungă slăbiciunile în patul cărora te-ai complăcut până acum! Pune-ți pe umeri concepțiile greşite, poartă-le în spinare şi fă primii paşi către perfecțiune. Ai zăcut până acum pe patul greşelilor, la fel ca un om bolnav; acestea nu trebuie să-ți mai blocheze însă calea spre progres, căci povara ta a devenit astăzi mai uşoară, iar cât de curând vei scăpa complet de ea. Mai întâi de toate, trebuie să inversezi însă tendința. Te-ai sprijinit multă vreme pe aceste concepții greşite, dar a sosit timpul să te ridici şi să le iei pe umeri, conştient de adevărata lor semnificație şi fără să le resimți povara".

Ar trebui să începeți voi înşivă, cei pe care i-am ales şi i-am pfeferat multor altora, să vă auto-vindecați. Acesta este motivul pentru care vă trimit diferite circumstanțe menite să vă testeze şi să vă disciplineze voința, căci a sosit din nou timpul să îi caut în lume pe bolnavi şi să-i ajut să se vindece, pentru a le servi astfel drept exemplu celorlalți.

Nici chiar Eu nu pot pune un veşmânt nou peste haina veche a păcatului şi nu pot să introduc vinul cel nou în sticlele vechi, căci acestea nu ar rezista: haina s-ar destrăma şi sticlele s-ar sparge. Mai întâi de toate, trebuie să renunțați voi înşivă la haina cea veche şi la sticlele prăfuite. Noul Adam nu-1 poate înlocui pe cel vechi decât după dispariția acestuia. Păcatele reprezintă cauza tuturor necazurilor voastre; de aceea, ele trebuie mai întâi iertate, adică eliminate. Abia apoi veți putea păşi vindecați. Pe de altă parte, fiecare cuvânt, fiecare faptă, fiecare eveniment trebuie să joace un anumit rol în mărirea numărului de lucrători pentru recolta ce se apropie.

Am afirmat cândva că ***„mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleşi"***. Lumea este încă plină de schilozi, orbi şi paralitici, care trebuie mai întâi să se vindece. Pentru asta, am nevoie de lucrători buni în via Mea, capabili să facă tot felul de munci, în acest scop, trebuie să fi trecut ei înşişi prin şcoala grea la care doresc să predea astăzi, dăruindu-le altora cunoaşterea pe care ei au primit-o deja.

De aceea, trebuie să treacă ei înşişi printr-un întreg lanț al suferințelor, încercărilor şi dificultăților, care îi va face să renunțe la vechile lor obiceiuri, schimbându-le cu veşmântul adevărului divin. Abia atunci se vor putea ridica din pat, urmând chemarea Mea: ***„Ridicați-vă, luați-vă patul şi mergeți acasă!"***

Cu toții ați fost bolnavi de paralizie, într-o măsură mai mare sau mai mică, dar Eu v-am ajutat să vă vindecați. Când procesul va fi încheiat, veți putea deveni culegători ai recoltei Mele, care urmează să se producă în curând, la o scară mult mai mare decât vă aşteptați acum.

De aceea, faceți tot ce vă stă în puteri pentru a vă îndeplini datoria, fiecare în propriul său domeniu de activitate, căci pentru asta v-am dăruit atâtea remedii şi asta aştept Eu de la voi! Amin.

45

A nouăsprezecea duminică după Sfânta Treime

Parabola nunții fiului de împărat

Sfântul Matei XXII, 1-14: *„Si Iisus, răspunzând, le-a vorbit iarăşi în pilde. Şi a zis: Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a făcut nuntă fiului său. A trimis pe robii săi să cheme pe cei invitați la nuntă, dar ei n-au vrut să vină. A trimis iarăşi alți robi şi le-a zis: „Spuneți celor invitați: iată, am pregătit ospățul meu; juncile şi vitele mele cele îngrăşate au fost tăiate; toate sunt*

gata. Veniți la nuntă!" Dar ei, fără să le pese, au plecat: unul la holda lui şi altul la negustoria lui. Ceilalți au pus mâna pe robi, şi-au bătut joc de ei şi i-au omorât. Când a auzit, împăratul s-a mâniat: a trimis oştile sale, a nimicit pe ucigaşii aceia şi le-a ars cetatea. Atunci, a zis robilor săi: „Nunta este gata, dar cei invitați n-au fost vrednici. Duceți-vă, deci, la răspântiile drumurilor şi invitați la nuntă pe toți aceia pe care îi veți găsi!" Şi robii aceia au ieşit la răspântii, au strâns pe toți cei pe care i-au găsit, şi buni, şi răi, şi sala ospățului de nuntă s-a umplut de oaspeți, împăratul a intrat să-şi vadă oaspeții şi iată acolo un om care nu era îmbrăcat cu o haină de nuntă. „Prietene, i-a zis el, cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?" Omul acela a amuțit. Atunci, împăratul a zis slujitorilor săi: „Legați-i mâinile şi picioarele şi aruncați-l în întunericul de afară! Acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleşi!"'

(26 aprilie 1872)

Prin această parabolă a nunții fiului de împărat am dorit să le atrag atenția fariseilor asupra consecințelor maşinațiunilor lor; căci ei credeau că nimeni nu-şi dă seama care sunt intențiile lor. Scopul Meu era să îi ajut să se îndrepte, căci ei înțelegeau avertismentele de dincolo de parabole, în timp ce majoritatea oamenilor simpli nu erau capabili de acest lucru. Pe scurt, nu doream să le stric imaginea înaintea oamenilor de rând, atât timp cât mai erau capabili să se transforme în bine. Loviturile Mele mergeau de fiecare dată drept la țintă, aşa că mânia lor a continuat să crească, până când le-a fost dat să îmi împlinească destinul, aşa cum era predestinat să fie, conform tuturor profețiilor, şi cum le spusesem Eu însumi discipolilor Mei că va fi sfârşitul Meu.

În această parabolă am comparat împărăția lui Dumnezeu sau a Tatălui ceresc cu un rege care şi-a trimis invitațiile la nunta fiului său prietenilor şi cunoştințelor sale, dar nu a primit decât refuzuri din toate părțile. Mânios, regele i-a ucis pe aceştia şi le-a ars proprietățile.

Când şi-a trimis a doua oară slujitorii, el le-a spus să îi cheme pe toți cei pe care îi vor găsi la răspântiile drumurilor şi prin piețe, iar aceştia i-au adus pe toți, buni şi răi deopotrivă, la masa stăpânului lor. Printre aceşti oaspeți se afla şi unul care nu era îmbrăcat de nuntă. Neputând găsi nici o scuză pentru comportamentul său, acesta a fost aruncat în întunericul de afară, ca răsplată pentru indolența sa. Parabola se încheie cu aceste cuvinte, foarte semnificative: ***„Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleşi!"***

Pentru a înțelege mai bine semnificația spirituală a acestei parabole şi modul în care poate fi aplicată ea în timpurile moderne, trebuie să începem prin a examina toate circumstanțele menționate în ea. Nu trebuie să uitați nici o clipă că orice cuvânt pe care 1-am rostit în acele timpuri ascundea o semnificație spirituală infinit mai profundă decât bănuiau ascultătorii Mei de atunci, la fel ca şi cititorii de astăzi şi cei din generațiile viitoare. Să începem aşadar cu forma acestei parabole, ca să vă faceți o idee cât de profundă este semnificația ei spirituală dacă este examinată cu ochii iluminați ai sufletului.

Am comparat împărăția lui Dumnezeu cu un rege care dorea să-i facă nuntă fiului său. **Din perspectiva supremă, această nuntă se referă la viitoarea fuziune care urmează să se producă între planul material şi lumea spiritelor, care va avea drept urmare disoluția materiei şi eliberarea spiritelor închise în ea, pentru a se putea uni cu lumina care le este proprie.**

Prima imagine, cea a nunții, simbolizează unificarea a două principii într-o singură ființă spirituală, chiar dacă este încă separată de două corpuri. Nunta reprezintă acel moment sublim în care principiile polar opuse se întâlnesc şi realizează o stare care nu ar fi posibilă la nivel individual.

La această unificare (celebrată pe pământ sub forma ceremoniilor nupțiale) au fost invitați o serie de oaspeți, considerați vrednici să participe la ea. Parabola afirmă însă că aceştia au refuzat.

Această nuntă este simbolul întregii perioade care s-a scurs între crearea omului şi marele potop, împodobit în veşminte de nuntă, pământul i-a invitat pe toţi oamenii la marea unificare spirituală. Dorinţa lui a fost să invite la nuntă numai oamenii, fiinţele spirituale care încununează creaţia materială. Aceştia au preferat să se închine însă în continuare lumii fizice şi plăcerilor sale, ignorând chemarea spirituală. De aceea, ei au refuzat invitaţia la marele festin nupţial, adică provocarea de a evolua în sus, luând-o în direcţia opusă, în consecinţă, s-a produs marele potop, absolut necesar pentru ca marea unificare a materiei cu lumea spirituală să se mai poată produce. Potopul a distrus rasa umană existentă la ora aceea pe pământ, adică pe acei oameni pe care i-am creat, înzestrându-i cu o mare superioritate şi educându-i personal, prin toate mijloacele posibile.

După catastrofă, puţinii descendenţi care au rămas în viaţă şi-au continuat evoluţia. Ei au fost din nou invitaţi, mai târziu, la marele festin al fuziunii. Speriaţi de judecata la care a fost supusă anterior rasa umană şi mânaţi de un impuls interior, aceşti oameni şi-au propus să îşi unifice fiinţa spirituală cu regiunile superioare ale lumii spiritelor.

Din păcate, acest impuls interior nu a fost suficient de puternic, fiind interpretat în diferite feluri de fiecare în parte. De aceea, la marele festin au fost invitaţi deopotrivă cei buni şi cei răi, după cum afirmă parabola.

Printre invitaţi se număra şi un om care nu purta veşmânt de nuntă, motiv pentru care a fost izgonit în întunericul de afară. Semnificaţia acestui simbol este următoarea: toţi cei care au simţit impulsul interior de a creşte spiritual sperau să îşi vadă dorinţele şi idealurile împlinite. Altfel spus, ei se aşteptau la un final fericit, fiind împodobiţi - metaforic vorbind - cu veşminte de nuntă. Cei mai buni dintre ei au început să îşi afişeze deschis iubirea şi dorinţa de a deveni mai buni şi mai puri. Inclusiv cei mai puţini buni dintre ei, ba chiar şi cei mai răi, s-au împodobit cu ce aveau mai bun prin casă, în speranţa să pară mai buni decât erau în realitate.

Un singur om, după cum afirmă parabola, nu şi-a dat nici cea mai mică osteneală în această direcţie. El s-a prezentat exact aşa cum era, dornic să ia parte la această fuziune, dar aşa cum vroia el, nu cum i s-a cerut. Acest om care M-a sfidat pe faţă nu a fost altul decât Lucifer sau Satan, spiritul expulzat cu multă vreme în urmă de Mine şi care a ajuns să reprezinte principiul răului personificat, adică polul opus al Sinelui Meu. De aceea, acest spirit care întruchipa răutatea absolută a fost aruncat în întunericul de afară, acolo unde nu există decât plânsul şi scrâşnirea dinţilor. Altfel spus, el trebuie să aştepte în întunericul propriului său suflet până când va decide să devină mai bun; abia atunci se va putea întoarce la nuntă.(Vezi: http://www.scribd.com/doc/5603236/Cine-este-Dumnezeu-cine-este-Lucifer-ce-este-omulExplicate-de-insusi-Dumnezeu-prin-Bertha-Dudde-)

Simbolul satanic este reprezentat pe pământ de toţi acei oameni care ştiu perfect ce este bine şi nobil, dar preferă în mod deliberat să facă rău. Cât despre ceilalţi meseni invitaţi la nuntă, cei „buni" şi „răi" deopotrivă, aceştia se referă la oamenii care păcătuiesc pentru că sunt prea slabi, dar care nu şi-au pierdut nici o clipă dorinţa de a deveni mai buni. Spiritele cu adevărat rele şi incorigibile sunt cele care cunosc foarte bine deosebirea dintre bine şi rău, dar refuză să aplice binele, căci îl urăsc. Ori de câte ori le stă în puteri, ei îi influenţează inclusiv pe cei din jur să devină la fel ca ei. Acest ideal este de natură pur demoniacă, întrucât impulsul iubirii, implantat de Mine în toate sufletele, s-a transformat în cazul lor în ură.

Fariseii şi-au dat seama că metafora omului care s-a prezentat la nuntă fără vesminte potrivite se referea la ei, aşa că s-au mâniat foarte tare. Ei au înţeles că din cauza atitudinii lor, vor fi excluşi de la viitoarele desfătări din lumea spiritelor, până când vor decide singuri să o

apuce pe calea cea bună, apropiindu-se din nou de Mine. Nu întâmplător, această parabolă se încheie cu cuvintele: ***„Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleşi!",*** care înseamnă că porțile care conduc la marea împărăție a lui Dumnezeu le sunt deschise tuturor spiritelor din creația Mea, dar puține vor fi cele care vor reuşi să pătrundă în sfera păcii eterne, a liniştii supreme şi a beatitudinii. Acest lucru nu este posibil decât în cazul acelor spirite care au eliminat din inimile lor tot ce este lumesc şi senzorial. Numai aceste spirite pot fi alese să participe la împărăția Mea. Ochii lor spirituali nu vor putea suporta strălucirea orbitoare a luminii Mele celeste decât atunci când o rază similară va începe să strălucească în interiorul lor, reflectându-se apoi în marele cer spiritual.

Aceasta este interpretarea spirituală corectă a parabolei, care nu s-a schimbat cu nimic până astăzi.

Încă din acele vremuri, Eu Mi-am trimis slujitorii să-i invite pe toți oamenii la marele festin din casa Mea, dar puțini au acceptat invitația. Secolele au continuat apoi să treacă, pierzându-se în abisul istoriei, iar Eu nu am încetat să-i invit pe oameni la marea fuziune. O parte din invitați au apărut, aşteptându-se să primească însă de la Mine ceea ce le ceream Eu însumi lor. De aceea, ei şi-au întors spatele împărăției spirituale, preferând drumul cel lung celui mai scurt, dar mai greu.

Chiar şi astăzi continui să îmi trimit mesagerii în lume, pentru a explica voința Mea şi a le transmite oamenilor care este adevăratul scop al existenței lor pe pământ. Ei le spun acestora că, indiferent cât de mare este rezistența pe care o opun, mai devreme sau mai târziu vor fi siliți să facă ceea ce aştept Eu de la ei. Mulți dintre ei îşi astupă urechile în fața vocii iubirii şi păcii; aceştia vor fi pierduți multă vreme. Sunt nevoit să privesc cu tristețe cum majoritatea oamenilor îmi întorc spatele, urmând cu bună ştiință calea cea rea, deşi ştiu ce ar trebui să facă.

Prima oară când Mi-a fost refuzată invitația, am fost nevoit să trec umanitatea rătăcită printr-un potop, pentru a o mântui. Cât de curând voi fi silit să trimit o catastrofă similară pe pământ, căci am datoria să-i salvez pe cei buni şi să reorientez umanitatea pe calea cea bună. De data aceasta însă, potopul nu va mai fi provocat de apa materială, ci de apa spirituală a adevărului Meu. Data trecută, au existat oameni care au încercat să se salveze de potopul material. La fel şi acum, când lumina Mea va inunda pământul, spiritele mai bune se vor trezi şi o vor răspândi mai departe, silindu-i pe cei ignoranți să se ascundă de strălucirea ei insuportabilă în întunericul exterior al propriilor lor slăbiciuni.

Ceea ce le-am spus cândva fariseilor sub forma unei metafore se va împlini de această dată într-o manieră spirituală. Vor exista şi acum oameni care se vor mânia din cauza acestei lumini extrem de puternice, căci ea va scoate la iveală ceea ce au ascuns multă vreme în întuneric. Oricât de mare ar fi rezistența opusă de Satan, lumina trebuie să prevaleze însă pe pământ, căci împărăția Mea este o împărăție a luminii! Destinul spiritelor pe care le-am creat, printre care se numără şi oamenii, este fie de a se scufunda în întunericul etern al sufletelor lor, echivalent cu materia cea mai densă, pentru un lung proces de purificare, fie de a o apuca pe calea cea scurtă a cunoaşterii, cu prețul unor mari sacrificii şi încercări. Acesta este destinul tuturor ființelor create de Mine, inclusiv al oamenilor.

Cu toții sunt invitați la marele festin, dar vai celor care se vor prezenta în împărăția luminii fără un veşmânt de nuntă! Ei vor păți ceea ce a pățit oaspetele din parabola noastră: vor fi izgoniți în întunericul de afară, până când zorii zilei vor începe să răsară inclusiv în inimile lor. La fel ca acum 2000 de ani, când prin prezența Mea vizibilă Mi-am propus să iluminez prin cuvintele Mele chiar şi cele mai întunecate colțuri ale inimii umane, la a doua Mea venire pe

pământ, care este foarte apropiată, Mă aştept să găsesc în inimile voastre această lumină, sau cel puţin o receptivitate cât de mică faţă de ea, pentru a putea celebra împreună marele festin al unificării. Eu, Regele şi Tatăl vostru, voi pregăti atunci festinul de nuntă pentru fiul Meu, adică pentru spiritele Mele, şi ne vom bucura împreună de marea fuziune, într-o singură inimă şi într-o singură minte, căci acesta este scopul pentru care v-am pregătit, dându-vă Eu însumi exemplul suprem de iubire şi de umilinţă. Amin.

46

A douăzecia duminică după Sfânta Treime

Vindecarea fiului slujbaşului împărătesc

Sfântul loan IV, 47-53: *„Şi în Capernaum era un slujbaş împărătesc, al cărui fiu era bolnav. Acesta, când a aflat că Iisus venise din Iudeea în Galileea, s-a dus la El şi L-a rugat să se coboare şi să vindece pe fiul lui, care era pe moarte, Iisus i-a zis deci: ‚Dacă nu vedeţi semne şi minuni, cu nici un chip nu credeţi'. Slujbaşul împărătesc i-a zis: ‚Doamne, coboară-Te până nu moare copilul meu!' ‚Du-te, i-a zis Iisus, fiul tău trăieşte'. Şi omul acela a crezut cuvântul pe care i-l spusese Iisus şi a pornit la drum. Şi pe când se cobora el, l-au întâmpinat robii lui şi i-au adus vestea, spunând: ‚Fiul tău trăieşte'. El i-a întrebat de ceasul în care a început să-i fie mai bine. Şi ei i-au zis: ‚ieri, în ceasul al şaptelea, l-au lăsat frigurile'. Tatăl a cunoscut că tocmai în ceasul acela îi zisese Iisus: ‚Fiul tău trăieşte'. Şi a crezut el şi toată casa lui".*

(27 aprilie 1872)

Acest capitol povesteşte cum am readus la viaţă un copil aflat pe patul de moarte prin puterea Cuvântului Meu. El dovedeşte din nou puterea Cuvântului însoţit de o voinţă fermă, care poate realiza lucruri miraculoase, ce par imposibile pentru omul de rând.

Nobilul de care vorbim şi-a dat seama de acest lucru atunci când, întors acasă, a fost întâmpinat de servitori, care i-au adus vestea cea bună, spunându-i că micuţul s-a vindecat exact în momentul în care Eu am rostit Cuvântul de vindecare.

Scopul pe care 1-am urmărit prin acest gest a fost triplu: mai întâi, am dorit să le arăt discipolilor şi ascultătorilor Mei că până şi un străin putea avea o credinţă fermă, în plus, el era un demnitar de rang înalt şi un păgân, ceea ce nu 1-a împiedicat să beneficieze de roadele credinţei sale. Al treilea scop a fost acela de a le da astfel o lecţie celor de faţă, pentru a trezi şi mai mult în ei adevărata credinţă, care era încă foarte slabă.

Le spusesem deja evreilor în mai multe ocazii că tot ce aveau le va fi luat şi dat păgânilor, căci ei - primii aleşi - erau prea încăpăţânaţi pentru a Mă accepta pe Mine şi misiunea Mea. De aceea, această graţie urma să le fie luată şi dată păgânilor, în inimile cărora învăţătura Mea avea să găsească un sol mai bun.

Prin actul descris mai sus am dorit să le demonstrez că spre învăţătura Mea se vor îndrepta nu numai oamenii simpli, din clasele cele mai de jos, ci şi cei de rang înalt, cu educaţie, care nu se ruşinau să alerge către Mine şi să-Mi ceară ajutorul atunci când aveau nevoie de el.

În cazul de faţă, romanul respectiv nu a fost atras către Mine dintr-o credinţă

foarte mare, ci mai degrabă din iubirea pe care i-o purta fiului său. Credința s-a născut în el abia după vindecarea miraculoasă. Aşa se explică de ce i-am spus la început: ***„Dacă nu vedeți semne şi minuni, cu nici un chip nu credeți!"*** Eu ştiam deja că după ce va vedea cu ochii săi miracolul revenirii la viață a copilului său (aproape mort), acest om va crede.

Dar cel mai important a fost cel de-al treilea scop pe care Mi 1-am propus: acela de a le arăta discipolilor şi ascultătorilor Mei, prin puterea exemplului, că principala premisă necesară pentru ca miracolele Mele să se împlinească era credința celui care apela la Mine (credință care lor le lipsea adeseori). Acest eveniment a avut menirea să le demonstreze că cel care crede cu o credință fermă în Cuvântul Meu nu va fi dezamăgit niciodată.

Auzind cuvintele Mele: ***„Fiul tău va trăi!"***, nobilul s-a îndreptat către casă (avea de parcurs o distanță considerabilă) cu convingerea fermă că ele se vor împlini. Acest lucru am dorit să-1 demonstrez înainte de toate discipolilor Mei - consecințele credinței ferme.

În acest fel, am urmărit ca nu doar nobilul să beneficieze de consecințele acestui miracol, ci şi cei din jurul Meu, cărora am avut grijă să le explic cele trei rațiuni şi scopul din spatele lor.

La început, au fost sceptici. Chiar şi nobilul în cauză era sceptic, deşi avea încredere în Mine. El i-a întrebat pe servitorii care i-au adus vestea vindecării la ce oră s-a produs aceasta, şi abia după ce a aflat că era vorba chiar de momentul în care am rostit Eu cuvintele miraculoase a început să creadă cu o convingere oarbă în divinitatea şi înmisiunea Mea, împreună cu întreaga sa casă.

Acest exemplu, unul din nenumăratele care au contribuit la răspândirea învățăturii Mele pe pământ, demonstrează că **succesul rugăciunii nu poate fi atins decât prin credința fermă a celui care se roagă.** Acest principiu este cât se poate de actual. Orice ați face, nu veți putea obține rezultate satisfăcătoare decât dacă veți avea încredere în Mine şi în promisiunile Mele, la fel cum vindecarea corpului fizic nu se datorează numai priceperii medicului, ci şi credinței bolnavului în el şi în eficacitatea remediilor lui. Această credință se dovedeşte adeseori principalul factor care provoacă vindecarea. **La fel se petrec lucrurile şi în privința rugăciunilor pe care Mi le adresați, indiferent dacă obiectul lor este idealul spiritual sau diferite realizări pământeşti, încrederea şi credința este principalul factor care duce la succes şi realizare**. Ori de câte ori întâlnesc o asemenea credință, îmi este imposibil să refuz cererea unui copil al Meu. Şi cum s-ar putea manifesta altfel iubirea unui tată dacă nu în îndeplinirea cererilor fiului său? Cu siguranță, nu printr-un refuz!

V-am vorbit mai degrabă despre „încredere" şi despre „credință". Aceste două concepte reprezintă şi obiectul predicii de astăzi, în care le vom privi însă dintr-o perspectivă oarecum diferită. De data aceasta, vom examina consecințele încrederii în Mine şi a credinței ferme în cuvintele şi în promisiunile Mele.

Nobilul de care vorbeşte Evanghelia a avut această credință fermă în cuvintele Mele şi s-a îndreptat către casă convins că ele se vor împlini şi că îşi va găsi copilul vindecat.

Vă puteți măcar imagina o credință atât de puternică încât acest părinte să nu insiste să.merg împreună cu el în casa lui, limitându-se să creadă în cuvintele Mele de

alinare, deşi în joc era însăşi viaţa fiului său?

Aţi experimentat voi vreodată o asemenea credinţă, deşi revărs în permanenţă asupra voastră atâta graţie, dovedindu-vă astfel încontinuu că sunt alături de voi? - Haideţi, recunoaşteţi cu sinceritate că sunteţi încă departe de credinţa nobilului de care vorbeşte Biblia!

Voi vă pierdeţi cu firea la cea mai mică încercare mai grea, alergaţi imediat la scribul Meu şi îi cereţi un mesaj direct de la Mine, căci sunteţi surzi în faţa vocii Mele, care ar dori să vă liniştească direct în inimile voastre. Şi vă mai pretindeţi aleşii Mei!

Prin acest exemplu Mi-am propus să vă readuc la justa măsură a valorii voastre personale, ca să vă daţi seama ce vă lipseşte încă şi cât de departe sunteţi de renaşterea spirituală.

Dacă voi, cei privilegiaţi, vă manifestaţi în acest fel, la ce Mă pot aştepta din partea celor care nu primesc direct cuvintele graţiei Mele, lăsându-se duşi într-o parte şi în alta de valurile vieţii, incapabili să se trezească, în pofida avertismentelor Mele?

În acest mesaj doresc să vă arăt care este limita firească a cererilor pe care Mi le adresaţi, astfel încât să nu-Mi cereţi sfatul si ajutorul la cele mai mici încercări ale vieţii.

Majoritatea cererilor voastre nu demonstrează altceva decât lipsa voastră de credinţă, dar şi lipsa de înţelegere a cuvintelor Mele. Dacă Mi-aţi înţelege plenar măreţia şi slava, aţi găsi cu uşurinţă răspunsul la majoritatea întrebărilor voastre stupide în Evangheliile pe care vi le-am lăsat deja şi nu M-aţi mai deranja cu fiecare ocazie. V-am explicat în aceste Evanghelii toate secretele referitoare la natura Mea, a inimilor voastre, a celei de-a doua Mea veniri pe pământ şi a revenirii Mele în inimile celor care Mă iubesc cu adevărat.

Departe de a înţelege cine este cu adevărat Domnul şi Creatorul acestei lumi, voi îmi puneţi întrebări dintre cele mai stupide, la care nu pot răspunde în calitatea Mea de Domn, dar o fac totuşi în calitatea Mea de Părinte plin de iubire şi de compasiune. Ar trebui totuşi să reflectaţi cu mai multă maturitate la mesajele pe care Mi le trimiteţi şi la răspunsurile pe care vi le dau prin scribul Meu. Nu este suficient să le citiţi şi să le legaţi cu grijă între nişte coperţi; mai presus de orice, ele ar trebui integrate în vieţile voastre. Numai în acest fel veţi putea învăţa şi înţelege mai bine creaţia Mea materială, adevărata valoare a lucrurilor pământeşti, misiunea pe care o aveţi în această întrupare şi poziţia pe care o ocupaţi în univers. De la cel mai mic atom şi de la ultimul fir de praf care pluteşte în aer şi până la cea mai mare stea din univers, soarele central al acestuia, care îşi trimite razele sale la miliarde de mile distanţă, ar trebui să-L recunoaşteţi pretutindeni pe Tatăl - singurul care este capabil, dincolo de măreţia Lui, să se manifeste până şi în cele mai infime lucruri.

Această contemplare v-ar demonstra că spusele Lui sunt la fel de adevărate şi de expresive ca şi limbajul creaţiei Sale, dar şi măreţia infinită a iubirii Sale. Promisiunile Lui trebuie crezute în totalitate, căci nu aparţin unei fiinţe limitate, ci Fiinţei Supreme infinite, care a făcut cândva dovada smereniei şi sacrificiului suprem de sine, atunci când s-a întrupat pe pământul vostru în calitate de om.

Învăţaţi de la nobilul din Evanghelie ce înseamnă credinţa în Cuvântul Meu! Deşi durerea lui în faţa pierderii iminente a copilului său era imensă, el a crezut în cuvintele Mele, punându-le mai presus de durerea sa. A avut o încredere desăvârşită în

Mine şi aşteptările sale nu i-au fost dezamăgite.

M-am folosit de această parabolă din Evanghelia lui Ioan pentru a stabili un standard. El nu este valabil pentru întreaga umanitate, ci numai pentru aleşii Mei: aşa trebuie înțelese şi crezute cuvintele Mele. Numai printr-o asemenea credință totală pot spera ei să trezească inclusiv în semenii lor o credință similară. Altminteri, nu vor fi cu nimic diferiți de preoții voştri actuali, care vă predică lucruri pe care nu le cred ei înşişi în inimile lor. În acest fel, împărăția Mea nu va putea fi stabilită niciodată pe pământ.

Dacă doriți ca oamenii să vă urmeze, primii care trebuie să dați exemplu sunteți voi, cei aleşi (inclusiv cei din generațiile viitoare), la fel cum au făcut cândva discipolii Mei.

Urmați exemplul nobilului din această parabolă! Deveniți puternici în credința voastră, şi vă veți găsi astfel liniştea şi pacea, pe care le veți putea răspândi apoi asupra celorlalți. Amin.

47

A douăzeci şi una duminică după Sfânta Treime

Parabola slujitorului necredincios

Sfântul Matei XVIII, 23-35: *„De aceea, împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a vrut să facă socoteala cu robii săi. A început să facă socoteala şi i-au adus pe unul care îi datora zece mii de talanți. Fiindcă el n-avea cu ce plăti, stăpânul a poruncit să-l vândă pe el, pe soția lui, pe copiii lui şi tot ce avea şi să se plătească datoria. Robul s-a aruncat la pământ, i s-a închinat şi i-a zis: ‚Doamne, fii răbdător față de mine şi îți voi plăti tot'. Stăpânul robului aceluia, făcându-i-se milă de el, i-a dat drumul şi i-a iertat datoria. Dar robul acela, ieşind afară, a întâlnit pe unul dintre cei care erau robi împreună cu el, care-i era dator o sută de dinari. A pus mâna pe el şi-l strângea de gât, zicând: ‚Plăteste-mi ce eşti dator!' Deci cel care era rob împreună cu el s-a aruncat la pământ, rugându-l şi zicându-i: ‚Fii răbdător față de mine şi îți voi plăti!' Dar el n-a vrut, ci s-a dus şi l-a aruncat în închisoare până când va plăti datoria. Când au văzut cei care erau robi împreună cu el cele întâmplate, s-au întristat foarte mult şi s-au dus şi au spus stăpânului lor toate cele petrecute. Atunci, stăpânul lui l-a chemat la el şi i-a spus: ‚Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. Oare nu se cădea să ai şi tu milă față de cel care este rob împreună cu tine, cum am auut eu milă cu tine?' Şi stăpânul s-a mâniat şi l-a dat pe mâna chinuitorilor până va plăti tot ce datora. Tot aşa vă va face şi Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său".*

(28 aprilie 1872)

Am afirmat în mai multe ocazii că le-am explicat în detaliu discipolilor Mei şi celorlalți oameni care Mă ascultau în ce constau cele două porunci ale iubirii, dar şi cele zece porunci ale lui Moise. Aveam însă de-a face cu oameni care aşteptau instrucțiuni cât mai amănunțite, pentru a şti cum să se comporte în diferite situații, aşa că am fost nevoit să Mă folosesc de toate ocaziile pentru a le explica şi mai clar poruncile divine, ilustrându-le prin tot felul de parabole, astfel încât să ştie cum să le aplice în viața de zi cu zi.

În întreg acest capitol, de la început şi până la sfârşit, veți găsi numai reguli de comportament, multe dintre ele explicate foarte clar, alteori sugerate prin metafore şi parabole, prin care am încercat să Mă asigur că discipolii Mei, ca şi toți cei care îmi vor urma învățătura în vremurile viitoare, vor înțelege dincolo de orice îndoială cum trebuie să se comporte în diferite situații de viață, astfel încât să poată transmite apoi corect acest mesaj semenilor lor.

La început, discipolii Mei erau la fel ca nişte copilaşi - incapabili să înţeleagă conceptele superioare referitoare la natura şi la împărăţia Mea. Abia mai târziu, după ce am revărsat asupra lor Duhul Sfânt, aveau să înţeleagă ei pe deplin cuvintele Mele. De aceea, nu trebuie să vă mire dacă descoperiţi în Evanghelie că îmi puneau tot felul de întrebări naive şi inocente. Cum era posibil ca tocmai discipolii Mei, aflaţi tot timpul sub influenţa prezenţei, faptelor şi cuvintelor Mele, să îmi pună întrebări de genul: „Cine este mai presus în împărăţia cerurilor?" Dacă propriii Mei discipoli îmi puteau pune asemenea întrebări, vă puteţi imagina cu uşurinţă ce înţelegeau ceilalţi, care ştiau mult mai puţine decât ei. În acest context, parabola de mai sus şi cele care urmează devin uşor de înţeles.

Am comparat atunci simplitatea unui copil cu starea angelică de conştiinţă, specifică fiinţelor cele mai apropiate de Mine. **Aşa cum îngerii Mei nu trebuie insultaţi de nimeni, căci au o puritate absolută, nici oamenii cu inimi curate, dar cu minţi simple, la fel ca cele ale copiilor, nu ar trebui insultaţi vreodată, căci ei sunt absolut nevinovaţi, şi de altfel, îi privesc cu mare încredere pe toţi cei care se apropie de ei. De aceea, nu există păcat mai mare decât să răspunzi acestei simplităţi cu ironie, bătaie de joc, dispreţ, ridiculizare şi ură.** La acelaşi lucru se referă şi versetele următoare, în care se arată într-o formă alegorică faptul că dacă sufletul unei persoane este guvernat chiar şi de o singură pasiune, este mai bine ca el să facă tot ce îi stă în puteri pentru a scăpa de ea, decât să piară cu totul din cauza ei.

Toate aceste exemple şi parabole sunt prezentate în limbajul alegoric specific acelor vremuri, folosit şi astăzi pe scară largă în Orient.

După ce le-am explicat cu claritate discipolilor Mei că este de preferat să renunţi la o singură *parte* a sinelui tău decât să îţi pierzi *întregul* suflet, le-am arătat în versetele următoare cât de mare este bucuria Mea, în calitate de Creator, atunci când nimic din ceea ce am creat nu se pierde, ci totul se întoarce la Mine, într-o stare purificată şi spiritualizată. La acest lucru se referă parabolele referitoare la păstor şi la oaia pierdută.

Le-am explicat discipolilor Mei că sufletele rătăcite pot fi salvate, ajutându-i pe păcătoşi să devină mai buni, fără a le răni iubirea de sine. I-am sfătuit cum trebuie să procedeze cu cei mai încăpăţânaţi dintre ei, dar şi cu cei mai maleabili. I-am asigurat că dacă doi oameni se pun la unison şi îmi cer binecuvântarea, Eu le-o voi da cu siguranţă. Am adăugat că dacă doi oameni se vor uni în numele Meu, Eu voi fi împreună cu ei, sub forma spiritului păcii şi unităţii. Le-am explicat că trebuie să îşi ierte fraţii care greşesc nu doar o singură dată, ci de nenumărate ori, căci numai astfel se vor putea schimba aceştia în bine. Le-am mai spus că dacă îşi vor ierta fraţii de păcate, în spiritul toleranţei, şi Eu le voi ierta păcatele lor, uitându-le pentru totdeauna.

Le-am spus cu acest prilej parabola slujitorului necredincios (evocată mai sus). Mesajul pe care îl conţine aceasta este similar celui din rugăciunea pe care le-am lăsat-o: ***„Şi ne iartă nouă greşelilenoastre, la fel cum şi noi iertăm greşelile celor care greşesc faţă de noi!"*** - pentru a nu-şi pierde niciodată răbdarea cu păcătoşii foarte încăpăţânaţi, condamnându-i în loc să-i ierte şi blestemându-i în loc să-i binecuvânteze.

Am ales exemplul extrem al slujitorului necredincios din această parabolă pentru a-i împiedica să găsească tot felul de pretexte prin care să-şi justifice duritatea faţă de semenii lor, fie şi numai prin cuvânt, din cauza unui zel exagerat, a judecăţii greşite sau a intoleranţei faţă de greşelile omeneşti. Le-am cerut să se raporteze tot timpul la răbdarea Mea infinită, spunându-le că soarele Meu răsare deopotrivă asupra celor buni şi asupra celor răi, căci Eu sunt esenţa iubirii, iar iubirea nu doreşte niciodată pedepsirea păcătosului, ci îndreptarea lui.

În acest capitol din Evanghelie veţi găsi ilustrarea perfectă a vieţii umane aşa cum ar trebui să fie ea: ghidat de iubire, omul ar trebui să privească spre Mine cu încrederea inocentă a unui copil, să acţioneze întotdeauna cu corectitudine, fără planuri ascunse şi fără

rezerve mentale, cu unicul scop de a-Mi face Mie plăcere, Tatălui său din ceruri, devenind astfel demn de a fi numit „copilul Meu". Orice om ar trebui să-şi trezească iubirea şi să cultive o inimă la fel de curată ca cea a unui copil; dacă un asemenea om se apropie de tine cu simplitate şi încredere, răsplătirea bunelor sale intenţii prin fapte rele sau cuvinte de batjocură se consideră un mare păcat. Capitolul insistă asupra felului în care trebuie înţeleasă iubirea faţă deaproape, cum trebuie să le atrageţi cu blândeţe atenţia fraţilor voştri care greşesc, fără să recurgeţi la măsuri severe decât în cazuri extreme, iertând, uitând şi transformând astfel răul în bine.

Capitolul de faţă prezintă întreaga misiune spirituală a omului pe pământ, felul în care trebuie să se auto-educe el pentru a deveni copilul Meu, dar şi maniera în care trebuie să-şi influenţeze semenii, ghidându-i către Mine, pentru a deveni astfel în lumea de dincolo ceea ce am intenţionat Eu să fie atunci când am creat primul om: imaginea Mea vie. Aşa trebuie citite şi înţelese Evangheliile Mele. Numai în acest fel va coborî graţia Mea asupra voastră, iluminându-vă, astfel încât să nu mai vedeţi în aceste parabole numai scoarţa groasă a copacului vieţii, ci însuşi miezul adevărului divin care se ascunde în spatele ei. Pentru a putea ajunge la acest adevăr şi pentru a recunoaşte ceea ce este ascuns ochiului profan, este nevoie de o viziune spirituală şi de o capacitate de înţelegere extrem de profundă.

Biblia reprezintă o sursă de alinare şi lumină în orice circumstanţă a vieţii, iar cititorul iluminat îşi va da seama că timp de aproape 2000 de ani această carte a ascuns în paginile ei cele mai mari comori ale lumii, căci Eu M-am asigurat încă din acele timpuri că nimic din spusele Mele nu se va pierde, pentru a servi astfel tuturor generaţiilor viitoare, până la sfârşitul timpurilor.

Nu peste mult timp va veni o vreme când oamenilor li se va cere socoteală cu o mai mare severitate; ei vor fi întrebaţi dacă au înţeles care este misiunea lor pe acest pământ şi de ce am venit Eu însumi pe planeta voastră. „Coaja" cuvintelor din Evangheliile Mele trebuie înlăturată, iar oamenii trebuie să înceapă să înţeleagă fluxul strălucitor de lumină care se ascunde în spatele acestei coji întunecate, pentru a-şi îndrepta greşelile măcar în al doisprezecelea ceas şi a-şi împlini astfel misiunea pe pământ. Acesta este motivul numeroaselor explicaţii şi al interpretărilor detaliate din aceste predici de duminică, pentru ca nimeni să nu poată pretinde în final că nu a ştiut sau nu a înţeles mesajul Meu.

Eu sunt un Dumnezeu al luminii, iubirii şi înţelepciunii. De aceea, atunci când Mă voi întoarce pe pământ, întunericul nu va mai putea rezista alături de Mine. Faceţi lumină în inimile voastre, învăţaţi să iubiţi şi aplicaţi această iubire, cu înţelepciune, asupra semenilor voştri.

Unicul scop al cuvintelor Mele, al tuturor acestor avertismente şi eforturi de a vă face să înţelegeţi, este acela de a vă transforma în copii ai Mei, pentru ca această lume să redevină ce a fost cândva (pe vremea când am creat primul om): un paradis terestru, în care să nu mai existe ură, mânie şi bătaie de joc, ci numai iubire, pace şi linişte între toate fiinţele; şi în care omul, opera supremă a creaţiei Mele pe pământ, să întrunească în el toate atributele Mele divine.

Acesta este scopul final şi toată lumea are datoria să aspire către el! Urmăriţi să vă împliniţi misiunea - a voastră şi a întregii umanităţi - transformându-vă cât mai mult în bine! Faceţi tot ce vă stă în puteri pentru a-i orienta şi pe semenii voştri către acest scop, pentru ca spusele Mele să nu se risipească în zadar şi pentru a deveni demni să fiţi numiţi „copiii Mei", descoperindu-L în lumea de dincolo pe Tatăl care face atâtea eforturi pline de iubire să îşi salveze oile rătăcite, acum şi de-a pururi! Amin.

A douăzeci şi doua duminică după Sfânta Treime

Atitudinea Domnului faţă de autorităţi

Sfântul Matei XXII, 15-22: *„Atunci, fariseii s-au dus şi s-au sfătuit cum să-L prindă prin cuvintele Lui. Au trimis la El pe ucenicii lor, împreună cu irodienii, zicând: Învăţătorule, ştim că eşti un om al adevărului şi că înveţi calea lui Dumnezeu în adevăr, fără să Te temi de nimeni, pentru că nu cauţi la faţa oamenilor. Spune-ne deci ce gândeşti: se cade să plătim bir Cezarului sau nu?' Dar Iisus, cunoscându-le răutatea, a răspuns: .Pentru ce Mă ispitiţi, făţarnicilor? Arătaţi-Mi moneda pentru bir'. Şi ei i-au adus un dinar. El i-a întrebat: ‚Chipul acesta şi inscripţia de pe el, ale cui sunt?' ‚Ale Cezarului', i-au răspuns ei. Atunci, El le-a zis: ‚Daţi deci Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu'. Şi când L-au auzit, ei au fost uimiţi. L-au lăsat şi au plecat".*

(29 aprilie 1872)

Acest capitol conţine o serie de parabole pe care le-am spus fariseilor şi scribilor pentru a răspunde astfel în faţa obiecţiilor lor.

Versetele de mai sus se referă la una din acele capcane pe care fariseii obişnuiau să Mi le întindă, în speranţa că Mă vor putea da pe mâna autorităţilor dacă vor auzi de la Mine un răspuns greşit.

Romanii nu erau însă preocupaţi decât de supremaţia lor asupra pământului evreilor, fiind în schimb cât se poate de indiferenţi faţă de religia ebraică şi reformatorii acesteia, fie ei profeţi sau predicatori, aşa cum a fost predecesorul Meu Ioan, sau chiar Mesia, cel care se presupunea că eram Eu, atât timp cât inovaţiile acestora nu se refereau decât la domeniul religios şi nu interferau în nici un fel cu domeniul politic. De aceea, fariseii căutau tot timpul întrebări la care răspunsul nu putea evita zona politicii.

Şi de această dată, ei şi-au trimis ucenicii la Mine, împreună cu câţiva slujitori ai lui Irod, şi Mi-au pus această întrebare ambiguă: ***„Se cade să plătim bir Cezarului sau nu?"***

Scopul lor era să Mă determine să dau un răspuns în care să afirm supremaţia templului în faţa birului datorat împăratului, care nu era decât o povară nedreaptă impusă cu forţa poporului evreu. Un asemenea răspuns le-ar fi permis Să mă acuze de faptul că îi conduceam pe oameni către revoltă prin interpretările Mele greşite, iar speranţa lor era că vor putea astfel să Mă dea pe mâna autorităţilor. Pentru a scăpa ei înşişi basma curată şi în caz că aş fi negat răspunsul dat, au trimis la Mine şi câţiva dintre slujitorii lui Irod, pentru ca aceştia să confirme ulterior declaraţia pe care sperau să o audă de la Mine.

Trebuie să recunosc că această întrebare era cât se poate de insidioasă. Fariseii porneau de la premisa că fiind un evreu nativ, crescut într-o ţară cucerită cu forţa de romani, care nu erau stăpânii de drept ai acesteia, Eu îi dispreţuiam şi Mă opuneam deschis stăpânirii lor. Eu nu privesc însă decât în inimile oamenilor; de aceea, Mi-am dat imediat seama care sunt intenţiile lor reale şi le-am dat un răspuns scurt, dar edificator, care nu le-a permis să Mă interogheze în continuare pe această temă. Răspunsul Meu: ***„Daţi-i Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!"*** conţinea în sine o întreagă explicaţie, pe care numai Eu aş fi putut-o găsi, deşi nu era deloc pe placul lor. De vreme ce am început prin a le arăta mai întâi imaginea împăratului şi a inscripţiei de pe moneda romană, era evident ce doream să spun: „Această imagine arată ai cui supuşi sunteţi; dacă nu vi se pare suficient de clară, puteţi citi inscripţia de pe partea opusă a monedei şi ea vă va lămuri pe deplin. Cu această monedă micuţă faceţi voi comerţ, satisfăcându-vă astfel nevoile lumeşti, împărăţia spirituală se află însă deasupra tuturor monedelor - fie ele din aur sau din alte metale; originea ei este diferită, şi la fel scopul ei!" Am făcut astfel o

distincţie strictă intre tributul datorat unei puteri *lumeşti* şi cel datorat lumii *spirituale*.

Răspunsul Meu dorea să le spună: „Prin taxele plătite împăratului voi vă cumpăraţi pacea, ordinea şi securitatea lumească; prin ofrandele spirituale obţineţi pacea unei conştiinţe curate, ordinea interioară şi securitatea acţiunilor voastre, în sensul că ştiţi ce faceţi şi de ce acţionaţi în acest fel. Căile sunt diferite, dar scopul este acelaşi, deşi pe una din căi el este atins în plan material, iar pe cealaltă în planul spiritual. Ambele planuri trebuie să existe, căci altminteri oamenii nu ar putea coexista în această lume materială, dar mai presus de toate, nu ar putea înţelege care dintre cele două comori este mai importantă: cea lumească sau cea spirituală".

Ceea ce le-am spus atunci fariseilor a rămas valabil şi pentru generaţiile următoare, şi aşa va rămâne pentru totdeauna, atât timp cât oamenii vor trăi împreună în oraşe şi sate şi cât vor continua să creadă într-o Fiinţă Supremă. Aşa cum pe pământ sunt necesari lideri lumeşti care să conducă această lume, la fel de necesar este şi Dumnezeu, pentru a ţine laolaltă întregul univers. Şi unii, şi celălalt, sunt necesari pentru a susţine ordinea şi pentru a da legi. Oricum s-ar numi conducătorii lumeşti, puterea executivă este înmânată întotdeauna unei singure persoane. La fel, puterea spirituală nu poate fi susţinută decât de către o singură divinitate supremă, şi nu de mai mulţi zei.

Evident, pe pământ au existat dintotdeauna suverani care şi-au folosit abuziv puterea, în timp ce alţii nu au acceptat că deasupra lor poate exista o putere mai mare, la fel cum au existat dintotdeauna indivizi şi naţiuni care nu s-au mulţumit cu un singur Dumnezeu, ci şi-au creat o multitudine de zei şi zeiţe care să le permită să-şi urmeze fără restricţii pasiunile lumeşti. De fiecare dată însă, acţiunile lor au fost sancţionate prin decrete divine severe. De asemenea, au existat dintotdeauna şi încă mai există oameni care nu acceptă nici un conducător, nici chiar pe Dumnezeu, mai presus de propriul lor sine.

Oricare ar fi atitudinea oamenilor, cu toţii trebuie să plătească un anumit tribut. Dacă doresc să fie respectaţi în viaţa lor pământească, ei trebuie să îi plătească suveranului terestru o parte din câştigurile lor. Dacă doresc să îşi împlinească misiunea spirituală, ei trebuie să îi plătească suveranului ceresc, lui Dumnezeu, o ofrandă care constă în sacrificarea pasiunilor lor lumeşti.

În ambele cazuri, lipsa plăţii este pedepsită - într-un fel lumesc sau spiritual. De aceea, am avut perfectă dreptate atunci când le-am spus fariseilor: ***„Daţi Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!"***, ceea ce înseamnă: „împliniţi-vă ambele obligaţii, deopotrivă cele sociale şi cele spirituale. Manifestaţi respectul cuvenit în faţa semenilor şi conducătorilor voştri lumeşti, dar nu uitaţi nici o clipă ce îi datoraţi Celui care a creat pentru voi această lume, înzestrându-vă cu talente pentru care vă va cere într-o bună zi un tribut. Nu amestecaţi între ele aceste două feluri de obligaţii încercând să le plătiţi pe amândouă cu aceeaşi monedă, căci acest lucru nu este posibil. Nu veţi putea scăpa niciodată pe deplin nici de planul material, nici de cel spiritual".

Lecţia pe care trebuie să o învăţaţi din aceste cuvinte adresate de Mine fariseilor este următoarea: **„Nu refuzaţi să plătiţi tributul datorat lumii, dar faceţi acest lucru fără a uita vreo clipă de esenţa voastră spirituală; la fel, nu încercaţi să trăiţi exclusiv în planul spiritual, atât timp cât vă mai aflaţi încă pe acest pământ, întrupaţi într-un corp fizic. Este extrem de important să înţelegeţi valoarea căii de mijloc şi a respingerii extremelor, deopotrivă în această viaţă pământească şi în cea superioară, spirituală. Mijloacele extreme nu folosesc nimănui; ele nu fac decât rău, deopotrivă celui care le aplică şi celor din jurul acestuia".**

De aceea, meditaţi asupra răspunsului dat de Mine fariseilor, a cărui semnificaţie profundă vă va clarifica atât ce aveţi de făcut în această viaţă cât şi ce veţi avea de făcut în viaţa viitoare, pentru a nu cultiva astfel concepţii greşite, care să atragă după sine efecte dezastruoase. Aşa cum v-am explicat deja de nenumărate ori, dacă nu ar fi controlată de înţelepciune, iubirea ar deveni o

forță distrugătoare, atât pentru sine cât şi pentru cel pe care îl iubeşti, în mod similar, orice virtute, chiar şi cele mai înalte dintre ele, pot deveni distrugătoare dacă depăşesc limitele bunului simț, tinzând către imposibil.

Nu uitați niciodată atât timp cât trăiți pe acest pământ să dați lumii tributul pe care il aşteaptă de la voi.

Dați lumii ce este al lumii, dar nu permiteți dorințelor voastre lumeşti să pătrundă în zona spirituală. Spiritualizați, atât cât vă stă în puteri, activitățile voastre, dar nu permiteți calităților voastre spirituale să se degradeze, căci ele trebuie să dureze mult mai mult decât această scurtă viață de încercare. Dați-i lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Considerați posesiunile voastre lumeşti ca pe un dar primit din ceruri, dar nu uitați că adevăratele comori sunt cele care durează de-a pururi, nu cele efemere. Deşi lumea şi Dumnezeu par două lucruri complet diferite, cu obiective diferite, ele pot fi nu doar reconciliate, dar chiar combinate, în măsura în care veți înțelege că lumea a fost creată de Dumnezeu cu scopul de a amplifica şi de a întări calitățile spirituale ale ființelor create de El, astfel încât tot ce este grosier şi material să se poată întoarce cândva la sursă.

Lumea trebuie să-şi primească tributul ei, căci ea reprezintă cel mai bun ghid către împărăția spirituală. Lumina nu poate fi apreciată decât de către acela care a cunoscut întunericul; la fel, eternitatea nu poate fi apreciată pe deplin decât de către cel care a cunoscut lumea valorilor perisabile. Tributul plătit lumii vă va ajuta să vă luptați cu tentațiile sale, dar şi să înțelegeți mai bine adevărata valoare a comorilor sale, care nu capătă semnificație decât dacă sunt folosite pentru cultivarea iubirii. Pe de altă parte, tributul datorat împăratului îi permite supusului acestuia să îşi vadă liniştit de treburi, asigurându-şi astfel liniştea şi bunăstarea sa şi a familiei sale. Liderul lumesc ar trebui să vegheze asupra bunăstării colective, iar cetățeanul plătitor de taxe asupra propriei sale bunăstări.

Viața temporală nu este altceva decât fundamentul unei case superioare, construită pe solul dificil al realității materiale, dar care se înalță până în atmosfera rarefiată a lumii spirituale. **Pentru a atinge această viață superioară, tributul lumesc trebuie plătit din greu, pentru a genera astfel cât mai multe fructe spirituale. Numai în acest fel puteți combina datoria față de conducătorul lumesc cu datoria față de Dumnezeu. Această viziune corespunde scopului spiritual pentru care v-am creat şi pentru care v-am trimis în această lume înzestrați cu atât de multe calități - deopotrivă bune şi rele.** Țineți-le sub control pe cele din urmă, care nu au alt rol decât acela de a contribui la întărirea celor dintâi, astfel încât să începeți să semănați cu imaginea Mea spirituală.

Învățați lecția pe care v-am dat-o în această Evanghelie! Ea are o semnificație profundă, din care adeptul atent poate învăța cum trebuie să se comporte întreaga sa viață. El nu va mai urma calea extremelor şi nu le va mai cere semenilor săi mai mult decât pot oferi aceştia, ci va urma calea de mijloc şi îşi va plăti tributul datorat acestei lumi, ajutându-şi astfel inclusiv semenii să şi-1 plătească, îşi va îndeplini astfel misiunea şi va atinge scopul pentru care 1-am creat. Materia este agentul care înlănțuie spiritul, dar mai devreme sau mai târziu cele două principii vor trebui să fuzioneze.

Urmând calea de mijloc, urmăriți să contribuiți fiecare dintre voi la spiritualizarea lumii materiale, justificând astfel revenirea Mea pe pământ. Atunci se va vedea ce anume i-ați dăruit împăratului lumesc şi ce i-ați oferit lui Dumnezeu, dar mai ales care dintre cele două tributuri a prevalat. Fuziunea cu Mine şi cu lumea spiritelor nu se va putea produce decât atunci când veți deveni capabili să înțelegeți chiar şi cele mai puțin importante cuvinte ale Mele în semnificația lor cea mai profundă. Pentru aceasta, Eu Mă folosesc de toate mijloacele care îmi stau la dispoziție pentru a vă arăta ce anume îmi aparține Mie şi ce aparține acestei lumi. Printr-o înțelegere justă, veți putea combina cele două tributuri şi veți împlini astfel scopul pentru care v-am creat. Amin.

49

A douăzeci şi treia duminică după Sfânta Treime

Învierea fiicei lui lair

Sfântul Matei IX, 18-19 şi 23-25: *„Pe când Iisus le spunea aceste cuvinte, iată, a venit un mai-mare al sinagogii, s-a aplecat înaintea Lui şi i-a zis: fiica mea adineauri a murit; dar vino şi pune-Ţi mâna peste ea, şi va trăi'. Iisus s-a sculat şi a plecat după el, împreună cu ucenicii Lui.*

Când a ajuns Iisus la casa mai-marelui sinagogii şi când a văzut pe cei care cântau din fluier şi mulţimea făcând zarvă, le-a zis: ‚Daţi-vă la o parte, căci fetiţa n-a murit, ci doarme!' Şi ei râdeau de El. Dar, după ce mulţimea a fost scoasă afară, El a intrat, a luat-o de mână şi fetiţa s-a sculat".

(30 aprilie 1872)

La fel ca şi alte capitole, şi acesta descrie o serie de vindecări miraculoase, datorate parţial plasării mâinilor Mele pe trupul celui bolnav şi parţial credinţei acestuia. Textul de faţă relatează învierea din morţi a fiicei unui potentat local, a cărui credinţă în Mine era atât de mare încât M-a rugat, după cum spune Biblia, să vin acasă la el şi să-Mi aşez mâinile pe fetiţa moartă pentru a o învia.

Credeţi-Mă: atunci când am de-a face cu o credinţă atât de mare, nu pot decât să-i îndeplinesc cererea celui care Mi-o adresează, demonstrând astfel lumii ce mult se poate obţine printr-o credinţă necondiţionată în Mine. Atunci când un copil îşi roagă fierbinte tatăl să-i îndeplinească o anumită dorinţă, acesta nu poate să-i reziste. Acest principiu s-a aplicat şi în cazul de faţă, al învierii din morţi. Toate aceste exemple nu fac decât să vă demonstreze din nou şi din nou care este calea ce trebuie urmată pentru a fi siguri că dorinţele vă vor fi împlinite, cu condiţia ca ele să fie juste.

Deşi pe vremea când am realizat acest miracol Mă aflam încă în trupul Meu vizibil, acelaşi lucru îl puteţi obţine şi voi, căci în cazul de faţă nu trupul este important, ci Spiritul Meu. Acesta se află întotdeauna alături de voi, la fel cum se afla în acele vremuri alături de discipolii Mei şi de toţi cei care Mi-au respectat Cuvântul. Faptul că la ora actuală nu Mă mai aflu într-un trup vizibil nu reprezintă un impediment, ci dimpotrivă, un avantaj pentru voi, căci vederea Mea v-ar putea tulbura, ştiind cine sunt în realitate. Situaţia de acum 2000 de ani era oarecum diferită, căci discipolii Mei şi cei care Mă urmau vedeau mai degrabă în Mine un profet atotputernic, sau chiar pe acel Mesia pe care îl aşteptau de atâta vreme, dar cu siguranţă nu pe Domnul care a creat întreagă această lume.

În ceea ce priveşte ridicarea din morţi a fiicei acelui mai-mare al sinagogii, aceasta a fost răsplata cuvenită credinţei necondiţionate a tatălui său, care urma să-i fie astfel mai târziu un ghid şi un exemplu.

Această ridicare din morţi petrecută în acele vremuri corespunde trezirii spirituale care a început în timpurile moderne. Căci tot ce s-a petrecut atunci şi toate cuvintele rostite de Mine în timpul vieţii petrecute pe pământ se vor repeta din nou, dar de această dată din punct de vedere spiritual, în acele vremuri am colindat din oraş în oraş, din sat în sat, predicând, vindecând şi făcând fapte bune. I-am stimulat astfel pe cei care erau pe jumătate adormiţi şi i-am trezit pe cei morţi din punct de vedere fizic sau spiritual. Acelaşi lucru se repetă la ora actuală; de altfel, procesul a început deja de mult timp. Eu trezesc pretutindeni calităţile ascunse ale sufletelor, printr-un impuls deocamdată inconştient, îi trezesc pe oameni cu ajutorul circumstanţelor exterioare, al accidentelor şi al suferinţelor de toate felurile, pentru ca ei să nu uite complet că nu sunt alcătuiţi doar dintr-o substanţă materială, ci

şi dintr-una spirituală. La fel ca în faţa casei acelui potentat, eu alung petrecăreţii şi lăutarii care încearcă să dea o aparenţă veselă chiar şi unei înmormântări. Viaţa şi scopul ei sunt mult prea serioase pentru a putea tolera o asemenea atitudine frivolă. Omul nu ar trebui să se joace cu schimbările vieţii şi cu vicisitudinile ei, aşa cum se joacă copiii cu jucăriile lor.

Înainte ca trezirea interioară să se poată produce, casa lăuntrică a sufletului trebuie curăţată şi pusă în ordine, astfel încât sufletul să poată începe el însuşi procesul de transformare de care are nevoie, învăţând cât de puţină substanţă au lucrurile exterioare şi cât de importante sunt cele spirituale, astfel încât să nu mai precupeţească nici un efort şi nici un sacrificiu pentru a cultiva valorile spirituale.

Îi trezesc astfel pe mulţi oameni din somnul lor spiritual profund, îi ating cu mâna Mea, sau doar cu un deget, acolo unde este cazul, pentru ca ei să nu piară în întregime, scufundându-se în materialism. Aceasta este noaptea sufletului, din care acesta nu se poate trezi decât printr-un proces foarte lent.

Le-am spus cândva oamenilor din jurul Meu: ***„Fetiţa nu a murit, ci doarme!"*** în mod similar, vă spun astăzi că până şi cei mai corupţi dintre oameni, care par să fi murit complet din cauza putreziciunii sufletelor lor, nu sunt decât adormiţi din punct de vedere spiritual. Ei pot fi încă treziţi din această letargie printr-un apel puternic, devenind apoi lucrători activi în via Mea.

Mulţi sunt cei pe care i-am trezit şi care acum îmi mulţumesc de o mie de ori pe zi, deşi maniera în care s-a produs trezirea nu a fost tocmai pe gustul lor. În funcţie de individualitatea spirituală a fiecăruia, am fost nevoit să Mă folosesc de anumite stimulente pentru a-Mi atinge scopul propus. De fapt, cu toţii aţi fost până nu demult scufundaţi într-un somn spiritual confortabil, adaptându-vă credinţa în funcţie de interesele voastre lumeşti. Eu v-am trezit însă prin diferite mijloace, activând din nou calităţile interioare ale sufletelor voastre. Nu puţini au fost aceia asupra cărora Mi-am aşezat mâinile, în timp ce pe alţii i-am atins doar cu degetul, în funcţie de nevoile fiecăruia, în cazul unora, o atingere blândă este suficientă pentru a se trezi, în timp ce în cazul altora este nevoie de o scuturare puternică pentru a-şi da seama unde se află şi cât mai au de mers până la atingerea destinaţiei finale. Scopul pe care 1-am stabilit pentru voi nu este deloc aproape, şi nici uşor de atins. De aceea, am fost nevoit să elimin mai întâi vechile *prejudecăţi tradiţionale* din inimile voastre, la fel cum i-am alungat cândva pe lăutari şi pe petrecăreţi de la înmormântare, căci numai aşa poate fi înţeleasă natura învăţăturii Mele.

Ceea ce am realizat cu voi prin mijloace atât de diferite se repetă acum cu naţiuni întregi. Sunt nevoit să îi alung din nou pe lăutari şi pe petrecăreţii care se veselesc chiar şi în faţa propriilor lor morminte. **Altfel spus, sunt nevoit să trezesc naţiunile la realitate cu ajutorul catastrofelor. Le eliberez astfel de iluzia că principalul scop pentru care a fost creat omul este urmărirea dorinţelor sale lumeşti, care nu caută altceva decât plăcerea.** Mă folosesc de evenimente nefericite pentru a le învăţa cât de efemere sunt gloria lumească, orgoliul lumesc şi posesiunile lumeşti, şi - prin comparaţie - cât de durabile sunt comorile spirituale.

Astfel trezesc Eu indivizii, naţiunile, conducătorii şi preoţii acestora. Le demonstrez astfel tuturor că deasupra lor se află Cineva, iar Acesta este singurul care ţine în mâinile Sale frâiele universului, ale circumstanţelor şi ale relaţiilor. Chiar dacă le tolerează încă dezmăţul, El ştie să se folosească până şi de cele mai rele fapte ale oamenilor în beneficiul umanităţii în ansamblul ei, dar şi al indivizilor.

În acest fel, procesul evoluţiei progresează continuu, deşi foarte lent, apropiindu-se imuabil de destinaţia finală. Aceasta este maniera în care îi trezesc Eu pe oameni, dar şi naţiunile, conducătorii şi preoţii acestora. Cu toţii trebuie să înţeleagă că până acum au dormit, dar nimeni nu poate dormi de-a pururi, căci somnul este bun şi util numai atâta vreme cât ajută

la recuperarea energiilor uzate. Dacă durează prea mult, somnul devine toxic şi nu face decât să înrăutăţească şi mai tare lucrurile. De aceea, somnul spiritual în care se complac aţâţi oameni nu trebuie privit decât ca o întârziere pe calea evoluţiei spirituale. Trezirea este cu atât mai necesară în aceste vremuri, când destinul umanităţii este pe punctul de a se schimba, cu cât majoritatea oamenilor continuă să se afunde în activităţile lor egoiste, lumeşti, astfel încât a devenit aproape imposibil să mai trezeşti pe cineva prin simpla atingere cu degetul, în cazul celor mai mulţi dintre ei numai o scuturare foarte puternică îi mai poate smulge din mirajul acestei lumi materiale, în care s-au scufundat atât de profund.

Oamenii s-au rătăcit atât de departe de destinaţia lor reală încât nici o putere umană nu i-ar mai putea trezi din visele lor, îndepărtându-i de goana lor după plăceri. Mai mult ca oricând, sunt nevoit să intervin personal, căci până şi conducătorii naţiunilor au căzut astăzi în capcana în care se complac popoarele lor. De aceea, chemarea la trezire răsună astăzi pretutindeni, deopotrivă pentru indivizi şi pentru naţiuni.

La ora actuală, nici indivizii şi nici naţiunile nu mai ştiu ce doresc de la viaţă. Dar aşteptaţi puţin! Lăsaţi-Mă să-i alung pe lăutari şi vă asigur că lucrurile vor redeveni serioase, iar oamenii vor deveni mai conştienţi. Lucrurile se vor clarifica din nou, iar valorile efemere, nenaturale şi ilicite vor trebui să facă loc adevăratelor valori, cele eterne şi nepieritoare. Mulţi vor fi cei care vor opune rezistenţă, dar remediul trebuie înghiţit şi cupa trebuie golită, oricât de amară ar părea la prima vedere.

De vreme ce umanitatea s-a rătăcit atât de departe de calea cea dreaptă, drumul înapoi va fi la fel de lung - dar el trebuie parcurs! Este necesar ca oamenii să înţeleagă că nu există decât *un singur* Dumnezeu şi o *singură* împărăţie a spiritelor; tot restul nu este decât piatra de temelie care asigură intrarea în această împărăţie. Ei trebuie să înţeleagă că oricât de mult s-ar închina lor, obiectele materiale nu sunt permanente, şi deci nu pot asigura plăcerea eternă.

Mii de oameni se grăbesc astăzi pe calea greşită către o moarte pământească prematură. Ei părăsesc imaturi această lume şi ajung în lumea de dincolo fără să înţeleagă nimic din ea. Ce credeţi că se va întâmpla cu ei? Aici nu mai pot rămâne, iar acolo nu reuşesc să se integreze! Nu vă puteţi imagina cât de mare este agonia acestor suflete care rătăcesc indecise între cele două lumi! Lumea temporală nu le mai este accesibilă, căci au pierdut-o, iar cea spirituală nu se potriveşte cu ideile lor preconcepute despre propria lor natură.

Asta se întâmplă atunci când oamenii, şi chiar naţiuni întregi, îşi neglijează fericirea spirituală, cramponându-se de plăcerile materiale grosiere. Atunci când pierd această lume materială, ei se trezesc rătăciţi, căci nu sunt capabili să pătrundă în lumea spirituală. Vina le aparţine în totalitate. Acesta este motivul apelului Meu la trezire. Nu degeaba am spus cândva: ***„Dacă te deranjează un ochi, scoate-1, căci este de preferat să ajungi cu un singur ochi într-o lume mai bună decât să te expui agoniei spirituale având amândoi ochii!"***

Acceptaţi tot ce vi se întâmplă ca pe un dar al iubirii, căci Eu ştiu cel mai bine cum şi când pot fi readuşi cei rătăciţi pe calea cea bună, salvându-i astfel de la distrugerea totală.

Vi s-a spus că există un purgatoriu în care sufletele sunt curăţate de pasiunile lor rele înainte de a fi primite în cer, dar Eu vă spun: maniera în care vi s-a descris acest purgatoriu este stupidă; din punct de vedere spiritual, există într-adevăr un purgatoriu, dar în interiorul omului. Toate influenţele malefice trebuie curăţate din suflet înainte ca acesta să se simtă acasă. La acest proces de curăţire contribui şi Eu, prin toate conflictele şi suferinţele pe care vi le trimit, în acest fel, trezesc calităţile nobile ale sufletului, care se poate reculege, luptând apoi cu forţe sporite împotriva răului şi eliminând singur tot ce îl poate trage în jos.

Atunci când le-am spus celor care se veseleau în faţa casei: ***„Fetiţa nu este moartă, ci doarme!"***, au râs de Mine. În mod similar, foarte puţini sunt cei care acceptă astăzi

chemarea Mea atunci când doresc să-i trezesc, deşi nu acţionez decât în interesul lor. De aceea, faceți tot ce vă stă în puteri pentru a înțelege sfaturile şi mustrările Mele, ca să nu fiu nevoit să vă ating decât cu degetul Meu pentru a vă trezi! **Nu uitați: un părinte plin de iubire față de copiii săi nu va face niciodată nimic pentru a-i pedepsi, ci numai pentru a-i readuce pe calea cea dreaptă. Nu uitați niciodată acest lucru! Amin.**

50
A douăzeci şi patra duminică după Sfânta Treime

Potolirea furtunii

Sfântul Matei VIII, 23-27: *„Iisus s-a urcat într-o corabie şi ucenicii Lui au mers după EL. Şi iată, s-a stârnit pe mare o furtună atât de puternică încât corabia era acoperită de valuri Şi El dormea. Ucenicii s-au apropiat de El şi L-au trezit, zicând: ‚Doamne, scapă-ne, căci o să pierim!' El le-a zis: ‚De ce vă este frică, puțin credincioşilor?' Apoi s-a sculat, a certat Danturile şi marea şi s-a făcut o linişte mare. Oamenii aceia se mirau şi ziceau: ‚Ce fel de om este acesta, de-l ascultă până şi vânturile şi marea?[1]"*

(l mai 1872)

Această Evanghelie povesteşte un episod din viața Mea în care M-am urcat pe o corabie şi am adormit, timp în care s-a produs o furtună foarte puternică. Atunci, discipolii Mei M-au trezit, rugându-Mă să potolesc vântul şi marea.

Chiar şi cei de pe mal au observat cum, la cererea Mea, valurile s-au calmat şi furtuna a încetat. Le-am oferit astfel tovarăşilor Mei o altă dovadă că Eu nu eram doar Domnul vieții şi al morții, ci şi al întregii naturi vizibile.

Deşi această acțiune a Mea era menită să le deschidă ochii celor de față, puțini au fost cei care au înțeles că Eu eram mai mult decât un simplu om, că eram Fiul lui Dumnezeu, sau altfel spus, Dumnezeu însuşi. Când furtuna a crescut în intensitate, discipolii Mei M-au trezit, speriați şi convinşi că le-a sunat ceasul, în mod normal, nu ar fi trebuit să creadă aşa ceva, văzându-Mă cât de liniştit dorm! Conceptul de „Fiu al lui Dumnezeu" nu le era însă deloc clar, motiv pentru care îşi pierdeau din când în când cumpătul, îndoindu-se de omnipotența Mea, deşi M-au văzut de atâtea ori realizând miracole pe care nici un om obişnuit nu le-ar fi putut face, ci numai Acela care ține în mâinile Sale frâiele întregii creații.

Mi-am revelat adeseori puterea în fața discipolilor Mei prin diferite miracole, dar ei tot nu puteau accepta ideea că nu au de-a face cu un muritor de rând, ci cu un om de natură divină. Nu întâmplător, am aranjat tot timpul circumstanțele exterioare astfel încât acestea să demonstreze inclusiv prin fapte, nu doar prin învățătura Mea, cine era Acela care M-a trimis pe pământ. Din păcate, chiar şi după ce M-am întors din morți tot s-au mai găsit unii care să se îndoiască (de pildă, Toma).

Dacă această credință totală era atât de dificil de cultivat în acele timpuri, deşi discipolii Mei se aflau sub influența Mea directă, vă puteți imagina cât de greu este să o obții în aceste timpuri, când nu vă pot vorbi decât prin intermediul scribilor Mei sau al inimilor voastre. Şi totuşi, cuvintele Mele trebuie să vă fie de ajuns, căci a trecut vremea credinței obligatorii din trecut, iar miracolele nu mai sunt permise. Din păcate, majoritatea celor care cred în Cuvântul Meu nu sunt deloc convinşi de infailibilitatea lui. La cel mai mic pericol, ei reacționează la fel cum au făcut cu acea ocazie discipolii Mei, îndoindu-se de promisiunile Mele.

Corabia pe care M-am aflat atunci, însoțit de discipolii Mei, corespunde (metaforic vorbind) corăbiei propriei voastre vieți, în care Eu (Scânteia Divină) sunt

adormit şi nu Mă voi trezi decât atunci când nenorocirile vieții vă vor sili să vă căutați refugiul în Mine.

Majoritatea oamenilor reacționează la fel cum au făcut atunci discipolii Mei: atât timp cât nu sunt în pericol, nu vin la Mine. Atunci când au crezut că le-a sosit ceasul, discipolii Mei au apelat la Mine. în mod similar, în situațiile dificile ale vieții, când fragilitatea aspirațiilor lor terestre li se revelează plenar, oamenii îşi caută confortul şi alinarea în inimile lor, încercând să găsească aici ceea ce nu au găsit în lumea exterioară. Până atunci, sunt nevoit să îmi dorm somnul profund în inimile lor, căci nimeni nu Mă consideră ceva esențial şi real, ci un fel de Dumnezeu imaginar, ireal, o invenție a preoților, care au creat-o cu unicul scop de a-i atrage în sfera lor de influență. Ei nu cred cu adevărat că bunăstarea lor spirituală depinde de Mine.

Când micuța corabie a vieții este aruncată încolo şi încoace de furtunile şi valurile lumeşti, apar grijile, îndoielile şi teama. Omul îşi aminteşte atunci toate doctrinele care i-au fost inoculate prin educație, dar descoperă că dogmele şi aforismele nu îl ajută cu nimic să îşi regăsească linştea şi pacea sufletească. El se întoarce către spiritul divin adormit în interiorul lui, căutând în sfârşit sprijin şi alinare în centrul vieții, pe care 1-a ignorat până acum, pentru a nu pieri sub povara circumstanțelor exterioare. După ce oamenii vor descoperi comoara interioară, după ce vor înțelege cât de puțin valorează lucrurile materiale prin comparație cu acest sanctuar interior, valurile vieții se vor potoli, vânturile pasiunilor şi grijilor se vor linişti, iar liniştea şi pacea vor reveni în această lume. În realitate, nu lumea exterioară este tulburată de aceste furtuni, ci doar imaginea omului despre ea. Când scânteia divină din inima omului se trezeşte, ea îi spune sufletului înspăimântat: „De ce te temi, puțin credinciosule, când ştii că în inima ta sălăşluieşte Domnul şi Stăpânul întregii creații?"

Iată, aceasta este corespondența spirituală a vieții individuale umane cu miracolul potolirii furtunii.

În viața națiunilor există de asemenea o scânteie divină care le mână de la spate, silindu-le să evolueze; de aceea, ele se îndreaptă la rândul lor, la fel ca indivizii, către conştientizarea misiunii lor pe acest pământ. Căci nimic din ceea ce se întâmplă în lumea vizibilă nu este altceva decât efectul iubirii, care încearcă să scoată la suprafață tot ce este spiritual în sufletul omului.

Acelaşi proces se petrece şi la nivelul animalelor, plantelor şi pietrelor, dar nu poate fi vizibil decât pentru ochiul spiritual. **Formarea, structurarea şi dizolvarea materiei nu înseamnă altceva decât impulsul provenit de la spiritul trezit, care a zăcut până atunci adormit în interiorul învelişului său material. Progresul şi evoluția din etapă în etapă nu ar fi posibile dacă în interiorul materiei nu ar sălăşlui un spirit din ce în ce mai puternic trezit cu ajutorul circumstanțelor exterioare.**

Aşa cum acum 2000 de ani, micuța corabie pe care Mă aflam Eu împreună cu discipolii Mei reprezenta pentru noi întreaga lume, fiind aruncată încolo şi încoace de valurile apei, cel mai schimbător element din natură, la fel, trezirea spiritului din interiorul materiei cu ajutorul circumstanțelor exterioare reprezintă principalul factor care conduce către progres şi evoluție. Evoluția discipolilor Mei către perfecțiune nu se putea produce fără concursul anumitor evenimente. De aceea, acestea s-au produs, întărindu-i în vederea viitoarelor furtuni ale vieții, pentru ca ei să nu se mai îndoiască, ci să aibă o credință fermă.

În interiorul materiei solide, spiritul nu reprezintă decât un impuls inconştient. La nivelul animalelor, el se manifestă deja sub forma instinctului, iar la om devine o scânteie sau un crâmpei de divinitate. Omul a devenit din ce în ce mai conştient de faptul că nu este doar o creatură muritoare, ci o ființă universală aflată între două lumi. El are un înveliş material pe acest pământ, dar reprezintă în acelaşi timp imaginea spirituală a Ființei Supreme, Creatorul său, aflat de-a pururi într-un plan care

transcende această lume efemeră. El nu doreşte altceva decât să îşi educe descendenţii pentru ca ei să îşi îndeplinească misiunea pentru care i-a creat, aceea de a spiritualiza materia, toate elementele solide şi grosiere, redevenind astfel locuitorii eterni ai împărăţiei spirituale din care a derivat cândva materia şi în care aceasta trebuie să se reintegreze în final.

De aceea, faceţi tot ce vă stă în puteri pentru a trezi scânteia divină dinlăuntrul vostru, cultivaţi-o şi înţelegeţi-o, pentru a nu vă mai pierde curajul în faţa furtunilor pasiunilor, evenimentelor şi circumstanţelor exterioare, aşa cum au făcut odată discipolii Mei. Amintiţi-vă mereu că Tatăl ceresc se află alături de voi. Chiar dacă nu îi auziţi întotdeauna vocea, nu trebuie să credeţi nici o clipă că doarme, aşa cum nici scânteia Mea divină nu dormea pe când Mă aflam pe corabie, alături de discipolii Mei, ci aştepta liniştită un alt moment de slăbiciune din partea lor, pentru a-i salva iarăşi.

Am certat atunci vânturile şi marea, iar acestea s-au calmat, în mod similar, cei care Mă vor căuta înlăuntrul lor, trezindu-şi scânteia divină, vor cunoaşte liniştea şi pacea, mai întâi la nivelul inimii, iar apoi chiar în lumea exterioară.

Nu uitaţi niciodată acest lucru, şi nu vă mai lăsaţi cuprinşi de disperare atunci când dorinţele nu vă sunt îndeplinite prompt, aşa cum aţi dori! Deveniţi puternici în credinţa faţă de spiritul divin ascuns în inima voastră! Amin.

51

A douăzeci şi cincia duminică după Sfânta Treime

Parabola neghinei

Sfântul Matei XIII, 24-30: *„Iisus le-a pus înainte o altă pildă, zicând: Împărăţia cerurilor a fost asemănată cu un om care a semănat sămânţă bună în ţarina lui. Dar, în timp ce oamenii dormeau, a venit vrăjmaşul lui, a semănat neghină între grâu şi a plecat. Dar când paiul a crescut şi a făcut rod, a apărut şi neghina. Robii stăpânului casei au venit şi i-au zis: „Domnule, n-ai semănat sămânţă bună în ţarina ta? De unde are, dar, neghină?" El le-a zis: „Un vrăjmaş a făcut lucrul acesta". Şi robii i-au zis: „Vrei, deci, să mergem s-o smulgem?""Nu, le-a zis el, ca nu cumva, culegând neghina, să smulgeţi şi grâul împreună cu ea. Lăsaţi-le să crească împreună până la seceriş; şi la timpul secerişului, voi spune secerătorilor: ‚Culegeţi întâi neghina şi legaţi-o în snopi ca s-o ardem, iar grâul strângeţi-l în grânarul meu'".*

(2 mai 1872)

Parabolele din acest capitol reflectă întreaga istorie a învăţăturii Mele, dar şi istoria creaţiei, de la început şi până la sfârşit. Ele reflectă istoria *învăţăturii* Mele deoarece arată cât de diferite sunt solurile pe care cad seminţele semănate de Mine, iar istoria *creaţiei* Mele deoarece revelează felul în care Cuvântul Divin se ridică de pe un nivel pe altul, găsindu-şi expresia în milioane de lumi. Aşa cum impresia lăsată de Cuvântul Meu asupra milioanelor de indivizi diferă de la unul la altul, în funcţie de nivelul său de evoluţie, la fel, procesul evoluţionist al nenumăratelor lumi diferă de la una la alta.

Aceste parabole pe care le-am spus cândva evreilor erau pilde preluate din viaţa de zi cu zi, pentru ca ascultătorii Mei să le poată înţelege cu uşurinţă. Chiar şi aşa, ei nu au înţeles parabola pe care am ales-o pentru predica din această duminică, căci nu şi-au dat seama cine era comparat cu solul cel bun şi cine cu solul stâncos sau cu marginea drumului.

Parabola de faţă ilustrează dorinţa Mea de a-i converti pe oameni prin intermediul cuvintelor şi faptelor Mele, dar sămânţa cea bună se amestecă cu pasiunile şi cu plăcerile

acestei lumi, astfel încât nu apucă să crească decât sporadic, fără să producă de multe ori fructele pe care Cuvântul Meu ar fi trebuit să le genereze. Recolta finală va separa însă grâulcel bun de neghină, adică binele de rău, şi fiecare îşi va primi răsplata cuvenită. Cei încăpăţânaţi şi răi vor fi nevoiţi să o apuce pe drumul cel lung al materiei, până când vor renunţa complet la impurităţi, unindu-se cu armonia universală a împărăţiei Mele cereşti.

De la căderea lui Lucifer încoace, tot ce este bun şi luminos în creaţie are o contraparte urâtă şi întunecată, căreia îi corespunde materia sau planul fizic.

Imensa multitudine a spiritelor apostate, care au căzut împreună cu Lucifer, fiind înlănţuite în materie, a dus la clasificarea lumilor create pe diferite nivele de evoluţie, în funcţie de conţinutul lor spiritual; aşa se explică de ce aceste lumi sunt ele însele mai luminoase sau mai întunecate, în funcţie de cei care locuiesc în ele. În toate lumile principiul suprem rămâne însă Sinele Meu interior cu atributele sale divine, manifestate sub forma iubirii supreme şi a calităţilor care derivă din aceasta.

Principalul scop al venirii Mele pe pământul vostru şi al învăţăturii pe care v-am lăsat-o prin discipolii Mei a fost acela de a le revela tuturor fiinţelor create împărăţia Mea spirituală, legile şi principiile ei fundamentale. Atunci când am predicat pe pământul vostru, Eu nu am adus cu Mine o învăţătură nouă, ci v-am reamintit învăţătura primordială, imprimată în toate sufletele încă de la începutul creaţiei. Aceasta arată care este scopul fundamental pentru care au fost create şi către care trebuie să aspire. Chiar şi în interiorul spiritelor întemniţate în materie am introdus impulsul de a aspira către perfecţiune, spiritualizând astfel componentele exterioare ale materiei, până când aceasta se va putea ridica - în armonie cu natura sa interioară - la potenţialul ei real, pe un nivel superior al creaţiei. **Aşa continuă evoluţia, de la piatră până la om, singura creatură conştientă de sine. Datoria acestuia din urmă este de a deveni conştient inclusiv de misiunea sa pe pământ, spiritualizându-şi natura materială până când aceasta va ajunge la fel de spirituală ca şi omul interior, devenind capabilă să intre în împărăţia Mea.**

Parabola semănătorului corespunde progresului făcut de-a lungul acestor etape, căci în funcţie de solul pe care cade şi de elementele pe care le poate extrage din solul respectiv, sămânţa produce tot felul de fructe. Liberul arbitru cu care am înzestrat natura umană conduce la concepţii dintre cele mai diferite referitoare la învăţătura lăsată de Mine discipolilor Mei şi pe care acum o revelez din nou câtorva aleşi. Aflaţi undeva la mijloc, între polul binelui şi cel al răului, oamenii au reacţionat cât se poate de diferit în faţa acestei învăţături.

Aşa cum nenumăratele lumi din creaţia Mea diferă, ilustrând astfel într-o manieră metaforică diferitele nivele de înţelegere a adevărului, la fel, oamenii se deosebesc între ei în funcţie de particularităţile lor, care îi determină să devieze de la calea cea dreaptă, fiecare în felul său, căci orice om este o lume spirituală în sine.

Meditând asupra acestor parabole, veţi putea înţelege cât de departe ajunge semnificaţia seminţei. Expresia: ***„Facă-se!"***, rostită cândva de Mine, este la fel de activă şi astăzi, şi va conduce în final la unirea tuturor spiritelor într-o singură împărăţie spirituală, deşi lumile şi fiinţele individuale vor avea de parcurs un drum mai lung sau mai scurt până la destinaţia finală, fiecare în funcţie de propriul său potenţial.

Cuvântul Meu reprezintă expresia iubirii în toate aspectele sale. El conţine în sine întreaga creaţie şi întreaga Mea învăţătură. De aceea, legile Mele sunt legile iubirii, în realitate, nu există decât două asemenea legi, dar ele nu pot avea un impact adevărat decât dacă se potenţează reciproc.

Aceste legi ale iubirii reprezintă sămânţa pe care am semănat-o personal în întreaga Mea creaţie, deopotrivă la nivel fizic şi spiritual, în inimile tuturor fiinţelor raţionale, încolţirea acestei seminţe depinde de influenţa mai mare sau mai mică a lumii materiale, în funcţie de care va determina progresul către planul superior al binelui sau regresul către planul

inferior al răului (lumea materială).

Respectând liberul arbitru al tuturor ființelor create de Mine, Eu nu separ grâul cel bun de neghina cea rea, după cum M-am exprimat metaforic în parabola de mai sus, decât la sfârşit, în momentul recoltării. **Abia la sfârşitul pelerinajului lor terestru vor înțelege cei care au păşit pe calea greşită cât de mult s-au îndepărtat de calea cea dreaptă a mântuirii lor. Ei vor trebui să reia atunci această luptă continuă, de care credeau că au scăpat odată cu plecarea lor din această lume, în condiții diferite însă, căci în lumea de dincolo ajutorul primit este mult mai mic, iar obstacolele mult mai dificile.**

Ceea ce reprezintă moartea fizică pentru fiecare individ în parte (care nu este altceva decât un cosmos spiritual în miniatură), va reprezenta pentru umanitatea de pe această planetă sfârşitul lumii materiale cu toate tentațiile ei, care se va produce înainte de a doua Mea venire pe pământ. După ce aceasta se va produce, pe planeta voastră va domni împărăția spirituală, şi toate semințele Mele vor produce acelaşi rod bogat.

Toate pregătirile pe care le fac acum au drept scop această finalitate. Din păcate, pe planeta voastră neghina a ajuns să prevaleze, sufocând aproape în totalitate grâul cel bun. Aproape că nu mai găseşti alt tip de sol decât pietre şi nisip, pe care nu poate creşte nimic, decât cel mult mărăcinii şi scaieții. Secerătorii Mei sunt deja activi pe pământ, folosindu-se de toate mijloacele pentru a culege neghina şi a o arunca în foc. Lucrurile se vor înrăutăți însă din ce în ce mai mult, căci inimile oamenilor au devenit la fel de dure ca pietrele, pe care nu le mai poți trezi cu o simplă atingere cu mâna, ci doar prin lovituri puternice de ciocan.

Faceți tot ce vă stă în puteri şi nu lăsați buruienele pasiunilor rele şi ale influențelor lumeşti să crească în inimile voastre! Vă repet astăzi vouă ce le-am spus cândva discipolilor Mei: ***„Cine are urechi de auzit să audă, şi cine are ochi de văzut să vadă!"*** Din nefericire, există atât de mulți oameni care au urechi, dar nu aud vântul spiritual care a început să sufle peste întreaga creație, şi au ochi, dar nu percep razele de lumină venite din împărăția Mea eternă şi care încep să ilumineze progresiv chiar şi cele mai întunecate colțuri ale planetei voastre, astfel încât, la a doua Mea venire, în calitate de Rege al Luminii, să nu mai existe pe pământ nici o umbră.

Există încă foarte mulți oameni care, în goana lor după plăcerile şi valorile lumeşti, refuză să recunoască lumea spirituală şi principiul superior care le este Dumnezeu şi Creator. Aceştia sunt mărăcinii şi scaieții. Feriți-vă de ei! Spinii lor ar trebui să vă pună în gardă, avertizându-vă să vă apropiați cu grijă de aceşti savanți şi intelectuali la fel de uscați în interior ca şi un scaiete. Aşa cum stă scris, aceştia vor fi aruncați în focul nenorocirilor şi al suferinței. Ei nu se vor putea întoarce în împărăția spirituală pe care au contestat-o atâta vreme, cu atâta vehemență, decât după o luptă îndelungată, prin care se vor purifica.

Lor le sunt destinate toate catastrofele şi epidemiile care vor urma şi care vor deveni din ce în ce mai frecvente. Altora li se va reaminti de existența lumii spirituale care o transcende pe cea materială prin pierderea celor dragi. Trezirea lor va fi tristă, dar trebuie să se producă, întrucât Eu nu doresc să pierd nici măcar un atom din creația Mea. Ce să mai vorbim de un suflet uman, pe care 1-am creat cândva după chipul şi asemănarea Mea...

Învățați cu toții să ascultați cu urechea spirituală cuvintele Mele, dar şi lecția pe care v-o predau evenimentele exterioare şi întreaga natură, care vă strigă în permanență: „Există un Dumnezeu, şi El este un Dumnezeu al iubirii!"

El îşi seamănă semințele indiferent de solul pe care cad acestea, deopotrivă pe lângă drum şi pe sol stâncos, sau printre scaieți şi mărăcini. Omul este liber; de aceea, sământa trebuie să lucreze în funcție de natura fiecărui individ în parte. Mai devreme sau mai târziu, obiectivul pe care Mi 1-am stabilit Eu, Semănătorul, va trebui însă să se împlinească. Indiferent de solul pe care au căzut semințele, recolta finală va fi extrem de bogată, căci în

favoarea Mea lucrează eternitatea. Mai devreme sau mai târziu, Cuvântul Meu nu poate produce decât acelaşi rezultat, chiar dacă a fost călcat în picioare de unii, căci el este un Cuvânt Divin, spiritualizând până şi solul în care cade - dacă nu în această lume, atunci cu siguranţă în cealaltă.

Scopul acestui mesaj nu este altul decât acela de a scurta calea către progres a oamenilor. De aceea vă repet mereu: ***„Cine are urechi de auzit să audă!"***

Înţelegeţi corect cuvintele Mele şi acţionaţi în consecinţă. Veţi descoperi astfel singuri pe ce sol a căzut sămânţa divină în inimile voastre! Amin.

52

A douăzeci şi şasea duminică după Sfânta Treime

Explicarea împărăţiei cerurilor

Sfântul Matei XIII, 31-33: *„Iisus le-a pus înainte o altă pildă, spunând: Împărăţia cerurilor se asemănă cu un grăunte de muştar, pe care l-a luat un om şi l-a semănat în ogorul său. Grăuntele acesta, într-adevăr, este cea mai mică dintre toate seminţele, dar după ce a crescut este mai mare decât ierburile şi se face un copac, încât păsările cerului vin şi îşi fac cuiburi în ramurile lui".*

Sfântul Matei XIII, 44-50: *„Împărăţia cerurilor se asemănă cu o comoară ascunsă într-un ogor. Omul care o găseşte, o ascunde; şi de bucuria ei, se duce şi vinde tot ce are şi cumpără ogorul acela, împărăţia cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Şi când găseşte un mărgăritar de mare preţ, se duce şi vinde tot ce are şi-l cumpără, împărăţia cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de peşti. După ce s-a umplut, l-au tras la mal şi, stând jos, au strâns în vase ce este bun şi au aruncat afară ce este rău. Tot aşa va fi şi la sfârşitul veacului: îngerii vor ieşi, vor despărţi pe cei răi din mijlocul celor drepţi şi-i vor arunca în cuptorul de foc; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor".*

(3 mai 1872)

În aceste versete, împărăţia cerurilor este comparată metaforic cu diferite lucruri. Am urmărit astfel să le ofer discipolilor Mei şi celorlalţi oameni adunaţi în jurul Meu o idee despre împărăţia care îi aştepta la sfârşitul vieţii lor pe pământ, dar şi despre felul în care putea fi cucerită aceasta şi care urma să fie destinul lor dacă vor deveni nedemni de ea din cauza acţiunilor lor contrare legilor divine.

Din păcate, oamenii care trăiesc pe pământ nu au o idee justă despre împărăţia cerurilor, adică despre lumea spirituală în care se vor integra după moarte. Dacă ar avea o asemenea idee, ei ar face tot ce le stă în puteri pentru a o cuceri şi nu s-ar mai îndepărta de ea, aşa cum procedează în prezent.

Valorile vizibile ale acestei lumi îi atrag mult mai mult, prin comparaţie cu cele invizibile din lumea de dincolo. Acesta este motivul pentru care lumea materială are o influenţă mult mai mare asupra minţilor oamenilor decât cea spirituală. Dacă ar înţelege şi ar vedea lumea materială exact aşa cum este, felul în care este confecţionată şi susţinută, şi scopul ei real, ei ar putea citi foarte multe lucruri în marea carte a creaţiei Mele, care le-ar deschide astfel poarta către împărăţia spirituală.

Dacă studiază o maşinărie şi descoperă felul în care operează ea, omul este nevoit să recunoască faptul că ea a fost construită de cineva. Cu cât descoperă mai multe secrete ale maşinăriei, cu atât mai mult creşte respectul său pentru constructorul ei. Mai devreme sau mai târziu, el înţelege că fiecare piesă a dispozitivului a fost aranjată intenţionat de acesta, conform unor calcule precise, şi nu accidental.

La fel ar trebui contemplată şi creaţia Mea, dar, din păcate, nimeni nu face acest lucru. Descoperirile ştiinţifice sunt explicate incorect de către savanţii voştri, care le folosesc doar în scopuri materiale, de prea mică importanţă pentru Creatorul ingenioasei maşinării a naturii. Din când în când, câte un savant descoperă o urmă a unei puteri spirituale superioare, dar face apoi toate eforturile pentru a o contesta, folosindu-se de fraze sforăitoare, cu rezonanţă ştiinţifică, şi de tot felul de argumente, numai ca să nu fie nevoit să recunoască existenţa lui Dumnezeu. Dacă tot există un Dumnezeu, ar prefera să fie el însuşi.

Această concepţie greşită explică de ce sunteţi induşi în eroare de marea carte a naturii, deşi aceasta stă deschisă în faţa ochilor voştri zi şi noapte. Orice om ar putea să citească în ea lucrurile pe care le fac pentru ca fiinţele create de Mine să îmi recunoască iubirea şi cât de scurt ar putea deveni drumul dacă oamenii ar respecta natura şi legile ei, în loc să acţioneze împotriva lor, blocându-şi astfel singuri porţile care permit intrarea în marea lume eternă, din cauza concepţiei lor absurde referitoare la lumea materială vizibilă.

La vremea când am prezentat aceste parabole menţionate în Evanghelie am fost nevoit să omit orice fel de explicaţie ştiinţifică şi să Mă folosesc exclusiv de câteva comparaţii familiare, uşor de urmărit, pentru ca oamenii acelor timpuri să le poată înţelege.

Prima parabolă este cea referitoare la grăuntele de muştar. Am ales această sământă deoarece este cea mai mică între toate, iar planta care creşte din ea le era bine cunoscută acelor oameni. Scopul Meu a fost acela de a le arăta, printr-o comparaţie simplă, că la fel cum într-o sământă atât de mică se ascunde o plantă uriaşă, în inima omului zace într-o stare latentă întreaga împărăţie spirituală. La fel cum sământa are nevoie de apă pentru a creşte, inima omului trebuie udată cu iubirea atotputernică pentru ca sământa de origine divină să poată fi trezită, începându-şi procesul de dezvoltare, în final, planta rezultată din ea va creşte atât de mult încât până şi păsările cerului îşi vor face cuiburi în ea, după cum afirmă metaforic parabola. Din punct de vedere spiritual, asta înseamnă că până şi îngerii, locuitorii binecuvântaţi ai sferelor spirituale, se vor apropia de cerul care emană dintr-o inimă bună, inspirată de Dumnezeu, care răspândeşte pacea şi bucuria pretutindeni în jurul ei.

Prin această parabolă referitoare la micuţul grăunte de muştar şi la planta uriaşă care creşte din el am dorit să le arăt ascultătorilor Mei cât de mare este puterea Cuvântului Divin, în măsura în care cade pe un sol bun, în care îşi găseşte substanţele necesare creşterii sale.

Parabola următoare, în care împărăţia lui Dumnezeu este comparată cu un aluat, descrie procesul spiritual care se desfăşoară în inima omului de îndată ce acesta primeşte Cuvântul şi începe să se transforme în bine, la fel cum aluatul creşte datorită unui proces de fermentare, generat de amestecarea făinii cu apa şi cu drojdia. Acest proces generează un conflict între diferitele elemente ale făinii. Din păcate, la ora actuală pâinea rezultată în urma acestui proces este din ce în ce mai greu suportată de organismul uman, din cauza diferiţilor aditivi şi a făinii tot mai rafinate folosite în procesul de fabricaţie.

Prin această parabolă Mi-am propus să atrag atenţia ascultătorilor Mei asupra stării conflictuale care apare în sufletul omului atunci când acesta îşi întoarce faţa de la lumea materială şi şi-o îndreaptă către cea spirituală.

Urmează apoi o parabolă în care un om descoperă o comoară pe un ogor, după care vinde tot ce are şi cumpără ogorul respectiv, pentru a deveni astfel proprietarul comorii, în traducere, atunci când omul descoperă fericirea inimaginabilă produsă de acceptarea Cuvântului lui Dumnezeu, pe care îl integrează în inima sa, el este dispus să lase totul în urmă, aspirând în permanenţă către această fericire spirituală, la fel ca şi negustorul care a sacrificat tot ce avea de dragul mărgăritarului nepreţuit pe care 1-a găsit.

Toate aceste parabole referitoare la împărăţia lui Dumnezeu au avut drept scop prezentarea anumitor aspecte extrem de importante legate de lumea spirituală. Prima a făcut

referire la creşterea accelerată a împărăţiei în inima omului, dacă apucă să prindă rădăcini în ea. Cea de-a doua a prezentat conflictul pe care îl dezlănţuie împărăţia între elementele lumeşti şi cele spirituale din inima omului, adică între materie şi spirit. Cea de-a treia a prezentat valoarea inestimabilă a împărăţiei lui Dumnezeu, liniştea şi pacea pe care le oferă ea celui care o descoperă. Nimic din această lume nu poate fi comparat cu această comoară.

Urmează apoi o altă parabolă, cea referitoare la năvodul aruncat în mare în care s-a prins o pradă bogată, care a fost trasă la mal. Această parabolă arată că împărăţia lui Dumnezeu este accesibilă tuturor, deopotrivă celor slabi şi celor puternici, celor buni şi celor răi, dar captura nu va fi sortată decât la sfârşit. Atunci, cei buni îşi vor primi răsplata, iar cei care au călcat în picioare Cuvântul vor fi nevoiţi să suporte consecinţele faptelor lor.

După cum spune parabola, se va produce atunci o separare între cei care au absorbit din punct de vedere spiritual Cuvântul Meu (dăruit tuturor cu egală iubire) şi cei care 1-au respins. Mi-am propus atunci să îi fac pe ascultătorii Mei să înţeleagă că acceptarea sau respingerea Cuvântului Divin nu este lăsată exclusiv pe seama înţelegerii oamenilor, care pot fi forţaţi prin diferite circumstanţe exterioare să se reorienteze către calea cea bună, fără a le fi încălcat liberul arbitru.

Am descris astfel consecinţele nerespectării învăţăturii Mele, folosindu-Mă de metafore precum „cuptorul de foc" sau „întunericul etern", echivalent cu cumplitele mustrări de conştiinţă ale spiritului neglijat, în realitate, Spiritul Meu nu poate răspândi întunericul, ci numai lumina!

Le-am prezis astfel separarea finală a valorilor, a luminii de întuneric, care se va produce cândva, căci Dumnezeu are un scop precis pentru creaturile Sale şi nu va renunţa la el din cauza încăpăţânării câtorva.

Era de aşteptat ca asemenea discursuri să îi tulbure pe ascultătorii Mei, căci preoţii lor le-au prezentat o cale extrem de uşoară către beatitudinile cereşti, fără prea mari eforturi din partea lor, în timp ce Eu le promiteam aceleaşi fericiri, obţinute însă pe o cale mult mai dificilă şi avertizându-i asupra consecinţelor încălcării legilor divine.

De aceea, mulţi dintre ei au fost şocaţi de cuvintele Mele, revoltându-se împotriva Mea, lucru care M-a şi determinat să spun: ***„Nimeni nu poate fi profet în ţara lui şi în casa lui!"*** - aforism folosit şi astăzi pe scară largă, întrucât a fost demonstrat prin mii de exemple în istorie.

Lumea de astăzi nu este foarte diferită de cea din timpul pelerinajului Meu terestru. Am predicat atunci în faţa multor urechi surde, iar surzenia în faţa lucrurilor spirituale este astăzi mai mult ca oricând la modă. Un om modern nu se consideră suficient de educat dacă nu se mândreşte puţin cu această surzenie. Cel puţin, în acele vremuri surzenia era ascunsă în spatele unor cuvinte sforăitoare, în timp ce astăzi nimeni nu se mai ruşinează să o afişeze deschis, ca şi cum ar dori să Mă provoace să le demonstrez contrariul, dacă sunt capabil.

Ei bine, răbdarea Mea este infinită, dar la sfârşit vom vedea dacă nu voi găsi mijloace potrivite pentru vindeca şi aceste spirite încăpăţânate de surzenia lor. Cât despre puţinii oameni care acceptă cât de cât învăţătura referitoare la împărăţia lui Dumnezeu, aceştia vor primi „sămânţa de muştar" a iubirii Mele. Voi veghea apoi personal în ce măsură creşte această sămânţă în inimile lor, provocând un conflict similar celui din procesul de fermentaţie produs de drojdie, şi în ce măsură sunt ei dispuşi să renunţe la tot ce au de dragul comorii ascunse aici. Voi aştepta astfel cu răbdare să văd ce s-a prins în năvodul Meu spiritual, în final voi face marea triere şi voi stabili cine este demn să primească preafericirile promise şi cine va fi aruncat în întuneric, unde va fi lăsat o vreme, până când va înţelege că *exista* legi divine, care nu pot fi încălcate fără a fi pedepsit.

De multă vreme, pregătirile sunt în plină derulare, oferindu-le oamenilor tot felul de oportunităţi pentru a-şi păstra activă minuscula sămânţă spirituală. Evenimentele şi destinul indivizilor nu au alt scop decât acela de a pregăti terenul pentru Cuvântul Meu, pentru ca acesta să fie acceptat şi să-şi înceapă creşterea accelerată, la fel ca şi „grăuntele de muştar",

chiar dacă până acum a fost dezaprobat.

Voi ştiţi foarte bine cât de bine Mă pricep Eu să îi trezesc pe oameni, îmi cunoaşteţi mijloacele.

Ce-i drept, nu sunt întotdeauna plăcute, dar Eu sunt marele doctor al sufletelor şi cunosc cel mai bine stimulentele de care au nevoie acestea pentru a se trezi din somnul lor de moarte.

Eu v-am trezit pe voi şi am aşezat „grăuntele de muştar" în inimile voastre, prin Cuvântul Meu. Chiar dacă la început aţi fost iritaţi, aţi recunoscut treptat că trebuie să îmi mulţumiţi pentru tot ce v-am dăruit, înlocuind astfel ceea ce v-am luat iniţial.

Procesul de fermentare a început astfel în voi, ajutându-vă să recunoaşteţi valoarea comorii ascunse în inima voastră, pentru care sunteţi dispuşi acum să renunţaţi la orice altceva. M-aţi ajutat astfel să îmi arunc năvodul şi să triez binele de rău, salvându-i şi pe alţii de la pierzania spirituală, scurtându-le şi uşurându-le drumul către Mine prin propriul vostru exemplu.

Continuaţi să îngrijiţi sămânţa iubirii Mele în inimile voastre, căci, aşa cum le-am spus cândva discipolilor Mei, împărăţia lui Dumnezeu nu se află în afara voastră, ci în interior. De aceea, o puteţi găsi pretutindeni, căci o purtaţi întotdeauna cu voi. Când inima omului devine spirit pur, ea poate spiritualiza totul în jur.

De aceea, nu încetaţi să aspiraţi către spiritualizare! Cu cât veţi progresa mai mult, cu atât mai intensă va deveni fericirea voastră şi cu atât mai profundă cunoaşterea. Vă veţi pregăti astfel pentru cealaltă lume, cea infinită şi eternă, căci tot ceea ce faceţi în această lume serveşte drept fundament pentru cealaltă, îmi veţi putea înapoia acolo, infinit îmbogăţite, talentele pe care vi le-am încredinţat cândva.

Aşadar, pregătiţi-vă şi nu vă temeţi! Cel care este împreună cu Mine şi care crede în Mine nu trebuie să dispere niciodată, oricât de mari ar fi nenorocirile care ar cădea pe micuţul vostru pământ, căci Eu am aruncat Cuvântul Meu în lumea voastră ca să acţioneze la fel ca o drojdie, tulburând inimile indivizilor şi ale naţiunilor. El ştie că Tatăl ceresc şi-a aruncat năvodul în marele ocean al sufletelor şi spiritelor. Chiar dacă va fi capturat el însuşi în acest năvod, el ştie că prada cea bună va fi pusă deoparte, şi nu va fi aruncată împreună cu prada cea rea.

De aceea, căutaţi mărgăritarul adevărului şi al iubirii, iar apoi păstraţi această comoară până la momentul marii schimbări! În lumea cealaltă vă voi oferi la schimb pentru comoara câştigată în această lume o altă comoară, mai preţioasă, din care nu va mai creşte o simplă plantă de muştar, ci însuşi arborele vieţii, în ramurile căruia îşi vor face sălaş îngerii, cântând imnuri de bucurie şi de slavă adresate Creatorului lor. Amin.

53

A douăzeci şi şaptea duminică după Sfânta Treime

Zilele din urmă

Sfântul Matei XXIV, 15-28: *„De aceea, când veţi vedea .urâciunea pustiirii', despre care a vorbit prorocul Daniel, ‚aşezată în locul sfânt' (cine citeşte să înţeleagă!), atunci, cei care vor fi în Iudeea să fugă în munţi; cine va fi pe acoperişul casei să nu se coboare să-şi ia lucrurile din casă; şi cine va fi la câmp să nu se întoarcă să-şi ia haina. Vai de cele însărcinate şi de cele care vor alăpta în zilele acelea! Rugaţi-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, şi nici de sabat, pentru că atunci va fi un necaz aşa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi. Şi dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din cauza celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate. Atunci, dacă vă va spune cineva: ‚Iată, Hristosul este aici sau acolo', să nu-l credeţi.*

Căci se vor scula Hristoşi mincinoşi; vor face semne mari şi minuni până acolo încât să înşele, dacă ar fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi. Iată, v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice: ‚Iată-L în pustie', să nu vă duceţi acolo! ‚Iată-L în cămăruţe interioare!', să nu credeţi! Căci, aşa cum iese fulgerul de la răsărit şi se arată până la apus, aşa va fi şi la venirea Fiului Omului. Oriunde va fi cadavrul, acolo se vor aduna vulturii!"

(4 mai 1872)

Acesta este ultimul capitol din Evanghelie pe care vi-1 voi explica. **El se referă la ultimele zile ale iudaismului, dar şi la vremurile din urmă ale umanităţii, la evenimentele care vor conduce la dispariţia lumii vizibile, care va intra astfel pe un nivel superior, începând un nou ciclu evolutiv.**

Le-am prezis atunci discipolilor Mei distrugerea templului din Ierusalim, primul act care avea să ateste sfârşitul poporului evreu ca naţiune. De atunci, ei şi-au pierdut complet importanţa şi nu au mai fost consideraţi demni să trăiască într-o ţară a lor pe această planetă, căci au încercat să distrugă împărăţia supremă care a existat vreodată în creaţie - marea Mea împărăţie Spirituală, încă de la început, evreii au fost aleşi din cauza religiei lor să devină naţiunea în care Mă voi naşte Eu pe pământ, dar s-au dovedit incapabili să îmi accepte şi să îmi răspândească învăţătura.

De aceea, lumina adevărului nu a coborât decât asupra discipolilor Mei şi a altor câţiva puţini aleşi ai acelui popor. Ceilalţi au respins-o, preferând întunericul şi cramponându-se de litera moartă a textului biblic, trăsături pe care le-au păstrat până astăzi, deşi au fost siliţi să trăiască dispersaţi printre celelalte naţiuni ale lumii.

Istoria demonstrează fără putinţă de tăgadă că tot ce am prezis Eu s-a adeverit, la scurt timp după ascensiunea Mea la cer. Templul a fost distrus inclusiv fizic (din punct de vedere spiritual era de multă vreme distrus), iar odată cu el s-a încheiat şi istoria poporului pe care 1-am ales cândva capromotor al adevărului Meu etern.

Le-am prezis de asemenea discipolilor Mei că învăţătura lăsată de Mine pe pământ va continua să crească sub forma unei noi religii, luptându-se mai întâi cu iudaismul şi devenind apoi din ce în ce mai puternică, în timp ce iudaismul va continua să stagneze, dovadă că adepţii săi continuă să îl aştepte şi astăzi pe Mesia, despre care au o viziune la fel de lumească cum aveau acum aproape 2000 de ani. În timpul vieţii Mele, Mi-am propus să le corectez concepţiile greşite, dar marea lor majoritate a respins învăţătura Mea, cu o încăpăţânare demnă de o cauză mai bună.

Tot ce există în creaţia Mea progresează continuu. Totul se schimbă şi continuă să se perfecţioneze, numai evreii refuză această schimbare. De aceea, ei nu pot acuza pe nimeni pentru destinul pe care îl au - acela de a fi dispreţuiţi de toate celelalte naţiuni - decât numai pe ei înşişi, căci nu îi slujesc decât lui Mamona - principiul cel mai inferior din întreaga creaţie. **Cei care aspiră către valorile materiale, preferându-le în locul celor spirituale, nu fac decât să se pedepsească singuri, căci împărăţia Mea este pur spirituală, chiar dacă pare materială în aspectul ei vizibil. (Vezi şi:** Împărăţia cerurilor nu vine in chip văzut http://www.scribd.com/doc/1412554/A-doua-venire-a-Domnului-Iisus-Hristos-Impria-cerurilor-nu-vine-in-chip-vzut N.R.)

Ceea ce s-a întâmplat cu evreii din acele timpuri se va repeta din nou cu întreaga umanitate, atunci când îi va sosi sfârşitul. Ororile distrugerii şi ale războiului vor afecta din nou pământul, dar într-o formă diferită. Aşa cum în acele timpuri cei care au crezut în Mine au avut parte de un destin mai bun, sau cel puţin au putut suporta dificultăţile graţie credinţei lor în Mine, la fel se va întâmpla şi înainte de a doua Mea venire pe pământ. La acea vreme, credinţa va lipsi aproape complet de pe pământ, căci marea majoritate a oamenilor nu vor mai căuta decât plăcerile pământeşti, lucru care deja poate fi

observat la ora actuală.

De aceea, purificarea sferei spirituale a sufletului trebuie făcută după modelul smochinului, evocat de Mine într-una din parabolele din Evanghelie. Acesta începe să înfrunzească în timpul verii - perioada de dinainte de coacerea fructelor, comparabilă din punct de vedere spiritual cu perioada de testare şi separare, când omul trebuie să dea socoteală pentru valorile care i-au fost încredinţate.

Catastrofele naturale, accidentele şi bolile care se vor răspândi pe pământ în această perioadă, vor reprezenta ultimele eforturi de a salva ce mai poate fi salvat, pentru ca cei aleşi să nu se scufunde ei înşişi în mlaştina egoismului. Inimile arogante ale oamenilor nu pot fi înmuiate decât prin nenorociri şi lovituri ale destinului.

La fel ca şi realitatea, adevărul trebuie să se prezinte în toată goliciunea lui, fără să fie acoperit de iluzii. Numai aşa poate avea el un efect vindecător. Abia când lumea materială va apărea în toată goliciunea ei, nedeghizată, revelându-şi natura efemeră şi amăgitoare, întorcând spatele cu dispreţ celor care doresc să o mângâie, abia atunci va începe adevărul spiritual să îşi arate faţa. Pentru mulţi va fi însă prea târziu. Aceasta este singura cale prin care gândurile cele bune şi emoţiile pure se pot trezi în sufletele voastre. De aceea, Eu îi ghidez pe oameni - în calitatea Mea de Părinte preaplin de iubire - către recunoaşterea adevăratei valori a lucrurilor, căci numai aşa vor putea cunoaşte ei pacea permanentă.

Este evident că toate aceste eforturi de trezire vor întâmpina o rezistenţă în creştere din partea celor scufundaţi în iluzia prosperităţii materiale. Credincioşii vor fi nevoiţi să înfrunte ironiile, răzbunarea şi persecuţiile acestora. Vor apărea tot felul de profeţi, unii autentici, alţii falşi, astfel încât, în cele din urmă, confuzia va domina întregul pământ. La fel ca înainte de marele Potop, sfaturile Mele vor fi ignorate de majoritatea oamenilor şi puţini vor fi cei care le vor asculta. Chiar şi aşa, atunci când evenimentele se vor precipita, majoritatea oamenilor vor fi salvaţi. Ei îmi vor mulţumi că i-am salvat de la distrugerea totală, chiar dacă am fost nevoit să Mă folosesc de mijloace dintre cele mai severe.

Cine poartă vina pentru toate aceste nenorociri care se vor abate asupra umanităţii, la fel ca pe timpul evreilor în perioada distrugerii templului şi a Ierusalimului? Chiar credeţi că Eu sunt un Dumnezeu al răzbunării, care nu doreşte altceva decât sângele şi suferinţa milioanelor de suflete pe care le-a creat? Nu sunt aceste suflete responsabile pentru faptul că nu ascultă de nimeni şi de nimic, decât de propria lor voinţă, încălcând toate legile creaţiei, deopotrivă materiale şi spirituale?

V-am dictat aceste cuvinte pentru ca toată lumea să afle! La fel cum am prezis cândva căderea poporului evreu, v-am oferit în aceste 53 de predici numeroase sfaturi şi avertismente referitoare la timpurile care vor urma, nedorind altceva decât să îmi conduc din nou copiii rătăciţi pe calea cea dreaptă, încă din acele timpuri le-am spus discipolilor Mei că: ***„Evanghelia împărăţiei lui Dumnezeu va fi predicată în toată lumea!"*** Aceasta este sarcina pe care v-o dau acum, ca semn al iubirii şi graţiei Mele.

Perioada marilor catastrofe trebuie înţeleasă mai degrabă din perspectiva ei spirituală, decât din cea materială, căci cuvintele Evangheliei: ***„Cine este pe acoperişul casei să nu se coboare să-şi ia lucrurile din casă"***, etc.**, trebuie înţelese ca o necesitate a renunţării la valorile lumeşti şi o recunoaştere a celor spirituale, şi nu altfel.** Aceasta este ancora care poate fixa ferm corabia vieţii în mijlocul furtunilor materiale şi al tulburării spirituale. Fără această ancoră nu vă veţi putea găsi nici liniştea, nici pacea!

De aceea, adunaţi-vă cu toţii în jurul Meu şi respectaţi cu stricteţe învăţătura Mea, căci stă scris:' ***„Cerul şi pământul vor trece"***, dizolvându-se în elementele primordiale, din care se vor naşte apoi alte lumi; întreaga creaţie va trece prin acelaşi proces ca şi poporul evreu, a cărui religie şi ale cărui tradiţii au constituit cândva temelia învăţăturii Mele. Dar Cuvântul Meu nu va pieri niciodată!

Tot ceea ce există în creație conține o scânteie din Spiritul Meu Divin, chiar şi cel mai mic atom, căci numai aşa poate evolua materia către un nivel superior, mai sublim şi mai luminos. La vremea respectivă, poporul evreu a fost cel mai potrivit pentru coborârea Mea pe pământ, în scopul îndeplinirii marii Mele misiuni spirituale. După ce şi-a îndeplinit misiunea, el a încetat însă să mai fie o națiune. **La fel, după purificarea ei, umanitatea nu va mai fi purtătoarea tuturor dorințelor egoiste, ci se va transforma în ceva mai bun. În mod similar, întreaga creație va înceta într-o bună zi să mai fie manifestarea gândurilor Mele divine, după ce îşi va îndeplini misiunea, căci ea îmi permite Mie să îmi manifest iubirea față de toate ființele create.**

Atunci când aceste ființe se vor maturiza suficient de mult, ajungând într-o asemenea etapă de spiritualizare încât chiar şi materia cea mai subtilă le-ar deveni insuportabilă, părându-li-se grosieră, această lume - cu toate minunile ei - va deveni nepotrivită, nemaiputând susține esența spirituală pură, şi va trebui dizolvată. Creația trebuie să se adapteze în permanență celor care locuiesc în ea. În acea epocă îndepărtată Fiul Omului va apărea în toată splendoarea Lui - aşa cum am promis cândva - căci toate ființele create vor fi atins un nivel de dezvoltare spirituală suficient de elevat pentru a le permite să îmi suporte strălucirea şi slava. Spiritele cele mai înalte şi îngerii Mei se vor aduna atunci şi îi vor tria pe cei aleşi din toate colțurile universului.

Acest proces se va repeta de multe ori, de fiecare dată însă pe un nivel de evoluție superior, care va presupune o beatitudine din ce în ce mai înaltă. **Eu nu Mă pot revela spiritelor Mele decât în măsura în care acestea Mă pot înțelege. Fiind un Spirit infinit, concepțiile legate de Mine sunt la rândul lor infinite, iar împărăția Mea nu ar fi infinită dacă nu ar permite o înălțare a potențialului spiritual pe nivele din ce în ce mai elevate.**

Le-am prezis toate aceste lucruri discipolilor Mei, folosindu-Mă de parabole, nu doar pentru ca ei să le afle, ci şi pentru a depune mărturie că spusele Mele nu sunt trecătoare şi că vor rămâne de-a pururi valabile. Să nu credeți că Eu am venit în lumea voastră numai de dragul vostru şi.că am suferit numai de dragul câtorva locuitori ai unei planete minuscule. **Toate faptele Mele au conotații infinite! Însăşi Biblia, care .cuprinde (printre altele) cuvintele rostite de Mine, nu vi se adresează numai vouă, ci reprezintă scriptura întregii creații.**

Deşi există milioane de lumi care nu îmi cunosc încă existența, va veni o vreme când aceste cuvinte ale lui Dumnezeu vor ajunge şi la ele,, urmând a fi înțelese în funcție de nivelul lor de conştiință. Cei care la acea vreme vor fi complet renăscuți din punct de vedere spiritual vor avea misiunea să spargă coaja tare a interpretării literale a textului, scoțând la lumină înțelesul profund al cuvintelor lui Dumnezeu, ale Tatălui preaplin de iubire, adresate întregii Sale creații: „lubiți-vă unii pe alții, o, iubiți-vă mai presus de orice!" Căci Eu am creat lumea din iubire, şi tot din iubire am realizat sacrificiul suprem pe pământul vostru; din iubire am purificat umanitatea, cu ajutorul nenorocirilor de tot felul, pentru ca spusele Mele, rostite cândva de Mine şi explicate aici în toată profunzimea lor, să rămână de-a pururi valabile. Uinicul lor scop este acela de a-i ajuta pe copiii Mei să îşi merite această titulatură.

La fel ca după orice furtună, când marile nenorociri vor trece, soarele grației va străluci din nou pe planeta voastră, în toată splendoarea lui. Atmosfera spirituală va fi curățată atunci de otrăvuri şi întreaga planetă va fi gata să înceapă o viață nouă, la fel ca pământul reavăn, împrospătat după ploaie. Amin.

Epilog

Aici se încheie cele 53 de predici. Aveți în față o comoară pe care nu o puteți înțelege în totalitate, oricât de mult ați prețui-o, căci cuvintele Mele au întotdeauna semnificații infinite. Nici un individ nu seamănă cu altul. De aceea, şi înțelegerea sa spirituală, oricât de înaltă ar fi, lasă întotdeauna loc pentru o înțelegere superioară.

Cuvântul este ca o sămânță de muştar, care, atunci când creşte, dezvoltându-se într-o plantă, revelează minune după minune, în mod similar, această carte vă poate revela tot felul de lucruri minunate, ajutându-vă să progresați pe calea evoluției spirituale.

De aceea, citiți în fiecare duminică predica aferentă şi sărbătoriți - măcar voi, în mijlocul milioanelor de oameni - ziua sfântă a duminicii în maniera dorită de Mine!

În acest fel, pacea şi mulțumirea vor coborî în sufletele voastre. Din când în când, veți descoperi cât de mult se potriveşte o predică sau alta cu circumstanțele în care vă aflați, restabilind astfel echilibrul spiritual în ființa voastră, lucru care nu ar fi fost posibil în alte condiții.

Orice om trebuie să aibă o sursă de alinare! Lumea şi complicațiile vieții familiale şi sociale îi spulberă de multe ori speranțele deşarte, lăsându-1 dezamăgit. Şi unde ar putea găsi omul împovărat o alinare mai mare decât în cuvintele rostite de Mine?

Copiii Mei! Fiecare nouă zi vine cu propriile ei necazuri, fiecare nouă săptămână aduce mai degrabă amărăciune decât lucruri vesele, în această lume dură, unde ar putea găsi micuța floare a credinței şi iubirii față de Mine alinarea şi sprijinul de care are nevoie dacă nu în propriile Mele cuvinte, pe care Tatăl vostru preaplin de iubire vi le-a adresat încă de acum 2000 de ani?

Tot ce v-am spus în această carte este cuprins în Biblie, dar miopi cum sunteți, voi nu recunoaşteți lumina care străluceşte în textul sacru. De aceea, M-am decis să mai ridic puțin vălul. Sărmanii Mei copilaşi, de ce priviți neconsolați în zare, către cerul albastru, când adevăratul cer spiritual se află atât de aproape de voi, în inimile voastre? Citiți aceste predici, prefațate de câte un citat din Evanghelie, şi meditați asupra lor; foarte curând, veți descoperi astfel lumina şi căldura care emană din aceste cuvinte ale Tatălui preaplin de iubire. Chiar dacă vă veți simți uneori speriați, văzând cât de departe sunteți încă de destinație, de ceea ce credeați că ați realizat de multă vreme (în naivitatea voastră), mângâiați-vă cu ideea că orice greşeală poate fi corectată de îndată ce este cunoscută. Dacă o predică sau alta v-a dezvăluit o asemenea greşeală pe care o faceți, mulțumiți-Mi pentru că v-am atras atenția asupra ei. Va depinde apoi numai de voi să evitați în continuare această greşeală, pe care până atunci nici măcar nu o considerați ca atare.

Cuvintele pe care le veți găsi în această carte vă vor oferi tot timpul alinare şi pace, chiar dacă nu întotdeauna instantaneu. Vor acționa însă ca stimulente şi vă vor învăța cum puteți atinge starea de pace.

Scopul acestor predici este să vă ajute să Mă descoperiți pe Mine, să îmi înțelegeți cuvintele şi să vă cunoaşteți pe voi înşivă, din ce în ce mai bine; căci o eternitate întreagă nu ar fi suficientă nici măcar pentru a explica cele două porunci ale iubirii, ca să nu mai vorbim de restul creației...

Cât despre tine, dragul Meu scrib, ți-ai îndeplinit misiunea cu multă perseverență, deşi nu te-ai bucurat întotdeauna de cele mai bune condiții. Multe furtuni exterioare şi interioare te-au făcut adeseori să te clatini, dar bucură-te, căci ți-am trimis aceste încercări numai ştiind că cel mai bun remediu este întotdeauna cel amar!

Promisiunea pe care ți-o adresez este că te vei vindeca, în plus, prin cuvintele pe care le-ai aşternut în această carte îi vei ajuta şi pe alții să se vindece, apropiindu-se de cunoaşterea de

sine. Ai realizat astfel două lucruri dintr-un singur foc. Ai scris această carte în circumstanțe dificile, din care se vor naşte însă multe binecuvântări, şi le-ai dăruit celorlalți oameni o lucrare sublimă, a cărei lectură va revărsa asupra lor o mare pace, îndeosebi în momentele lor de tulburare. Astfel, ți-ai îndeplinit cu cinste sarcina.

Generația prezentă şi cele viitoare vor descoperi în această carte secretul mai bunei înțelegeri a misiunii lor pe pământ, dar şi a destinației finale, în acest scop, vă binecuvântez pe toți, oriunde v-ați afla! Amin.